

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KAREN CHANCE

A CASSIE
PALMER NOVEL

HIJACK THE SEAS SEISMIC

"CHANCE IS A TRUE STORY TELLER." -- CHARLAINE HARRIS



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DENİZLERİ KAÇIRMAK

Karen Chance

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2024 Karen Chance
Hijack the Seas Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü fotokopi, kayıt veya diğer yollarla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

elektronik veya mekanik yöntemlerle, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın, eleştirel yazılarda yer alan kısa alıntılar hariç incelemeler ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar.

Karen Chance

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır Birinci Baskı 2024
Birinci Basım 2024

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

An ok kulağımın yanından geçti ve tam zamanında yolumdan çekilmeseydim kulağımı koparacaktı. Küçük bir açıklığın karşı tarafına indiğimde şaşkınlıkla etrafıma bakındım çünkü Supergirl. Oku duymamıştım.

İlerideki orman zemininde, Faerie'nin ağaçları insan kanını sevdiği için tutucu türden olduğundan şüphelendiğim karışık bir kök yığını yüzünden yer değiştirmiştim. Ben de seviyordum -damarlarımda- bu yüzden zor yoldan öğrenmiştim: lanet olası ağaçlardan uzak durmak. Ama bunu ormanda yapmak zordu ve zaten oklara karşı da bir faydası olmazdı.

Neden biri beni öldürmeye çalışıyordu? Bilmiyordum; güneşli bir günü alacakaranlığa çeviren tepedeki gölgelik yüzünden burada pek bir şey göremiyordum. Ama böyle bir şey ilk kez başıma gelmiyordu.

Aslında, bu neredeyse haftalık bir olay. Benim adım Cassie Palmer ve ben Pythia, Doğaüstü Dünyanın Baş Kahiniyim. Şık bir unvan; boktan bir iş ve sık sık

Kahretsin!

Monoloğumu bile bitiremeden tekrar yer değiştirmek zorunda kaldım çünkü dışarıdaki her kimse iyiydi. Ve derin gölgede benimkinden daha iyi çalışan gözleri vardı. Lanet olsun!

Ama hiç geçmediğim için bölgeyi onlardan daha hızlı geçebiliyordum. Bir noktadan diğerine uzamsal olarak yer değiştiriyordum. Bu Pythian yeteneklerinden biriydi, zaman yolculuğu ve zamanla ilgili bir sürü güçle birlikte, sadece yarısını öğrenme şansım oldu çünkü birileri her zaman *bunu* yapıyordu, diye düşündüm öfkeyle, bir ok saçlarımı ayırırken.

Tamam, şimdi sinirlenmeye başlamıştım.

Çok da uzun olmayan bir zaman önce, bir ormanda bir grup katil fey tarafından takip edilme fikri beni çok korkuturdu. Özellikle de silahsız, müttefiksiz ve bir süre önce kaybettiğim haritasızken. Ama o zamandan beri birkaç şey öğrenmiştim ve etrafımdaki her şeye çarpan oklara rağmen soğukkanlılığımı korumayı başarmıştım.

Bu düşüncemi daha yeni bitirmiştım ki, bana doğru gelen, yaprakları parçalayan ve bir saniye sonra bedenimin şeklindeki bir ağaca çarpan yayılım ateşinden kaçmak zorunda kaldım. Çoğunluğu baş ve gövde bölgesinde toplanmış, ağaç kabuğundan titreyerek çıkan yirmi ok olmalıydı. Yani bir sürü düşman vardı ve kimse yaralamak için ateş etmiyordu.

Öyle olduklarını düşündüğümünden değil, ama şimdi teyit ettim. Ve bununla ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu. Ya da *bununla*, diye düşündüm, bir şey çılgılık atmaya başlayınca kafamı kaldırdım.

İnsan sesi değildi. Bulunduğum yeri düşününce öyle olmasını beklemiyordum ama ruhumu sarsan korkunç çılgılıklar da fey sesine benzemiyordu. Ya da şimdiye kadar karşılaştığım veya karşılaşmak istediğim herhangi bir fey değildi.

Lanet olsun! Neden buradaki her şey bu kadar sertti? Ve neden çılgılıklar durmuyordu, çünkü o her neyse şimdiye kadar boğulmuş ya da nefes almak için durmuş olmalıydı!

Ortasına geçtiğim bir çalı kümesinin gölgesine çömelmiş, ellerimi kulaklarıma götürmüş ve oradan ayrılmayı düşünüyordum. Düşünmek zordu, çünkü çılgılıklara bağırışlar, küfürler ve benim bir ilgim olmasa da bir şaşırtmacanın devam ettiğini gösteren bir sürü başka şey katılmıştı. Yine de buradan defolup gitmek, nerede olduğumu anlamak ve belki de yoluma devam etmek için bunu kullanabilirdim.

Ama sonra çılgılıklar acı içinde yükseldi ve ben de iç çektim.

Pythia olmak, zaman çizelgesinde devriye gezmek, tanrılarla savaşmak ve küçük adama yardım etmek gibi bir sürü görevi de beraberinde getiriyordu. Ve küçük adam avazı çıktığı kadar bağıriyordu. Bu da yapacak işlerim olduğu ve bunun için zamanım olmadığı gerçeğini değiştirmiyordu!

Ama feryatlar acınasıydı ve ben aptaldım ve lanet *olsun*. Çılgılıkların geldiği yöndeki bir ağaçta bir tünek gördüm ve kendimi vazgeçirmeye vakit bulamadan oraya doğru kaydım. Tünek bir çam ağacındaydı, ya da burası Faerie olduğuna göre muhtemelen değildi ve fazla korunaklı değildi.

Zaten kimse bana bakmadığı için bunun bir önemi yoktu.

Bir grup koyu saçlı fey -insanlar düzenli olarak bir metre boyunda, uzun saçlı ve kibirli görünümlü olsalar insansı sayılırlardı- güneş ışığının ağaçlarda bir delik bulmayı başardığı bir açıklıkta toplanmıştı. Feyler koyu yeşil ve kahverengi deri giysileri sayesinde arka planda kaybolmuşlardı; bu giysiler büyüye ihtiyaç duymadan bile gölgeleri taklit ediyordu. Ama başka bir şey yoktu.

Başka bir şey daha göze çarpıyordu çünkü Güneşin sağladığı spot ışığının ortasında. Ya da bazıları dehşete düşmüş tüm gözlerin odağı olduğu için. Ya da bir canavar olduğu için.

Gözlerimi kıırtım ve iyi bir manzaram yokmuş gibi değildi. Harika bir manzaram vardı, orta balkon manzarası, daha iyisi olabilirdi. dürbünle bakıyordum ve hala neye baktığımı bilmiyordum. Ve bir tane istemedim çünkü bu çok iğrençti.

Büyük, jelatinimsi, dokunaçlı ve şekilsizdi. Dokunaçları olmasaydı, bir devin balgam gibi bir şeyi horklayarak çıkarmasına benzeyecekti ama o kadar da çekici değildi. Anlatmaya çalıştığım şey iğrenç ve sızan bir şeydi ve en az benim kadar feyleri de iğrendiriyordu.

Sonra iki kişi olduklarını fark ettim.

Mitoz bölünme geçiren aşırı büyümüş bir hücre gibi birbirlerinden uzaklaştılar ya da belki de biri diğerinin üstündeydi. Bilemiyordum, umurumda da değildi. Sadece artık gitmek istiyordum ve bu koku bana çarpmadan önceydi.

Ne oluyor?

Son birkaç gündür vahşi doğada oradan oraya savrulduğum için sarı ve dağınık olan saçlarım, sızan yığından yayılan pisliğin içinde daha da solmuştu. Ve ağaçta oldukça yüksekteydim, yani aşağıda bir tür mikrop savaşı sayılmalıydı. Öğürdüm ve bir fey öğle yemeğini çalıların arasında kaybederken bunu sessizce yapmaya çalıştım.

Diğerleri, belki de ona katılmayı düşünüyor gibi göründükleri için, ona bir şey demediler. Ama sonra biri cesur olmaya karar verdi, eline bir sopa aldı ve en yakındaki dehşet parçasını nazikçe dürttü. Canavarlar bunu umursamıyor ya da meşgul oldukları için fark etmiyor gibi görünüyordular.

Bir ineğe bağırarak.

Şimdiye kadar korku gösterisiyle o kadar meşguldüm ki fark edememiştim ama bu kesinlikle bir inekti. Ve Dünya cinsi gibi görünüyordu. Bu çok garip değildi, çünkü feyler yüzyıllar boyunca Dünya'dan domuz, tavuk ve inek gibi sevdikleri şeyleri almışlardı ve bunları bizim kadar yararlı buluyorlardı.

Bunlardan bazıları fey hayvanlarıyla çiftleştirilerek oldukça tuhaf melezler ortaya çıkmıştı ama bu onlardan biri gibi görünmüyordu. Bu sadece bir inekti. Çoğunlukla beyaz ve kahverengi benekli bir inek, koruluğun kenarında durmuş ot yiyordu.

Daha doğrusu öyle yapıyordu, çünkü ağzından hâlâ bir tutam çıkıyordu. Şimdi sadece ayakta duruyordu çünkü küçük inek aklı

ne yapacağımı bilemiyorum. Seninle aynı fikirdeyim dostum, diye düşündüm hararetle.

Tekrar ayrılmayı da düşündüm. Çünkü orada bir sürü Burada anlamadığım ve anlamam gerekmeyen şeyler vardı ve kimsenin burnu kanamıyordu. Ta ki canavarlardan biri korkunç benekli canavardan kaçmaya başlayana kadar.

Herkesin ona bakarken kullandığı aynı ifadeyle ineğe bakıyor ve dokunaçlarının yapabildiği kadar hızlı bir şekilde geri çekiliyordu yönetmek, ki bu oldukça hızlıydı. Ya paniklediği için ya da tek gözü olduğu ve o da bir sopanın üzerinde olduğu için nereye gittiğine bakmıyordu. Her neyse, bir fey'e çarptı, o da çok korktu ve hemen onu bıçakladı ve bunu fark etti.

Ve sonra fey'i yedi.

O kadar hızlı oldu ki, blob vücudunun yarısını açıp fey'i içine doldurmadan ve tekrar kapatmadan önce ne olduğunu anlamaya ancak zamanım oldu. Şok olmuş gibi görünen savaşçı, arkadaşları şaşkınlıkla bakarken, onu esir alan kişinin çoğunlukla yarı saydam olan etinden dışarı bakıyordu.

Bu da söz konusu yaratığa öğle yemeğini alıp kaçması için bir şans veriyor, sanki cehennemın tüm zebanileri peşindeymiş gibi ormanın içinde yalpalayarak ilerliyordu.

Ya da gerçekten çok korkmuş bir grup fey.

Sivri kulaklı grup, beni, diğer canavarı ve ineği geride bırakarak çalılıkların arasına daldı. Kaçan yaratık feryat ederken, feyler bağırırken ve garip top onları biçerken çeşitli bitki parçaları tozu ısıtırken, işler bir dakikalığına oldukça gürültülüydü. Ve muhtemelen bu sırada birkaç fey'i de ezdi; tam olarak anlayamadım.

Ama sonra, çılgınlar kafesi duyulamayacak kadar uzaklaştığında her şey yeniden sakinleşti ve orman, Faerie'nin şiddet döngüleri arasında sık sık görüldüğü gibi sessiz ve garip bir şekilde güzel olmaya devam etti.

İnek otlarını çiğnemeye geri döndü. Kalan canavar yere oturdu, dokunaçları etrafına yayıldı ve küfretmeye başladı. Sonunda bir ipucu yakaladım ve yanına kaydım.

Daha doğrusu, *onun* yanına kaydım çünkü canavar bir canavar değildi, en azından sümüksü türden bir canavar değildi. Bunun kanıtı, yarı saydam baloncuk açılıp içinden oldukça hırpalanmış görünen bir adam çıkardığında ortaya çıktı. Çok kızgın, çok tanıdık, hırpalanmış görünümlü, şeffaf balçıkla kaplı bir adam.

"Pritkin!"

Sırılsıklam bir sarışın başını kaldırdı, bir çift yeşil göz beni bir anlığına şaşkınlıkla süzdü ve ardından küfürler epik seviyelere yükseldi.

"Şşşt!" Omzunu tuttum ve sonra bir avuç sızıntıyla geri çektim. Bunu görmezden geldim çünkü şu anda daha büyük sorunlarım vardı. "Seni duyacaklar!"

Bu inkar edilemez bir şekilde doğruydu. Savaşçıların kulakları biraz tuhaf görünebilirdi ama gayet iyi çalışıyorlardı, hatta insanlardan bile daha iyiydiler. Elbette şu anda ping-pong yapan, çığlık atan bir kâbusu kovalamakla meşguldüler ama yine de.

Başkaları da olabilir.

Pritkin düşüncelerime katılıyor gibiydi çünkü sesinin tonunu düşürdü, ama hırçınlığını azaltmadı. "Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu, muhtemelen beni sarsmak için ayağa kalkarak.

Belki de sarılmak için, diye değiştirdim, ona doğru eğildim çünkü onu bir süredir görmemiştim ve o zamandan beri çok şey olmuştu. Sarılma nemli ve yapışkandı ve az önce kustuğu yaratık gibi kokuyordu ama O kollara geri dönmek o kadar güzeldi ki neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlayacaktım. Ama kendimi tuttum, bu da iyi oldu çünkü *sonra* titreme başladı.

Tabii ki.

İtiraz edecektim, ama blobumsu şey kendini yeniden oluşturmuş, tekrar tombullaşmış ve ilgili bir gözle bizi izliyordu. Sarsıntı artana ve Pritkin'in ellerine vurmak zorunda kalana kadar ona ihtiyatla baktım. "Seni bulmaya geldim, peki *bu* nedir?"

"Bilmen gerekirdi," dedi vahşice, blob'a dönerek. "Çekil oradan!"

Bizi izlerken ineğe yaklaşıyordu ve neredeyse garip bir şekilde tereddütlü bir dokunaçla dokunacak kadar yaklaşmıştı, ama Pritkin'in yorumuyla geri çekildi. Ve kulaklarımın kapanmasını ve bir daha asla açılmamasını isteyen cırtlak bir iniltiyle bir şeyler söyledi. "Augggghhhh!" İnledim.

"Kesin şunu!" Pritkin tersledi ve ikimiz de tersledik. Sonra canavar ve ben birbirimize baktık çünkü ikimiz de onun kimi kastettiğini bilmiyorduk.

"Ben Cassie," dedim çünkü orada bir zekâ varmış gibi görünüyordu.

"O senin kim olduğunu biliyor! O lanet şeyi sen gönderdin!" Pritkin bir yandan kıyafetlerindeki pis kokulu çamuru sıyırmaya çalışırken bir yandan da beni bilgilendirdi.

İşe yaramadı, sadece etrafa bulaştı. Sonunda pes etti ve bunun yerine bana ters ters bakmaya karar verdi. Onu gördüğüme çok sevindiğim ve aynı zamanda kafam çok karışık olduğu için bu iyiliğine karşılık vermedim.

"Ben mi yaptım?"

"Evet!"

Blobu biraz daha inceledim. Pythia olduğumdan beri pek çok tuhaf şey görmüştüm, hem de çok ama bunu hatırlayacağımı düşünmüştüm. "Bir şey çağırıştırıyor."

"Oh, onları Mircea'yı korumaları için gönderdin!"

Pritkin'den bloba baktım ve hangimizin kıdemli bir an yaşadığını merak ettim. Şu anda yapışkan maddeye bulanmış olan savaş büyücüsünün otuz yaşlarında görüldüğünü ama bundan yüzlerce yıl daha yaşlı olduğunu düşünürsek,

Paramı kime yatıracağımı biliyordum. Ve sanırım yüzüm bunu gösteriyordu çünkü biraz daha küfretti.

"Mircea'yı korumak için Adramelech'ten yardım istedin mi, istemedin mi?"

Mircea paylaştığımız güç üçlüsünün üçüncü üyesiydi, üçümüzü sihirli seviyeye bağlayan ve tüm yeteneklerimizi büyük ölçüde genişleten bir büyü. Aynı zamanda benim eski sevgilimdi, Pritkin şimdiki sevgilim olduğu için bu bazen garip oluyordu. Ya da ben öyle umuyordum, her ne kadar şu anda benden pek memnun görünmese de.

"Adra? Ben ondan sadece şunu istedim-"

"Ona öyle demeyi kes!" Pritkin, muhtemelen yorgun gezginler yere düşüp daha kolay saldırıya uğramaya karar versin diye, uygun bir şekilde büyüyerek güzel bir tüneğe dönüşen bir kökün üzerine oturdu. Bütün bu dünya kocaman bir Sinekkapan'dı ama sinekleri yemiyordu!

Ama Pritkin, sivri ucu tek dişi olan bir yılan gibi toprağın içinden ona doğru ilerleyen daha küçük kökü gördü ve ona bir bakış attı. "Dene bakalım," diye davet etti.

Kök durakladı, sonra biraz ürperdi ve küçük bir kıpırdanmayla tekrar toprağa gömüldü.

İnek çiğnedi.

Yorgun olduğum için toprağın üzerine çöktüm ve beni yememesini umdum. "Bu onun adı," diye belirttim.

"İblis Yüksek Konseyi'nin başkanına lakap takamazsın - ya da küçültücü bir lakap!" diye ekledi ben itiraz edemedim. "Ve ondan en iyi iki iblis muhafızını Mircea'ya atamasını istedin mi, istemedin mi?"

"Tabii, konsolosun onu öldürtmeyi planladığını düşündüğüm zamanlar." Yani eski güzel günler, tek endişelenmem gereken şeyin kıskanç, iki bin yaşındaki vampir kraliçe yerine . . . her şey. Sadece her şey. Bunu düşünmemeye karar verdim. "Ama bunun ne alakası var-"

Durdum, aklıma korkunç bir düşünce geldi.

Pritkin yüzünde küçük bir gülümsemeyle bana baktı.

Gözlerim yine ineğe doğru yaklaşan ve ona benzememeye çalışan bloba kaydı. "Onu yeme," dedim düşünmeden önce.

Beni anladı ya da durup gözlerini bana doğru çevirmek için tam o anı seçti.

"O senin ineğin değil."

Bu argümanı pek dikkate almışa benzemiyordu.

Pritkin, "Onu yersen seni öldürürüm," diye ekledi, o sırada tekrar yere düştü ve göz sapı umutsuzca sarktı.

İğrenç, pis kokulu ve sümüksüydü, mukoza benzeri bir parıltısı vardı. etrafındaki toprağı ıslatmaya başlamıştı bile. Ama gözün gülünç derecede uzun kirpikleri vardı ve dokunaçları üzgün bir şekilde sallanıyor ve rastgele şeyleri - bir yaprak, bir sopa, bir kaya- koparıp inceliyordu onları atmadan önce. Bir acıma duygusu hissettim.

Ve bu özellikle de Adra'nın Mircea'ya koruma olarak yerleştirdiği daha önce görünmez olan iblislerden biriye doğruydı. Onlar ruhlardı ve kimsenin haberi olmadan onu daha kolay izleyebilmelerini sağlıyorlardı. Kendisi de dahil, çünkü onun beni nasıl karşılayacağını bilmiyordum. olası paranoya.

Bazen sormamak daha kolaydı.

Ama sonra kendini Faerie'de buldu ve sanırım korumaları da onunla birlikte içeri çekildi? Bunun nasıl işlediğinden emin değildim ama bu, bu adamın neden bu kadar şaşkın görüldüğünü açıklıyordu. Faerie'de ruhlar bedenlere bürünürdü, bu da muhtemelen Adra'nın adamlarını şaşırtmıştı, daha önce hiç bedensel formları olmamış olabilirdi.

Bu pek hoşuna gitmiş gibi görünmüyordu.

"Aç mı?" Biraz endişeli bir şekilde sordum. "Onu besleyecek bir şeyler bulmalı mıyız yoksa-"

"Sen değilsin. sempati duymayacaksın. O lanet şeyle!" Pritkin bağırdı.

Ona kaşlarımı çattım. "Bağırmana gerek yok."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Seni arıyordum. Sadece feyler bana ok atmaya başladı ve sen iblislerin yanına nasıl düştün?" Sordum çünkü bu noktayı hâlâ netleştirememiştim.

Pritkin bir çizme çıkardı ve bir balçık damlası dışarı fırladı. "Onlar Mircea'yı Faerie'ye kadar takip ettikten sonra kayboldular ve -Buna ve aniden bedenlere sahip olmalarına rağmen bazı feylerle karşılaştılar. Hemen düşmanca davranan-"

Sanki başka bir şeymişler gibi, diye düşündüm, yaptığım bir şeyin feyleri bir kez olsun sarsmayı başarmış olmasından biraz memnun olarak.

"- aptal ikizlerin kaçmasına neden oldu, böylece daha da kayboldular. Sonunda sakinleştiler, ne olduğunu anladılar ve Mircea'yı ve dolayısıyla eve dönüş yolunu yeniden bulmaya karar verdiler. Sanırım onu en yakın portaldan geçirmeyi planladılar-"

Kasıtlı olarak hiçbir şey söylemedim.

"Ama yanlış adamı takip ettiler. İnsan benzeri duyulara sahip olmaya alışık değiller ve ben yarı iblis olduğum için daha tanıdık kokuyorum. ." diye omuz silktili.

"Ve feyler bana ateş ediyorlardı çünkü?"

"Sana ateş etmiyorlardı; bana ateş ediyorlardı," dedi sertçe. "Araya girdin ve kafana bir ok yemediğin için çok şanslısın. Gitmeniz gerekiyor."

Biraz daha az sümüksü botlarını tekrar giyerken kaşlarımı çattım. "Bir dakika. Neden sana ateş ediyorlardı? Alorestri'ye benziyorlardı. Yeşil Fey'in senin halkın olması gerekmiyor mu?"

Ya da en azından kısmen. Genetik olarak konuşursak, Pritkin biraz yamalı bir yorgandı ama büyük büyükannesi Yeşil Fey Kraliçesi Nimue'ydi. Bu da onun burada ne aradığını açıklıyordu çünkü kraliçe kısa süre önce vefat etmişti. Bu herkes için bir şok olmuştu çünkü feyler savaş dışında pek sık ölmezlerdi ve bu durum Poseidon'un kızı ve dolayısıyla yarı tanrı olan biri için iki katına çıkıyordu.

Ama kesinlikle ölmüştü ve bu nedenle bir halefe ihtiyaç vardı. Bu nedenle, kraliçeyle yeterince yakın akraba olan ve bunu deneyecek kadar çılgın olan tüm adaylar taht için yarışmak üzere bir yarışmaya katılmaya davet edilmişti. Ya da denerken ölmeye, ki bu daha olası görünüyordu.

Ama bildiğim kadarıyla yarışma henüz başlamamıştı, ne olmuş yani? Yeşil Fey, Pritkin'i iblis yumurtası olarak gördüğü için pek sevmeyebilir.

babasının kanı nedeniyle, ama genellikle onu öldürmeye çalışmadılar. Ne de olsa prenslerinden *biriydi*.

Bunu belirttiğimde kısa bir kahkaha attım ama Pritkin'in sesi pek mutlu gelmedi. "Bunu onlara söyle."

Beş saniyeliğine cinayete meyilli ucubeler gibi davranmayı bırakırlarsa yaparım, demedim çünkü yolda kalmak istiyordum. "Bir sonraki krallarının sen olabileceğini bilmiyorlar mı?"

Pritkin cevap olarak daha renkli ifadeler kullandı, belki de Dünya'da ya da Faerie'de istediği son şey bu olduğu için. Bir zamanlar annesinin halkı tarafından kabul edilmeyi çok istemişti ama sonunda yarı insan yarı iblis yarı fey bir çocuğun, fey kanı kraliyet evinden gelse bile asla yeterince iyi olamayacağını anlamıştı. Bu nedenle, soyunun insan kısmına odaklanmış ve fey prensi olma hayallerini geride bırakmıştı.

Ama şu anda bir başka hafif fey kralı olan Svarestri'li Aeslinn ve onun tanrısal müttefiklerine karşı hayatta kalmak için topyekûn bir savaş içindeydik ve alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız vardı. Nimue'nin ordusu güçlüydü ve savaşta sınanmıştı ve Faerie'yi bizim bilmediğimiz kadar iyi biliyorlardı. Ve kral olarak Pritkin onlara komuta edebilirdi.

Ama önce kazanması gerekiyordu, ben de bu yüzden buradaydım. Ona yardımı olacaksa hile yapmakta hiçbir sakınca görmüyordum ve feylerin bu konuda ne düşündüğü umurumda bile değildi. Anlamadığım tek bir şey vardı.

"Seni öldürmeye çalışmak da yarışmanın bir parçası mı?" Tam Pritkin'in kafasını kaldırdığı sırada sordum.

Ağaçların arasında göremediğim bir şeye bakıyordu ama ben yine de bir zaman kalkanı fırlattım çünkü Faerie.

Ve bunu yapar yapmaz da bir düzine büyü, etrafımızdaki tüm dünyayı çatırdatan bir büyü fırtınasıyla onu vurdu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İKİNCİ BÖLÜM

S Orospu çocukları!" Pritkin bağırdı ve ayağa fırladı, ancak zaman büyümden geçmeden önce onu yakalamamı sağladı. "Bu da ne-"
"Silahlarını eskitiyorum. Sakın dokunma!"

Birkaç metre ötede, etrafta uçuşan büyüünün ortasında parlak bir kıvılcımın fırlattığı oka baktı. Belki refleks olarak yapmıştı, belki de fey okçusu büyüden geçebileceğini düşünmüştü ama lanetleri geçememişti. Ama aksini öğreniyordu.

Pritkin, ahşap sap çatlayıp parçalandıkça ve tozlanıp dağıldıkça, beyaz kuşak kıvrılıp kahverengiye döndükten sonra o da yok oldukça ve metal uç aşınıp paslanıp döküldükçe ona baktı. En son Ok ucuna ait küçük bir parça yere düştü ve bir fey sesinin avazı çıktığı kadar bağırdığı duyuldu.

"Pythia!"

Bunu yakaladım, diye düşündüm alaycı bir şekilde, çeviri büyüm kulağımda çıtırdamadan önce bile.

Ve sonra feyler de gittiler, sonbahar rüzgârındaki yapraklar gibi ormanın içinde eridiler, ki bu iyiydi çünkü bir an sonra-

"İyi misin?" Pritkin, büyüm bozulup dağılırken kolumu tuttu ve duman gibi dağıldığını söyledi.

"Evet." Yutkundum. "Burası daha sert."

Kaba bir şekilde başını salladı. Sonra da büyüsunü serbest bıraktı, blob canlandığı için iblis türünden olduğunu varsaydım. Ateşten pençeler fey'in peşinden çılgık çılgığa gitti ve ateşli bedenler havada kısa süreliğine delirmiş kuşlar gibi belirdi.

Onları iyi göremiyordum; sadece kanatlı yaratıkların belli belirsiz şekillerindeki titreşimlerdi ve ağaçların arasında çabucak kayboldular. Ama feyler onlardan pek hoşlanmamış gibiydi. Çılgıklar, uyarı çılgıkları ve sonra daha fazla çılgık duydum ve Pritkin'in yüzündeki hain küçük yarı gülümseme bana en azından bazı oklarının eve çarptığını söyledi.

"Tamam, iyi gitti-" Beni tekrar yakalamadan hemen önce başladım.

"Evine git."

"Kıçım."

"Kıçın çok güzel," dedi, yakaladı ve sıktı. "Ve ben onu tek parça halinde seviyorum. O yüzden, çıkar onu buradan!"

"Sana yardım etmeye
geldim!" "Yardıma
ihtiyacım yok." "Evet,
öyle görünüyor!"

Ama sonra gitti çünkü o bir *pislikti* ve karanlık, ağaçlar ve kullandığı
şüphesiz gizlenme büyüğü arasında ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu-
Birden aklıma bir fikir geldi.

"Hey! Hey, sen!" Blob etrafına bakındı ve sonra yavaşça bana baktı, sap
gözü biraz ürkmüş görünüyordu. "Onu takip et!"

Blobun elleri yoktu, ama bir dokunaç bir yaprakla uğraşmayı bıraktı ve
çok hayırsever bir şekilde göğsü olarak adlandırılabilir yere dokundu. "Evet,
sen! Acele et! Kaçıyor!"

Ve tamam, sonrasında olanların bir kısmı benim hatamdı. Adra'nın en iyi
ajanlarından biri olan blobun bir an yaşadığını biliyordum. Kendine ait
olmayan bir dünyadaydı, kendine ait bir formdaydı ama muhtemelen öyle
hissetmiyordu ve muhtemelen İngilizceyi sadece ilkel bir şekilde anlıyordu.

Daha açık konuşmalıydım. Ama Pritkin'i katil feylerle dolu bir ormanda
hızla kaybediyordum, onu bulmaya çalışırken hiç eğlenmiyordum
ve bunu tekrar yapmanın ne kadar süreceğini bilmiyordum.
-Ya da yaparsam ne göreceğimi. Yani, blobu düşünmüyordum.

Ta ki beni yiyene, açıp içime tıkana ve tıpkı talihsiz feyler gibi yarı
saydam bir et yığınının içinden dünyaya bakmama neden olana kadar.

"Auggh-urp." Çılgılık atmak için ağzımı açtım çünkü bir iblis sizi yediğinde
yapacağınız şey budur, ama bu iyi bir hareket değildi. Bir şeytan
Kendimi içinde bulduğum oyuk beni alacak kadar genişti ve en azından biraz
havası vardı. Ama aynı zamanda çok fazla balgam ya da yapışkan berrak şey
her neyse vardı ve ağzım da dahil olmak üzere her yerdeydi!

Tükürdüm ve kusmamaya çalıştım ama kokuyordu. Oh, Tanrım, öyle
oldu! Ve nasıl yapacağımı bilmiyordum-

Taşınyorduk. Hayır,
taşınyorduk.

Koku yüzünden öğle yemeğimi kaybetmekten endişe etmeyi bıraktım ve hız yüzünden hayatımı kaybetmekten endişe etmeye başladım. Ki bu çok saçmaydı! Bir *ormandaydık*; her yerde büyük ağaçlar vardı ve bazıları canlıydı!

Tecrübelerimiz bire vurursak ne olacağını kanıtlamıştı.

Ve vurduk da, birçoğuna çarptık, ama blob saatte altmış mil hızla sert ve eski ağaç kabuğunda ping-pong yapmaya aldırıyor gibiydi. Ya da kızgın kökler ve sarkan dallar tarafından kamçılanmak ve sonra dallardan birinde yuva yapmış bir grup eşek arısı benzeri böcek tarafından sokulmak, ta ki bize çarpana kadar. Aldırdım ama fiziksel olarak değil, çünkü beni saran kap her neyse iblisin dış bedeniyle bağlantılı görünmüyordu.

Pritkin'in peşinden ağaçların arasından geçerken, kokuşmuş etten yapılmış bir jiroskop gibi etrafta yarışıyor gibiydik. Ya da en azından ben öyle olduğunu tahmin ediyordum ama nispeten dik ve sabit durmama rağmen pek bir şey göremiyordum. Her şey çırpınan yapraklar, bıçak gibi saplanan kökler ve vızıldayan eşek arılarıydı ve tüm bunların ötesinde görebildiğim her şey dalgalanan et duvarı tarafından bozulmuştu.

Sonra suya ulaştık; bir göl, bir nehir, belki de bir okyanus.

-Ama derindi ve hızlı dalıyorduk.

İçinde bulunduğum yarı saydam denizaltıya doğru yolda gitmediğini söylemeye çalıştım. Pritkin'i bulmak istiyordum, sulu bir mezarı değil ve geri dönmesi gerekiyordu! Hemen şimdi dönmesi gerekiyordu!

Ama daha fazla korkunç yapışkan madde yutmadan çılgılık atamıyordum ve şeyin kenarlarına vurmak işe yaramadı ve zihinsel olarak iletişim kurmaya çalışmak işe yaramadı, genellikle benimle yaptığı gibi değil, ama belki bir iblisin bir şeyler alabileceğini düşündüm. Ama eğer yapabiliyorsa, beni görmezden geliyordu. Ve daha da derine dalarken, yukarıya doğru çılgınca bakışlarım artık bana suyun üzerinde sadece belli belirsiz bir güneş ışığı parıltısı gösteriyordu ...

O da gitmeden önce.

Beni, sert nefes alışım dışında her şeyin sessiz olduğu ürkütücü, karanlık bir dünyada bıraktı ve tüm dünya aniden bulanık mavi-siyahın bir tonuna dönüştüğü için her şey kafa karıştırıcıydı.

Boş ver *bunu*, vites değiştiriyordum, karar verdim. Ve denedim. Ama gücüm Peri'nin her yerinde olduğu gibi yine harekete geçiyordu ve onu Dünya'ya bulabildiğim herhangi bir portaldan çekmem gerekiyordu.

Pythian gücü, binlerce yıl önce Apollon onu Delphi'deki kahinlerine ilk kez hediye ettiğinde tanrılar tarafından oraya bağlanmıştı ve oradan ayrılamıyordu. Sadece

Bunun tamamen doğru olmadığını keşfetmiştim. Bir geçide yeterince yakın olduğum sürece, bulunduğum yere biraz güç çekebilirdim.

Ancak hiçbir zaman Dünya'daki kadar güçlü değildi ve bu çılgın dünyaya girdikçe, tamamen yok olma noktasına gelecek kadar güvenilir hale geldi. Dağlarda cep telefonu hizmeti bulmaya çalışmak ve ne zaman iyi bir noktaya rastlayıp rastlamayacağınızı asla bilememek gibiydi. Ya da Faerie'nin bazı portalları çok yönlü olduğu için ne zaman bağlantınızın kesileceğini.

Sihirli bir şekilde konuşmak gerekirse, bir portalı çalıştırmak pahalıydı, bu nedenle belirli bir programa göre bir yerden bir yere gidip gelen bir portala sahip olmak verimliyd. Bir portalın birçok noktaya hizmet vermesini sağlıyor ve güç tasarrufu sağlıyordu. Ancak bu aynı zamanda bağlandığım portal Dünya'dan uzaklaştıkça gücümün rastgele kesilebileceği anlamına da geliyordu.

İşte böyle, diye düşündüm, tutmaya çalıştığım ipler aniden kaybolup ellerimde hiçliğe karışırken. Ve beni, ne kadar havam kaldığını ya da nereye gittiğimi bilmeden, içinde sıkışıp kaldığım çılgın küçük taksinin insafına bıraktı. Ya da bu da neydi, diye düşündüm, dalgalanan yüzeyden uzaktaki bir şeye bakarken.

Uzun süre uzakta kalmadı. Bu sadece devasa olduğu için değil, karanlıkta çok iyi göremediğim karanlık, dikdörtgen bir şekil olduğu için de endişe vericiydi, aynı zamanda bir balınaya parası için iyi bir koşu yapabilecek gibi görünüyordu. Ama balinaların bu kadar büyük dişleri yoktu, değil mi?

Dişleri olduğunu hiç düşünmemiştim, sadece krili filtrelemek için bir ekran ve *yenmek* üzereyken neden bunu düşünüyordum? Çünkü öyleydik, kesinlikle öyleydik ve blob sonunda bu gerçeğe uyanmış gibi görünüyordu. Ve dokunaçlarıyla suyu çalkalamaya başladı.

Ama kısa ve güdüktüler ve Not Whale hala geliyordu ve yaptığımız küçük hız patlaması bize sadece takipçimizi daha iyi görmemi sağlamak gibi şüpheli bir iyilik yapıyordu.

Bunun bir faydası olmadı çünkü hâlâ ne olduğunu bilmiyordum. Ne olduğunu bilmek de istemiyordum. Balina ve köpekbalığı karışımı bir şeye benziyordu, muazzam bir gövdesi ve açık bir ağzı vardı ve neden Faerie'deki her lanet şeyin açık bir ağzı vardı?

Görünüşe göre benden daha büyük dişleri var.

Hayatımda gördüğüm en büyük çeneye bakmak için bir saniyem vardı ki birdenbire artık kapana kısılmamıştım. Çünkü küçük arkadaşım her iblisin kendine göre olduğuna karar vermiş ve beni dışarı atmadan önce sıçmıştı.

kaçan bir denizanası gibi karanlığa doğru hızla uzaklaştı. Ve beni tepsideki tek ordövr olarak bıraktı.

Buraya nasıl geldim diye düşündüm, yaklaşan ölüme bakarken. Ve elbisemin hızla dönüştüğü zırhın beni o dişlerden kurtarıp kurtaramayacağını merak ediyordum. Ejderha puluydu ama sanırım onun bile sınırları vardı ve-

Ve kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni, ölmek üzeresin!

Bu şüphesiz doğruydu, çünkü dev yaratık şimdi üstümdeydi, ağzı daha da genişlemişti ve Jonah'ın nasıl hissettiğini öğrenmek üzereydim-

Elli kat daha büyük ve altın ışıktan yapılmış bir insan yumruğuna benzeyen bir şey birdenbire ortaya çıktı. Ve yaratığın çene çizgisine çarptı, dişlerden birkaçını uçuracak kadar sertti. Bir tanesi yanımdan geçerek suyu rahatsız etti ama bu, koca gövdenin kendi etrafında dönerek kuyruğunu savurması ve beni tepetaklak yuvarlanmaya, kabarcıkların ve akıntının içinde kaybolmaya, parçalanıyormuşum gibi hissetmeye itmesi kadar bile değildi.

Ama zırh beni bir arada tuttu, yine de yanan ciğerlerim için hiçbir şey yapmadı çünkü havam yoktu. Ve o karşılaşmada sahip olduğum azıcık hava da benden zorla çıkmıştı. Görüşüm kararıyor, bedenim çırpınıyor ve beynim bana Pritkin'i dinleyip eve gitmem gerektiğini söylüyordu.

Çünkü Faerie ölmek için büyük bir yoldu.

Öyle de olacaktı ama portal o anda Dünya'ya geri döndü ve gücüm hemen bana ulaştı. Beni buldu.

Bilincimi kaybetmeden önce, beni sıcaklıkla sardı ve parmak uçlarıma kadar büyü gönderdi. Ve bir saniye sonra, eskisinden çok daha iyi kokan yeni bir muhafazam vardı.

Bu, balçıklı toprak ve kır çiçekleri gibi kokuyordu ve zengin Faerie'nin bu kısmına nüfuz eden yeşillik, ama oraya geçtiğim için değil. Ama uzanıp onu kendime doğru çektiğim için. Ya da en azından bir kısmını, ayaklarımın altında ufalanmış toprak, ayağıma takılmakla tehdit eden bir grup küçük nehir taşı ve hemen yüzüme düşen yapraklarla dolu bir dalla.

Umursadığımdan değil, çünkü *hava*.

Yutkundum, ciğerlerim açgözlüydü ve bir an için tatmin olmam imkânsız gibi görünüyordu, belki de lanet dal yoluma çıktığı için! Bir ağız dolusu yaprağı tükürdüm, derin ve tatmin edici bir nefes aldım ve

Çoğunu öksürerek geri çıkardım çünkü zaten bir ciğerim su doluydu. Sonra, birkaç saniye önce çölde bir serap gibi görünen ve bir daha asla deneyimleyemeyeceğim daha berrak, pırıl pırıl nefesler aldım.

Etrafına bakıp dövüşün bitmediğini fark etmeden önce.

Aslında dövüş daha yeni başlamıştı ve Balina Olmayan çok *kızgındı*.

Yumruk onu çıldırtmıştı, ben de gücüm tekrar kesilmeden önce onu daha da çıldırtmaya karar verdim ve Pritkin'i yemeyi başardı. Çünkü bu onun yumruğuydu, küçücük görünen vücudunun devasa bir uzantısıydı ve hâlâ piçin bulabildiği her yerini yemeye devam ediyordu. Ama pek bir fark yaratıyor gibi görünmüyordu.

Yolda çok fazla yağ vardı, bu da darbeleri yumuşatıyordu ve Pritkin tekrar ağzına saldırmaya karar verdiğinde, etkileyici yumruğu cehennemden gelen çenelerle tanıştı.

Ve onun büyüü umurlarında bile değildi.

Benimkini dene, *kaltak*, diye düşündüm ve hava cebimi kaplayan koğuştan açık suya doğru hızla bir büyü gönderdim.

Su yaşanmadığı için suyu değiştirmede. Ama aynı şey Balina Değil için söylenemez. Bir zamanlar Faerie'nin yarattıklarının ebedi olduğunu sanırdım, ama görünüşe göre değilmiş.

Çünkü yara bere içindeki eski postunun büyük bir bölümü çürüyen gazlar gibi aniden dışarı doğru patladı ve içinde neler olduğunu görebileceğim kadar büyük bir delik açtı. Pek hoş değildi. Bağırsaklar çalkalanıyor ve çorbaya dönüşüyordu, kaburgalar çatlıyor, kararıyor ve parçalara ayrılıyordu ve büyük omurga sıvılaşıyordu, çünkü bir açıyla vurulan büyü diğer tarafa doğru kaynadı ve orada da bir delik açarak artık o kadar da kızgın görünmeyen yaratığı ikiye böldü.

Aslında, artık bir yaratıktan çok öğle yemeği denen bir şeye benziyordu. Çünkü bir anda, eskiden bomboş olan su, sayısız tuhaf su canlısı gibi yaşamla çalkalanmaya başladı.

pastadan bir parça almaya kararlı bir şekilde yaklaştı. Ya da balinadan. Ya da umursamadığım bir şeyden çünkü elektriğim yine kesilmişti.

Orospu çocuğu!

Sürdürdüğüm koğuş patladı ve suyun içeri girip yüzüme tokat atmasına izin verdi. Ağaç dalı artık yettiğine karar verdi ve havalandı, ama yukarı çıkamadı çünkü beslenme çılgınlığı yüzünden her şey çok çalkalanmıştı

yerçekimine itaat etmek için. Ve bu sefer bir ciğer dolusu hava almış olsam da, artık beni zorlayacak bir şey olmadığından, bu uzun sürmeyecekti.

O portalın döngüleri arasında kaç dakika olmuştu? Çılgınca düşündüm. Bunca zaman neredeyse ölmekle meşgul olduğum için bilmiyordum. Ve bunu tekrar yapmak üzereydim ve bu hiç adil değildi.

Kazanmıştık, lanet olsun!

Ama sonra normal büyüklükte ve parıldamayan bir el beni yakaladı. Şaşkınlıkla irkildim ve Pritkin'i görmek için başımı kaldırdım. Bazı su canlıları yayıyordu. Başının üzerinde bir baloncuk vardı ve bana bir şeyler bağıırıyordu, bunun biraz fazla olduğunu düşündüm Şimdi.

Ama aniden benim de bir baloncuğum oldu. Minnetle soluduğum havayla dolu bir baloncuk. O kadar ki artık bana söylenmesini duyabiliyor olmamın neredeyse hiçbir önemi kalmamıştı.

Ben onun sırtına tutunarak, o da karada koşabileceğinden daha hızlı bir şekilde suda ilerleyerek havalandık ve o oldukça hızlı koşabiliyordu. Ama daha da hızlı yüzebiliyordu, ki bu şanslıydım çünkü kafam o kadar karışmıştı ki nerede olduğumuzu bile bilmiyordum. Hatta hangi yöne doğru gittiğimizi bile bilmiyordum.

Aşağı, aşağı, aşağı, artık nasıl görebildiğini bilmediğim bir noktaya kadar. Biyoluminesan yaratıklar geride kalmıştı ve bulanık su onların yaydığı azıcık ışığı da yutmuştu. Gözlerim sadece karanlıkla buluştu ve sadece parmaklarımın Pritkin'in sırt ve omuz kaslarına batma hissi beni bir nebze olsun sabit tuttu.

Sonra aniden dibe vurduk, Pritkin'in bir şey arıyormuş gibi etrafı karıştırmasıyla tenime değdiğini hissedebildiğim kumlu bir yatağa.

Küfretmeye başladığından beri bulamadığını tahmin ettiğim bir şey. Pritkin'in kahvesinin yeterince sert olmamasından düşmanlarını unutturmaya kadar her şey için neşeyle kullandığı birçok farklı küfür tarzı olsa da, bu seferki ciddiye. Bu seferki ciddiye.

Ama sonra durdu, şaşkınlıkla homurdandı ve çılgınca tekrar kazmaya başladı. Bir sonraki an, hareket halindeydik.

Karıştırdığı kum bulutlarını zifiri karanlığa gömdü. Uçsuz bucaksız bir mağaraya girmeden önce, meşale ışığı siyah kayaların üzerinde parlıyordu, biz de bu derinliklerden sürünerek çıktık ve etrafımızda insanların olduğu bir kıyı şeridine ulaştık, hiçbiri umurumda değildi çünkü vıcık vıcık bir yığının içine çökmekle meşguldüm.

Yüzümün etrafındaki baloncuk patladı, ama mağarada hava vardı, bu yüzden önemli değildi. Birisi yankılanan, ama ağır nefes alışlarımdan zar zor duyabildiğim gür bir sesle konuşuyordu. Ciğerlerim bu havanın burada kalacağına ikna olmamıştı ve mümkün olduğunca çok hava çekmeye çalışıyordu. Ama sonunda kulaklarım patladı ve bir miktar su dışarı akarak söylenenleri duymamı sağladı.

"-heykel gerçek. Bu nedenle ilk Yarışmanın galibi, Dünya Diyarı'ndan Prens Emrys'tir-"

"İtiraz ediyorum!"

"*Prens!* O benim prensim değil!"

"Dünya Diyarı! Daha ziyade cehennem bölgelerini söyle. O bir iblis!" "Aldattı! O lanet kadın onunla birlikte!"

Her taraftan bize bağırان bir sürü benzer yorum vardı, ama 'o lanet kadın' onlara fazla dikkat edemeyecek kadar yorgundu. Başımı çevirip Pritkin'e baktım, o da sırtüstü yatmış, zor nefes alıyor ve bana bakıyordu. Ve kumlu elimi tutup arkasına bir öpücük kondurdum, çünkü o da belli ki hepsinin üzerindeydi.

"Bu sefer içine düştün," diye mırıldandı.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

O "Peki, burada neyle çalışıyoruz?" İçinde bulunduğumuz oda dikkatimi dağıtmamaya çalışarak sordum.

Pritkin'e kraliyet sarayında tahsis edilen süitin bir parçası olduğu için bu zordu. Ona göre, diğer varislerin aldıklarına kıyasla burası çöp seviyesindeydi. Ama eğer bu çöplükse. .

Vegas'ta, cehennem gibi görünmesi için tasarlanmış bir kumarhanede yer alan mahkememi düşündüm ve irkildim. Umarım hafif bir fey delegasyonu almamışındır.

yakın bir zamanda. Çünkü burası muhteşemdi.

Bir kere su altındaydı ya da en azından bu kısmı öyleydi. Bu yüzden balıklar pencerelerin önünden yüzerek geçiyordu ve yukarıda bir yerlerde güneşten gelen ışık gölgeleri zeminde, duvarlarda ve tavanda dans etmek için içeri akıyordu. Arada sırada denizanası benzeri bir leke suyu dışarıda tutan bölmeye çarpıyor ve orada kalarak bir süre hafifçe çalkalandıktan sonra süzülüyordu.

Pencere gibi görünmeseler de, devasa pencereler tavandan tabana kadar uzandığı için onları görmek kolaydı. Oda, yarı ezilmiş bir balon gibi yuvarlak duvarlı, dikdörtgen bir şekle sahipti ve geldiğimiz mağarayla aynı koyu renkli taştan yapılmıştı. Şimdi daha iyi görebildiğim için kayanın, Pritkin'in içindeki kristal oluşumlar olduğunu söylediği, sivri siyah parıltılara benzeyen damarlarla çizgili olduğunu fark ettim.

Taş.

Duvarlardaki yarıkların üzerini örten siperler, onları pencereden çok bir denizaltı mağarasındaki boşluklar gibi gösteriyordu. Zeminde bu görüşü destekleyen hafif pürüzlü bir his vardı; sanki devasa, siyah bir nehir kayası çağlar boyunca bir akarsu tarafından düzeltilmiş gibiydi. Zemin de ıslık ıslık ama bir jeotun sivri iç kısmından çok mozaik içindeki beneklere benzeyen parçalar vardı.

Ve bu sadece kemiklerdi!

Aşırı derecede gösterişli olan mobilyalar dikkate alınmamıştı; bunlar arasında, beyaz örtüyü tutmak için kullanılan minik incilerden örülmüş ipler de vardı.

yatak olarak kullanılan platformun üzerindeki perdeler. Ya da devasa mercan parçaları

Dağınık masalar ve aplikler, mum yerine büyü ışığı topları tutuyordu çünkü Nimue'nin sarayında kelimenin tam anlamıyla yanacak büyü vardı. Ya da odanın geri kalanıyla uyumlu koyu mücevher tonlarında dikkatsizce etrafa serpiştirilmiş halılar -mercan için kırmızılar, kaya için siyahlar, beyazlar için inciler ve su için mavi ve ipek gibi görünen ama daha da ince bir şey olan bir şekerleme ile.

Pritkin feylerin bunu, kendilerini kayalara yapıştırmak için kullanan bazı okyanus yumuşakçalarının salgılarından ördüğünü söylemişti. Başka bir deyişle midye tükürüğü, ama dokumacılar onu bitirdiğinde öyle hissettirmediler. İstismara uğramış ayak parmaklarımı neredeyse müstehcen bir lüks içinde okşuyor, beni daha fazla hissettiriyordu.

Sırılsıklam fare halimle, son maceramdan kalma yarısı yanmış bir elbiseyle zaten yetersizdim çünkü ejderha pulu gerçek ejderhalara karşı pek iyi dayanmıyor.

Ayrıca loş odanın tamamı belli belirsiz parıldarken belli belirsiz başım dönüyordu. Bu ve dışarıdan sürekli hareket eden ışık gölgeleri arasında, sanki dalgalar da buradaymış gibi hissediyordum. Ya da kabarık şilteler, ipeksi kürkler ve on kişiye yetecek kadar kadifemsi yastıklarla dolu yatağa kısa bir süreliğine uzandığımda, yıldızlarla kaplı bir gökyüzünün altında bir sal üzerinde sürükleniyormuşum hissine kapıldım.

Yarı indirilmiş kirpiklerin arasından bakmak tavsiye edilmezdi.

Kendimi savunmak için ayağa kalktım ve beni sakinleştirecek bir şeyler bulmak için odanın içinde volta atmaya başladım. Pritkin yatakta kaldı, benim kısa katılımımdan çok daha uzun süren bir çileden bitkin düşmüştü. Bu, Nimue ortaya çıkıp her şeyi tartışmalı hale getirene kadar Alorestri'nin bir sonraki hükümdarlarını seçme yöntemi olan bir dizi meydan okumanın ilkiydi.

Ama o artık yoktu ve yerel halk eski zamanlarda reislerin nasıl seçildiğini kaydeden eski parşömenleri çıkarmıştı ve Faerie'den bekleyebileceğiniz kadar kanlıydı. Yarışma adil olsaydı bile bu doğru olurdu, ama kesinlikle değildi. Pritkin yarı iblisti ve kim kazanırsa kazansın, en azından cehennem zebanileri tarafından yönetilmeyeceklerinden emin olmak için herkes ona karşı birleşmiş gibi görünüyordu.

Bunu yapmanın en kolay yolu da onu öldürmektir.

Bugünkü Mücadele sırasında üç kez pusuya düşürülmüştü ve onu kurtaran tek şey duvarlardan sızmak olmuştu.

Ya da bir şeyler demeliydim, çünkü ikisi de oradaydı, şeytani muhafızlarımız, böyle bir şeyin olabileceği kadar utanmış görünüyorlardı. Hafif pembe tonlu olana kötü bir bakış attım, çünkü beni terk etmeden önce benim aracımı

ve daha da içine gömülmesini izledim. Biraz daha ileri gidersem içeride neye benzediğini görecektim-

Oh, bekle.

Mutsuz bir ses çıkardı ve kardeşinin arkasına saklanmaya çalıştı.

Arkadaş mı? Suç ortağı mı?

Hâlâ emin değildim ama Mücadele sırasında birkaç yüz fey onu pusuya düşürdüğünde Pritkin'e yardım ettiği için ona bir şans veriyordum. Onun Şekilsiz deri kendisine atılan oklara aldırış etmiyordu, çünkü onları tekrar dışarı çıkarıyor ve kaç kez vurulduklarına aldırmadan Pritkin'i alıp kaçmasına izin veriyordu. Ve çok fazla vurulmuşlardı.

"Beni duydun mu?" Beni görmezden geldiği için Pritkin'i sözlü olarak biraz dürttüm.

"Evet, bırak da biraz dinlensin," dedi kolunu gözlerine siper ederek. Sadece ses tonu "Bırak dinleneyim "e dönüşmüştü.

Büyük yatağa doğru yürüdüm ve oturdum. Vegas'taki sarayımda olduğu gibi üç basamaklı bir kürsünün üzerindeydi. Rüküş çatı katıma, güzel mavi ve kum rengi yatak odama ve bana şüphe ve nefretle bakmayan insanlara ani bir özlem duymama neden oldu. Fakat iş buradaydı ve iş beklemezdi.

Görevimle uzlaştım ve bitkin adamın yanına uzandım. Dalış sırasında üzerimizdeki pis koku büyük ölçüde temizlenmişti ve geriye kalanlar ... şey, buna alışmaya başlamıştım. Pritkin ne düşündüğümü biliyormuş gibi bir kahkaha attı ve bana doğru döndü.

Eli yanağımdaki gevşek bir kıvrımla oynamak için kalktı, sıcak bir parmak eklemi sadece teni fırçalamaya devam ederken konsantre olmayı zorlaştırdı. Tahmin edilemezdi -fırça, fırça ... fırça- ve aradaki beklenti temas anları nefesimi tutmama neden oldu. Ve sonra o küçük dokunuş bir kez daha geldiğinde yumuşak bir "ahh" ile tekrar bıraktım.

Bir karabasan prensiyle çıkmanın kimsenin anlayamayacağı yanlarından biri de buydu. Pritkin genellikle bu sert, savaş büyücüsü kişiliğini takınırdı. -Kaba, sert ve oldukça saygısız. Tamam, bunu gerçekten küfürlü yapın, özellikle bir şey o ünlü öfkeyi tetiklediğinde. Ve bu onun bir yanıydı.

Ama sonra bu oldu.

Fırça.

Fırça . . .

Bekle . . .

Ve soluk kirpiklerinin arasından bana bakan yeşil gözleri dışında hiçbir şey yoktu, çünkü evet. Ne yaptığını çok iyi biliyordu. Ve işe yarıyordu.

Vücudum karıncalanıyor, içim sıvılaşıyor ve tüylerim diken diken oluyordu.

Hiçbir şey.

Hiçbir şey.

Hiçbir şey.

Auggghhhh!

Nefesini yüzümde hissetmek dışında hiçbir şey yoktu çünkü çok yakındı, çok yakındı, çok yakındı ama vücutlarımızın hiçbir yeri birbirine değmiyordu. Ama sıcaklığının tenime yayıldığını ve odanın soğuşunu kovduğunu hissedebileceğim kadar yakın. Bir an için Faerie'yi kovmak, çünkü bu evimdi, özlediğim şey buydu, Vegas'ı bu yüzden hayal ediyordum.

Çünkü genellikle içindeydi. Fırça.

Üstüne atladım, kahkahasını duydum, beni yabancı bir dünyanın yumuşak ipeklerinde yuvarladığını hissettim ve eğer gördüysem şeytani bir niyetle dolu bir yüze baktım. Evet, heyecanla düşündüm. Bana kötü davran, baba-

Tam o sırada biri kapıya vurmaya başladı.

Pritkin'in başı yenilgiyle göğsüme düştü. "Buradan *nefret ediyorum*," diye fısıldadı ve ben güldüm.

Sonra içeri girdiler, tanımadığım bir grup insan, bizi gitmek istemediğim bir yere davet etmek için. Tehlike geçtikten sonra zırhın içinden yeniden ortaya çıkan bir zamanların güzel gümüş rengi elbisem biraz yırtık pırtık görünüyordu. Ve daha kötü kokuyordu.

Pritkin, hepsi de ona, bana, duvarın dibinde ezilen iki dehşete bakan uşak takımıyla ilgilenirken ben de gizlice kokladım.

"Biraz yiyeceğe ihtiyacımız var," dedim aniden, bu özel fey markası hangi dilde konuşuyorsa, tenekemsi çeviri büyüğü sözlerimi yankılayarak.

Ya da belki de değildi, çünkü baş uşak başladığı süslü konuşmaya ara vererek şaşkınlıkla bana göz kırptı.

Yüksek elmacık kemikleri, uzun boyu, muhtemelen bir tankı kaldırabileceği düşünüldüğünde aldatıcı derecede ince vücudu ve -neyse ki- koyu kahverengi saçlarıyla tipik bir feydi. Kıçımın sıkışmasına neden olan gümüş saçlı piçlerdi,

Gerçi bugünden sonra bunların daha iyi olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Açıkçası, şüpheliydim.

Ama bir uşak için oldukça süslü cüppeler giymiş olan bu adam, kafasını karıştırmış gibi görünsem de en azından beni dinliyordu. "Ama senin Pythianess," dedi kaşlarını çatarak ve az önce uydurduğu kelime üzerinde biraz tökezleyerek. "Duymadınız mı? Zafer ziyafetine bir saatten az kaldı."

Pritkin İngilizce olarak, "Bizi hazırlıksız ve bitkin yakalamak için," diye açıkladı; uşak anlamamış olacak ki kendi dilinde umursamazca devam etti.

"-ve sizi temin ederim, yapabileceğiniz her türlü incelik-"

"Davetliler mi?" Adamlarının az önce beni öldürmeye çalıştığını düşünerek kibar olmaya zahmet etmeden sordum.

Neyse ki çevirmenim iğnelemeyi pek becerememişti ve o da bunu fark etmedi.

"Onlar mı?" Gözleri odanın içinde dolaştı, duvardaki iğrençlikten dikkatle kaçındı. "Yanında başkalarını da mı getirdin?"

Pritkin pek başarılı olmasa da gülümsemesini gizlemeye çalışıyordu.

"Onlar," dedim sabırsızlıkla. "Onlar. Şunlar." Korku 1 ve 2'yi işaret ettim ve isimlerini sormayı düşünmediğimi fark ettim.

"Sence yemek yemeyi hak ediyorlar mı?" Pritkin sordu. "Yaptıkları numaradan sonra mı?"

"Sadece bir tanesi kaçtı," diye hatırlattım ona. "Ve ikisi de yardım aldı. Anladığım kadarıyla yardım almak yasadışı değil?" Aksi takdirde diskalifiye edileceği için öyle olmadığını varsaydım.

"Hayır, bir takım kurmama izin var," dedi Pritkin, şimdi açıkça sırtarak.

"Bu kadar komik olan ne bilmiyorum," dedim. "Biz kazandık, değil mi?"

Bu bana gerçek bir kahkaha kazandırdı.

Pritkin'in neşesi birkaç fey'i de benim kadar etkilemiş görünüyordu, çünkü yüzyıllardır kaşlarını çatmasıyla bilinen bir adam için bu normal bir durum değildi. Ama bu günle ilgili hiçbir şey normal değildi! Ve eğer oradaki Gross ve Nasty bizim takımımızsa, onlara güçlü bir şekilde ihtiyacımız vardı.

Ancak ilk geldiklerinde en az onlar kadar telaşsız görünen uşak, bu görüntüyü sürdürmekte sorun yaşamaya başlamıştı. Gözleri korku ikizlerini aydınlatmak istemiyor gibi görünüyordu, ancak görevi bunu gerektiriyordu, bu yüzden görüşünü sürekli olarak yeniden ayarlarken çok fazla göz kırpmaya, kaydırma, kırpmaya, kaydırma oldu. Ve sonra Pritkin ona yardım etmeye karar verdi.

"Ya da onları yanımızda götürebiliriz."

Baş dalkavuk anlamamış gibi, "Onları da mı yanınıza alacaksınız?" diye fısıldadı.

Pritkin yardımsever bir tavırla, "Ziyafete," deyince, eğitimdeki dalkavuklardan birinin nefesi kesildi, diğeri de incilerine sarıldı.

Onda onlardan çok vardı. Hepsinde bunlardan çok vardı; dokumada desenler oluşturmak için filmsi cübbelerine dikilmiş tohum çeşitlerinden, boyunlarına uzun ipler halinde taktıkları ve ayrıntılı saç modellerinden geçirdikleri normal boyutta olanlara, elindeki bir kızılgerdan yumurtası büyüklüğünde olana kadar baş uşak boğazına kadar getirmişti. Siyahtı ve yüzündeki ifadeyle uyumluydu; yüzünde kalan ince terbiye izleri de hemen hemen silinmişti.

Belli ki düzgün davranışları hak etmediğimizi düşünüyordu. Koktuğumuzu düşünüyordu. Ve arkadaşlarımız hakkında ne düşündüğü muhtemelen söylenmese daha iyi olurdu.

Böylece Pritkin ona tekrar yardım etti. "Ya da biraz çiğ et göndertebilirsin. Geyik eti olur."

"Geyik eti," diye tekrarladı uşak, sanki bu terimi hiç duymamış gibi. Sonra birden kendine gelir gibi oldu. "Evet. Evet, yapabiliriz-geyik eti. Geyik eti. Tabii ki."

Pritkin, "Çoğunu," diye açıkladı ve üçü birlikte sanki kafaları bir ipin ucundaymış gibi başlarını salladılar.

Sonra da kaçtılar. Muhtemelen banyo yapmak ve kıyafet değiştirmek için, korkumuz devam etmesin diye. Nedense sırttım.

Ve bir arkadaş edindiğimi görmek için aşağıya baktım.

"Bir adın var mı?" Yanıma sokulan 1 numaralı Korku'ya sordum.

Dalgalı derisinde ağız olduğunu tahmin ettiğim bir delik açtı ve bir çığlık attı. Yüzümü buruşturdum. "Yapabileceğimi sanmıyorum Bunu telaffuz et."

Pritkin kapının yanından kuru bir sesle, "Bu işte hepimiz birlikte olduğumuza göre belki de onlara isim vermelisin," dedi. Dalkavukları takip etmiş, kapıyı arkalarından kapatmış ve bir şeyler yapıyordu. Muhtemelen bir dinleme büyüğü eklemeliklerinden emin olmak istiyordu çünkü daha sonra süitin diğer bölümlerini kontrol etmek için etrafta dolaşmaya devam etti.

"Peki ya takımın geri kalanı?" Cevabı zaten bildiğimden çok korkarak sordum.

"Kimse kaybedeceği kesin olan biriyle boğa güreşine girmek istemedi," diye söylendi bana.

"Ama sen kaybetmedin."

"Hayır." Kaşlarını çatı, iyi niyeti geldiği gibi hızla buharlaştı. "Bu da durumu daha tehlikeli hale getiriyor. Saldırganlarım bugün beceriksizdi, sayılarının beni alt etmek için yeterli olacağını düşündüler. Bir dahaki sefere daha stratejik olacaklar."

"Bir dahaki sefere mi?" Tekrarladım. "Bu lanet etkinliklerden kaç tane var?"

"Beşi bir arada. Ve giderek daha da zorlaşıyorlar." Bana ciddiyetle baktı ve başını öne eğdi. "Bu tür şeyleri dört kez daha yapmak ister misin? zamanlar?"

"Hayır." Yatağa uzandım ve adını koymaya karar verdiğim dehşet Pinkie yanıma kıvrıldı. Dalgınca onu okşadım. Daha kötü kokamazdım.

"O halde gideceksiniz sanırım?" Pritkin umutlu görünerek sordu. Ona kaşlarımı çatı, bu durum pek hoşuma gitmemişti.

"Aptal olma, Cassie! Burada neler olduğunu görmelisin!" "Evet, anlıyorum ve bana isim takma."

Bunun üzerine hafifçe gözlerini kırıştırdı. "Söylemiyordum. Aslında dikkat çekici bir şekilde davrandığınıza işaret ediyordum-"

"Bu savaşın bitmesini ve hepimizin evine dönmesini isteyen bir Pythia gibi davranıyorum!" Dedim ve şu anda bunu yapabildiğimden yüzüne vurmak için yer değiştirdim. Ama çabuk toparlandı; kimse onun dirençli olmadığını söylememişti.

İşte bu yüzden bileğimi demir bir kavrayışla yakalamış ve karşımda aniden tehlikeli görünen bir adam buldum. Az önce en az üç farklı av partisi tarafından ormanda kovalanmış, tarih öncesi bir kabusla yumruk yumruğa kavga etmiş ve sınırlı oksijen kaynağını benimle paylaşırken neredeyse boğuluyordu. Boğulan faremin ikizi gibi görünüyor olmalıydı.

O yapmadı.

Vegas'ta üzerinde çalıştığı bronzluk derinleşmişti, muhtemelen buraya gelebilmek için fey kırsalının her yerinde dolaştığı için. Bunun kolay olmadığını hayal ettim, çünkü gelmeden önce ona suikast düzenlemek bundan daha kolay olurdu. Ama onu kaçırmışlardı ve şimdi yine kaçırmışlardı, yine de tek düşünebildiği benim güvenliğimdi.

Onu öpmek istedim ve öptüm. Ve yarım saniye için güzeldi. Sert dudakların, hafif kirli sakalın ve biraz kilo verip biraz kaslanmış gibi hissettiren vücudun tadını çıkarmak için tek yapmam gereken buydu

Onu son gördüğümünden beri, buna ihtiyacı olduğundan değil. Ama elmacık kemikleri daha belirgin ve çene çizgisi kendimi kesecek kadar keskin olduğundan, her zamankinden daha da soyunmuş ve ölümcül görünüyordu.

Buna artık damlamayan ama kafatasına her zamanki gibi yapışan sarı saçları, sert yeşil gözleri ve demir gibi bir tutuşu da ekleyince

...

Onu tekrar öpmeye çalışıyordum.

Ama geri çekildi, belli ki havasında değildi, bu bir karabasan için normal değildi. Ama Pritkin önce bir savaş büyücüsüydü ve Rosier'in oğlu ikinci -ya da belki üçüncü ya da dördüncü- yaşlı adamla daha az düşman oldukları için günlerdi ama pek arkadaş değildik. Ve iş öncelikliydi.

"Ne?" diye sordum. diye sordum.

Ve sonra başımızın üzerinde bir sessizlik büyüğü kapandığında keşke yapmasaydım dedim. Lanet olsun.

"İzin verin bunu sizin için açıklayayım," dedi acımasızca. "Neyle çalıştığınızı sordunuz? Onlarla," başparmağını korku ikizlerine doğru kaldırdı. "İşte bu kadar. Ve gücünüz tuhaf ve kapatılabilecek portallara bağlı, eğer biri sizi durdurmanın yolunun bu olduğunu anlarsa. Ve son olaylardan büyük miktarda güç emmiş olsam da," diye sertleştirdim ama Tanrı'ya şükür ayrıntıya girmedim, "sınırlı ve buraya kadar gelirken büyük bir kısmını harcadım. Ve bazı nedenlerden dolayı Mircea ile olan bağlantımı artık hissedemiyorum."

Dudağımı ısırdım. "Evet. O konuda."

"Cassie. . ." Pritkin tek bir kelimeyi bütün bir paragrafa, belki de bütün bir sayfaya dönüştürebilir, diye düşündüm.

"Sana sonra söyleyecektim-"

"Şimdi söyle." Bu bir rica değildi.

Mircea üçlümüzün üçüncü parçasını oluşturduğundan ve o olmadan bizi birbirimize bağlayan büyü işe yaramadığından bu adil bir durumdu. Pritkin, Mircea ile Faerie'de farklı işlere gittiklerinde beni riske atmak istemediği için büyüü çıkardığından beri bunun bir önemi kalmamıştı. Ama acil durumlarda yeniden devreye sokmak yeterince kolaydı, Mircea'nın kızgın bir Athena'yla ilgili bir krizi olduğu için olan da buydu.

Evet, *şu* Athena. Neyse ki yanında bir cadı vardı ve sanırım onun isteği üzerine Aşık Düğümü'nü yapmıştı. Çünkü saniyeler önce kızı Dorina, kendi başına eski bir tanrıçayla savaşıyordu.

Öngörülebilir bir sonla karşılaşan Mircea, kanının bulaşmasıyla tanrıçaların gücünün bir kısmını emmişti.

Ve Pritkin'in yeteneklerinden birini ödünç almak için bağımızı kullandık.

Bir de baktım ki dev cüsseli Mircea, yüksek Athena'yı kendi seviyesinde karşılıyor. Çünkü Pritkin'in yeteneklerinden biri de Incubi Prensi, yuttuğu ruhlardan yetenekler çalıyordu. İblis yarısından nefret ettiği için ruhları yutmaya pek meraklı değildi ama Mircea'nın böyle bir kaygısı yoktu.

Çoğu vampir gibi Mircea da gücü severdi, özellikle de en çok ihtiyaç duyduğu anda ortaya çıkan yeni bir gücü. Bu yüzden Athena'nın Dorina'yı katletme planı planlandığı gibi gitmemişti. En az onun kadar iri ve güçlü olan öfkeli babası, yabancı bir dünyanın soğuk gökyüzünde parlayan devasa vampir dişleriyle Dorina'nın üzerine atlamış ve kısa bir süre sonra da Athena'yı öldürmüştü.

Kısa bir süre sonra, Faerie'ye bağlanan portal intikamcı bir peri tarafından havaya uçurulduğunda söz konusu dünyada mahsur kalmasaydı, bu harika olurdu.

Bu uzun bir hikaye.

Ama asıl mesele şu ki, üçümüzü birbirine bağlayan Aşık Düğümü büyüü artık tamamen ölmüştü ve parçalarından biri sadece şehir dışında değil, bu evrenin de dışındaydı. Çünkü Jotunheim, metafiziksel olarak Dünya'dan bir taş atımı uzaklıkta olan Faerie gibi değildi. Hayır, Jontunheim, Faerie'nin başlangıçta geldiği evrenin oldukça içindeydi ve bu bir sorundu.

Bu büyük bir sorundu çünkü büyü Mircea ölmüş gibi davranıyordu. Durumun böyle olduğunu düşünmüyordum çünkü vampir ailesi ortalığı birbirine katmamıştı ve Pritkin'le ben de ölü bir triumvir'in kesinlikle neden olacağı gibi yere yığılmamıştık. Ama bağlantımız devam ettiği sürece, bunun bir önemi yoktu.

Kısmi bir büyü çalışmayan bir büyü olduğu için Aşık Düğümü işe yaramazdı. Bunu Pritkin'e söylememe gerek yoktu, kendisi benim bilebileceğimden çok daha fazla büyüü unutmuştu. Ona sadece nedenini söylemem gerekiyordu.

Ve bunu daha kolay hale getirmenin hiçbir yolu yoktu.

"Jotunheim'a açılan bir portaldan geçti," dedim itiraf ederek. "Kısa süre sonra yok edildi."

"Ne?"

"-bu yüzden şimdilik orada mahsur kaldı. Kızı da mahkememin kütüphanesinde benzer bir geçitten geçmeyi planlıyor-"

"Geçit mi? Ne geçidi?"

"-Tanrılar gittiğinden beri aktif olmayan ama aile soyunun açmasına izin verebileceği bir yer. Ama geçse bile-"

"Bekle. Geri dön."

"-ve bir şekilde onunla bağlantı kurar ve onu kurtarmayı başarır, bu haftalarca sürmez, çünkü onu son gördüğümde oldukça hırpalanmıştı-"

Ama Pritkin dinlemiyordu. Pritkin konuşuyordu. "Ne oluyor be? Dünya ve Faerie dışında diğer dünyalara açılan kapılar yasak! Bütün bu lanet savaşın amacı da bu zaten, onları bu şekilde tutmak ve tanrıları dışarıda bırakmak!"

Konuşurken elini uzatmıştı, sanırım evrenin bize vermekte ısrar ettiği toplu saçmalık festivalinde, bu yüzden ciddi şekilde kızgın olduğunu biliyordum. Pritkin genellikle sıkı bir şekilde kontrol edilirdi, özellikle de fiziksel eylemler konusunda, çünkü savaş büyücüleri aslında büyü nükleer bombalardı. Başboş bir büyüyle bir binayı yerle bir edebilirlerdi, özellikle de sessiz büyü yapmayı öğrenmiş olanları.

Bütün bu küfürlerin nereden geldiğini hep merak etmişimdir. kelimenin tam anlamıyla tek güvenli çıkış noktasıydı. Ama bu sefer yeterli olmamıştı ve henüz yarısını bile bilmiyordu. Bu eğlenceli olacaktı.

"Evet, biliyorum," dedim nereden başlayacağımı şaşırarak. "Ama Dory'nin aile geçmişinden gelen bir bariyer geçişi var, ki bu daha da berbat bir durum. ." Yeşil gözleri parladı ve bunu yorgun ve aç olmadığım ve doğru düşünebildiğim bir zamana erteleme bir yolu olup olmadığını merak ettim.

Ama sanmıyorum. Çünkü ben daha iyi bir bahane bulamadan, o bir bahaneyle çıkageldi: Korktuğum soru. "Peki bütün bunları nereden biliyorsun?"

Lafi dolandırmanın bir anlamı yoktu, çünkü Pritkin kokuyu alan bir tazi gibiydi. Er ya da geç benden öğrenecekti. İçimi çektim ve kadın gibi davrandım.

"Çünkü olay olduğunda ben de oradaydım."

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

F On beş dakika sonra, Pritkin'e son olaylar hakkında bilgi vermeyi bitirmiş olmama rağmen işler düzelmemişti.

Belki de bu yüzden.

"Seni güvende tutman için Dünya'ya geri gönderdim!" diye hırladı.

"Tanrılarla savaşman için değil!"

Evet, onunla paylaşmadığım bilgilere sahip olduğumdan beri böyle olduğunu düşünüyordu. İhmal etmediğim sürece yalan değildi ama gerçeğin tamamı da değildi. Çünkü buraya geliyordu ve yaptığı işe konsantre olması gerekiyordu, sürekli benim için endişelenmesi değil.

Ama bu kararı onun yerine ben vermiştim ve o da buna çok kızmıştı. Görevin ilişkimizin önüne geçmesi gereken zamanlardan biriydi, ama şimdi bunu gündeme getirmenin zamanı olduğunu düşünmüyordum. Ya da ona tam olarak neden burada olduğumuzu hatırlatmanın.

Bir zamanlar Faerie'nin ruhunun, yani bir gezegenin ruhunun bana emirler vermesi kulağa tuhaf gelirdi ama o zamanlar çoktan geçmişti. Onun gerçek olduğunu kabul etmiştim, yarattıklarının başka bir evrenden gelen bir grup serseri tanrı tarafından yok edildiğini görmekten bıkmıştım ve söz konusu tanrıların ölmesini istiyordum. Ve bizim de aynı şeyleri hissettiğimizi fark ettiğinden beri, bir müttefik edinmiştik.

Ama konuşarak iletişim kurmuyordu, bu yüzden talimatları bulanıktı. Yine de kafamın içine gönderdiği imgelemler aracılığıyla bazı acil meseleler olduğunu bilecek kadar anlamıştım.

Yardıma ihtiyacı vardı. Pritkin'e söylemediğim bir tanesi Zeus, nam-ı diğer Jüpiter, nam-ı diğer Odin ile ilgiliydi - tanrıların babası ve en büyük Eski Romanya'da çok kötü şeyler yapan bir pislikle tanışmıştım.

Bir zaman yolcusu gerektirdiği için bununla başa çıkmıştım. Hayatımın en acımasız savaşıydı, sanırım bunu beklemeliydim ve yarısından fazlasını ölü olarak geçirmiştim. Ölü çağıran bir babaya sahip olmak, kendi cesedinizi canlandırmak zorunda kaldığınızda işe yarıyor.

Bu arada Mircea ikinci göreve, yani başka bir dünyada tanrılarla savaşıp uzun süredir kayıp olan karısını bulmaya gönderilmişti. Ancak ben onu tekrar yakalayana kadar bu son kısımdan haberimiz yoktu ve büyük savaş için tam zamanında ortaya çıktık. Ve gidişatı değiştirdik; daha doğrusu Mircea ve kızı, aramızdaki bağ sayesinde Pritkin'in bazı yeteneklerini ödünç alması ve bir tanrıçayla akran olarak tanışması sayesinde.

Ve onu yok etmek.

Pritkin üçüncü görevle baş başa kalmıştı; bu görevin en güçlü fey ordularından birini diğerlerine katılmadan önce bizim tarafımıza çekmek olduğunu varsayıyorduk. Ama son birkaç görevin nasıl gittiğini düşününce, burada neyle karşı karşıya olduğumuzdan emin değildim. Ve son zamanlarda başka imgelem görmemiş olmam, muhtemelen Faerie'nin de görmediği anlamına geliyordu.

Teorik olarak yaratıkları ne yaparsa onu görüyordu ve buna feyler de dahildi. Ancak tanrılar onun görüşünü bulanıklaştırabilir ya da ona oyunlar oynayabilir, sıcak noktaların nerede olduğunu bilmesine rağmen ne olduklarını tam olarak bilmemesine neden olabilirdi. Ya da Başka bir şey biliyordu ama bana söylemek istemedi, gerçeği öğrenirsek kaçacağımızı düşünüyordu ve öyle de olabilirdi!

"Ben sadece Zeus'la savaştım," diye belirttim düşüncelerimi başka bir yere çekmeye çalışarak. "Athena daha çok yardımcı oldu. . ."

Ve, tamam, yardımcı olmuyordu. Pritkin yatağının kenarında oturmuş başını ellerinin arasına almıştı ama o anda başını kaldırdı. Ve orada nadiren gördüğüm bir vahşet vardı, en azından bana karşı.

Sert yeşil gözlerden, kızarmış yanaklardan ve benimki kadar düz ve normal olan ama bana birden dişleri hatırlatan açık dişlerden yayılıyordu. Sadece bu bakış bile çoğu insana çarpıntı verirdi, kızgın bir kaplanla kafese kapatılmış gibi. Bana vermedi.

Bu adam beni kurtarmak için yüzlerce kez acı çekmiş, riske girmiş ve neredeyse ölmüştü. Yüzyıllar boyunca bastırıldığı travmalarla mücadele etmiş, çok az kişinin görebileceği bir ruhu ortaya çıkarmış ve muhtemelen bu onun için herhangi bir fiziksel dövüşten çok daha zorlayıcı olmuştu - o kadar özel, o kadar korunaklı, o kadar dikkatli -. Yani, hayır, korkmamıştım.

Ama onu acı içinde ve gözlerinde ek bir şaşkınlık katmanı ile görmek hoşuma gitmiyordu çünkü artık beni koruyabileceğinden emin değildi, bugünlerde karşılaştığımız türden şeylere karşı değil.

Bu beni üzdü, bu da beni öfkeli yaptı çünkü bizi hiçbir yere götürmeyen aptalca endişelerden, ikimizin de hak etmediği acılardan, gelebileceklerini düşünen açgözlü pisliklerden bıkmıştık.

dünyamıza dalıp herkesin hayatını altüst ediyor ya da sona erdiriyordu. Evet, yeterince konuşmuştuk ve ben yorulmuştum. Benden çok daha zeki olmasına rağmen anlamadığı için bu konuşmadan yorulduğum gibi.

Ama bu konuda değil.

Yanına gittim ve bacaklarının arasına diz çöktüm, başımı göğsüne koydum, kalp atışlarım ve onunki kulaklarımda birbirine karışıyordu. Onunki hızlı, sert ve öfkeliydi, sanki bir kavgaya hazırlanıyor gibiydi, ama ben ona bir kavga vermedim. Ona sarılmaktan başka bir şey yapmadım ve yavaş yavaş, kulağımın altındaki öfkeli atış hafiflemeye, yavaşlamaya, artık zar zor duyabileceğim kadar normal bir ritme geri dönmeye başladı.

Ve kaplan mırlamaya başladı.

Ya da en azından iç çeker ve elini sırtımda gezdirirdi. Şifonun ince katmanlarından hissedebildiğim silah nasırlarının da kanıtladığı gibi, düşmanları için ölümcül olan bir el. Ve göremediğim ama orada olduğunu bildiğim iksir lekeleri çünkü asla kaybolmuyorlardı.

Zamanla onları bir tür ruh hali yüzüğü olarak kullanmayı öğrendim. Kahverengi ya da sarı, Dünya'nın önde gelen büyü otoritesi olan Gümüş Çember'in bilmesine gerek olmayan üç farklı âlemden garip şeyler denediği için yumuşak başlı ve mutlu olduğu anlamına geliyordu. Mor, mavi ya da yeşil ise endişeli olduğu ve koruma büyüleri ve koğuşları yapmakla meşgul olduğu anlamına geliyordu. içeri girmeye çalışan herkesi korkutmak için. Ve sonra kırmızı vardı.

Kırmızı, leylak rengi ve ne yaptığını anlamayayım diye cildini ovalamasından kaynaklanan pembemsi, soluk somon rengi, ölümcül iksir bombaları üzerinde çalıştığını gösteriyordu. zehirli gazlar ve patlamaktan çok daha fazlasını yapan mermiler. Kırmızı konusunda tartışmıştık çünkü Gümüş Çember'in erişebileceği pek çok silah vardı, Pythia'yı korumak onların pek çok işinden biriydi ve Pritkin beni korumak için ayrılmadan önce onların emrinde bir savaş büyücüsüydü. Onların eşyalarını kullanmasını istiyordum, eti su gibi damlatan ve kemiği yiyip bitiren çılgın şeyleri denemesini değil - ve iki kat koğuş!

Ancak kendi yapmadığı hiçbir şeye güvenmezdi ve şu konuda ısrarcıydı Çember her zaman zamanın gerisindeydi. Düşmanlarımız sürekli yeni silahlar geliştiriyordu, biz de onları takip etmek zorundaydık. Ve artık Kolordu tarafından istihdam edilmeyen biri olarak, artık deneysel, son teknoloji ürünü şeyleri alamıyordu.

Başımı çevirmeden ellerinin kırmızı benekli olduğunu *biliyordum*. Çünkü o zaman sahip olduğu silahları kullanmıştı. buraya gelmiş ve kaçarken daha çok zanaat yapmak zorunda kalmıştı. Buraya kadar gelebilmek için verdiği mücadeleyi, bunun ne kadar vahşi olduğunu ve ona verdiği zararı anlatıyordu.

Aynı zamanda beni görmeyi beklemediğini, peşinden geleceğimi düşünmediğini, yapayalnız kalacağına inandığını da söyledi.

Ve muhtemelen öyle olmak istiyordu çünkü buraya kaybetmeyi bekleyerek, rekabeti bilerek gelmişti. Ve onların seçtiği bir arenada, onların dünyasında dövüşeceğini, çünkü bizimkine gelemeyecek kadar korkak olduklarını biliyordu. Benimle benim bölgemde karşılaş, diye düşündüm acımasızca, ve bu çok farklı bir yarışma olacak.

Ve lanet olası kısa bir tane!

Nefes alış verişimin hızlandığını ve kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Fark ettiğini bilmeme rağmen ritmik okşamalarım hiç kesilmedi. Pritkin benimle ilgili her şeyi fark ederdi. Bazen onun beni, benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıdığını düşünürdüm.

Sanki onlara ne kadar ihtiyacım olduğunu anlamış gibi uzun, yavaş vuruşlarına devam etti ve haklıydı. Duygularımı o kadar uzun süredir elimde tutuyordum ki, bu bir boğaza dönüşmüştü. Onları serbest bırakmamış ya da son zamanlarda olan her şeyin yasını tutacak kadar rahatlayamamıştım; mahkemem, işim ve *kendim* için güçlü olmam gerekirken bunu yapamazdım.

Bu yüzden sineye çekip tekrar yaptım, ama bu sefer o rahatlatıcı dokunuştan içime sızan güçle daha kolay oldu. Bunun bir büyü olup olmadığını bilmiyordum ama öyle olduğunu da düşünmüyordum. Büyüye ihtiyacımız yoktu.

Sadece bu, sadece o, sadece beni tutan o kollar ve savaşın korumamda açtığı yırtıklardan çıplak tenime dokunan o eller. Artık hangi savaş olduğundan emin değildim ama bunun bir önemi yoktu. Hiçbirinin önemi yoktu.

Sadece hepsinden kurtulmuş ve tekrar bir araya gelmiştik ki bunun olacağından hiç emin değildim. Pritkin'in de emin olmadığını tahmin ediyordum. Çünkü elleri aniden sıkılaştı, sanki bırakırsa çöldeki bir serap gibi yok olacağımdan korkuyordu.

"Çok mücadele ettin," diye fısıldadım sonunda. "Pythia gücü bir anda üzerime kaya gibi düştüğünde, benim için savaştın, bana yardım ettin, beni eğittin, kendimi savunamadığım zamanlarda beni savundun. Böylece bir gün artık ona ihtiyaç duymayan bir Pythia olabilirdim. Ve oldum da."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Ya da savaşta birinin olabileceği kadar yakın. Kendimi koruyabilirim."

"Bunu biliyorum." Anlamadığım bir ses tonuydu. "O zaman ne ...?"

Bana baktı ve gözleri periliydi. "O zaman sana ne sunabilirim ki? Seni tehlikeye atmaktan başka ne işe yararım ki? Burada olmamalısın, Cassie! Bu benim savaşım!"

Ona baktım, hazırlıksız yakalanmıştım. Sonra da en saçma iddiasını bir dizi halinde tekrarladı. "Sen ne işe yararsın?"

Yeşil gözleri benimkilere parladı ve yine öfke vardı, ama bu benim için değildi. "Saldırıya uğramana, işkence görmene, kanlı bir posa haline gelene kadar dövülmene izin verdim," diye homurdandı. "Ve neredeyse-"

"Hiçbir şeyin olmasına izin vermedin," dedim alçak sesle ve hırçınca, o ikimizin de kafasında çınlayan kelimeyi söylemeden önce.

"Ben de engellemedim," dedi, çenesi gerilmişti.

Ona ters ters baktım, aniden öfkelenmişim, çünkü bunu daha önce bir kez tartışmıştık ve bunu tekrar yapmak istemiyordum. Bir daha hatırlamak istemiyordum.

Zeus'la olan savaşımın başlangıcı, onun yarattığı Aeslinn tarafından yönetilen bir kamptan kaçmak için çok daha küçük ama daha az korkunç olmayan bir savaştı. Şu anda savaş halinde olduğumuz fey kralıydı ve Kendi dünyasına karşı tanrılar.

Gümüş saçlı hizmetkârları beni esir almıştı ve korkunun gerçek anlamını onlardan öğrenmişim. Derimin altında kemiklerin kırılması, uzuvlarımda tepkisizleşmesi, nefes alabildiğimde nefesimin kesilmesi ve işkencecilerimden kaçıp kendimi doğru düzgün göremediğim bir geçide doğru sürükledikten sonra görme yetimin azalması hissini de. Neyse ki geçidin parlaklığı feyleri de kör etmiş, en azından botlarının, yumruklarının ve sopalarının bir kısmının ıskalamasını sağlamıştı.

Ama hepsi

değil.

Çoğu bile

değil.

Yine de kapı beni gücüm tükenmeden hemen önce yakalamıştı. Neredeyse ölü bedenim düşerken garip bir ağırlıksızlık hissi yaşadım. Bu, ruh formunda onun diyarını ziyaret ettiğimde Faerie'nin benim için yaptığı şeydi, yoksa diğer taraftan yuvarlanan şey muhtemelen uzun sürmezdi. Bunun yerine, bildiğim bir sonraki şey, akıl hocamın rahat avlusunda, beni kucaklayan bütün, kırılmamış bedenimle uyandığımdı.

Kendimi rahatlamış ve minnettar hissetmeliydim. Bunun yerine, kafamın içinde o alaycı, öfkeli sesleri tekrar tekrar duyarak, artık bir kaynağı olmayan ama yine de çok gerçek olan hayali bir acı hissederek ve o şeye yakalanma ihtimalime karşı gözlerimi kapatmaya korkarak dehşete düşmüştüm. kabusu tekrar yaşadım. Ölümü aldatmanın bir bedeli olmalıymış gibi müstehcen hissettirmişti.

Ve tabii ki vardı. Çünkü kâbuslar, bir an daha uyanık kalamayacak kadar bitkin olduğum bir anda gelip beni tekrar bakan yüzler ve kavrayan ellerden oluşan bir girdaba sürüklüyordu. Ve sanki yine oraya geri dönmüşüm, çaresiz, yalnız ve dehşet içindeymişim ve sevdiğim birini bir daha görüp göremeyeceğimden emin değilmişim gibi paniğe kapılıyordum.

Zeus'la kavga daha sonra gelmişti ve garip bir şekilde, başka bir travma ilkinin kısmen iyileştirmiş gibi görünüyordu. Belki de o yarışmayı kazanmamış olsam da kaybetmemiş olduğum içindir. Zeus ile yüz yüze gelmiştim. en büyük tehdidi bertaraf etti ve bunu anlatacak kadar yaşadı.

Ve sonunda hangimizin daha çok hırpalandığından emin değildim.

Bu anlık zafer kendime, eğitimime ve yeterliliğime olan inancımın harikalar yaratmıştı. Uzun zamandır boğulan bir kurban gibi çırpınıyor, sadece başımı suyun üstünde tutmaya çalışıyor ve sahip olduğum pozisyona layık olup olamayacağımı merak ediyordum. Artık endişelenmiyordum.

Ben Pythia'ydım, çok iyiydim ve Zeus'u bir kez yendiysem, bunu tekrar yapabilirdim. Elbette denerken de ölebilirdim ama bu eski bir haberdir. Ama bu, bu *şans*, bu olasılık belki hayatta kalabilirdik, hatta kazanabilirdik.

...

Bu yeniydi.

Ama Pritkin orada değildi. O kavgayı görmemişti ve yüzündeki ifade bana ayrılmadan önce aynada gördüğüm ifadeyi hatırlattı.

en büyük zorluğumla yüzleştim. Bunu yapabileceğimizi bilmiyordu ve gördüğü son şey olumlu değildi.

O ve Mircea, o korkunç kampta dehşet, işkence ve vahşi dayak olayları yaşandığında benimle birlikteydiler. Bana yardım etmişlerdi. Pritkin'in yetenekleri ve Mircea'nın zihinsel güçleri sayesinde kaçabildim, bunların hepsini aramızdaki bağ sayesinde paylaşmıştık. Ama bunu benimle birlikte deneyimlemeden önce değil.

O zamandan beri o kadar meşguldüm ki, özellikle unutmayı tercih ettiğim şeyler hakkında düşünmeye pek vaktim olmamıştı. Ama şimdi fark ettim: Pritkin'in zamandan *başka bir şeyi* yoktu, savaşın kirlettiği ve

Düşmanlar. Onu, Allah'ın unuttuğu bir ormanda ateşin başında oturmuş, kendisini biraz daha hayatta tutabilecek yerel bitki örtüsünden silahlar yapmaya çalışırken ve yanında düşüncelerinden başka bir şey yokken görebiliyordum.

Başka bir saldırıyı beklemek ve düşünmek -tamamen çok fazla.

"Sonunda ne durumda olduğunu gördüm," diye hırladı. "Eğer ruhunla yolculuk etmiyor olsaydın, Faerie'nin sana verdiği bir bedene bürünmemiş olsaydın, bunu başaramazdın. Bir ceset olarak geri dönecektin!"

Bir şey söylemedim çünkü buna itiraz edemezdim.

O zamandan beri birkaç kez savaşta yaralanmanın bir avantajı olduğunu düşünmüştüm: uzun iyileşme süresi. Zeus'la dövüştükten sonra biraz iyileşmişim ve bu iyileşme süreci çoğunlukla bir hafta boyunca başım dönerek yatakta yatmakla geçmişti. Ama bu bana olanları ve dünyanın nasıl değiştiğini bir şekilde kavrama şansı vermişti.

Ama onunki henüz olmamıştı.

Mircea'nınki olabilir çünkü onu son gördüğümde kafasını kestiği bir tanrıçanın kanına bulanmış haldeydi. bir insanı değiştirdiğini varsayıyordu. Ama Pritkin henüz Rubicon'unu geçmemişti.

Bu savaşın hepimizi getirdiği şekilde gelişti ve ona yardım etmek için gelmiş olsam da yapabileceğim çok fazla şey yoktu. Fiziksel olarak, çünkü gücüm burada pek işe yaramıyordu ya da duygusal olarak, çünkü onun ne hissettiğini anlayamıyordum.

Ama belki de ona verebileceğim bir şey vardı.

"Kabuslar her geldiğinde," dedim usulca. "Her seferinde kendimi çaresiz hissettim, sanki bir gün daha dayanamayacakmışım gibi, sanki savaş hiç bitmeyecekmiş ve sahip olduğumuz tüm umutlar sadece bundan ibaretmiş gibi. Sadece umut, sadece tutunduğumuz saman çöpleri çünkü başka ne vardı? Yere yatıp ölmek mi? Ben bunu yapmayacağım."

"Cassie-"

"Hayır, bırak da bitireyim." Ona baktım ve çoğu insana yaptığım gibi öfkemi saklamak yerine bir kez olsun gösterdim. Burada rol yapmama gerek yoktu.

Onunla hiç birlikte olmadım.

"Her seferinde, *her seferinde*, seni düşünerek acıyı kovdum. Seni, Mircea'yı, Rhea'yı, Tami'yi, Gertie'yi ve daha nicelerini. Ama en çok seni. Yüzün o geceyi atlatmamı sağladı, tıpkı gücünün karanlıkta bana ışık vermesi gibi. O geçide kadar senin ayak izlerini takip ettim ve devam etmemi sağlayan şey onların sana *ait olduğu* düşüncesi idi. Başka türlü bunu yapacak cesareti bulabilir miydim bilmiyorum."

"Yapardın. Her zaman yaparsın-"

"Kapa çeneni!" Bu sefer gözlerim alev alev yanıyordu. "Sana ihtiyacım olduğunu söylemeye çalışıyorum! O gece sana ihtiyacım vardı, tıpkı şimdi olduğu gibi, sonuna kadar yanımda olmana ihtiyacım olduğu gibi. Bunu yapabiliriz, yapabileceğimizi biliyorum. Ve lanet fey gidebilir asın!"

"Beni kurtarmaya mı geldin?" Pritkin sordu, sesi kısık ama gözleri hissetmesine izin vermek istemediği bir şeyle parlıyordu.

"Senin yanında savaşmaya geldim. Çünkü sana o kadar çok ihtiyacım var ki sayısını unuttum. Ve çünkü seni seviyorum." Gözlerimi ona diktim. "Beni gerçekten geri mi çevireceksin?"

Bu sefer kelimelerle bir cevap alamadım ama onlara ihtiyacım yoktu. Incubi başka şeylerle konuşuyordu, dudaklarıyla, dilleriyle ve daha sert bastıran parmaklarıyla. Şimdi, sanki gerçekten orada olduğuma ve olduğunu bile bilmediği büyü bir savaşta toz olup gitmediğime dair kendini rahatlatmak istercesine. Belki de benim gibi onun da içini kemiren şey buydu, diğerinin ne yaptığını bilmemek ve tüm bu savaşın daha parlak bir gelecek için olup olmadığını bilmemek. Paylaşın çünkü hayatımızdaki en önemli kişi bunu görece kadar hayatta kalamayabilir.

Ama şimdi birlikteydik, diye düşündüm, onu öperek. Ve istediğim, ihtiyacım olan, onsuz yaşayamayacağımı düşündüğüm şey buydu. O gittiğinde ve dünya onsuz çok büyük ve boş hissettiğinde hayalini kurduğum şeydi.

Hâlâ kızgındı; bunu omuzlarının sert duruşunda hissedebiliyor, alnındaki çatık kaşta görebiliyor, öpücüğünde tadabiliyordum. Ama o daha çok rahatlamıştı, birlikte olduğumuz için çok ama çok rahatlamıştı. Ve birlikte, diye düşündüm, onu kendime çekerek, her şeyin üstesinden gelebilirdik.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BEŞİNCİ BÖLÜM

O Dudaklarımız buluştu ve hemen öpücüğü derinleştirdi. Küçük bir ses çıkardım ve nemli gömleği o geniş omuzlardan nasıl çıkaracağımı düşünmeye başladım. Bu ona aldığım son gömlekti.

"Sakin görünebilirim ama kafamda seni beş kez öldürdüm" dedi ve ben onu yırtmak istemedim.

Ama ben bunu onun kafasına sokamadan beni kaldırdı, yatağa yatıracağını sanıyordum ama aklında başka bir hedef varmış gibi görünüyordu.

"Koku gerçekten o kadar kötü mü?" Odayı geçip banyo olduğunu tahmin ettiğim bir yere girdiğimizde sordum.

"Hayır. Ama seyirci olmamasını tercih edebileceğinizi düşündüm."

Korku İkizlerinden biri onaylar gibi bir çığlık atana kadar kimden bahsettiğini anlamamıştım. Ya da kesinlikle başka bir şey olabilirdi çünkü kullandıkları dil kara tahtaya çivi çakmak gibi rahatlatıcı geliyordu. Onları çoktan unuttuğuma inanamıyordum.

Ama içeride bolca yer olmasına rağmen bizi takip etmediler. Banyo büyük, siyah ve tuhaftı, geniş dış odanın yarısı büyüklüğündeydi ama ortalığı aydınlatan pencereler yoktu.

Onun yerine, neredeyse birinin arka bahçesine sığacak büyüklükte bir dalma havuzu vardı, etrafı bitkilerle ve hiçbir yerden gelmiyormuş gibi görünen ama yaprakların arasından süzülen sisle çevriliydi. Tüm bunların içinde küçük ışıklar da vardı, tıpkı bir ipe dizilmiş peri ışıkları gibi ama ipsiz ve muhtemelen gerçek perilerden yapılmıştı.

Ne olur ne olmaz diye birini dürtmek istedim ama ulaşamadım.

Solda başka bir kemer vardı, tahminime göre bu kemer Tesisler ya da bir dolap ve kısa bir koridorun sağ tarafında, duş olabilecek gibi görünen büyük, siyah bir taş alan, ancak su için herhangi bir başlık yoktu. Sadece doğal olarak oluşmuş gibi görünen ama muhtemelen öyle olmayan, bir tür bank oluşturan siyah bir kaya parçası vardı. Pritkin beni oraya taşıdıktan sonra üzerine oturdu çünkü tek seçenek buydu.

Hayal kırıklığına uğramıştım, çünkü yatak daha rahat olurdu. Ama idare edebilirdim, karar verdim ve sonunda lanet gömleği çıkardım. Sonra da ona sarılmadan önce diğer her şeyi... Hâlâ giyiniktim çünkü kendim için endişelenemeyecek kadar acelem vardı.

Yanlışlıkla dudağını ısırduğımda, "Sakin ol," dedi.

"Bunu bir karabasan mı söylüyor?"

"Yarı karabasan ve bıçaklanmak istemeyen biri - bu da ne?" diye sordu ve aşağıya baktığımda elbisemin güzel bir gece kıyafetinden tam bir ortaçağ ve daha sonra bir dizi gümüş pullu zırha dönüştüğünü fark ettim. Kafası karışmış görünüyordu ve etrafıma bakındığımda benim de öyle.

Çünkü bu düş daha önce gördüklerime benzemiyordu.

"Neler oluyor?" Bir koğuştaki tetikleyip tetiklemediğimizi merak ederek fısıldadım.

Pritkin kıkırdadı, kötü ruh hali bir anlığına unutulmuştu, belki de kıyafetimin üst yarısını tabanın içine nasıl çökerteceğini bulduğu için beni üstsüz bırakmıştı. Ve bu gerçekten hemen faydalanan elleri, dudakları ve dili düşünmeye çalışmak kolay değildi. Ama gözlerim Yine de aniden her yerde beliren yüzen su küreciklerini takip etmeye devam etti.

Neden ya da nasıl uzay istasyonundaymış gibi ağırlıksız bir şekilde süzöldüklerini bilmiyordum. Ama işte oradaydılar, yanardöner bir parıltıyla, şaşkınlıkla onlara bakarken bana o cahil yüzümü geri gösterdiler. Bazıları kafamdan daha büyüktü.

Her yönden, hatta yerden bile gelmeye devam ediyorlardı, küçük başlıyorlardı ama sonra birleşerek yüzen su birikintileri oluşturuyor ya da parçalanarak çarpışmalar sonucu parçalanmalar. İkincisinden çok vardı çünkü hızlı ve öfkeli bir şekilde geliyorlardı, yağmur fırtınasına yakalanmaktan ziyade ara sıra hava cepleriyle yüzmeye benziyordu. En son gelen su balonu büyüklüğündeki patlamayla suratıma yediğim yumruklar arasında nefes almaya çalışıyordum.

Ta ki yanlış hesap yapıp nefes vermem gerekirken nefes alıp boğulana kadar.

Pritkin eliyle havaya bir vuruş yapmak için yaptığı işe ara verdi ve aniden, kürecikler çok ama çok yavaşlarken sulu vuruşlar daha çok okşamaya dönüştü. Kendimi daha önce fark etmediğim bir yanardönerliğe sahip, belli belirsiz yeşil ve pembe renkli baloncuklardan oluşan bir harikalar diyarında buldum. Bir çeşit sabun.

Bir elinde belli belirsiz pembe bir su birikintisi olan ve keyifle sırtan Pritkin'e doğru döndüm ve onu tuhaf bir ifadeyle bana bakarken yakaladım. Şaşkınlık ve dehşet arasında bir şeydi bu, fark ettiğimi anlayınca kaşlarını çattı. İçimi çektim.

Ve boynunu öptüm çünkü boynunu öpmek istiyordum. Tadı tuz, ter ve sabun gibiydi çünkü o da tokatlanmıştı. Ama en çok onun tadındaydı.

Tadı harikaydı.

"Bir şeye karar vermişiz gibi davranıyorsun. Henüz hiçbir şeye karar vermedik," diye sert bir şekilde beni bilgilendirdi. En sevdiğim yerlerden biri olan adem elmasını ağzıma aldım.

ve onun titrediğini hissetti. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum," diye ekledi sanki herhangi bir şüphe varmış gibi.

"Umarım öyledir. Kurnazlık ettiğimi sanmıyordum," diye mırıldandım ve ısırdım. "Kahretsin, Cassie!"

Zırhımı biraz daha çökertmeyi başardım, öyle ki ejderha pullu baldır bacak giymişim gibi görünüyordu, ki ...

Belalı, diye karar verdim ve Pritkin'in ifadesinden onun da aynı şeyi hissettiği anlaşılıyordu. Onu yakaladığımda yutkundü ve sonra tekrar yaptı, yüzünde neredeyse komik bir şaşkınlık ifadesi vardı. Sanırım sikiinin üzerine oturmaya çalışan bir sarışına karşı sert olmak zordu.

Ve başarıyor, diye düşündüm, ağzından çıkan aptallığı bastırarak kadar yüksek sesle inleyerek, çünkü evet, bu, bu doğru ... çıldırtıcı . . işte, diye düşündüm, hepsini alırken biraz nefes nefese kaldım, çünkü o büyük bir çocuktu ve bunu her zaman hemen yapamazdım.

Ama bu gece açtım; hayır, *açlıktan* ölüyordum ve onun da öyle olduğunu tahmin ediyordum.

Bir an sonra, ben hala iyi bir yer bulmaya çalışırken, bana yardım etti, çıplak popomu tutup pozisyonumu değiştirirken beni inletti. Sonra beni öptü ve bu bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

Onun da benim kadar aç olduğunu, onun da beni çok özlediğini, ağzından ne çıkarsa çıksın bedeninin burada olduğum için mutlu olduğunu-

Çok sevindim, diye düşündüm, itmeye başladığında biraz çılgılık attım. Muhtemelen tuvalet malzemeleri için yapılmış dar bir taş rafın üzerine oturtulmuşken ve sabun yüklü su kabarcıkları yüzüme çarparken nasıl bir ritim tutturabildiğini bilmiyordum. Ama işe yaramadıysa lanet olsun.

Ve tabii ki bunun geçmesine izin veremezdim, bu yüzden oyunumu hızlandırdım. Daha da fazlasını yapabilirdim ama doğru düşünemeyecek kadar duygusaldım. Ben vardı

Geçen ay ölümle son karşılaşmamdan sonra iyileşirken bu anı pek çok kez gözümün önüne getirdim ve sonra karanlık fey mahkemesinde olduğum süre boyunca, ki bu başlı başına bir zihin gezisiydi, ve sonra buraya gelmek için çılgınca koşuştururken, ama hiç böyle olmamıştı.

Umurumda değildi. Bir karabasan prensi umursamadığınızdan, düşünemediğinizden, gözlerinizin sürekli karşıya geçmek istediğinden ve aynı anda kafanızın içine doğru yuvarlandığından ve bazen de yuvarlandığından emin olur. Ve boğazınız inlemekle, bağırarak, çığlık atmakla ve sonra kucağında zıplayıp tekrar tekrar boşalırken, dünya etrafınızda sallanırken ve yüzünüzde güzel pembe su balonları patlarken gülmekle o kadar meşguldür ki konuşamazsınız bile.

Ama bedenim yapabilir. Ve inkübiler bu dili diğerlerinden daha iyi bilirler. Ben hâlâ kıkırdarak üç numaralı orgazmımı yaşarken bile onu yakaladı, bir değişiklik için nefesini kesecek kadar sertti. Sonra kendi ritmimi bulduğumda inledim ve güldüm.

Gözlerinin yuvalarından fırladığını görmekten gurur duyduğum kıvrımlarla, kıvranan dairelerle ve içten sıkımlarla *onun* zevkini sonuna kadar çıkardım. İki kez; iki kez yaptılar. Tüm zamanların en iyisi olan üçe çıkmak üzereydim ki, maskaralıklarından bıktı, kıcımlı tuttu ve ben gülüp ciyاكلarken ve boynunun derisine kıkırdarken sıktı.

İstenen geyik etinin, muhtemelen skandala uğramış bir çift fey tarafından nihayet teslim edildiğini tahmin ettiğim dışarıdan gelen yırtılma ve kopma sesleri bile beni korkutmadı.

"Sence geyikleri mi yoksa garsonları mı yiyorlar?" Pritkin'e soluk soluğa baktım, o da sadece güldü ve beni öptü. İşimi bitirirken de bunu yapmaya devam etti, öyle ki kığım havuza girmeden önce nefes nefese kalmış, enerjik, karıncalanmış ve doymuştum.

Hareket ettiğimizi bile fark etmemiş olmamın tüm deneyim hakkında bir şeyler söylediğini sanıyordum.

Yeni iblis evcil hayvanlarım yandaki bir şeyi parçalara ayırırken, ben bir fey jakuzisinde cinsel ilişki sonrası bir sersemlik içinde yüzüyordum. Hayatımın gerçekten böyle geçeceğini düşünmemiştim ama idare ederim, diye düşündüm. Ve uzun zamandır hatırlayamadığım kadar sakin görünen Pritkin'e baktım.

Ben olsam bütün gün alırdım.

Ancak tüm günümüz yoktu, bu yüzden havuzun tüm o sabunu temizlemek için tasarlanmış gibi görünmesinden mutluydum. Sanki küçük parmaklar

Cildimin üzerinde, son birkaç günün ter ve kir kalıntılarını sıyrıyor ve sonunda beni temizliyordu. İnanılmazdı.

"Buraya alışabilirim," diye mırıldandım, baloncuklar kafa derimde işlerini yapabilsin diye daha da alçaldım.

Oh, evet. Evet, kesinlikle bir süre burada kalıp spa'nın fey versiyonunun tadını çıkarabilirim. Sadece Pritkin aynı fikirde değil gibiydi.

"Her şeyi bu kadar eğlenceli bulmayacaksın," dedi suratsızca. "Ne kadar inatçı olduğumu biliyorum ama düşünmen gerek-"

"Seni burada tek başına savaşman için mi bırakıyorum?" Bunu düşündüm. "Hayır." "Bu kadar küstah olma! Önünde ne olduğunu bilmiyorsun!"

"Hiç yapmadığımız gibi mi?" Bir gözümü kırdım çünkü vızıltımı sertleştiriyordu ve bu iyi bir vızıltıydı.

"Ben ciddiym. Ne olduğunu anlamıyorsun-"

Pes ettim, doğruldum ve parmağımı dudaklarına götürdüm. O da hemen parmağımı yumruk yaptı çünkü bu sefer dikkatini dağıtmamaya kararlıydı. Ne yazık ki onun için, ben de öyleydim.

"Son sekiz ayın pek çok dersi arasında," dedim ona, ciddi bir şekilde, çünkü bunu o istemişti, "bir tanesi diğerlerinin üzerinde duruyor: durgun zamanların tadını çıkar. Sık sık karşınıza çıkmazlar ve eğer onları gereksiz yere tartışarak geçirirseniz, baskı arttığında ve patladığınızda pişman olursunuz."

Bırakmadan önce parmağını öptü. "Ben daha çok patlaman konusunda endişeliyim."

İçimi çektim ve tekrar şeytani, şeytani baloncukların içine daldım. Fey sonunda beni tuzaga düşürmenin bir yolunu bulmuş olabilirdi. Şu anda dışarı çıkıp çıkamayacağım umurumda bile değildi.

"Tamam, beni gönderiyorsun," dedim. "Ve siz kaybediyorsunuz çünkü onlardan tonlarca var ve sizden sadece bir tane var ve hile yapmaları umurlarında değil. Ve sonra hepimiz kaybederiz, çünkü Faerie bizi buraya göndermezdi.

Yeşil Fey olmadan kazanabileceğimizi düşündük. Sonra tanrılar geri geldi ve ben de dahil hepimizi öldürdü.

"Yani, hayatımın son birkaç haftasını ya da ayını suçluluk ve korkuyla kıvrınarak ve senin kaybının yasını tutarak geçireceğim.

"Bunun için teşekkürler."

Pritkin bir süre cevap vermedi ve cevap verdiğinde sesi farklı çıkmıştı. "Değişmişsin."

Birkaç baloncuğu içime çektim, sonra sıçrayıp öksürerek tekrar çıkardım ve ona iyi olduğumu göstermek için elimi salladım. "Öyle mi düşünüyorsun?" Nefes nefese kaldım.

Gözlerimdeki suyu kırıştırdım ve onun bana ayık bir şekilde baktığını gördüm. "Bunu senin için istemezdim," dedi sonunda.

"Bu mu?"

"Bu korku. Bu baskı. Omuzlarında dünyanın sürekli ağırlığı, dünyanın herhangi bir sayısı. Seni ilk gördüğümde giydiğin o gülünç mutlu surat tişörtü, senin için istediğim şey buydu."

Eli yanağını kavradı ve ben de ona yorgunca gülümsedim. "Pythias'lar mutlu yüzlü tişörtler giymez."

"Onlar da pek gülümsemezler. Leydi Phemonoe nadiren gülümserdi, selefının de pek iyi olmadığını söyleyebilirim."

"Gertie gülümsedi," dedim eski akıl hocamı sevgiyle hatırlayarak.

"Bir kez isim ver."

Birkaç tanesini sayabilirim ama bir tanesi dikkatimi çekti. "Bir eğitim görevinden sonra

Devon sahilinde. Agnes ve bana da aynı görevi vermişti: gömdüğü eşyanın bizim dönemimize ait olmadığını gösteren zaman işaretini bulmak."

"Sizin döneminizden değil mi?" Pritkin'in alını kırıştı, belki de Viktorya/Erdoğan dönemi Pythia'sı olan Gertie'yi tanımadığı içindi. Beni eğitmeye istekli birini bulmak için o kadar geriye gitmem gerekmişti.

Başımı salladım. "Çok sık olmaz ama bazen zaman büyüsü yapmaya çalışan yaramaz bir cadı ya da büyücü gerçekten hayatta kalır ve peşine düşülmesi gerekir.

Ama tabii ki peşlerine düşeceğimizi biliyorlar ve büyü yaparak kendilerini bulmak zor. Bunu aşmanın bir yolu da düşürdükleri bir nesneye odaklanmaktır."

"Ne tür bir nesne?"

"Fark etmez. Fark edilmesi kolay şeylerle başlarsınız, herkesin kaybedebileceği türden şeylerle; bir mendil, bir mücevher parçası, hatta bir saç tokası

-Ve sonunda ayakkabılarına takılan bir yaprak gibi daha zor nesnelere doğru ilerlerler. "Hepsi ... farklı, yanlış, yerinde olmayan, bir yapboz parçası gibi

uymuyor. Pythian gücü, her ne ise onun o zamana ait olmadığını bilir ve bir uyarı gönderir-"

"Ve seni doğrudan onlara götürecek bir yer belirleme büyüsü yapıyorsun," diye bitirdi Pritkin. Çünkü Pythian büyüsünü bilmesede de diğer her şeyi biliyordu.

"İşte fikir bu. Ama hiçbir zaman yolcusu bu özel nesneyi düşürmemiştir. Gertie onu Agnes'i sınamak için oraya koymuş ve beni de ekstra bir zorluk katmanı eklemem için göndermişti çünkü Agnes'i zorlayacak şeyler tükeniyordu. Agnes bir kaltaktı ama yetenekli bir kaltaktı."

"Başka bir zorluk katmanı mı?"

Hafifçe gülümsedim. "Sadece bir nesne vardı ve ikimiz vardık."

"Ah."

"Agnes'in beni sahilde bir yığının içine atması sayesinde çürümüş yosunlarla kaplandım. Ama aşağı yukarı aynı anda, büyüm onu yakaladı ve balıkçıların avlarını temizledikleri bir iskelenin yanındaki balık kalıntılarından oluşan bir dağın içine yarım mil fırlattı."

Pritkin bir şey söylemedi ama Pythian eğitiminin çay partileri ve tarot fallarıyla dolu olduğunu düşünmüş gibi hafifçe gözlerini kırptırdı. Bunlardan bazıları olmadığından değil, ama Devon gibi çok daha fazla şey vardı.

Çünkü düşmanlarımız fey gibiydi, adil oynamıyorlardı, bu yüzden her şeye hazırlıklı olmalıydık.

Deniz yosunu dolu külotlar da dahil.

Ya da gerçekten çok kızgın bir varis.

"Agnes, büyüm ona çarptığında benden çaldığı nesneyi -bir kadının el aynası- düşürdü," diye devam ettim. "Yosunların arasından sıyrıldım, aynayı kaptım ve o toparlanamadan oradan uzaklaştım. Elbisemin durumu ve bir hafta boyunca ceset gibi kokacağım gerçeği göz önüne alındığında, kendimi öğürtmeye devam ettiğimden bahsetmiyorum bile, bu bir Pirus zaferiydi. Ama yine de bir zaferdi."

"Tabii ki öyleydi," dedi Pritkin. "Sen bir yarı tanrıçasın."

Bir kahkaha attım. "Evet, o da Agnes'ti. Ayakkabıma yapışmış tuvalet kağıdına benzeyen siyahımsı yeşil çürümüş birkaç iplikçiği çekerek ve sırlıklam olarak mahkemeye geri döndüm. Ama ben daha ön koridoru geçmeden, o oradaydı, bir araba atı gibi homurdanıyordu ve balık bağırsaklarıyla kaplıydı. Hâlâ da martılardan birini tutuyordu, tahminimce yemeğinin ortasına düştüğünde ona saldırmıştı."

Pritkin, tanıdığı zarif kadını bu şekilde hayal etmekte zorlanıyormuş gibi tekrar gözlerini kırptırdı.

Hiçbir fikri yoktu.

"Gevşedi," dedim, "ya da belki bana fırlattı; hiçbir zaman tam olarak emin olamadım. Ama ön koridorda ciyaklayarak uçtu, avizeyi salladı, inisiyeler çılgık attı ve o kaltak beni yakalamadan hemen önce ben eğildim."

"Ne oldu?" Gerçekten ilgilenmiş görünüyordu.

"O bir vahşiydi, olan buydu. Aynayı benden almak için neredeyse kelimi koparacak ve beni öldüresiye dövecekti."

"Başarılı oldu mu?"

Ona bir bakış attım. "Ne düşünüyorsun?"

Pritkin şaşkın görünüyordu. "Peki Leydi Herophile müdahale etmedi mi?" diye sordu Gertie'nin saltanat unvanını kullanarak.

"Bu konuya nasıl başladığımızı hatırlıyor musun?" diye sordum. "O kadar çok gülüyordu ki ayakta zor duruyordu. Düşmemek için balkon korkuluklarına tutunmak zorunda kaldı!"

Kasabadaki tek sürtük Agnes değildi.

"Ama bütün bunları size anlatmaktaki amacım daha önce doğruyu söylemiş olmamdı. Kendimi koruyabilirim."

Yüzüne yayılan sırıtış kayboldu. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Hiçbirimiz yapmamalıyız. Ama hayat böyle işlemiyor, değil mi?"

Güçlü bir eliyle başımın arkasını kavradı. "Eğer kalırsan, dikkatli olacaksın."

"Ben her zaman-"

"Gerçekten dikkatli ol." Sert yeşil gözler benimkilere baktı ve bir an önce tatmin olmuş olan midem yeniden çırpınmaya başladı. "Eğer iş o noktaya gelirse, sen ya da ben, vuruşu benim yapmama izin ver-"

Sanki!

"-ya da şimdi eve gidersin. Söz veriyorum, Cassie."

Ciddi gibi görünüyordu. Bu onu haklı yapmaz! "Hep benmişim gibi davranıyorsun."

Bu savaşta en önemli kişi," dedim. "Sen ve Mircea-" "Hemen şimdi."

"-ve diğer pek çok insan bu savaşta önemli roller oynadı! Eğer ölürsen, nasıl

bu kadar yıkıcı olmayacağını biliyorum-"

Ama Pritkin dinlemiyordu. "Ya da hemen gidebilirsin." "Peki ya gitmezsem?"

"Kendimi bu yarışmadan çekeceğim ve hem sen hem de Faerie başka bir şampiyon bulabilirsiniz."

Ona ters ters baktım ama o ciddiydi. Gözleri hiç dalgalanmadı. "Biliyor musun, sen tam ve mutlak bir-"

"Senin. Sözün."

Beni bıraktı ve sanki çıplak, ıslak ve köpüklü değil de bir toplantı odasındaymışız gibi elini uzattı. Ama adamla ilgili bir şey beni

Yine de onu ciddiye alıyordum ve o da beni aynı şekilde ciddiye alıyor gibi görünüyordu. Bir zamanlar bunun için çok şey verebilirdim, bana güvenmesi, hatta saygı duyması için.

Şimdi o zamanlardan biri değildi.

Ama elini tuttum çünkü gitmiyordum. Ve çünkü Gertie bana bahsetmediğim başka bir şey daha öğretmişti. "Bir Pythia'nın sözü karmaşık bir şeydir," diye düşünmüştü bir gece çay içerken. "Başkaları bizim bildiklerimizi bilmez ya da yaşadıklarımızı yaşamaz. Benden söz istediklerinde onlara sormak isterim, hangi dünyada? Hangi zamanda? Hangi koşullar altında?

"İçinde yaşadığınız bu tek ve düz varoluş düzleminde mi, yoksa benim bildiğim alemlerde mi anlayabilirsiniz? Benim için evet hayır, hayır da evet anlamına gelebilir, çünkü zaman her şeyi çarpıtır ve bildiğimizi sandığımız şeylerle oynar. Ve sıklıkla tüm iyi niyetlerimizi toz içinde bırakır.

"Ama bunu onlara söylemiyorum, çünkü anlamazlar. Ama sen. . . Senden talep edilen ya da edilmeyen sözleri unut Cassie. Kalbinin sesini dinle; iyi bir kalbin var. Ve sana ne diyorsa onu yap.

"Bu hayatta bulabileceğin gerçeğe en yakın şey bu." Evet,

Pritkin'in elini tuttum. Ve salladı. Ve o dediğinde,

"Anlaştık mı?"

Cevap verirken sesim sabit ve gözlerim açıktı. "Anlaştık."

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

I zırhımla yemeğe gittim. Ancak bu farklı bir zırhtı çünkü alışkanlık haline getirdiği gibi yine şekil değiştirmişti. Çünkü onu yaratan tasarımcının dediği gibi, "Neyin peşinde olduğunu asla bilemem!"

Yani, halter yakalı şifon bir elbise yerine, yumuşak bir şekilde basamaklı veya

ejderha ölçekli savaş elbisesi gümüş parlak ve ışıltılı, şu anda yüksek yakalı, uzun kollu ve vücuda oturan gösterişli bir gümüş zıbın giyiyordum.

hayal gücüne çok az şey
bırakıyor. Ve çok az
demek istiyorum.

Her bir kıvrımı öyle bir sarıyordu ki

Ayrıca küçük, sıvı görünümlü pullarla kaplı olmasaydı rahatsız edici olurdu. Parlatılmış metal gibi parlıyorlardı ama elmastan daha serttiler, ki bu da adil bir durumdu çünkü aşağı yukarı fiyatları buydu. Beni tepeden tırnağa gıcır gıcır, gümüş bir badassery içinde bırakıyordu.

Ona eşlik etmesi için, hâlâ ıslak olan saçlarımı spadan gelen harika kokulu ve Pritkin'in popüler bir saç jölesi olduğunu söylediği bir şeyle düzelttim. Feylere güvenin; dünya etraflarında patlıyor olabilir ama saçları güzel görünmeyecekse lanet olsun. Ama şikayet etmiyordum çünkü Benimki de öyle, tıpkı zırhım gibi şık ve parlak.

Bela gibi görünüyordum ve aslında fey için çok büyük bir bela olduğum için kendimi iyi hissediyordum.

Zararsız bir dış görünüşün arkasına saklanma günleri sona ermişti. Kim olduğumu ve neler yapabileceğimi biliyorlardı. Bu yüzden amacım bu işe girmek ve belki de en azından birkaçının planlarını yeniden düşünmesini sağlamaktı.

Elbette onları daha kötü hale getirmek için yeniden düşünebilirler, ancak yemeğe bir köprünün altından yeni çıkmış gibi görünmenin de yardımcı olacağını düşünmüyordum. Bu mahkeme açıkça bir izlenim bırakmakla ilgiliydi. Bu konuda herhangi bir şüphem olsaydı bile, Pritkin'in kıyafetine bir bakışla ortadan kalkardı.

Banyoda saçımla uğraşıyordum, bu yüzden dönüşümü görmemiştim. Ve bu o kadar aşırıydı ki, ilk başta kim olduğumu bilmiyordum.

bakıyordum. Bir an için bir fey'in gelip geyik kemiklerini sürüklediğini sandım.

Ama sonra beynim gerçeği fark etti ve neredeyse duracaktı. Benimle aynı jöleyi kullanmış olmalıydı çünkü saçları ilk kez düz, parlak ve yerinde duruyordu. Saçlarını yüzünden geriye doğru düzleştirmiş ve altına altın bir halka takarak yeni eşleştirilmiş yüz hatlarını tümüyle gözler önüne serdi.

Ve çok yakışıklıydılar.

Bu gerçek beni neden hep şaşırttı bilmiyorum. Rosier istediği zaman göz kamaştırıcı olabiliyordu ve Pritkin de aslında onun klonuydu. Ama karabasan mirasını inkâr etmek için o kadar çok zaman harcamıştı ki, yıpranmış botları, yara bere içindeki eski deri paltosu, üç günlük sakalı ve Tanrı'yla alay ediyormuş gibi görünen saçlarıyla etrafta dolaşırken bazen unutuyordum.

Ama sakalı artık yoktu ve yüzünün düzlemleri, fey mirasıyla birlikte tam olarak ortaya çıkmıştı. Acaba bunu neden yapmıştı, herkese asil Alorestri kanını hatırlatmak için mi? Ya da Pritkin'i tanıyorsam, yarı iblis, yarı insan, melez bir itin burada olmasından, taht için yarışmak şöyle dursun, varlığıyla tertemiz salonlarını kirletmesinden nefret ettikleri için onları kızdırmak için.

Sırıttım. "Yüzlerine vuruyorsun, değil mi?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum." Yeşil gözleri hiç olmadığı kadar masumdu. Yani, evet. Trollük yapıyordu.

Bana uyar.

Ancak trol, tıraş ve saç modelinden çok daha öteye gitti.

"Güzel iplikler," dedim, çünkü bir şekilde ipliğini almayı başarmıştı.

Bir Hollywood süper kahraman filminde olması gerektiği gibi görünen bir kıyafet üzerinde eller, sadece muhtemelen çok seksi olduğu için vururlardı.

Dar pantolon, kaslı baldırları ve uylukları sanki bir dalgıç kıyafeti giyiyormuş gibi sarıyordu. Siyahtı, ışık doğru vurduğunda hafif bir yeşil yanardönerlik ve ince bir balık pulu deseni vardı. Aynı kumaştan, yere kadar uzanan, kolsuz, önü açık bir tuniğin altında çıplak olan göğsünün aynı derecede etkileyici kaslarını hiçbir şey sarmıyordu. Altın rengi Kolluklar şişkin pazuları çevreliyordu, muhtemelen feyler insanlardan daha hafif yapılı olma eğiliminde oldukları için bu yaraya daha fazla tuz basmıştı.

Ve bir pelerin vardı çünkü tabii ki vardı.

Aynı neredeyse siyah malzemeden yapılmıştı ve samur gibi görünen ama muhtemelen suda yaşayan bir canlıya ait olan uyumlu bir kürkle kaplanmıştı.

Kunduz. Bu insanların bir teması vardı ve ona göre hareket ediyorlardı. Dikkatsizce üzerine geçirip ön tarafına altın zincirlerle tutturduğunda da yerleri süpürdü.

Bitirmek için çizme yoktu. Sadece o gösterişli *Aquaman* kıyafeti ve çıplak ayakları vardı, sanki milyarlarların plaj düğününe gidiyormuş gibi. Gülünç görünmesi gerekirken, her nasılsa öyle görünmüyordu. Geriye, bir deniz adamı ile eski bir kralın karışımını andıran, sadeleştirilmiş, altın ve siyah bir figür kalmıştı.

Kıllı bir göğsü olan eski bir kral, feylerde genelde olmayan bir şeydi ama bu da hafif barbar bir hava katıyordu. Omuzlarını okşayan kürkü ve pantolonun vücuda oturuş şekliyle, hepsi bir arada ... öyleydi Evet.

Bir duşa daha ihtiyacım vardı.

Pritkin fark etti ve dudakları büküldü. "Bunun için vaktimiz yok. Hâlâ giyinmen gerekiyor."

Giyinik olduğum için ona göz kırptım, ancak yatağın üzerinde duran filmsi bir şeyi fark ettim.

Bakmak için yanına gittim ama hayır. Sadece hayır. Aslında, kesinlikle hayır, diye düşündüm, elimde tutarken.

Dokuması o kadar inceydi ki, yaklaşık on kat malzemeye sahip olmasına rağmen neredeyse şeffaftı. Gözlerime uygun yumuşak bir maviyle güzeldi ve zırhımın diğer benliğini ağır yün gibi gösterecek kadar uçuşuyordu. Ama yine de bir hayırdı.

Yatağa geri bıraktım.

"Neden tepkinin bu olacağını düşündüm ki?" diye boynuma doğru mırıldandı.

Başımı çevirdim ve işte oradaydı, gözleri muziplikle parlıyordu Çünkü bundan zevk alıyordu. "Bugün kız kıza yapmayacağım," dedim ona.

"Ne yapıyorsun?"

"Savaş zamanı Pythia. Bu bir bakış." "Gerçekten de öyle."

Dudaklar boynumu buldu, hemen ardından dişler geldi. Isırmadılar, en azından sertçe ısırmadılar ama Mircea'nın beni sahiplendiğinde bıraktığı izin tam üzerindeydi. Pritkin diliyle kasıtlı olarak izi takip etti, zaman ayırdı, derideki her hafif çıkıntıyı ve eğimi öğrendi.

Ve içimde bir ürpertinin şimşek gibi çakmasına neden oldu.

Bu bana üçümüzün birlikte olduğu ilk ve tek zamanı hatırlattı. İnkübüs enerjisiyle birbirine bağlı olan gücümüzü tam olarak kullanmak ve bir tanrıyla savaşmak için umutsuz bir girişimdi ve işe yaramıştı. Ama ölmemekle o kadar meşguldüm ki pek bir şey hatırlamıyordum.

Sıvı ısı vücuduma yayılırken, omurgamdan, kollarımdan ve bacaklarımdan aşağıya doğru akarken, her şey onunla karıncalanana kadar muhtemelen iyi diye düşündüm.

Her şeyi.

Sonra ısırdı, hâlâ sert değildi ama hissetmeme yetecek kadar. Vücudumun birkaç kez sarsılmasına yetecek kadar ve sonra içimde his üstüne his oluşurken titremeye devam etti. Tamam, biraz hatırladım, diye düşündüm, ağzım kurumuştı, o kadar ki kelimeleri çıkarmakta zorlanıyordum.

"Sanıyordum ki... zamanımız olmadığını söylemiştin," diye nefes nefese kaldım, güçlü kollar etrafıma dolanırken.

"Yok."

"Peki, ne-"

"O zaman bırak beklesinler."

* * *

Geç kalmıştık. Cidden geç kalmıştık. Belki bir saat ya da daha fazla, bilmiyordum bile. Hâlâ saçlarımı düzeltmeye çalışıyor ve bir sürü geniş, serin koridordan geçmenin yanaklarımdaki allığı biraz olsun silmesini umuyordum.

Neden kızardığımı bile bilmiyordum. Kızaracak bir şeyim yoktu ki! Pritkin ve ben daha önce de birlikte olmuştuk ve bu her zaman unutulmaz olmuştu.

Ama bugün daha da fazlaydı. Öyle ki, aniden vardığımızda buradaki suda bir şey olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Aniden demek istiyorum.

Bir dakika sonra, her iki tarafı da akan, su temalı mozaiklerle güzelce dekore edilmiş, orada burada kabarcıklar için gerçek incilere benzeyen şeylerle süslenmiş, bazı balıkların üzerinde değerli taş pullar ve 3 boyutlu devasa bir yeşim kaplumbağası ile koridordaydık, çünkü bir kısmı duvardan size doğru çıkıyormuş gibi görünüyordu.

Ve bir sonraki adımda, bir kemerden geçip geniş bir odaya bakan balkonlu bir sahanlığa çıktık. Sahanlığın iki yanında birer tane olmak üzere iki etkileyici merdiven aşağı iniyordu. Merdivenler mozaikti, küçük deniz kabukları ve parlak sedef parçaları vardı ve tırabzanlar

Güneşte beyaz görünecek şekilde ağartılmış ve tüm güzelliklerini ortaya çıkarmak için cilalanmış masif dalgaların karaya attığı odun parçaları, ancak odanın geri kalanı olduğu için fark etmedim.

Evet.

Kesinlikle evet. Ve biraz uh huh ve bir sürü oh, vay canına ve belki biraz da lanet. Ve sonra kelimeleri tamamen kaybettim çünkü tüm akıllara durgunluk veren renkler, dokular ve insanlarla birlikte yüzüme pırıltılı bir yumruk gibi *çarptı*-

Onlarla başlamaya karar verdim çünkü mekanın geri kalanı kafamı karıştırıyordu. Bu yüzden, yüksek kemerli tavanın etrafında dolaşan, hiçbir şey üzerinde asılı olmayan ve sürekli olarak desenlerini ve yönlerini değiştiren ışık toplarını görmezden geldim çünkü statik avizeler köylüler içindi; ve duvarların olmaması çünkü her yer bir deniz manzarasıyla çevriliydi, odamızdaki "pencereler" gibi, sadece bunlar pencere değildi, tüm bu suyu tutan güçlü koğuşlardan başka hiçbir şey içermeyen devasa genişliklerdi; ve beyaz örtülü, dairesel, siyah taş zemin Masalar, gülen, konuşan, tamamen çılgın görünümlü yüzlerce insanla çevrili denizde sallanıyor gibiydi. Ve geç de olsa fark ettim ki abartılı giyinmiş dalkavuklar aslında hiç de abartılı giyinmemişlerdi.

Pritkin de öyle. Onunla kıyaslandığında neredeyse sadeydi çünkü göze çarpan tüketim kesinlikle günün düzeniydi. Tanrım, öyleydi!

Yakındaki bir masada oturan bir adamın boynuzlardan yapılmış bir başlığı vardı, ancak bunlar mutant bir geyik türüne ait olmalıydı. Çünkü boynuzlar o kadar büyüktü ki, adamın boynunun bu ağırlık altında bükülmesi gerekirdi. Özellikle de başlık, sarkan deniz kabukları, mücevherler, inci ipleri -tabii ki- ve her bir boynuzun üzerinde taze çiçek demetleriyle çılgın bir Noel ağacı gibi süslenmişti.

Göğsü de çıplaktı - etrafta çok fazla vardı - ancak feylerin kumaş olarak adlandırdığı hiçliğin filmsi bir parçası omuzlarına bir çerçeve gibi örtülmüştü. Muhtemelen gözyaşı damlası şeklinde kocaman bir inciyle süslü göğüs uçlarındaki piercingi ortaya çıksın diye. Ayrıca tüm yüzünü kaplayan bir makyajı vardı; iri gözlerinin etrafına o kadar kalın tohum incileri yerleştirilmişti ki, saç çizgisine kadar uzanan dalgalı Elton John tipi gözlükler takmış gibi görünüyordu ve ışık doğru şekilde vurduğunda üzerinde yanardöner pul benzeri dövme varmış gibi görünen bir cildi vardı.

Ve hiç de yabancılık çekmedi. Aksine, erkekler kadınlardan daha üstündü; kadınlar mükemmel, kıvrak vücutlarını sergilemekten memnundu. Vücutlarını düzinelerce kat şeffaf bir şeyle kaplayıp üstüne ne kadar mücevherli kemer ve inci kolye yığabileceklerine bakıyorlardı. Neyse ki bu, çoğu zaman mütevazılıklarını korumaya yetiyordu.

Sırt dekolteli, mücevherli sandaletler giyen birkaç kişi dışında kimsenin ayağında ayakkabı olmadığından, her şey çılgın bir kulübün havuz başındaki parti havasını veriyordu. Ama ben bunu hissetmiyordum. Tüm o mücevherlerin, ipeklerin, değerli metallerin ve pırıl pırıl parlayan kürklerin ışıltısı başımı döndürdü.

Pritkin belki daha önce gördüğü için, belki de cehennemde daha garip şeyler gördüğü için korkmamıştı. Ama merdivenlerden yavaşça inerken kendi ayaklarına takılmamak için çok çalışmam gerekti. Sürekli suyun dingin serinliğine bakıyordum, derin, karanlık ve gözleri dinlendiren.

İşte böyle fark ettim: herkes bu kadar gülünç derecede abartılı giyinmemişti. Garson olduklarını tahmin ettiğim bazı kişiler koğuşların yanında sıralanmıştı ve neredeyse hiç giyinmemişlerdi; kısa, sade ve neredeyse suyla uyumlu koyu tonlarda tunikler giymişlerdi. Onları fark etmeyebilirdim ama onların da bir çeşit mücevherleri vardı, sadece onlarınkinin tamamen doğal olduğundan emindim.

"Hizmetkârlar," diye onayladı Pritkin ilgimi fark ederek. "Yarı insan yarı fey, her türden. Çeşitlilik buradan geliyor. Galler'i hatırlıyor musun?"

Sanki unutacaktım gibi. Bir süredir, ruhunu zaman içinde geriye doğru lanetleyen ve göldeki bir taş gibi kendisinin geçmiş yinelenmeleri arasında atlayan İblis Yüksek Konseyi ile bir sorunu vardı. Fikir, doğumuna ulaştığında onu varoluştan yok etmek ve temelde onu ilk etapta yaşamış olmaktan silerek öldürmekti. Bu onların sorununu çözecek olsa da, benimkini katlanarak artıracaktı.

Bu sadece zaman çizelgesini mahvetmekle kalmazdı, çünkü Pritkin bunda önemsiz bir rol oynamıştı, aynı zamanda ölümümle de sonuçlanabilirdi. O olmasaydı, bu işin ilk ayını asla atlatamazdım. Ama İblisler de tanrılardan hoşlanmıyordu, bu yüzden Artemis'in kızını öldürmek, savaşta onların tarafında olsa bile, onları çok fazla endişelendirmemiş gibi görünüyordu.

Belki de başka seçeneğim yoksa tek başıma hayatta kalacağımı düşündüler. Bundan çok şüpheliydim ama kimse bana sormamıştı. Ben de onun peşinden zamanda geri döndüğümde onlara sormamıştım.

Kaçan ruhu, 6. yüzyılda doğduğu ve farklı bir isimle tanındığı Galler'de genç bir adamken yakalamayı -kısmen- başarmıştım. Galler, Yeşil Fey'in Dünya'ya açılan kapılarından birinin bulunduğu yer olduğu için orada pek çok başka karışık türden çocukla tanışmıştım. Burayı feyleriyle çiftleştirmek için insan kadınları kaçırmak ve sürekli savaşlarında top yemi olarak kullanmak üzere melezler yaratmak için kullanıyorlardı.

Burayı aynı zamanda işe yarayacak kadar büyüye sahip olmayan ya da savaşmaya ya da bir sonraki nesli yetiştirmeye uygun olmayan başka kusurlarla doğan çocuklar için bir çöplük olarak kullanmışlardı. Bunlar, ellerinden geldiğince kendi başlarının çaresine bakmaları ya da denerken ölmeleri için Dünya'ya geri gönderiliyordu. Feylerin her iki durumu da pek umursadığı izlenimini edinmedim.

Yine de kadınlar bu geçitten geçmeye devam etti; bazıları zorla, bazıları da kendi istekleriyle, savaştan ve evlerindeki yoksunluktan kaçmak için. Bu nedenle Yeşil Fey'in topraklarında diğer büyük evlerden daha fazla yarı insan dolaşıyordu. Ve iyi asker olamayacak herkesin terk edilmediğini tahmin ediyordum çünkü *çok sayıda* melez hizmetkâr vardı.

"Neden bu kadar ... renkli?" Pritkin'e sıraya bakarak sordum.

"Galler'dekilerin bazılarıyla aynı sebepten. Büyük bir grup Yıllar içinde burada yerleşmişlerdir, ancak Alorestri ile evlilik yasaktır. -"

"Ama amacın bu olduğunu sanıyordum."

Pritkin bana bir kaşını kaldırdı. "Üreme, evet; evlilik, hayır."

Kaşlarımı çattım.

"Kendi standartlarına göre yeterince saf olmayan bizleri 'soyu kirletmek' istemiyorlar," diye ekledi. "Bu Yarı kastlar birbirleriyle ya da o kadar titiz olmayan kara feylerle evlenmek zorunda kalıyor. Sonuç olarak gördüğünüz şey ortaya çıkıyor."

Gördüklerim canlı sarı, gerçek yeşil, soluk lavanta ya da mor cilt tonlarıydı. Ve birkaç eski insan tonu, ama saçları yeni biçilmiş çimen, canlı mor veya Crayola turuncusu renginde. Bu tonlardan bazılarının şişeden çıkmış olabileceğini düşündüm ama hepsi değil, belki çoğu bile değil, Çünkü görünüşleri için para harcadıklarına dair başka bir işaret yoktu.

Pritkin, "Onlara Abrovlar diyor, feylerin onlar için kurduğu ilk köyün adını almışlar," dedi. "Bu bir isim. Derebeş başka bir isim, kirlenmiş anlamına geliyor ve diğerleri daha da az hoş."

"Onlardan neden nefret edelim? Onları onlar yarattı," diye belirttim. "Galler'de gördüğüm o cadılar isteyerek gitmiş gibi görünmüyorlardı!"

Başını iki yana salladı. "Değillerdi. Feyler köleleri için büyü kullananları tercih eder, çünkü insan büyüü bazen kendi büyülerini güçlendirir ve daha güçlü askerler ortaya çıkarır. Ancak cadılar meclisi kendilerini çağın savaşlarından koruyabilirdi ve feylere hizmet etmek istemediler."

"Ama yine de kaçırıldılar," dedim, gördüğüm manzara karşısında duyduğum öfkeyi ve zaman çizelgesini büyük ölçüde mahvetmeden onlara yardım edemeyeceğimi bildiğimi hatırlayarak. O kadınlar hayatlarını Faerie'de yaşamış, buranın tarihini etkilemiş ya da Dünya'ya kaçıp bizimkini etkilemişlerdi. Her iki durumda da onları terk etmek zorunda kalmıştım ki bu hâlâ ağzımda acı bir tat bırakıyordu.

"Evet," diye kabul etti Pritkin. "İki ucu keskin bir kılıca dönüşen bir şey. Tüm o feylere insan kadınlardan oğul sahibi olmaya gönüllü oldular-"

"Ne kadar da asiller," diye mırıldandım öfkeyle.

"-En güçlü büyüü kanlardan bazılarını karışıma aktardılar ve zaman zaman baskın olduklarını kanıtladılar."

"Yani-"

Başını salladı. "O türden olanları burada göremezsin. Çoğunlukla sınırlarda nöbet tutarlar, böylece bir işaretle ölebilirler. Ama eğer görseydiniz, 'kirlenmiş' olanları gerçek doğumlulardan ayırt etmekte zorlanırdınız. Burada kan bağına bu kadar takıntılı olmalarının bir nedeni de bu."

"Ve neden böyle bir tehdit olarak görüldüğünüzü."

"Oh, ben bundan daha fazlasıyım. Yarı insan olmak beni kirletiyor; yarı iblis olmak ise beni bir canavar yapıyor. Burada rekabet etmeme izin vermektense beni gördükleri yerde öldürmeyi tercih edecek pek çok kişi var."

"O zaman neden yapmıyorlar?" En yakın masalardaki insanlara baktım, birkaçı biz geçerken bize zehirli bakışlar fırlatıyordu. "Buraya gelirken yeterince uğraştılar!"

"Meydan okuma kuralları. Taht için yarışma niyetimi açıkladıktan sonra korundum."

Evet, gerçekten öyle görünüyordu.

"Challenge hariç," diye ekledi. "Orada her şey serbest. Ama burada . . . eğer beni öldürmek istiyorlarsa, bu konuda daha ince davranmaları gerekecek. O zamana kadar, ellerinden geldiğince beni küçük düşürüyorlar."

"Size vasatın altında odalar vermek gibi mi?" Başını salladı. "Bir de bu var."

Bir an için neden bahsettiğini anlamadım. Ta ki dört kişinin oturabileceği küçük bir masaya uğradığımızı fark edene kadar. Masa örtüsü ve çatal bıçak takımının yanı sıra diğer masaların sahip olabileceği muhteşem, üst düzey orta süsleri eksikti. Sadece bir masa vardı. Birkaç tabak ve birkaç donuk görünümlü kadeh; masaların geri kalanında altın varken kalaylı.

Tuvaletin yanında ya da garson her girip çıktığında mutfak kapısının sandalyenize çarpabileceği bir yerde oturmanın fey eşdeğeri idi. Odadaki en kötü masada oturuyorduk, ki bu masa odanın içinde bile sayılmazdı, güzel insanların oturduğunu tahmin etmişim, artık uzakta kalan merdivenin karşısındaki parlak ışıklı, yüksek alandan bir futbol sahası kadar uzakta, karanlık bir noktadaydı. Ya da en azından "saf" olanların.

Pritkin'i saklamayı planladıkları acınası yere baktım ve içimi bir öfke dalgasının kapladığını hissettim. Onlardan yüz tanesine bedeldi, bin tanesine! Ve bunu kanıtlamak için omzunda yaralar vardı!

Bir iblis lordu bir keresinde cehenneme düşmüş birkaç köle kızı kurtardığı için ona pençelerini geçirmişti. İblis onları kaçırmış ve fey'in amaçladığından daha kötü bir kader için, gücünü arttırmak için onların yaşamlarını tüketmeyi planlamıştı. Pritkin bunu ve sonrasında yaşananları duymuştu. Savaş, bugüne kadar taşıdığı yaraları almasına neden olacak kadar yakın geçmişti.

Ama hayatta kalmış, kızları kurtarmış ve bu süreçte İblis Yüksek Konseyi'nin düşmanlığını kazanmıştı, her ne kadar içlerinden birine verdiği zarar için olmasa da, zaten sevmedikleri biriydi. Ama temel kuralı çiğnediği için onları korkutmuştu ve bunu asla unutmadılar. Bu, yukarıda bahsi geçen Galler gezisinde ve diğer pek çok olayda bir etken olmuştu. Yıllar boyunca iğrençlik.

Yine de bunu yapmıştı; kölelere tecavüz edip onları çiftleştirmek yerine onlara yardım etmek için kanını akıtmıştı! Buradaki piçlerden daha iyisini hak ediyordu, daha kötüsünü değil. Açıkçası ben de hak ediyordum.

Ben de bizi -ve masayı- ıslıl ıslıl aydınlatılmış kürsüde açık bir yere taşıdım ve bu sırada zavallı bir hizmetçi kızı neredeyse korkudan öldürecektim.

Önünde bir anda belirdik ve küçük bir çığlık attı, taşıdığı altın sürahiyi zar zor tutuyordu. Ve çığlığı duyuldu. Çünkü aniden tüm büyük oda ölüm sessizliğine büründü.

Daha iyisini hak etmedikleri için onları görmezden geldim, kalaylı kadehlerden birini aldım, hak ettiği bakışı attım ve ona uzattım. "Teşekkürler," dedim.

Gözlerini kocaman açmış bana bakarken söyledim.

Sonra aceleyle benim ve Pritkin'in fincanlarını da doldurup bir yerlere kaçtı.

Yerime oturdum. Pritkin bana katılarak, "Bunu biz ödeyeceğiz," dedi. Ama dudakları titriyordu.

"Eğer bir daha orada oturursak, onlar da oturacak," dedim ve sesimi alçaltmaya zahmet etmedim.

Sonra şarabımı içtim ve eğer tadı harika değilse lanet olsun.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

B Bizim dışımızda, yükseltilmiş alanda iki büyük masa ve üç tane de daha küçük masa vardı. Tabii ki "daha küçük" derken her biri belki elli kişiden oluşuyordu,

En büyüğü ise birkaç yüz ya da daha fazla kişi alıyor olmalıydı. Hepsi de tehdidimi anlamış gibi bana ters ters bakıyordu.

Belki de öyleydi. Bir fey'e hitap etmediğim için çevirmenim devreye girmemişti. Ama Faerie'de İngilizce konuşabilen biri varsa, o da Alorestri'dir.

İçlerinden birinin, en geniş masanın ortasında, minik mavi sazanlarla işlenmiş bir yığın gümüş cübbe giymiş, şaşırtıcı derecede altın saçlı bir adam olduğundan emindim. Gümüş mavisini göz farı sürmüştü çünkü Alorestri asilzadeleri de kadınları kadar makyaj yapıyor gibiydi ama efemine görünmüyordu. Aslında, yarı insan gibi görünüyordu.

Çoğu feyden daha kaslı bir yapıya ve güçlü bir çene hattına sahipti.

Malibu'da sörf tahtası üzerindeyken burada olduğundan daha çok evindeymiş gibi görünüyordu ama belki de Alorestri'de onlardan vardı. Yani, neden olmasın ki? Şarap içip bizi görmüyormuş gibi davranması çok kötü.

Ama hayatımda gördüğüm en büyük safire sahip olan eli az önce kadehinin kasesini sıkımtı, bu yüzden beni duyduğundan oldukça emindim. Yine de bize platformdan inmemizi emretmiyordu, bu da bir şeydir diye düşündüm. Pritkin'e baktım.

"Feltin, Nimue'nin eski sevgilisi," dedi alçak bir sesle. "Her ne kadar inkar etse de o da yarı insan. Onu bilinmezlikten çekip çıkardı. Yüzyıllar önce onu kraliyetin gözdesi yaptı. Kraliçe hayattayken büyük bir güce sahipti ve bu gücü kaybettiği için mutlu değil."

"Meydan okuyor mu?"

"Hayır, yapamaz. Kan bağı olmadan ayakta duramaz. Ama kimi desteklerse desteklesin kesin bir avantajı olacaktır."

O zaman onu kışkırtmamalıyım, diye düşündüm ve başka tarafa baktım.

Bir anlık sessizlik Lord Bling'in gelişiyle bozulduğu için başka bir şey sormaya fırsatım olmadı. En azından adının bu olduğunu sanıyordum; değilse de öyle olmalıydı. Ve tüm gerçek şovmenler gibi o da bir *giriş* yaptı.

İçeri girdiğimizde ana kapıları erevelediklerini fark ettiğim ama bizim için gıkını çıkarmayan kocaman, deniz kabuklu trompetleri olan bazı adamlardan bir patlama sesi geldi ve işte oradaydı, merdivenin tepesindeki sahanlıkta duraklıyordu.

Böylece hepimiz gözlerimizi bayram ettirebilirdik. Ya da gözlerimizi oyalım çünkü ondan gelen ışık kr ediciydi. Ve sadece bir dönümlük zümrüt, akuamarin ve safirle kaplı olduğu için değil.

Ama bütün avizeler birdenbire onu aydınlatmaya başlamıştı. Sanırım onları kontrol eden sihirbazın kim olduğunu biliyordu, diye düşündüm alaycı bir ifadeyle.

İşık gösterisi geri kalanımızı kürsüde bile gölgede bırakırken onu göz kamaştırıcı bir yalnızlık içinde bıraktı. Açıkçası, Liberace kıyafetinin aşağıdaki Antlers'ı bile perişan gösterdiğini düşünürsek bunu hak ediyordu. Bir an için, sadece içime çektim.

Buralarda her zaman olduğu gibi, beline kadar açık bir kaftan giymeyi tercih etmişti.

güzel göğüs kaslarını gösteriyordu. Ama onunkiler piercingli, dövmeli ya da buradaki erkeklerin yarısı gibi mücevherlerle süslü değildi. ıplaktı ve kelimenin tam anlamıyla onun tek parçasıydı.

Mükemmel teni dışında, mücevherli bir yaratığın canlanmış hali olabilirdi çünkü *ışıl ışıldı*. Altında hangi malzemenin olduğunu bile anlayamayacağım kadar yoğun bir şekilde kaplanmış fantastik kaftanın yanı sıra, benekli şeffaf eldivenler giymişti.

değerli taşlar, belinde kocaman, berrak bir kristalin kabaşonlarının bir araya gelerek deniz köpüğü görünümü verdiği bir kuşak ve sonra pelerin vardı. Ya da hayır, bu doğru değildi.

Bu bir *pelerindi*. En az on beş metre uzunluğundaydı ve okyanusun ve dalgaların renklerini taklit etmek üzere tasarlanmış olan kıyafetin geri kalanının aksine, pelerin yakut kabuklu altın yengelerle kaplı olduğu için ateş kırmızısıydı. Pelerin, her iki yanında üçer tane olmak üzere, kısa ama eşit derecede mücevherli tunikler giymiş mini-me'ler gibi giyinmiş altı sayfalık çocuklar tarafından tutuluyordu.

Çünkü bir ton ağırlığındaydı.

Birkaçı kapıdan içeri girmekte zorlanıyor gibi görünüyordu.

Patronları uzun bir süre bir süper model gibi poz verdi.

Merdivenlerden yavaşça inmeye başlamadan önce herkes ihtişamı seyretmek için zaman ayırdı. Spot ışıklarının kendisini takip etmesine izin vermek için ağırdan aldı ama

yeterince kolay değil. Yengelere hareket etmeleri söylendi, sanırım taşlarını daha da parlatmak için, çünkü bu kıyafetin kesinlikle ihtiyacı olan Şey buydu, ama biraz fazla alınganlaştılar.

Sayfaların üzerinde gezinip durdular, birkaçı onları geri indirmeye başladı, bu da zarif etkiyi biraz bozdu. Sadece benim için de değil. Her kim olursa olsun dalga geçmek uğruna bizi unutmuş olan seyirciler arasında mırıldanmalar duydum.

"Bu da ne?" Görüntü, bazı huysuz aksesuarları tarafından elmelenirken sordum ama tam zamanında toparladım. Titremeler arttı. Pritkin şarap iti.

"Lord Algaut. Croesus'tan daha zengin ve onun kadar şanslı. Sorun değil."

Bunu zaten iki kişiye daha çelme takmasından anlamıştım. yer seviyesine ya da deniz seviyesine ya da nerede olursak olalım, yeni yeni gelmeye başlamıştı ve şimdi de bir Şey yüzünden onun ocuk trenini tersliyordu. Muhtemelen Küçük, mcevhlerli yengeçler kendilerini bağlayan büyüden kurtulmuşlardı ve şimdi her yerde srnyorlardı. Lordun kendisi de dahil olmak üzere, aristokrat derisini imdikliyorlardı.

"O zaman bu giriş ne içindi?" Hizmetçi kız elinde atal bıçak takımı, daha iyi tabaklar ve bizim hüzünlü kalaylı eşyalarımızla değiştirdiği güzel altın kadehlerle aceleyle geri dönerken sordum.

"Politika." Pritkin ona bir gülümseme fırlattı ve o da ateş mavisi kızıl saçlarının diplerine kadar kızardı. Ve yakındaki bir masadan gelen mutsuz bir ses tarafından çağrılmadan önce reverans yaptı.

"Politika mı?"

Başını salladı ve onu duyabilmem için daha yakına eğildi. Bu düşündüğünüzden daha zor oldu çünkü yengeçler yakındaki masalara yayılmış ve bir kargaşaya neden olmuştu. st tabakayla ne işi olduğunu merak ettiğim soluk, gümüş yeşili saçlı bir kadın çığlık atmaya başladı; sayfalar etrafta koşuşturuyor, ısırılan yaramazları kendi küçük pelerinlerine geri koymaya çalışıyorlardı; ve birkaç adam kaanları ayakları altında ezmeye çalışıyordu, bu da ayakkabısız kolay değildi ve Lord Algaut'u bile Muhtemelen bunlara çok para ödediği için daha az mutluydu.

Pritkin bana "Bu sadece bir yarışma değil," dedi. "Bu bir seçim. Yarışma insanlara kime oy vermek istedikleri konusunda bir fikir veriyor. Bunu çok kanlı bir seçim konuşması olarak düşünün."

"Anlamıyorum," dedim çünkü gerçekten anlamıyordum.

"Algaut'u şuraya götür," dedi Pritkin, tüm saygınlığını yitirmiş ve yengeçleri üzerinden atmaya çalışarak sağa sola koşuşturan öfkeli fey lordunu başıyla işaret ederek. Ancak muhteşem kaftanının altına girmişlerdi ve onu yemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Çıglık attı, ancak kuşatılmış sayfaları dışında kimse ona yardım etmeye gitmedi.

"Biri bunun olması için büyüyle oynamış. Onu utandırmak ve soyluların önünde aptal durumuna düşürmek için."

Algaut pes edip, paha biçilmez kıyafetini yırtıp, daracık bir donun fey versiyonuyla, yani iliklenmemiş bir peştamalla merdivenleri koşarak çıkarken, zamanlarının karşılığını aldıklarını düşündüm.

"Neden zahmet ediyorsun?" Gürültülü kahkahalar arasında kapıdan geri dönerken sordum. "Az önce onun bir sorun olmadığını söyledin."

"Challenge'da hayır. Ama bu kadar zengin biri her zaman bir tehdittir. İşler farklı gitseydi rüşvetle tahta çıkabilirdi ama şimdi aptal gibi görünüyor, bazı büyülü şeylere karşı koyacak kadar bile büyüsü yok. yengeçler-"

"Ona oy veren herkes 'Satın alındım' yazılı bir pankart sallıyor olabilir."

"Aynen öyle. Birisi birkaç dakikalık büyü yapma karşılığında bir tehdidi ortadan kaldırdı."

Gözlerimi ona diktim çünkü son yorumumun tonu kendini beğenmişliğe varıyordu. "Ya da bunu yapması için başka birine para verdin," dedim.

"Elbette. Bunu yapmış olabilirler."

Tabii bir savaş büyücüsü ve uzman bir sihir işçisi değilse ve buna gerek duymuyorsa, diye düşündüm, acaba ortağımı hafife mi almıştım? Pritkin karar vermeme yardımcı olmadı, kahverengi soslu bir tabak balıkla dönen hizmetçi kıza gülümsemekle meşguldü. O da bana gülümsedi, hem de kocaman gülümsedi.

Gözlerim biraz daha kısıldı.

Arkasında kimin olduğunu ve masamızdaki üçüncü sandalyenin yanında durakladığını gördüğümde ise gözlerim fincan tabağı şeklinde genişledi. "Ne oluyor-"

"Hey, tatlım. Sana katılmamın sakıncası var mı?"

Ağzım açık bir şekilde öylece bakakaldım, bu muhtemelen kabadayılığa yardımcı olmuyordu ama o anda umurumda değildi. "*Alphonse?*"

"Tek ve biricik." Oturmaya başladı ama Pritkin elini uzattı.

"Alınmayın," dedi çünkü Alphonse bir vampirdi.

Yaklaşık olarak küçük bir dağ büyüklüğündeydi ve bununla birlikte acımasızdı. Ayrıca çirkindi.

O anda bize bakmakta olan bazı feylerin, dalkavukların hassas duyarlılıklarını rencide ettiği için Korku İkizleri üzerinde denedikleri bakış kaydırma şeyini yapmaya başlamasına yetecek kadar. Hatta bir kaç tanesi pahalı akşam yemeklerini kaybederler.

Alphonse'a ısınmamı sağladı ki bu kolay bir iş değildi.

"Alındın," diye hırladı Alphonse. "Benimle bir sorunun mu var, savaş büyücüsü?"

"Hayır. Ama burada oturmak tehlikeli olabilir. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" "Ne anlama geliyor?" Alphonse'dan önce ben sordum.

"Bu şu anlama geliyor," dedi Alphonse, Pritkin'in elini kolundan kolayca koparabilecek bir adamın kasıtlı hareketleriyle çekerek. "İmzaladığım anlamına geliyor. Ki imzalıyorum."

Poposu koltuğa çarptı ve bana gülümsedi, bu da pek yardımcı olmadı. Alphonse, normal insanların, biri bir şey söylediğinde "vampir," sadece o kadar zarif değil. Ya da seksi. Ya da zengin ya da nüfuzlu ya da-

Anlamışsındır. Ama uzun, karanlık ve acımasız şey? Bu onda vardı. maça ve vampirlerin ihtiyacı olmayan en az seksen kilo ek kas. "Neye imza atıyorsun?" diye sordum, belki de Pritkin ve ben "duş almaktan" daha fazlasını yapabiliirdik.

"Cassie takımına. Ve bu adama," diye ekledi, itiraz etmek için ağzımı açtığımda başparmağıyla Pritkin'i gösterdi. "Ama esas olarak sana."

"Ben mi?" Gözlerim tekrar kısılmaya çalıştı ama hâlâ çok şaşırılmışlardı. "Neden ben? Sen burada ne arıyorsun? *Faerie*'de olduğumuzun farkında mısın?"

"Evet. Tüm o sivri kulaklardan belli oluyor." Dünyevi smokininin önüne kocaman bir peçete sıkıştırdı. Yağlı, arkaya kayganlaştırılmış siyah saçları, çukurlu yüzü ve karnabahar burnuyla, bir şekilde feylerin diyarına girmiş bir mafya babasına benziyordu ki bu çok da uzak değildi.

Mafya babasının ikinci adamıydı. Ve birden bir şey mantıklı gelmeye başladı.

"Alphonse'un kocaman eli benimkini kapadı ve beni yerimde tutacak kadar sertçe bastırdı. Ama etrafa çılgınca bakmamı, yerimi bulmaya çalışmamı engelleyecek kadar değil-

"Nerede o?" Ben talep ettim.

"Sakinleşmen gerek, tamam mı?"

"Sen sakin ol!" Ona döndüm, gözlerim öfkeliydi. "*Nerede o?*"

"Bilmiyorum ve gerçek de bu. Ben de bu yüzden buradayım. Onu Faerie'ye kadar takip ettim ve-"

Arkamızda bir yerde bir trompet sesi duyuldu, belki de birkaç tane. Sağır ediciydi, muhtemelen görkemli bir giriş yapmak için bekleyen başka bir yarışmacıyı duyuruyordu. Bilmiyordum, umurumda da değildi.

"Onu takip mi *ettin*?" Masanın  zerine eğilerek öfkeyle söyledim.
"Buraya kadar mı? İnanmamı mı bekliyorsun-"

"Açıkçası neye inandığınız umurumda değil. Tek bildiğim o şişko herifin buralarda bir yerde olduğu ve şimdi senin de öyle olduğun. Ve sana karşı büyük bir nefreti var.

Bu yüzden, er ya da geç ortaya çıkacağını ve sana sadık kaldığım sürece-" etli bir yumruk yaptı ve diğer elinin avucuna çarptı, böylece beni serbest bıraktı.

Hiçbir yere gitmedim. Çünkü bir zamanlar efendi dediğim vampirin yüzüne inen o kocaman yumruğun görüntüsü o kadar baştan ıkarıcıydı ki, bir an için neredeyse onu görebiliyordum. Ve görmek *istedim*.

Antonio Gallina, daha çok bilinen adıyla Tony ve kolum kadar uzun bir dizi küfürle daha da iyi tanınan, büyük bir pislikti. Büyüyünce değerli bir kahin olabilecek küçük bir kızı

bir gün onu yakalaması ve bunun gerçekleşmesi için kızın ailesini öldürmek zorunda kalması. . . Tony için bu sadece Salı günüydü.

Ayrıca m rebbiyem Eugenie'yi de öldürmüştü, büyürken beni umursayan tek insandı çünkü ondan katığımda nereye gittiğimi bildiğini düşünüyordu. O hiçbir şey bilmiyordu, ama yine de o biliyor muydu?

 nemsemek mi? Onu parçalara ayırmak, benden çıkaramadığı öfkeyi hafifletmek için iyi bir yoldu.

Bugünlerde kendi  fkeme ve bu konuda bir şeyler yapabilecek güce sahiptim.

Ama Tony, savaştta diğer tarafa katılmak için ben onu ele geçiremeden ortadan kaybolmuşt , ya da ben öyle duymuşt m. Peri uçsuz bucaksız ve hain bir yerdi ve onu aramak aylar, hatta yıllar alabilirdi ki şu anda buna vaktim yoktu. Ve bu, yabancılara genellikle yaptığı şeyi yapmadığını ve onu canlı canlı yemediğini varsayıyordu.

Muhtemelen gerçek anlamda.

Ama hayır, hayatta kalacaktı. Böyle yılanlar her zaman hayatta kalır. İyiler geç ölürse, Tony sonsuza kadar yaşardı, ya da en azından benim onu bulmam için gereken süre kadar.

Alphonse beni izliyordu, o keskin kara gözler şaşırtıcı uzun kirpiklerin ardında kurnazdı, bir yüzdeki garip güzel dokunuş bir

Annem sevemezdi. Ama bir zamanlar biri sevmişti. Ya da onu sevdiğine inandırmıştı.

Tony onu da öldürmeden ya da en azından bu sürece yardım etmeden önce.

Alphonse'un eski aşkı Sal'i düşünürken bana usulca, "Evet, nasıl bir his olduğunu biliyorum," dedi. Teknik olarak beni korumaya çalışan Mircea'nın vampirlerinden biri tarafından öldürölmüştü ama Tony'nin emriyle peşime düşmüştü. Ve Sal gibi zayıf biri için, efendisinin emirleri zihin kontrolünden biraz daha azdı.

Seçme şansı yoktu ve bu yüzden öldü, benim hala pişmanlık duyduğum ve Alphonse'un yaşadığı bir trajedi. . .

Nasıl yapılacağını bildiğı şey pişmanlık değildi. Ya da yas tutmayı veya bunu başka herhangi bir normal insani şekilde işlemeyi. Alphonse yüzyıllardır insan olmamıştı ve açıkçası o zaman bile normal olduğundan şüpheliydim.

Alphonse nasıl öldüröleceğini, nasıl avlanacağını ve nasıl vahşileştirileceğini biliyordu. Küçük bir gülümsemenin dudaklarımı büktüğünü hissettim.

"Evet," dedi bunu görünce. "Onu ben de en az senin kadar istiyorum. Belki birbirimize yardımcı olabiliriz."

"Ya da belki denerken ölebilirsin," dedi Pritkin kesin bir ifadeyle.

"Burası Dünya değil-" "Ne olduğunu biliyorum savaş büyücüsü ve ancak sen kaybedersen ölürüm."

"Ne?" dedim. Dedim, hafıza şeridindeki gezintiden sarsılarak çıktım. Ve sonra birkaç kez daha söyledim çünkü *ne*?

"Oh, sana söylemedi mi?" Alphonse, Pritkin'e sinsi bir bakış fırlattı. "Başarısız olan meydan okuyuculara ve maiyetlerine geleneksel olarak böyle olur. En azından son rauntta hâlâ yarışmada olanlara. Bu, bir sonraki hükümdarın etrafında ona karşı komplo kuracak bir grup kıcı kırık özentinin olmamasını sağlamanın bir yoludur."

Tabağımdaki balığın bir kısmını yedi.

"Mhmm, güzel. Zehirli olması çok kötü," dedi ve bize verdikleri tuhaf, iki uçlu çatallardan birinin dişleriyle porselene vurdu. "Ben olsam "Senin yerinde olsaydım düşerdim." "Ne?"

"Zehirlenmiş mi?" Pritkin ayağı kalktı ve arkamızdaki masalara doğru yürümeye başladı ama Alphonse onu geri çekti.

"Bunu meydan okumaya saklayın. Meydan okuyanlara arenanın dışında saldırmak diskalifiye olmanın hızlı bir yoludur, unuttun mu?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

Alphonse ona sakince baktı. "Bu aptal dövüş hakkında çok şey biliyorum. Buralarda herkes bundan bahsediyor ve kulaklarım da iyi işliyor. Özellikle de bir büyücüye benim için yapması için değerinden çok daha fazlasını ödediğim o güzel çeviri büyüsüyle."

"Sen büyü yapmıyorsun-" diye söze başladı Pritkin otomatik olarak, ama Alphonse onu başından savdı.

"Demek istediğim, neye bulaştığımı biliyorum." Bakışlarını bana çevirdi. "Sen biliyor musun?"

"O Pythia, karanlık fey dostu ve Blarestri kralı Caedmon'un müttefiki," diye tersledi Pritkin. "Ona dokunmaya cesaret edemezler."

"Kendine bunu mu söylüyordun?" Alphonse kara kaşlarını kaldırarak sordu. "Ona sadece zehir verdiler ama olsun."

"Bu benim içindi!"

"Ve bu daha mı iyi? Çünkü söylemeliyim ki, şansınız pek iyi görünmüyor. Orada," durakladı ve gösterişli bir şekilde saydı, "iki kişisiniz-"

"Odamızda iki tane daha var," dedim Pritkin'e ters ters bakarak. Bunun ölümüne bir düello olduğunu söylemeyi unutmuştu.

"Ben de öyle duydum." Alphonse kıkırdadı. "Ve siz bunun size yardımcı olacağını mı düşünüyorsunuz? Mahkemeye iki iblis getirmenin? Eh, iki buçuk," Pritkin'e bir bakış daha attı. "Herkes size karşı oy kullanırsa her mücadeleyi kazanıp yine de kaybedebileceğinizi biliyorsunuz, değil mi?"

"Ne?" dedim. Parıltımı arttırarak söyledim. Çünkü bilmediğim çok şey varmış gibi görünüyordu!

Ama Pritkin yerine otururken çok da rahatsız görünmüyordu. "Teoride, evet."

"*Teoride mi?*"

"Bak."

Nereye bakacağımı söylemedi ama bunun önemli olmadığını anladım. Sahanlıkta, trompetlerin onun için olduğunu tahmin ettiğim başka bir popinjay daha vardı. Gümüş beyazı bir kıyafet giymişti.

Poseidon'un kostümünü giymiş gibi görünüyordu.

Milyon dolarlık bir bütçeyle.

Balık ağlarını çağrıştıran gevşek dokumasıyla gümüş ve beyaz bir pelerin omuzlarından sarkıyor, dokumasından minik elmas balıklar sarkıyordu. Altına giydiği gümüş renkli zırhı da en az onun kadar

Benimki kadar güzeldi ve belki de daha güzeldi çünkü yüzündeki gümüş dövmeler ya da belki de makyaj gibi daha ışıltılı şeylerle süslenmişti. Yine de

Kaşları çatıktı, muhtemelen maiyetindeki hiç kimse ona çizmelerin sarayda déclassé olduğunu söylememişti, bu yüzden başka kimse onları giymiyordu.

Belki de bizim yüzümüzden.

Evet, bizdik, diye düşündüm, o lord bakışını yakalayarak.

Ancak dünya görüşümü ayarlamakla meşgul olduğum ve bu nedenle de kaşlarımı çatmak zorunda kaldığım için fark etmedim bile. Arkamızdaki her masa ve aşağıda yayılmış birçok masa, yüzlerce oturan da dahil olmak üzere, artık birer rakipti. Midemin küçük, sert bir yumru şeklinde düğümlendiğini hissettim.

En azından zehri bu şekilde yiyemezdim.

Pritkin, "Her turdan sonra bunun gibi bir ziyafet veriyorlar," dedi. "Sözde kutlamak için ama gerçekte bu bir oylama. İnsanlar kimin kazanacağını düşündüklerine karar veriyor ve onun masasına katılıyorlar. Yarışma devam ettikçe, üyeleri daha büyük gruplara katıldıkça küçük masalar küçülerek yok oluyor. Sonunda sadece bir avuç insan ayakta kalır ve final gecesi son oylamadır."

"Ve biz üç kişiyiz!" Birden Alphonse'un ne demek istediğini anladım.

"Evet, ama gelgitler çabuk değişir ve kimse kaybeden tarafta olmak istemez.

tarafı."

"Kaybeden taraf *bizken* bunu nasıl söylersiniz?"

"Tekrar bak," dedi ve baktım çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum.

Yap.

Ama bu sefer ne demek istediğini anladım. Başka kimse dikkatini çünkü yeni gelene kaşlarını çatmakla çok meşguldüler- ve herkes. Bu mahkemedeki gruplar birbirlerinden, muhtemelen bizden nefret ettikleri kadar ya da daha fazla nefret ediyorlardı.

Bizler kötü, lekeli dış dünyalıydık, ama intikamcı, gururlu, üstün yüzlere bakınca, çok daha derinlere inen eski şikayetler ve uzun süredir devam eden kan davaları varmış gibi görünüyordu. Bunu herkes kadar ben de anlıyordum, her ne kadar benim kişisel kan davam muhtemelen bunların çoğununki kadar yüzyıllarca sürmemiş olsa da. Ama yine de yeterince sıcaktı.

İşte bu yüzden bir saniye sonra, en son süslenmiş arka tarafın arkasından çıkan şişman yüzü gördüğümde tekrar ayağa kalktım.

Tony.

Orospu çocuğu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

I Onu bana ve desteğime doğru kaydırabilecekken inişe kaydardım. Ama düşünmüyordum ve zaten Tony için desteğe ihtiyacım yoktu. Onu yakalamak dışında hiçbir şeye ihtiyacım yoktu!

Ancak bu görüldüğünden daha zordu, çünkü yanında görüldüğüm gümüş, tanrı benzeri yaratığın arkasında bütün bir maiyet vardı. Ve bu seferki biraz farklıydı. Son veliaht balkonda poz veriyordu ve bir saniye önce alaycı tavrını odadakilerle paylaşıyordu, sanki tüm bunlar onun altında bir şeymiş gibi görünüyordu.

Ama ben geldikten bir an sonra bu değişti. Gümüş bir kılıç neredeyse sihirli bir şekilde elinde cisimleşti çünkü feyler seçtiklerinde yıldırım reflekslerine sahipti. Ama benim reflekslerim de hızlıydı, Gertie'nin Durmak bilmeyen eğitimim ve Pythian gücünün yardımıyla, o beni kesmeden ortadan kayboldum.

Ve koridorda, sanki bir şeyin kokusunu almışlar da benden şüphelenmişler gibi yüzlerinde aynı alaycı ifadeyle, hepsi de beyazlar ve pırlantalar içinde, ışıltılı bir insan treninin sonunda yeniden ortaya çıktı. Koridorun sonundaki liderleri de dahil olmak üzere hepsi bana doğru döndü; uzun, gümüş sarısı saçları olduğunu geç fark ettim. Hay aksi.

Bir saniye sonra piçin fırlattığı kılıcı gücümle havada yakalayıp dışarıdaki denizin ortasına doğru kaydırarak savuşturdum. Sonra da mürettebatının şok olmuş yüzlerine bakarak Tony'yi aradım. Onu göremedim ama yüzlerce kılıcın aniden belirmediğini ve bana doğru hamle yaptığını gördüm.

Kahretsin!

Yemek odasına geri döndüm çünkü onu kaçırmış olmalıyım. Bir şekilde. Gerçi nasıl olduğunu anlamamıştım, çünkü siyahlar içindeydi, tüm o göz kamaştırıcı beyaza karşı göze çarpması gereken bir şeydi. Ama tek bulduğum bana doğru sıçrayan gümüş bir bulanıklıktı, onu hareketinin yarısında yakaladım ve kılıcıyla aynı yere kaydardım.

Şampiyonları koğuşun su tarafında, diğer tarafa bakacak şekilde yeniden belirmediğinde mürettebatı şaşkınlıktan nefesini tuttu. Bir süre bizi şaşırtmak için döndü.

İkincisi, kafasının etrafında uçuşan o uhrevi saçlarla. Sonra merdivenlerden inen maiyeti tarafından neredeyse eziliyordum, birkaçı zaten koşarak koğuşu ele geçirmeye çalışıyordu.

Bu durum yemek salonunu dolduracağından, onlara hemen eski kraliyet muhafızları olduğunu tahmin ettiğim bazı kişiler karşı koydu. Nimue, halkının abartılı giyimli konuklar tarafından gölgede bırakılmasına izin vermek istememişti, bu yüzden orta kısımda koyu maviden başlayıp dışa doğru mavinin her rengine, yeşil, altın ve en dış kısımlarda kırmızı parıltılarla yayılan tavus kuşu rengine bir zırh giymişlerdi. Ejderha pulundan çok balık puluna benziyordu; vücutlarını ikinci bir deri gibi saran küçük, üst üste binmiş trombositler vardı ama sanırım işlerini görüyordu.

Çünkü koğuşun yıkılmayacağından emin olarak kalabalığı durdurdular. Ne yazık ki karşı taraf da aynı kararlılıkla silahlarını çekti. İki güç, odanın mükemmel akustiğinde korkunç bir şekilde çınlayan metalin metalle çarpışmasıyla karşılaştı.

Bu sefer gardiyanlarla birlikteydim. Gümüş Saç yarışmaya geliyorsa, muhtemelen nasıl yüzüleceğini biliyordu. Ben daha çok Tony için endişeleniyordum ama onu hâlâ görmemiştim.

"Cassie!" Pritkin bana ulaşmak için mücadele ediyordu ama oda bir anda ayakta duran, itişip kakışan, mutsuz insanlarla dolmuştu.

Bunlardan bazıları, arkamdaki kapıdan içeri doluşan ve şaşkınlıkla etrafa bakan bir grup yeni gelmiş gardiyandı. Diğerleri ise yemek yiyenlerdi, birçoğu koğuşa bakıyordu.

Terör, nedenini bilmiyordum. Onlar Nimue'nin sarayının üyeleri idi; en kötüsü olsa bile üstesinden gelebilirlerdi, değil mi?

Ama onlar öyle düşünmüyor gibiydi. Bir kadın bir şeyi işaret etti ve çevirmenimin bilmediği bir şeyler bağırmaya başladı ve sonra herkes dağılıp kaçtı. Herkes demek istiyorum.

Sanki bir yarış pistinde start tabancası ateşlenmiş gibiydi. Onlar Hepsi hızla geliyor, masaların üzerinden atlıyor, çıkışlara ulaşmak için birbirlerini tırmalıyor ve merdivenleri tıkıyorlardı. Ve bir-

Tony'ydi.

"İşte!" Neredeyse piçin tepesine çıkmış olan Alphonse'a bağırdım.

Bu sefer onu kendime doğru kaydırmaya çalıştım, çünkü kaçan çok kişi vardı.

yanına iyi bir iniş noktası bulamadığım insanlar. Ancak kaosun içinde onu yakalamak zor oldu ve büyüm diğer birkaç zengin

Onun yerine, merdivenlerde aniden yanımda belirdiklerinde tamamen çılgına dönen giyinik lokantacılar. Onlar çılgık çılgığa bağırırken ben hiçbir şey duyamıyordum.

Alphonse'un söyledikleri de buna dahildi çünkü beni duymuş ama şişman adamı görmemişti. Artık ben de görmüyordum, çünkü Tony odanın ortalamasından bir buçuk karış daha kısaydı ve saraydakilerin çoğu gibi koyu renk saçlıydı. Onu kalabalığın içinde kaybettim ve bir grup insanı çeperlere ve yoldan uzaklaştırmak da yardımcı olmadı.

Aslında tam tersi oldu, çünkü birdenbire saraylarında sakladıkları katil piç yerine sorun ben oldum. Muhafızlar birinden mesaj almış olmalıydılar çünkü etraflarına şaşkın şaşkın bakmayı bırakıp bana doğru gelmeye başladılar. Bu pek işe yaramadı, çünkü kapı şimdi hepsi de beni görmek için can atan partililerle doluydu.

Muhafızların kullandığı kapıdan devam eden çatışmadan kaçtılar.

Birkaç saniyem var diye düşündüm.

Bu yüzden kürsüden daha fazla insan kaydırdım, Alphonse'un etrafındaki yolu temizledim ve orada bir yerde olması gereken piçi aradım. Ta ki o şeytani portal sayesinde gücüm aniden kesilene ve onu hala göremeyene kadar. Bu

Sanki buhar olup uçmuştu!

Ve Alphonse'un onun kokusunu takip edemediğini tahmin ettim, ki Tony'yi birkaç yüzyıldır tanıyan bir vampir olarak bunu yapabilmesi gerekirdi. Ama bunun yerine bağırıyor ve işaret ediyordu, ama ona değil. Neredeyse tepemde olan muhafızları fark ettim ve şimdi yer değiştiremiyordum!

Ama Pritkin sorunu balo salonunun diğer ucundan gördü ve aklıma gelmeyen bir çözüm buldu. Bir sonraki an, sıırıslıklam ve öfkeli bir fey'in, bazı adamları muhafızları uzak tutarken bazılarının açmayı başardığı fişkırان deliğın yarısına kadar geldiğı zorlanan koğıuşa bir elini fırlattı. Kıyafeti artık çok daha az güzeldi ve yüzünde cinayet ifadesi vardı.

Koğıuşun tüm bölümünün aniden çökmesiyle birlikte binlerce galon suyla birlikte aniden tüm yol boyunca ilerlediğinde bu şok yerini hızla şoka bıraktı.

Bir okyanus duvarı içeri düştü, salonun o yarısını batırdı ve büyük alanı hızla yıkadı. Bu başka bir yerde olsa daha büyük bir sorun olurdu ama burada. . Şuna bakın, diye düşündüm hayretle, denizkızı kuyrukları aniden her yerde parlarken.

Görünüşe göre konukların belki de onda biri şekil değiştirenlerden oluşuyordu ve pulları hâlâ üzerimizde dönen ışıkların altında pırıl pırıl parlıyordu. Buna, geniş boyun deliğinden şekil değiştirip kıyafetlerini çıkaran boynuz kafa da dahildi. Buradaki modayı anlamaya başlıyorum, diye düşündüm, derinlere dalmadan önce ağır kaslı kuyruğunu sergilerken.

Daha parlak saç renklerine sahip misafirlerin hepsi aynı şeyi yapıyordu; alt bedenleri mavi, turkuaz veya gümüş yeşili pullarla ve birkaç soluk lavanta rengiyle doluydu. Kuyrukları genellikle saçlarıyla uyumluydu, ki bu da bana Nimue'nin sarayının o kadar da parlak olmadığını göstermiş olmalıydı. Seçkinler arasında bile homojen görünüyordu. Ve şimdi, kaçışan deniz insanların etrafında su köpürüp fokurdarken, bacaklı meslektaşları çırpınıp çırpınırken ve deniz yükselmeye ve hızla yükselmeye devam ederken, dünyanın en çılgın diskosu gibi görünüyordu.

Ve Tony kaçarken, çünkü tüm bunların içinde onu bulmamın imkânı yoktu.

Lanet olsun!

Eğer sakın kalsaydın, onu yakalayabilirdin, diye düşündüm, kendime kızarak. Bundan daha iyi olmam gerekiyordu; bana daha iyi olmam öğretilmişti! Gertie şu anda beni azarlıyor olurdu ve haklı da olurdu.

Ve sonra biri beni arkamdan yakaladı çünkü ben hayal kurarken muhafızlar gözlerini ödülünden ayırmamışlardı.

İki hata, diye düşündüm acımasızca ve dirseğimi göremediğim birine doğru ittim çünkü bana çok sıkı yapışmıştı. Ama o anda bıraktı, hedeflediğim yer olan solar pleksusuna vurduğum için değil. Unutmuşum: Feyler genellikle çoğu insandan en az bir karış daha uzundur, yani benim darbemin indiği yer onun karnı değildi.

Nefes nefese kaldı ve beni bıraktı; döndüm ve başka bir muhafızın uzanan kollarının altından eğildim ve sonra onun ötesinde dört kişiyle daha karşılaştım. İyi olan tek şey kılıçlarını çıkarmamış olmalarıydı. Kötü olan ise, fey gücü ve çevikliğiyle onlara ihtiyaç duymamalarıydı.

Ancak şehirdeki tek tehdit onlar değildi, dev, mor bir ahtapot bacağına benzeyen bir şey tarafından balkondan geriye doğru çekildiğimde de görüldüğü gibi.

Belki de dev, mor bir ahtapot bacağı olduğu içindir, şok içinde fark ettim, bağlı olduğu yaratık beni havada sallayarak

Yemek salonunun çarpık görüntüsü. Ve aynı derecede şaşkın bir grup fey bize bakıyordu. Ve peşimden merdivenlerden atlayan muhafızların.

Yaratık beni dalgaların altına itip boğmaya çalışırken başka bir şey görmedim.

Oldukça iyi bir iş çıkardı, hatta artık suya batmış olan masadan bir bıçak alıp bacağına sapladığımda bile. Acının beni bırakmasına neden olacağını ummuştum ama bunun yerine onu daha da kızdırdı. Garip bir şekilde benim tarafımda görünen gardiyanların hareketleri de öyle.

Kısa bir süreliğine havaya geri döndüğümde onları gördüm, oksijen emdim ve kılıçlar, birkaç mızrak ve gerçek bir mızrak çektiklerini fark ettim. Bir yerlerden Tanrı'nın mızrağını bulup saldırganımı şişlemeye çalışıyorlardı. Ya da

Belki de beni şişlemeye çalışıyorlardı ama ben öyle düşünmüyordum. Çünkü içlerinden biri üç çatallı mızrağı doğrudan yaratığın dev gözbebeklerinden birine fırlattı ve yaratık da devasa bacaklarıyla öfkeyle sallanmaya başladı; bu bacaklardan biri muhafızı koridorun diğer ucuna savurdu.

Sonra döndü ve ödülüyle birlikte denize doğru yöneldi, sanırım beni özel olarak yemek için.

Sonunda iyice bakabildim ve eskisinden daha fazla keyif almadım. Balina. Bir ahtapottan çok Cthulhu'ya benziyordu; neredeyse yemekhanenin geniş tavanı kadar uzun ve standart sekiz bacedan çok daha fazlasına sahipti. Boynunun etrafındaki daha küçük olanlarla birlikte, altında elli tane olmalıydı. kat daha uzun.

"Küçük" türden birinin, balo salonunun üçte biri boyunca bir büyü hazırlayan bir fey'e vurmak için gerildiğini gördüm, bir diğeri ise bir saldırgandan bir mızrak aldı ve onunla onu şişlemeye çalıştı. Ama delip geçemedi.

Zırhı, canavarın kafasına vurmakla yetinmesine neden oldu. Hepsi bir düzine başka savaşa savaşıırken, çünkü evet. O kolların her birinin muhtemelen kendi beyni vardı.

En azından Dünya ahtapotları böyle çalışıyordu ve görünüşe göre Koca Baba da farklı değildi. Büyük bacakların ağırlığı, küçüklerin ise menzili vardı ve muhtemelen her birinin yok etmeye kararlı kendi çılgın küçük beyni vardı. Yani tek bir düşmanla değil, bir müfrezeyle savaşıyorduk.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, canavar kazanıyordu.

Nimue'nin muhafızları ve Gümüş Saç'ın ekibi kendilerini aynı tarafta bulmuş, hayatları için savaşıyorlardı ve etrafa savrulanların sayısına bakılırsa bu pek de iyi gitmiyordu. Ve ben de daha iyisini yapamıyordum. Mini zihin

Bana konsantre olmuşken, inatla nefes almaya devam etmeme sinirlenerek koyu patlıcan renginde kızardı.

Ama ejderha pulu, canavar ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kolay kolay ezilmiyor. Yaratık sarsıldı ve beni tutan kol neredeyse boynumu kıracak kadar sert bir şekilde döndü. Ama görmemi sağladı-

"Alphonse?" Devasa düşmanın yanında gülünç derecede küçük görünmesine rağmen az önce devasa kollardan birini yakalamış olan karanlık figürü görünce bağırdım.

Ama ustalık seviyesindeki vampirler bedeninizi umursamaz. Usta seviye Vampirler onları kızdıran her ne ise onun canını yakarlardı. Alphonse da bir istisna değildi.

Sanırım gerçekten bizim tarafımıza geçti, diye düşündüm, o ve dev savaşıırken.

Etrafa savrulan sular ve insanlar yüzünden neler olup bittiğini anlamak biraz zordu çünkü koğuşı iyileştirmeye çalışan muhafızlar koğuşun sadece bir kısmını ayağa kaldırmayı başarabilmişti. Okyanus hâlâ büyük bir boşluktan içeri akıyordu ve çığlıklar, bağırışlar ve küfürler azalmamıştı. Feyler partiyi basan kişi karşısında benden daha az dehşete düşmüş görünmüyorlardı ve çıkışlara doğru ilerlerken birbirlerini ezmekle meşgul oldukları için onunla savaşımaya gönüllü olmadıkları kesindi.

Pritkin savaşa katıldığında bu tür şeyler daha da hızlandı. Onu bu açıdan göremiyordum ama büyüünün verdiği hissi kendiminki kadar iyi biliyordum ve yüzümde bir gülümseme oluştuğunu hissettim. Alphonse görünüşte canavarın kaçmasını engelleyebiliyordu ama başka pek bir şey yapamıyordu.

Pritkin yapabilir.

Tıpkı bir büyü ateşinin beni tutan devasa kolu kesip denize düşmeme neden olduğunda görüldüğü gibi.

Özgür değildim, çünkü dokunaç artık ev sahibine bağlı olmamasına rağmen beni bırakmayı reddetti. Ama çırpındım, çırpındım ve suyun çalkantılı yüzeyini kıracak kadar kendimi onun pençesinden çekmeyi başardım, nefes nefese kaldım ve neler olup bittiğini görmeye çalıştım. Ancak görmek istediğimden emin olmadığımı fark ettim.

Büyük yaratığın derisinin her yerinde yeni dökülmüş kan renginde parlak kırmızı halkalar belirmişti. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama iyi görünmüyordu. Ve sonra canavar her yere yağlı, siyah bir madde fışkırttığında, suyu bulandırdığında ve bir yangın hortumu gibi havaya fışkırdığında iyi olmadığını anladım.

İnsanlar ığlık atıp dalışa geçti ve siyah bir sızıntı Gümüş Sa'la çarparak güzel kıyafetini anında eritti ve ancak ejderha puluna çarptığında durdu. Ama etrafındakiler küfredip geri çekilirken ağır zırhlarının izin verdiği kadar hızlıydı, ama o yerinde duruyordu. Ve bu gece gördüğüm diğer abartılı giyimli popinjaylerin aksine, omurgası varmış gibi görünüyordu çünkü hırladı, sırtından bir mızrak çıkardı ve canavara doğru hamle yaptı.

Biraz önce beni sindirmeye çalışıyordu ama gemide olmasından memnundum. Çünkü Alphonse, savaştığı dokunaç tarafından odanın ortasına kadar kırbalanmış ve yelken açmıştı. Muhafızlar da muhtemelen ayak bağı olduklarını fark ederek geri çekilmişlerdi.

Ya da belki de takviye bekliyorlardı. Çünkü belki de on tanesi hâlâ iş başındaydı ve bunun yeterli olmadığını düşünüyorlardı. Orada Behemoth'la mücadele etmek için değildi ama beni serbest bırakabilirlerdi!

Sadece kimse beni serbest bırakmakla ilgilenmiyor gibiydi.

Tam tersine, bir mızrak havayı yararak başımı birkaç santimle ıskaladığında fark ettim. Etrafıma bakındım ve birinin, eski meşelerden daha büyük bacakları ve muhafızların kalkanları büyüklüğündeki emicileri ile orada kıvranan et dağını ıskalamak için ne kadar kötü bir nişancı olması gerektiğini merak ettim. Sonra iki mızrak ve bir büyü daha vızıldayarak geçti, ikincisi zırhımdan sekti ve bir ipucu yakaladım.

Ama yine de suçluları göremiyordum ve tüm bunların içinde kim görebilirdi ki? Her yere su fışkırıyordu, tıpkı bir kasırgada okyanusun deniz duvarına çarpması gibi. Mürekkep suya çarpıyor ve ateş gibi cızırıyordu, sadece bu tür snmyordu. Ancak asit benzeri öfke birikintileri bırakıyor, etrafta yüzüyor ve yoluna çıkacak kadar şanssız olan her şeyi ya da herkesi yiyordu.

Herhangi biri olabilir, çünkü o lanet olası binlerce dokunaç büyük bir fırtınadaki dalgalar gibi ortalığı alkalıyordu. Çaresizce bir aşağı bir yukarı sallanıyordum ve nm bile göremiyordum. Sanki tüm bunların ortasında beni kim öldürmeye çalışıyordu!

Herhangi biri ya da herkes olabilir, çünkü hepsinin bir nedeni vardı, değil mi? Tüm bu zehirli saray birbirinin boğazına sarılmıştı ve bu benim için iki kat daha önemliydi. Eğer bir halt grebilselerdi muhtemelen daha fazlası beni hedef alırdı.

Bunun içinde ölsem ve suçu canavarın üzerine atsalar güzel olmaz mıydı?
Ya da Pritkin yaptıysa, fark
ettim. Sikerim böyle işi!

Kopan uzvu yeniden ilgiyle kesmeye başladım, bıçağımla vücudumun geri kalanını serbest bırakabilecek ya da en azından bana biraz hareket alanı sağlayabilecek bir kama kesmeye çalışıyordum. Pritkin bir başka ateşli mızrak fırlattı ve o büyük kollardan yarım düzinesinin saldırısından kaçınmak için suyun altına daldı. Gümüş Saçlı da yarattığın hissetmediği birkaç mızrak darbesi indirdi.

Ya da belki de öyleydi, çünkü çılgınca savrulan kollardan biri maiyetinden birini yakaladı ve bu ejderha pulu giymiyordu. Adamın çığlığı ıslak bir çıtırtıyla kesildi ve kan yağmur gibi sıçradı, sıcak ve yapışkan bir şekilde yüzüme çarptı. Tükürdüm, Gümüş Saç'ın maiyeti kırıldı ve yüzdü ve Alphonse yeniden ortaya çıktı ve dokunaç hala beni tutuyor.

Nihayet!

Onu açtığım yaradan yakaladı ve sürünerek kurtulabileceğim kadar büyük bir parçasını kopardı. Hâlâ çırpınıyor, beni bulmaya çalışıyordu ama artık sadece kopmuş bir kol olduğu için görüşü yoktu. Yüzerek uzaklaşırken onu kıvrılıp köpürerek arkamızda bıraktık.

"İyi misin?" Alphonse çığlık attı, bu onu duymam için hâlâ yeterli değildi. Ama dudaklarını okudum ve başımı salladım, yüzündeki endişe beklenmedik bir şekilde sevimliydi.

Sonra Pritkin yüzeye çıktı, nefesi kesilmişti ve beni arıyordu.

Tam zamanında yüzüne büyük bir siyah spreyci isabet etti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

I çığlık attım, korku göğsümü tırmalıyordu ve umutsuzca çalkalanan dalgalarda Pritkin'i aradım ama onu göremedim. Sadece suda biriken ve buharlaşan o iğrenç siyah şeyden oluşan bir yağ tabakası. Ama sonra tekrar su yüzüne çıktı ve lekenin yüzünün bir adım ötesinde durduğunu ve göremediğim bir yerden aşağı damlamaya başladığını fark ettim.

Çünkü korunuyordu; tabii ki korunuyordu!

Kalan sağlam gözünü hedef alarak büyük kafaya bir ateş mızrağı gönderdiğinde kalbimin yeniden çarptığını hissettim. Ancak yaratık sıvı hızıyla hareket etti ve ok ıskaladı, daha büyük dokunaçlardan biri tarafından kenara fırlatıldı ve onun yerine tavana çarptı. Dolaşan ışıklardan bazılarını söndürdü ve kalabalığın panikle attığı çığlıkların artmasına neden oldu ama ona isabet eden kolundaki yanık dışında yaratık hiçbir zarar görmedi.

Yani, her şeyin ötesinde, büyülere karşı dayanıklıydı.

Harika.

Ve Pritkin görüşünü temizleyene kadar tekrar ateş etme riskini göze alamazdı.

Çünkü etrafta çok fazla insan vardı. Daha fazla muhafız da dahil olmak üzere, birkaç düzine muhafız üstümüzdeki sahanlığa koştu. Ve tam önümüzde durdular.

asit mürekkebi onlara doğru fırlatıldı.

Kalkanlarını kaldırdılar ama ilerlemediler, belki de bir yarı tanrıçanın onlar için savaşmasına alışkın oldukları için. Belki de bu yüzden bana bakıyorlardı. Alphonse da onlarla aynı fikirde görünüyordu.

"Eğer bir şey yapacaksan, şimdi tam zamanı," diye homurdandı ve o talihsiz yüzün alışık olmadığı bir ifadeyle etrafına baktı.

Alphonse pek çok şey olabilirdi ama daha önce de kanıtladığı gibi korkak olmak bunların arasında değildi. Ama bu konuda ne yapacağını bilmiyordu. İkimiz, Alphonse!

Ama bir şeyi biliyordum. "Bu yeterli olmayacak!" Ellerin standart mızraklar, kılıçlar ve bir mızrak tutan muhafızlara bağırardım. birkaç trident. "Düzgün silahlar alın! Şimdi!" Ve onlar sadece

Orada öylece dururken elimi uzattım ama bu tamamen bir blöftü çünkü şu anda hiçbir şey yapamıyordum. "*Başla!*"

Beni şaşırtarak gittiler. Tabii ki geri dönmeye niyetli olup olmadıklarını kimse tahmin edemezdi ama buna güvenemezdik. Alphonse da buna katılıyor gibiydi.

"Tanrım... lanet olsun!" diye bağırdı, bir dalganın yüzüne çarpmasıyla kesildi. "Sen bir tanrıçasın!"

Bu tam olarak doğru değildi ve tamamen yararsızdı. Ama gücüm geri döndüğünde, ışıltılı bir elin beni yutmak için uzandığını düşündüm. Ve ilk kez tam zamanında gelmişti.

Tamam, diye düşündüm, bakalım tüm bu eğitimin değeri neymiş.

Üzerimizde yükselen hantal piç kurusuna bir ok gönderdim ve ıskalamadım. Kalan büyük süt rengi göz etrafına bakıyor, sallanan kalabalığı araştırıyordu ve sonunda beni fark etmişti. Ama ben de onu fark ettim ve bir saniye sonra en büyük dokunaçlardan biri bir kül fırtınası içinde puflayarak yok oldu.

Ve gerçekten bir fırtınadan bahsediyorum. Bu şey binlerce kilo ağırlığında olmalı çünkü on adamı devirecek kadar güçlü bir büyü yedi. Ne yazık ki, kafasına nişan almıştım ama o binlerce çırpınan kol kendi başlarına bir tür kalkan görevi gördüğü için yanına yaklaşamadım.

Birkaç hızlı ateş büyüğü daha gönderdim ama aynı şey oldu. Yaratık ilk saldırıdan ders çıkaracak kadar zekiydi.

bir muhafız gözünü çıkarana kadar görmezden gelmişti. Bunu tekrar riske atmayacaktı, yani o lanet olası kolları indirmeden kafasına ulaşamazdım, o kadar hızlı hareket ediyorlardı ki onları zar zor görebiliyordum!

Ama bizi görebiliyordu ve iç içe geçmiş dokunaçlarıyla etrafımızı yumruklayarak ve büyük bir bacağıyla az önce bulunduğumuz dalgaları tokatlayarak kül bulutunun içinden hızla geldi.

Ama Alphonse beni çoktan yakalamış ve bizi suyun altına daldırmıştı, yaratığın saldırısından dolayı her yere enkaz düşüyordu. Yüzeye çıktık. az önce gelen son muhafız grubunun geri dönüp kaçışını izleyecek kadar zaman vardı. Balo salonunun yarısıyla birlikte, onlara olan inançlarını kaybetmiş gibi görünüyorlardı.

Bu özel tanrıçayı ve canavarı benden daha iyi tanıyorlardı.

"Kahretsin!" Alphonse, küçük, yüzer bir masanın üzerinden terk edilmiş bir mızrağı kaparak, "Kahretsin!" dedi. "Zamanı durdur!" diye bağırdı.

Ve evet, bunu yapabilirdim ama bu en zor Pythian büyülerinden biriydi. Günün geri kalanı için enerjimi tüketecekti, portala gerek yoktu. Bu yüzden,

eğer bu numarayı çantadan çıkarsaydım ve yeterli olmasaydı. . .

"Kahretsin, *bir şeyler yap!*" Alphonse bağırды çünkü devasa yaratık bizi tekrar fark etmişti.

"Chimera!" Biraz daha az yorucu bir büyüye geçtim ve bedenimin birbirinin aynısı iki Cassie'ye bölünmesinin son derece ürpertici hissini yaşadım. Bu şekilde gücün sadece yarısını kanallize edebiliyorduk ama yarısı ölmekten daha iyiydi.

Görsel ikizim benden ayrıldı ve ters yönler gittik, Alphonse beni yakaladı ve göldeki nilüferler gibi üzerimizdeki dünyayı gizleyen küçük, yüzen masalardan oluşan bir kütlenin altında yüzdük. Ama Cthulhu diğer tarafa döndüğüne göre yukarıdan manzarayı da kapatmış olmalıydı. Ve ikizimi ararken daha da fazla dalga çarpmaya başladı.

Diğer Cassie'nin bir büyüü ateşleyip ıskaladığını görmek için yüzeye çıktık ve sonra Gertie'nin beni bazen kelimenin tam anlamıyla dövdüğü üst düzey boklardan bazılarını gösterdik. Pek çok kez yatağa her kasım ağrıyarak, kendimi tükenmiş ve yetersiz hissederek ve bazen kusmak için tekrar kalkmak zorunda kalarak girmiştim ama öğrenmiştim. Kendimi yok olurken izlediğimde görüldüğü gibi, ama yer değiştirdiğim için değil.

"Ne oldu?" Alphonse söyledi. "Nereye gitti?"

"İşte," dedim görsel ikizim zamanı kendisi ve sadece kendisi için hızlandırıp bir futbol sahasının yarısını göz açıp kapayıncaya kadar kat ettikten sonra yeniden ortaya çıkarken. Ve devin arkasından tekrar ateş ettim.

Ve bu sefer vurdu.

En büyük uzuvlardan biri bir kül fırtınası içinde yok oldu ve bir sonraki darbede, büyüsunü yeterince hızlı bir şekilde kenara atamadığı için devasa kafada bir yarık açtı. Başka bir bacak yüzdüğü suya sıçramadan önce tekrar ortadan kayboldu ve üç uzuv daha saniyeler içinde yok oldu, hala hızlı bir şekilde ateş ederken. Etkileyici bir gösteriydi, özellikle de bizim bakış açımızdan belki beş saniye sürdüğü için.

Eğitim boyunca genellikle Agnes'in tozunu yutuyordum, ama anlaşılan ben de o kadar kötü değildim. Sırıttım. İkimizin neler yapabileceğini merak ediyorum, diye düşündüm ve dövüşe katılmaya hazırlandım - tam o sırada gözlerimin önünde bir büyü parladı.

Bana doğru gelen büyüü hissetmek üzere eğitildiğim için zamanında bir kalkan oluşturdum. Gözleriniz bağlıyken ve etrafınız bir grup

Sizi öldüresiye dövmek için tam yetki almış neşeli inisiyeler, çabuk öğreniyorsunuz. Bu eğlenceden dolayı günlerce vücudumda yaralar oluşmuştu, ama daha sonraki birçok tekrarda olduğu gibi bu da içgüdülerimi oldukça keskinleştirmişti.

Evet, kalkanımı kaldırdım ama üzerime gelen tek bir büyü yoktu; bir düzine ya da daha fazla büyü vardı ve hepsi de kalkanın yüzeyine kırmızı-turuncu spektrumunda çok sayıda renk, görüşümü kesiyordu. Birileri iş yapmak istiyordu ve görünüşe göre ben onlara uyacak kadar hızlı ölmüyordum. Sonra tekrar daldım ve Alphonse'u da yanımda götürdüm. Çünkü onu da korumuştum.

"Kahretsin!" Enkaz alanını bir kez daha siper olarak kullanarak su altında uzaklaşırken bana baktı. "Bu da nereden çıktı?"

"Senin vampir gözlerin var," diye hırladım, kalkanın içinde hızla tükenen havanın sıcaklığını şimdiden hissediyordum, çünkü onu yeterince büyük yapmamıştım, lanet olsun! "Ne yönü?"

"Bilmiyorum. Birden fazla. Kalkanınız üzerimize kapanana kadar ne olduğunu anlamadım ve bir saniye sonra piçler bizi vurmaya başladı. Ama birileri iyi nişan almış."

Hâlâ da öyle. Merdivenlere ve merdiveni tıkayan kalabalığa yakındık, yani darbeler muhtemelen oradan gelmişti. Biz de Şimdi aramızda biraz mesafe vardı ama büyü ışı bizi takip ediyor, uzak güneşler gibi suyun yüzeyinde çiçek açıyordu.

Ya da o kadar da uzak değildi, çünkü birkaç darbenin daha etkisini ve ardından kalkanı desteklemek için gücümün tükendiğini hissettim. Ve büyülerin bir bakıma mermi gibi olduğunu, yani suyun onları genellikle kısa bir mesafeden sonra durdurduğunu düşünürsek, birileri bu okların arkasına biraz güç koyuyordu. Ya da bildiğim kadarıyla su büyü kullanıyordu, ki elemental çalışmadığım için bu hiçbir şeydi!

Büyü tarzımı öğrenecek zamanım olmamıştı ama biliyordum. Bu yüzden bir sonraki büyüün kalkanı delip geçmesine izin verdim, büyüümün kalkanın etrafında dönüp onu yakalamasına yetecek kadar. Ve sonra Gertie'yi gururlandıracak bir gönderene geri dönüş yaptım.

Kimsenin çılgılık attığını duymadım çünkü herkes çılgılık atıyordu ama saldırı aniden kesildi ve Alphonse ile benim yüzeye çıkmamıza izin verdi. Kalkanımda boncuk boncuk su birikmesini izledim ve başka bir sorun aramak için etrafıma bakındım. Odayı darmadağın eden ve bir an sonra tepedeki ışıkları söndüren devasa canavar dışında bir sorun bulamadık.

Birisi akıllılık edip onları doğrudan tek gözüne ışık tutacak şekilde hecelemişti ya da belki de o şekilde tasarlanmışlardı, her neyse onu vurgulamak için.

o anda büyük olaydı. Her iki durumda da, şu anki büyük olayımız bundan hoşlanmadı ve onları devasa bir kolla tavandan aşağıya kaydırarak onları derinlere, bizi de karanlığa gömdü. Yaklaşık on saniye boyunca gözümü kırıştırdım ve sadece çok renkli efektler görüşümü etkiledi.

Ve sonra ışığın yeni ve çok daha ölümcül bir formu ortaya çıktı.

Pritkin karanlığın örtüsünden yararlanarak

Sürekli hareket halindeyken, yaratığın az önce bulunduğu ve kalan büyü ışığının hala geceyi aydınlattığı yere saldırmasını sağlayarak, modası geçiyormuş gibi ateş topları attı. Ancak yaratığın büyü direnci bazı patlamaların etkilerini savuşturdu ve geri kalanından da kaçtı. Ta ki çok daha büyük bir şey fırlatana kadar, yaratığinki de dahil olmak üzere salondaki tüm bakan yüzleri parlak kırmızı renkte aydınlatan bir şey.

Son saniyede kendini kurtarmak için bir kolunu havaya kaldırdı ve büyü direnci olsun ya da olmasın, devasa uzuv derhal alevler içinde kaldı.

"Görünüşe göre yeni bir numaralı düşmanı var," dedi Alphonse, Pritkin'in peşine düşerken, onu bularak değil, teleskopu kullanarak Dokunaçlar her taraftan, aynı anda saldıracak.

Ben de unvanımı geri kazanmak için Pythian gücünden bir yıldırım gönderdim ama kollar şimşek gibi hareket ettiği için zar zor kurtuldum. Görünüşe göre o da büyüü hissedebiliyor ve şimşegi bekliyordu. Ancak diğer yönden gelen bir zaman büyüü dev kolun işini bitirdi, görsel ikizim onu yakaladı ve sonra yaratık öfkeyle ona döndüğünde inledi.

Sesimin aniden kesildiğini duydum ve bir saniye sonra ruhumun diğer yarısı bir yük treni gibi bana çarparak büyüümün ölümünü gösterdi. İkizim ateş gücünü artırmak için kalkanını düşürmüş olmalıydı ve bu bir hataydı. İki yarım kendilerini tekrar bir araya getirirken sendelememe neden olan, neredeyse parçalanma kadar rahatsız edici bir şeydi.

Sonra Pritkin'in çığlığını duydum.

Başımı kaldırdım çünkü bu normal değildi. Pritkin gürültücü olabilirdi ve ondan büyük bir kütüphaneyi dolduracak kadar bağırma, sızlanma ve garip küfürler duymuştum. Ama çığlık atmazdı, hele böyle hiç atmazdı.

Bir an için en kötüsünden korktum. Ama sonra sayamayacağım kadar çok sayıda büyü yaratığın etrafında bir anda patladı ve onu kırmızı, turuncu ve sarı bir haleyle aydınlattı. Bir havai fişek gösterisine benziyordu.

Birisi zamanlamayı yanlış değerlendirmiş ve her şeyi bir anda patlatmıştı, o kadar parlak ve hızlıydı ki zar zor görebiliyordum.

Ve bunu yapabildiğimde, parlaklığa karşı siluet oluşturmuş yüzlerce havada duran silahı fark ettim, Pritkin'in Çünkü o dar giysinin içinde onları giymemişti. Ama artık oradaydılar ve yaratık onları o kadar kolay tahmin edemiyordu.

Kullandıkları küçük büyü, insanların koruma büyüleri, yamalı korumayı katılaştırmaya çalışan adamlar ve hepimiz boğulmadan önce odadan suyu kovan diğerleri yüzünden odanın etrafındaki selde kayboldu.

Yani, hayır, hepsini fark edemedi ve sonuç olarak, şişleniyor ve aniden vücudunun her tarafına yayılan büyü ışığından kızarıyordu. Sanki bütün bir savaş büyücüsü taburu oraya inmiş gibi görünüyordu ama inmemişlerdi. Sadece bir adam vardı.

Öldüğüme inanan bir adam, bir anda fark ettim; görsel ikizimin ben olduğumu sanıyordu.

Alphonse etkilenmiş gibi, "HAM yapıyor," dedi. "Umarım işe yarar, yoksa büyüü biter bitmez o şey onu öldürecek."

Çünkü kimse böyle bir şeyi uzun süre sürdüremez, Pritkin bile.

"Cehennem gibi," diye soluk soluğa kaldım, ışık, sıcaklık ve savaştan gelen yakıcı koku başımı döndürüyordu. Ama başım dönsün ya da dönmesin, bu şekilde dışarı çıkmayacaktık. Bu bir avuç piç için yemek sonrası eğlencesi olarak değil!

"Bu tarafa!" Bağırdım, sesimi sihirli bir şekilde o kadar güçlendirdim ki, sesim alanda sağır edici bir şekilde yankılandı. "Hey, koca oğlan! Yanlış yere bakıyorsun!"

İngilizce anlayıp anlamadığını ya da ses seviyesinin yeterli olup olmadığını bilmiyordum. Ama anladı. Ve neredeyse komik bir şok ifadesiyle sanki şöyle der gibi döndü: "Seni zaten öldürmemiş miydin?"

Alphonse küfrederken, "Tekrar dene," dedim ona acımasızca. Çünkü o anda, yanan, öfkeli, muhtemelen yaşlı bir tanrı, öldürücü uzuvlardan ve fişkırان siyah asitten oluşan bir kasırgayla yolumuza fırlıyordu.

Ve, tamam, evet.

İşe yaramıştı.

Alphonse, "Senden nefret ediyorum," dedi ve bizi tekrar suyun altına daldırdı.

Çığlıklar kesildi, aşağı yukarı, tek bir ses dışında deniz insanları garip dillerinde çığlık atıyorlardı. Kulağa mutlu gelmiyordu ve

Her boyuttan dokunaçlar etrafımıza saplanmaya başladığında, vampir hızına rağmen bizi suda takip ederken her yere masalar saçarken ben de değildim. Daha az parlak bir şey giymeliydim, diye düşündüm, kıyafetim aniden kararmadan hemen önce.

Teşekkürler Augustine, diye düşündüm hararetle, şu anki kıyafetimi diken yarı-fey tasarımcısını düşünerek. Bir servet ödedi ama her kuruşuna değdi ve kısmen yere çakılmaktan kurtulmamı sağladı. Diğer kısmı ise Alphonse'du, beni itip diğer yöne doğru çırpınmaya başladı ve daha önce ne kadar düzgün yüzdüğünü düşünürsek, bunun kasıtlı olduğunu varsaymak zorundaydım.

Nefes nefese ve bitkin bir halde sudan çıktım. Zırhın içinde yüzmek, çok hafif ejderha pulu çeşidi bile olsa, hiç eğlenceli değil. Pritkin, Alphonse ve gümüş saçlı fey'in her birinin dev bir kola sarıldığını ve yaratığın bulabildiği her şeye ve her şeye çarptığını görmek için döndüğümde, bu da değildi, diye düşündüm.

Pritkin hâlâ kalkanını kaldırmış, darbeler arasında ateş ediyordu ama aldığı darbeler nişan almasını engelliyor gibiydi. Kafası dışında hareketsiz olan Alphonse, yaratığın kolunu kemirmeye çalışıyor gibi görünüyordu ama önünde uzun bir yol vardı. Gümüş saçlı fey ise hâlâ bir kolunu serbest bırakmıştı ve yüzen enkazlara, merdivenlere, tavana ve yakındaki duvara çarpmanın arasında kılıcıyla bulabildiği her şeye saplanıyordu.

Tek iyi haber, muhafızların etrafta dikilip güzel görünmek yerine aslında bir şeyleri korumaları gerektiğini hatırlamaya başlamış olmalarıydı. Ve en azından kaçanlardan bazıları bir sandık dolusu iksir bombasıyla geri dönmüştü. biraz sıkıntı. Emin olamadım, çünkü ürkütücü bir sessizlik hakimdi, tek ses kalan kalabalıktan geliyordu, çünkü uçan enkaz Yaratığın muhafızlara fırlattıkları da onlara isabet ediyordu.

Ama Behemoth'un kendisi daha kötü görünüyordu. Kol ormanında gözle görülür boşluklar, kayıp bir göz ve kocaman kafasının her yerinde yanık izleri vardı. Sanki kaçıp gitmeyi düşünüyormuş gibi dönüp koğuşa bakıyordu. Ama kaçamazdı, çünkü odanın koruması tekrar devreye girmişti, Nimue'nin sihir işçileri bu gece paralarını iki katına çıkarmışlardı, yani gidecek hiçbir yeri yoktu.

Ben de bilmiyordum, sersemlemiş ve bitkin düşmüştüm. Daha da kötüsü, gücüm azaldıkça portalın ne zaman kapanacağını anlamayı öğreniyordum.

incelmeye başladı. Kalitesi şüpheli bir patlama için daha zamanım vardı, ama onu şimdi almak zorundaydım.

Ben de öyle yaptım, toplayabildiğim her şeyi mantıklı olan tek hedefe fırlattım: yeniden canlanan koğuş.

Bu, yaratığın da benim kadar bu mücadeleden yorulup kaçmak istemesi ihtimaline karşı ona bir kaçış yolu sağlıyordu. İsteyip istemediğini anlayamadım çünkü bir an sonra yeni bir su duvarı bana çarptı ve beni bir kunduz barajı gibi bir araya gelmiş yüzen masa ve sandalyelerden oluşan bir kütleye geri çarptı.

Ve hırpalanmış bedenimi tüm o odunların arasından sürükleyerek çıkardığımda, ışıklar sönük kaldığı için hala pek bir şey göremiyordum.

Tek aydınlık, kalabalığın daha önce büyük ölçüde kapattığı ama şimdi kaçtıkları belli olan merdivenlerin tepesindeki geniş ana kapılardan süzülüyordu.

Pritkin beni yakalamadan hemen önce başım dönmüş bir şekilde etrafıma bakarken ne olduğunu düşündüm. Kulaklarım su dolu olduğu için ne dediğini anlayamadığım bir çığlık atarken beni maraca gibi salladı. Ama sarsıntı bunu bir dakika içinde halletti ve hemen yeni bir şekilde saldırıya uğramak için patladılar.

"Cevap ver bana, lanet olası!"

Soruyu bilmiyordum ama başımı salladım çünkü yüzünde daha önce hiç görmediğim korkunç bir ifade vardı. Ve çünkü hâlâ konuşabilecek kadar su öksürmeye çalışıyordum. Ve sanırım bu yeterince iyiydi.

"Alphonse!" diye bağırdı.

"Yo," diye bir ses merdivenlere yakın bir yerden geldi.

İri adama baktım, yarı şaşkınlık içindeydim, çünkü iyiydi. İyi görünüyordu! Sonra da nasıl olduysa hâlâ tek parça olan Pritkin ve bana baktım.

Yaralı ve kanlı ama tek parça!

"Başardık," dedim nefes nefese kalmış sesimle. "Hepimiz ... başardık o."

"Pritkin'in sesi şimdiye kadar duyduğum en acımasız tondaydı. "Ama Svarestri varisi az önce denize taşındı."

ONUNCU BÖLÜM

W Biraz ister misin?" Alphonse bir süre sonra küçük kahverengi bir kâğıt parçasını bana doğru iterek sordu.

Şans getirmesi için yanımda taşıdığım ama şu anda biraz şansa ihtiyacı varmış gibi görünen tarot destemi incelemekten başımı kaldırdım. Ve dökülen şeyin içine baktım. Yüzümü buruşturdum.

"Komik olduğunu sanıyorsun," dedim ona. "Ama değilsin."

"Hayır, ciddi. Akşam yemeği yemedin ve yemek yemelisin. Zaten cılızsın."

Küçük, kömürleşmiş, emilmiş bacaklarla doldurulmuş döküntülerin içindekilere tekrar baktım ve midemin çalkalandığını hissettim. "Başka bir şey bulamadın mı?"

"Her türlü eşyam var." Ceketini açarak ceplerine gelişigüzel tıktırılmış küçük döküntüleri sergiledi.

Çoğu zaman, Alphonse hazırlıklı olmayı sevdiğinden, söz konusu ceplerde silahlar, bıçaklar, muştalar ve çeşitli kargaşa ekipmanları bulunurdu. Ama doğru

Şimdi de yemekle doluydular, harika kokan yemeklerle. Karnımın guruldadığını duydum.

"Bunu nereden aldın?" Sordum çünkü balo salonundaysa, aç ya da değil, pas geçiyordum.

"Sakin ol," dedi bana. "Fountain Court'ta bir pazar var, şu büyük şelalenin olduğu yerde?" Ona boş boş baktım. Sanki gezmeye zamanım varmış gibi. "Her neyse, buraya gelmeden önce uğradım çünkü her şey var. bu satıcılar. Kabı bile yiyebilirsiniz; preslenmiş malzemeden yapılmıştır. yosun." Göstermek için biraz ezdi, sonra yüzünü buruşturdu. "Yiyebilir. Yememeli."

Bana kızarmış balık külçelerine benzeyen farklı bir döküntü uzattı ve ben de geçici olarak bir ısırık aldım. İyiydiler ve hatta hâlâ biraz sıcaktılar. Ne olduğunu anlamadan hepsini bitirmiştım.

Otlar ve narenciye ile pişirilmiş harika lezzetli midyeler, bazı mülayim tatma balık kekleri, çoğunlukla istakozdan oluşan bir ceviche ve yarım

bir düzine ızgara deniz tarağı. Ama midem sanki yemek onu uyandırmış gibi nankörce homurdanıyor ve daha fazlasını istiyordu. Başka ne var diye Alphonse'un paltosunu karıştırdım.

Bu arada, Pritkin yan kapıya bağırdı.

Odamıza dönmemiştik ve ne zaman döneceğimizden de emin değildim. Nimue'nin eski sevgilisi ve en azından Meydan Okuma'nın sonuna kadar buralarda ikamet eden güç simsarı Feltin, dövüşün ardından muhafızlarına bizi toplatmış ve Pritkin'le beni buraya getirmişti. Alphonse bir süre sonra yemek için durduktan sonra içeri girmişti, çünkü feyler bile aç bir usta vampirle uğraşmazdı.

Şimdi Pritkin, diğer varislerle birlikte Feltin'in ofisi olduğunu tahmin ettiğim yerdeydi. Onları kapıdan belli belirsiz duyabiliyordum ama ne konuştuklarını anlayamıyordum, çünkü çevirmenim bu kadar çok insanlar aynı anda bağıırıyordu. Bana bir grup hindiye hatırlatan karışık bir gulu gulu içinde rastgele kelimeler ve cümleler vermeye başlamıştı.

Neyse ki Alphone'un kulakları daha iyiydi ve çevirmen büyüleri onlara dayandığından, onunki de daha iyiydi. Beni olaylardan haberdar ediyordu ama bundan hoşlandığım söylenemezdi. Diğer varisler Aeslinn'in oğluna olanlar yüzünden Pritkin'in diskalifiye edilmesini istiyor gibiydi ve Feltin de bunu ciddi ciddi düşünüyor gibiydi.

Bizimle bir ilgisi olduğundan değil; yaratık kaçtığında kollarından biri prensi bırakmayı reddetmişti. Bu Feltin'in çok iyi bildiği bir şeydi, zira kendisi o sırada oradaydı ve bazı muhafızları yönlendiriyordu. Ya da öyle iddia ediyordu.

Ancak prensin kendi sarayında şüpheli bir şekilde ölmesi halinde Svarestri'nin misilleme yapmasından endişe ediyordu. Ve evet, katil bir piç kurusuna oğlunu dev bir ahtapotun yediğini anlatmaya çalışmak zor bir konuşma olabilirdi. Ama Feltin'in endişelenecek bir şeyi olduğunu sanmıyorum.

Aeslinn'in şu anda yeterince derdi vardı ve zaten oğlu da annesiyle aynı fikirde görünüyordu; sevgili yaşlı baba gerçekten de yeterince uzun süre hüküm sürmüştü ve bir sonraki nesil için kenara çekilmesi gerekiyordu.

Ya da, bilirsin, ölmek.

Bunun yerine ölümü seve seve kabul edeceklerini sanıyordum.

Aslında, konsey oturumlarında duyduğuma göre, Aeslinn'in kraliçesi Efridis, yıllar boyunca tacizlerinden bıktığı için yaşlı adamı öldürmeye çalışmıştı. Bu başarısız olunca da saraydan kaçmış ve

Nimue bebeğine başka bir taht açmak için. Gümüş saçlı oğlu Æsubrand'ın bu yüzden burada olduğunu düşündüm.

Ya da buradaydı, diye düşündüm biraz suçlulukla.

"Başlama yine," dedi Alphonse, bu sefer küçük kalamar halkalarıyla dolu başka bir döküntü uzatarak.

"Neye başlamak?"

"Acı çekmek. Suçluluk duygusu. Lanet olası endişe. Çünkü, cidden, şu anda seninle bunu yapamam. Gerçekten yapamam."

"Ne düşündüğümü nasıl bildin?" Ben de sordum. "Ve herhangi bir sos var mı?"

"Ne tür bir sos?"

"Marinara. Ya da ranch. Ya da kalamarla uyumlu herhangi bir şey." "Kalamarı *Ranch* ile mi yiyorsun?"

Gerçekten dehşete düşmüş görünüyordu.

"Ben her şeyi ranch ile yerim. Bana İtalyan gibi davranma," dedim çünkü bunu yapacaktı. Bu dersi daha önce de almıştım.

Durdu ama belli ki mücadele ediyordu. "Feylerin marinara hakkında bir şey bildiğini sanmıyorum," dedi ben yarım dönümlük paltoyu ararken.

"İşte bu kadar. Bu şekilde kazanacağız. Bırakın diğerleri kapışsın; biz marinara getirip tacı alacağız."

"Bu bir kavram." Bana baktı. "Yani ben bir sos bulacağım ve biz de kızgınlığı bırakacağız öyle mi?"

Bunu düşündüm. Zaten bu gece yorgundum. "Ne tür bir sos?"

"Pekala, seçim senin" dedi ve ceketin diğer tarafına geçip daha da küçük döküntüler çıkardı, bunların üst kısımları akıllıca onları mühürlemek için birbirine uyacak şekilde yapılmıştır.

Fermente ve kril kelimelerini sık sık kullanarak, hiçbiri kulağa pek iştah açıcı gelmeyen içeriği tarif etmeye başladı. Bu fırsattan yararlanarak kartlarımı inceledim ve onları evde bırakmam gerektiğine karar verdim. Daha önce ıslanmışlar ve çoğunlukla iyi çıkmışlardı, ama bu sefer. . .

Bana bağırıyorlardı bile, ki bu kötüye işaretti. Her bir tarot kartının anlamını açıklamak için hecelenmişlerdi, genellikle uzun uzadıya ve eski bir büyü olsa da, beni daha önce hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. Ama bu sefer şaşkın mırıldanmalardan başka bir şey duymadım, onları salladığımda bile ve bir tanesi-

"Oh, hayır," dedim, Dünya kartının iki yarısını paketin ucundan sıyırarak, ikiye bölündükten sonra sıradaki bir sonraki karta yapıştığı yerden.

Bunu anlamamıştım, çünkü deste zırhımın içinde, dönüşürken hareket eden ceplerden birindeydi. Bu kemerime takılmıştı ve muhtemelen o lanet dokunaç beni ölümüne sıkıştırmaya çalışırken bir darbeye maruz kalmış olmalıydı. Ve şimdi-

"Neyin var?" Alphonse yüzümü görünce, "Ne oldu?" dedi.

"Eugenie'nin kartları," dedim ona, gözlerim yaşararak. Bu aptalcaydı ama eski mürebbiyemden kalan tek şey o desteydi. Çocukken onları benim için büyümüşü ve o zamandan beri saklıyordum.

Artık mahvolmuşlardı.

"Hey," dedi Alphonse, çünkü o da onu tanıyordu. "Yapma şunu."

"Ne?" dedim. Ona bakmadan söyledim çünkü büyük, kötü Pythias ağlamazdı.

Özellikle de eski püskü bir tarot kartı paketi için!

"Kartlar tamir edilebilir. İşte senin sorunun bu," dedi ve harap olmuş Dünya kartını gösterdi. "Büyüyü bozuyor. Bir şekilde yırtılmış."

"Bunu biliyorum!"

"Yani tamir edersen büyüünün tekrar çalışacağını da biliyorsun."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Hepimizin etrafında bir sürü iyi büyücü yok. Şu Pritkin denen adamın hiçbir şeyi tamir etmesine gerek yok. Sadece yeni bir büyü yapıyor. Ama biz yeteneksiz serserilerden biriysen ve bir şey için para harcıyorsan, o şeye sahip olman gerekir. O yüzden tamir ettirirsin, değil mi?"

"Sanırım." Bozuk bir kart kadar hassas bir şeyin tamir edilip edilemeyeceğini bilmiyordum.

Ama Alphonse farklı düşünüyor gibiydi. "Evet, bu çok zor olmayacak. Baban da bir keresinde benim için benzer bir şeyi tamir etmişti."

"Babam mı yaptı?" Gözlerimi kırdım. Onunla Alphonse'un çok fazla etkileşime girdiğini bilmiyordum, çünkü Tony kimsenin benimle ailem hakkında konuşmasına izin vermemişti. Ama artık Tony'nin ne düşündüğü kimsenin umurunda değildi.

"Evet." Alphonse birden rahatsız olmuş gibi göründü, sanki bu konuyu açtığı için üzgün gibiydi. "Önemli bir şey değildi."

"Ne tür bir hiç?"

Kaşlarını çattı. "Şiir gibi, tamam mı?"

Bu yeni bilgiyi özümsemek için gözlerimi biraz daha kırptım. "Sen yazıyorsun

Şiir mi?"

"Hey, benim sanatsal bir yanıam var."

Evet, ama cesetlerin fotoğrafını çekmenin sayılacağını düşünmemiştim.

"Ne tür bir şiirdi?"

"Dediğim gibi, hiçbir şey. Bir gün Tony için bazı ayak işlerini yaparken Sal'in bir fotoğrafını çektim. Kumarhanenin inşa edildiği zamanlardı ve göz kulak olmak için Philly ile Vegas arasında gidip geliyordu.

yer. Atlantic City'de olmasını tercih ederdi ama Mircea Vegas'ta ısrarcıydı. . .

"Her neyse, müteahhitlerden bazıları işi batırdı ve o da onları kovdu, ama daha yeni çekilmişlerdi ve geri ödeme yapmaya niyetli görünmüyorlardı. Sal ve ben süreci hızlandırmak için gönderildik. Ve oldukça kolay oldu.

"Fındıkkıranları ortaya çıkardığında iskambil kâğıdından bir ev gibi katlandılar."

"Eminim."

"Biz de neden günün geri kalanında izin alıp göle gitmiyoruz diye düşündük. Ördeklere patlamış mısır atmak için iskeleden sarkarken çok güzel görünüyordu.

Ya da deniyordu. Turistlere bu standdan patlamış mısır yedirmek için iskelenin etrafında dolaşan kuşları vardı, biliyor musun?"

"Ördekler patlamış mısır yer mi?"

"Ördekler her şeyi yer ama orada yiyecek pek bir şey yok. Meade Gölü'nü gördünüz, çok fazla bitki örtüsü yok, bu yüzden genellikle ne atıştırdıklarını bilmiyorum. Ama patlamış mısırı severler.

"Balıklar da öyle, şu büyük Japon balıkları. Biri onları suya bırakmış olmalı ve onlar da meşgul olmuşlar. Şimdi onlardan bir ton var ve bir ayak uzunluğunda ya da daha büyükler ve onlar ve ördekler birbirlerine giriyorlar.

"Ördekler patlamış mısır almaya gittiklerinde balıkları gagalıyor, balıklar da karşılık olarak kuyruklarıyla onlara vuruyorlardı. Vegas'ta gördüğüm bazı dövüşlerden daha iyi, vaklama, su sıçratma ve *vaklama* ile topyekün bir savaştı. Sal onlara on kutu patlamış mısır yedirdi, o kadar çok gülüyordu ki. Stand o gün iyi para kazandı. . ."

Sanki her şeyi yeniden görebilecekmiş gibi uzaklara bakarak konuşmasını sürdürdü. Bir dakika sonra ona "Özür dilerim," dedim. "Sal hakkında yani.

Bu adil değildi.

ona ne olduğunu."

"Hayır, değildi," dedi Alphonse, yüzü ifadesizdi. "Ve birinin bunun hesabını vermesi gerekiyor." Bir dakika sonra bana baktı ve yüz hatlarına yeniden hayat doldu. Yüzünü seri katilden biraz daha hareketli bir seri katile çevirdi. "Her neyse, onun bir fotoğrafını çektim, Kıcıyla güldü ve daha sonra, ne kadar iyi çıktığını gördükten sonra, Tony'nin etrafta tuttuğu büyücülerden birine benim için büyü yaptırdım, böylece taşındı.

"Çok güzeldi. Gülüşünü duyabiliyor ve neredeyse patlamış mısırın kokusunu alabiliyordunuz.

Sonra da arkasına bir şiir yazdım." "Ne yazıyordu?"

"Biliyor musun, hatırlamıyorum?" Hafifçe kızardığı için bundan şüphelendim ama üzerine gitmedim. "Yıldönümümüz için ona verecektim ama o salak Hanson üzerine kahve döktü, sonra da tamir etmeye çalıştı ve sonunda yırttı! Büyücüye geri götürdüm ama bir şey yapamayacağını söyledi, parçanın yapısal bütünlüğünü bozmakla ilgili bir şeymiş.

"Hepimiz dışarı çıkmaya hazırız. Sal makyajını bitiriyordu ve ben panikliyordum. Ta ki baban gelip tamir edene kadar."

Alphonse'un paniklediğini hayal etmeye çalıştım ve tamamen başarısız oldum. "Tamir edilemeyeceğini söylediğini sanıyordum," dedim.

"Hayır, o serseri büyücü öyle iddia etti. Baban serseri değildi. Onu tekrar bir araya getirmek ve temizlemek için bir büyü yaptı. Yaptığını söyledi. çöpçüken hep böyle şeyler yapardı-"

"Kararsız büyülü nesnelerin büyüsünü bozuyordu," diye düzelttim. "O bir çöpçü değildi."

"Tamam," dedi Alphonse. "Ama mesele şu ki, bazen çöpleri karıştırırken işe yarar şeyler buluyordu -pardon, dengesiz ve bazıları tamir edilip yeniden satılabiliyordu. Tony ile birlikteyken bile güzel bir ek işti. Neden önce ona gitmediğimi bilmiyorum.

"Her neyse, büyüü yeniden uygulayacaktı ama buna gerek kalmadı. Tekrar bütün olduğunda, orijinal büyü gayet iyi çalıştı. Muhtemelen tek ihtiyacınız olan bir saç kurutma makinesi ve biraz bant."

"İkisi de bende değil," dedim ama biraz neşelendim. Belki de eve döndükten sonra onları kurtarabilirdim.

Eğer geri dönersem.

"Yırtılmasına şaşırdım," diye ekledi. "Güvertede olmak falan. Diğerleri iyi mi?"

Onları kontrol ettim. Şu anda kağıt hamuruna benzer bir blok halinde kaynaklanmışlardı. Ancak hasarlı görünmüyorlardı ve plastik kaplama kuruduktan sonra onları ayırmama yardımcı olacaktı.

"Sanırım bu tek."

Alphonse arkasına yaslanıp kara kaşlarını kaldırarak, "Belki de bu bir işarettir," dedi. "O kartların yaptığı şey bu değil mi? Geleceği tahmin etmek?"

"Sayılır. Eugeniue için onları büyüleyen cadı, bir durumun genel iklimini tahmin edebildiklerini söyledi, ama evet."

"Peki, bu iyi bir kart mı?"

"Olabilir. Tarot kartları tam olarak iyi ya da kötü değildir. Bir okumada nereye düştüklerine bağlıdır."

"O zaman tek başına ne anlama geliyor?"

Alphonse'un beni sadece neşelendirmek için konuştuğunu biliyordum ama yine de ona cevap verdim. Kartın bana çeşitli olasılıkları bildiren her zamanki mutlu mırıltısını neredeyse duyabiliyordum. Büyürken bunları o kadar sık dinlemiştim ki ezberden söyleyebilirdim.

"Dünya, büyük bir defne çelenginin içinden geçen mor giysili bir kadını gösteriyor," dedim. "Vücudu geleceğe doğru ilerlerken başı arkasına, geçmişe dönüktür. Elinde Sihirbaz kartında görülene benzer iki asa tutuyor, bu da Sihirbaz ile başlayan şeyin şimdi Dünya'da meyvesini verdiğini simgeliyor."

"Büyücü ile ne başladı?"

Omuz silktim. "Yine, pek çok şey olabilir. Sınırsız potansiyel genel anlamdır ama duruma göre değişir. Ya da bu durumda, potansiyelin gerçekleşmesi."

"Tamam."

"Aynı şekilde çelenk de başka bir dünyaya açılan bir kapı gibi daireseldir. Aynı zamanda hayatın döngüsel doğasını simgeleyen ve bir döngünün kapanarak diğerinin başlamasını sağlayan Çarkıfelek'i de hatırlatır. Kartın köşelerindeki dört figür bir aslan, bir boğa, bir melek ve bir kartaldır. Bunlar dört elementi temsil eder, Zodyak'ın dört sabit burcu, dört pusula noktası ve dört Tarot'un takımları. Yeni döngüde rehber olarak hareket etmek ve yolculuğa yardım getirmek için buradalar.

"Bir Dünya sona eriyor ve size diğerine geçme zamanının geldiğini söylüyor.

Bu her zaman olumlu mudur? Hayır. Ama gerekli midir? Evet, gerekli. Bu, tektonik büyüklükte, önemli ve kaçınılmaz bir değişimin işaretidir. Aynı zamanda korkularınızın sizi geride tutmasına izin vermemeniz ve bunun yerine değişimi kucaklamanız için bir uyarıdır.

Yolculuğunuzun size getirdiği bilgiyi, büyümek için bir katalizör olarak kullanmak.

"Tersine çevrildiğinde, özlemini duyduğunuz yeni başlangıcı deneyimlemek için geçmişi bırakmayı reddetmek anlamına gelir. Dünyanın tavsiyelerini dinlemezseniz kendinizin en büyük düşmanı haline gelebilirsiniz."

"Etkileyici," dedi Alphonse. "Bunu kaç kez duydun?" "Birkaç bin," diye itiraf ettim. "Belki daha fazla."

"Yani, dik, yeni evre, onu kucaklayın. Ters, yeni evre, kucakla ya da başka türlü."

"Sayılır."

"Peki ikiye bölünmüşse bu ne anlama geliyor?"

Ama bunun için bir cevabım yoktu.

Ve zaten zamanımız da yoktu, çünkü damlayan kışlarımızı park ettiğimiz küçük ön odanın dış kapısı aniden çarparak açıldı. Ve orada durdu, tüm o parçalanmış ihtişamıyla: Æsubrand, Svarestri tahtının varisi, tanıdık mor bir dokunaç sürüklüyor ve steroid almış bir öküz gibi nefes alıyordu. Ta ki beni görene ve kalay rengi gözleri yarıklara dönüşene kadar.

Kahretsin, diye düşündüm ve kalamarımı düşürdüm. Ve onu Pythian gücüyle o kadar hızlı bir hamlenin ortasında yakalamayı başardım ki hamleyi görmemiştim bile, sadece geldiğini biliyordum. İşte bu yüzden, yandaki boktan gösteri aniden koşarak geldiğinde, Svarestri umudu yerde asılı duruyordu, fırtına gibi küfrediyordu ve elleri boynuma uzanıyordu.

Ondan sonra ortalık karıştı, bir sürü bağırış çağırış ve insan vardı, çünkü prensin maiyeti de içeri dalmıştı ve beni efendilerinden daha fazla sevmiyorlardı. Ve yer kapmak için bir sürü itiş kakış oldu.

Alphonse Happy, bir sustalının savunmasız ete ne kadar çabuk girebileceğini bildiği için çok yaklaşan herkese hırlamaya başladı.

Kendisi de bunu yeterince sık yapmıştı.

Pritkin sonunda mücadele ederek yanıma geldi ve beni yakaladı.

"Yapabilir misin?" diye sordu acımasızca.

Yüzüne Æsubrand damlatmak istediğini varsaydım, öyle yaptım, ama bu başka bir karışıklığa neden oldu, ben de "bizi buradan çıkar" demek istediğini varsaymaya karar verdim. Böylece, meyve suyu hala akarken onu da yaptım ve yapabilirdim.

Tüm o kıvranan, öfkeli karmaşayı geride bırakarak.

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

W Bir yığın halinde odamıza geri döndük, neredeyse Korku İkizleri'nin üzerine düşüyor ve onları çılgılık atmaya zorluyorduk. Herkes kendine çeki düzen verirken ben orada öylece uzanmış, ısılt ısılt parlayan ve bu işlere nasıl bulaştığımı merak ediyordum. Eninde sonunda Pythian isminin çağrıştırdığı o dingin, zarif, güçlü kadınlardan birine dönüşmeye başlayacağımı varsaymışım ve belki de dönüşürdüm.

Ama kendi tatlı zamanını alıyordu.

"Vay anasını!" Alphonse dedi ki. "Ne zaman bir şey yapacağın *konusunda* adamı uyarmalısın, *bu* da ne böyle?"

Görünüşe göre yer değıştirme konusundaki çıldırması, ikizlerle ilgili bir çıldırmaya dönüşmek üzereydi. Ve usta bir vampir çıldırdığında, bu çok korkutucu bir şeydir. Başımı kaldırıp baktığımda ekstra uzun dişlerini tamamen açmış, bir elinde ihtiyaç duymadığı bir bıçak ve kendini fırlatmaya hazır bir süper kahraman pozunda koca bir vücut gördüm.

Pritkin ona "Aşırı tepki verme," dedi ama bu da işe yaramadı. Pinkie'nin etrafımda olmasından pek hoşlanmadığı bıçak da işe yaramadı. Büyük kötü vampir, büyük kötü iblisle ya da en azından bir dokunaç uzatan küçük, kızgın bir iblisle böyle karşılaştı ve ...

Burnuna vurdum.

Bu, büyük bir köpeğin sürünün genç, havlayan üyesine yapabileceği gibi otur ve uslu dur hareketinden daha az bir saldırıydı, ama iyi karşılanmadı.

"Yakalayın onu!" Pritkin'e gücümün yine kaybolduğunu söyledim ve lanet olsun, bu artık eskimeye başlamıştı!

Pritkin onu yakalamadı, belki de zamanı olmadığı için. Usta vampirler rüzgar gibi hareket edebilir, bu yüzden Alphonse Pinkie'ye fırlattı. Bu sefer de odanın öbür ucuna kadar savruldu ve hâlâ çılgılık atıyordu.

"Bağırmayı kes!" Ona söyledim. Zaten başım ağrıyordu.

Sonra Pinkie onu taklit etmeye başladı ya da belki de çetenin şu anda yaptığı şeyin bu olduğunu düşündü; hepimiz bağıırıyorduk. Ama o bunu hepimizden daha iyi yapıyordu. Herkesten daha iyi yapıyordu.

"*Ne oluyor lan?*" Alphonse çığlık attı, tekrar ayağa kalkmıştı ve kendini duvardan sıyırdığı için daha mutlu değildi.

"Onların yanımızda olduğunu bildiğini söylemiştin," diye hatırlattım ona, yüzümü buruşturarak. "Sen, bu senin takımın mı?" diyerek blob ikizlerine kuşkuyla baktı.

bana ve tekrar geri. "*Ne oluyor lan?*"

Şu anda hatırlayabildiği tek kelime buydu, ki bu da ... tamam. Küçük bir zihinsel yeniden kablolama gerektiriyordu ama yine de. Pinkie'nin hâlâ mutlu bir şekilde çığlık atıyor olması dışında, duyguları için endişelenirdim.

Pritkin ona kuru bir sesle, "Sana oturmamanı söylemiştim," diye hatırlattı.

"Ama... ama... *iblisler*," dedi Alphonse. "Onların -ne bileyim- ürkütücü ve boktan olmaları gerekiyor!"

"Az önce odanın öbür ucuna kim fırlatıldı?"

"Hazır değildim! Cassie hiçbir uyarıda bulunmadan bizi değiştirdi ve bir sonraki saniye, o ... o ... o ... *lanet* olsun?"

"Korkunçlar!" İkiizlerin adına belli belirsiz öfkelendiğimi hissederek söyledim.

Takılıp kaldıkları bedensel formun, göz küresi sopalı balgamdan daha az belalı bir iblis olması onların suçu değildi.

"İğrençler," dedi Alphonse duygusallıkla. "O kadar da kötü değiller-"

"*İğrenç!*"

"Şunu söylemeyi kes!"

Pritkin ayağa kalkmama yardım etti. İfadesine bakılırsa bu iyi bir şey değildi, çünkü insanlara ayakta bağırmaı tercih ediyordu. Ama o bana vereceği derse başlamadan önce bir şey fark ettim.

"O da ne?" Pinkie'nin çeşitli şeylerin önünde gururla oturduğu, buna oturmak denirse, yatağa doğru ilerledim. Güzel, yapışkan şeylerdi ama ne oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu. . .

Bir tanesini elime aldım; koyu pembe ipekten yapılmıştı ve üzerinde çeşitli tonlarda yakutlar güzel çiçek desenleriyle kaplanmıştı. Ayrıca her biri Dünya'daki bir yüzüğü süsleyecek kadar zarif, mükemmel bir şekilde biçimlendirilmiş minik zümrüt yaprakları vardı. Ve daha da küçük elmaslar çiçeklerin üzerindeki çiy damlaları gibi oraya buraya saçılmıştı.

Bunun altında yarı saydam bir lavanta tüyü parçası vardı. Seksen kat gibi. Tohum inciler üstteki örgü boyunca karmaşık desenler oluştururken, çok daha büyük olanlar bir kemeri süslüyordu. Onun altındaki parça ise zümrüt, turmalin ve peridottan yapılmış, yaprakların arasında minik sitrin balıklarının oynadığı, dibi boyunca yosun tarlalarının sürüklendiği güzel bir deniz yeşiliydi. *Onun* altında ise akuamarin, safir ve mavi topaz ile öylesine yoğun bir şekilde kaplanmış bir mavi vardı ki malzemeyi zar zor görebiliyordum.

G kkuşağının her renginden onlarca, düzinelerce güzel, zarıf elbiseler olduğunu fark ettim. Hepsi bir insan tasarımcıyı kıskançlıktan ağlatacak kadar muhteşemdi ve daha önce bana verilen oldukça sade kıyafetten tamamen farklıydı. Elbise tanrılarının neden fikirlerini değiştirdiklerini merak ediyordum. . .

Sonra anladım ve gözlerim büyüdü. "Oh, kahretsin. Oh, hayır."

"Bence bu bir 'oh, kahretsin'den daha fazlasını hak ediyor," dedi Alphonse. "Bu pis koku da ne?"

"Her zaman böyle kokarlar," diye tersledi Pritkin, bu sefer neyle uğraşmamız gerektiğini görmek için beni takip ederek ve bunu yapabilecek gücüm olsa bile korkunç gerçeği saklama şansı vermeyerek. "Ne oldu?" diye sordu.

"Bela," dedim, çalınan kıyafet yığınınu bakarak. Su lularımızdan herhangi birinin bir yerlerde cüzdan sakladığından şüphelendiğim için, biz yemekten fırsat bulup çevredeki odaları yağmaladıklarını varsaydım. Ve çok şey yağmalamışlardı.

Pritkin de aynı sonuca varmış olmalı ki, kürklerin üzerine serilmiş güzellik yığınınu baktı ve sonra dönüp Pinkie ve Beyin. Tanrı'ya şükür, çevirmenimin bilmediği bir dilde konuşmaya başlamadan önce. Zaten sağlıklı olandan daha fazla iblis k fr  biliyordum.

"Elimizdeki bu mu?" Alphonse hâlâ ikizlere bakarak konuştu. "*Bu mu?*"

"Göründüklerinden daha becerikliler," dedim ona. Muhtemelen.

"Bir i kiye ihtiyacım var," dedi ve bir şeyler karıştırmaya başladı. Fark etmediğim duvarlara çekmeceler yerleştirilmişti. "Ve bir pencere falan açabilir miyiz çünkü kusmak üzereyim."

"Pencerelerden odayı su basar," diye hatırlattım ve i  çekti. "Bu şey bir biyolojik silah olabilir," diye mırıldandı çünkü vampirlerin süper hassas burunlar, ki bu şu anda bir artı değildi. "Ve tüm bunlar ne

Bu mu?" diye ekledi, elimizde olduğunu bilmediğim bir şişeyle geldi ve sonunda yatağın üzerindeki ipeksi şeyleri fark etti.

"Sanırım bir teşekkür," dedim Pinkie'ye zayıfça gülümseyerek. Çünkü bu şeytani bir şekilde düşünceli bir hareketti.

Karşılığında birkaç dokunaç salladı, bu da bana şunu hatırlattı.

"Hey, ahtapot sever misiniz?" Çünkü Aesubrand'ın küçük ödülü sadece o kadar da küçük değildi. Kesik dokunaç bir arabadan daha uzun olabilirdi, ancak kıvrılmıştı ve birkaç yüz pound ağırlığında olmalıydı. Ve hala mevcut odanın çoğunu kaplıyordu.

Pinkie bir an için şaşkın şaşkın baktı, sonra gözleri eğildi ve etrafıma baktı. Sonra gözbebeği kocaman açıldı ve çığlıklar yeniden başladı, bu sefer heyecanla. Ardından, bir konuşma için banyoya sürüklendim çünkü Pritkin ikizlerle işini bitirmişti ve şimdi beni kömürlerin üzerinde tırmıklamaya hazırды, ancak tüm bu yırtılma, yırtılma ve çiğneme sesleri yüzünden bunu düzgün bir şekilde yapamadı.

"Hiç doluyorlar mı?" Duvara itilmeden hemen önce sordum.

Evet, fey'i gerçekten görebiliyorsun, diye düşündüm, ona bakarken. Aesubrand o kapıyı çarpıp içeri girdiğinde yüzünde neredeyse aynı ifade vardı. Sadece öldürücü öfke söz konusu olduğunda iblisler avantajlıydı.

Pritkin'in ikisi de olması çok kötü.

"Tamam, ne?" Kollarımı kavuşturarak söyledim.

"Ne? Ne?" Bunu, öfkeli bir sıçrama takip etti.

Evet, bu iyi olacaktı. Bir düzine dilde küfür edebilen ve bunların yarısı ölü olan adam, sorunu bile doğru düzgün ifade edemediğinde. . . Bir süre burada kalacaktık.

Ve öyleydik. Ama beni şaşırtan şey, kızdığı şeyin Aesubrand olmamasıydı. Hatta öldürülmemiş bir adamın öldürülmesine yardım ettiği için diskalifiye edilmeye çalışılması da değildi. Ya da Nimue'nin balo salonunun dağıtılması, ki doğrusunu söylemek gerekirse bunu kendisi yapmıştı.

Hayır, sorun verilen sözdü.

"Bana söz vermiştin," diye öfkелendi.

"Biliyorum, ama-"

"Ve ilk kez - ilk kez - bu sözü tutma şansını elde ettiğinizde, tam tersini yapıyorsunuz!"

"Çünkü lanet olası aklını kaybettin ve taktikleri unuttun," diye hatırlattım ona. "Ve gizliliği, ve hatta temel-"

"Bunu bana giydirmeye çalışmayın!"

"-kendini koruma. Alphonse bile söyledi-"

"Hey, beni bu işe karıştırma," dedi Alphonse kapının yanından. Bir çubuğun üzerinde kalamar yiyor ve kemere yaslanmış, güneşin doğuşunu izliyordu.

gösteri. Ve akşam yemeklerini çoktan mideye indirmiş ve biraz eğlenceye hazır olan ikizler tarafından çerçeveselendi.

Umurunda bile değildi.

"-Sen o şeyin üzerine gittin," dedim, kan basıncım hafızamda yükselirken.

"Ve kendini *yedirmek üzereydin*-"

Pritkin'in gözleri zümrüt renginde parladı. "*Bunu sen istedin!* Bunu sen istemedin! Az önce seni öldürdüğünü, kanlı bedeninin dalgaların üzerinde yüzdüğünü görmüştüm-"

"O bir görsel ikizdi; Chimera'yı kullandım-"

"Bunu nereden bilebilirdim ki? Senin *öldüğünü sanıyordum*-" "Yani fikir benimle gelmek miydi?" Ben talep ettim çünkü ondan daha mutluydu. Kazanmış olabilirdik ama pek hoş olmamıştı. Ve en kötüsü de bunun Mücadelenin bir parçası bile olmamasıydı. Onca çaba, onca risk ve tam olarak hiçbir şey elde edememiştik.

Bunun bir kaza olmadığından bahsetmiyorum bile. Pritkin gitmesin diye biri o şeyi üzerime salmıştı. Etrafta kalsın ve yenilsin diye. Ya da duvarlara çarparak ölsün, boğulsun ya da şişlensin diye.

Ve o da tam olarak bunu yapmıştı! Yine de onu terk etmediğim ya da geride durup olanları izlemediğim için bana kızgın mıydı? Tam olarak bunu yaptığında

Aynı şey mi?

Bunu belirttiğimde pek hoşuna gitmeyen bir şey oldu. "Bu benim *işim*," diye çıkıştı.

"Bu senin işindi! Kendi başımın çaresine bakabilirim-" "Evet, öyle görünüyordu!"

Gözlerimin kısıldığını hissettim. "Hedefledikleri kişi ben değildim, Pritkin! Ben yemdim. Bu senin için bir tuzaktı-"

"Sen de kolayca ölebilirdin!"

"-ve sen onlara tam olarak istediklerini verdin! Bir dakika içinde oradan uzaklaşabilirdim, ama sen çılgına döndün! Biliyor musun, bunu aştığımızı sanmıştım. İntihar eğiliminin sisteminden çıktığını düşünmüştüm, ama bunun yerine-hey! Hey!"

Ayrıldım çünkü artık orada değildi.

"Yoldan çekil," diye hırladı Alphonse'a. O da ... yoldan çekildi.

Alphonse büyük ve kötüydü ve gerektiğinde saldırabilirdi, ama bir gece için yeterince yemiş gibi görünüyordu. Öfkeli ve tavırlı bir yarı iblise karşı koymakla ilgilenmiyor gibiydi, ben de öyle. Ama başka seçeneğim yoktu.

"Nereye gidiyorsun?" Pritkin'i yatak odasına kadar takip ettim. Sonra da kapıdan çıkıp koridora çıktım ya da en azından çıkmaya çalıştım. Ama dışarıda zaten bir kalabalık vardı, gerçi daha çok uzun boylu, sylph benzeri kadınlardan ve daha önceki uşak takımından oluşuyor gibiydi.

"Pritkin!"

"İstifa edeceğim," diye omzunun üzerinden geri attı.

Şu anda çıplaktı çünkü savaşta süslü yeleşini kaybetmişti ve küçük incilerle iç içe geçmiş dalgalı siyah saçları olan bir fey kadınının görünenlere hayranlıkla baktığını gördüm. Bu da çok fazlaydı, çünkü Pantolon/taytlar gizlemekten çok öne çıkarıyordu. Ona pis bir bakış attım, karşılığında eğlenen bir kaş kaldırma hareketi aldım ve şu anda yer değiştiremediğim için Pritkin'i koridorda kovaladım.

"Ne demek bırakıyorum?" Yetişmeye çalıştım. "Buraya gelmek için hayatını riske attın-"

"Ve görünüşe göre kalmak için seninkini riske atmam gerekiyor." Adımlarını kesmedi, hatta yavaşlamadı bile, bana ayak uydurmak için koşmak zorunda bıraktı, lanet olsun ona!

"Benimkini riske atamazsın! Orada olanlar Meydan Okumanın bir parçası değildi-"

"Cehennem gibi, değildi!" Ve, tamam, bu onu durdurdu, sadece geri dönmek için

beni yine duvara yapıştırdı. "Unutmadıysan biri seni zehirlemeye çalıştı. Ve bu işe yaramayınca, bizi ayırmak için bir illüzyon kullandılar-"

Bir an için neden bahsettiğini anlamadım ama sonra anladım. "Bu bir illüzyon değildi! Tony'yi gördüm-"

"Yarım saniyeliğine ben de gördüm, sonra o gitti. Yani, yer değiştirme gücüne sahip değilse, gördüğün şey gerçekten orada değildi-"

"Öyleydi! Öyle olmalıydı! Onu nerede görsem tanırım-"

"Onunla tanışan herkes de tanışırdı ve buradaki pek çok kişi de tanışmış olabilir. Bu mahkeme, bazıları diğer tarafta olan gruplarla dolu. Neye benzediğini biliyorlardı, onu tartıştığımızı duydular, onu ne kadar çok istediğinizi anladılar-"

"Tüm bunlar birkaç dakika içinde mi oldu?"

"-ve dikkatini dağıtmak için su feylerinin herkesten daha iyi yaptığı bir illüzyon yaptı. Ve işe yaradı. Tek kelime etmeden yer değiştirdin ve neredeyse

Şu anda herkes kadar ürkek olan Æsubrand tarafından sindirildi. Hatırlatmam gerekirse, bu piçlerin geri kalanı için bir taşla iki kuş vurulmuş olacaktı. Æsubrand seni öldürür, bu da beni zayıflatır ve rakip bir savaşçının grup üyesini öldürmek için onu diskalifiye eder. Ve tüm diğerleri kazan."

Gözlerimi ona diktim. "Sence böyle mi oldu?"

"Ne olduğunu biliyorum!" Beni omuzlarımdan yakaladı. "Cassie, mahkeme politikalarını bildiğini düşünebilirsin ama bilmiyorsun, bu seviyede değil. Burası seni canlı canlı yiyecek ve seninle bu anlaşmayı yapmakla aptallık ettim. Bunun işe yaramayacağını, sana güvenilemeyeceğini hemen gösterdiğin için mutluyum-"

"Bana güvenebilirsin!" Kalbim boğazımda ona baktım ve yüzü yumuşadı. İki eliyle nemli saçlarımı okşarken, başımı kavrarken ve tepemden öperken hâlâ kızgın ama aynı zamanda çelişkili görünüyordu.

"Arkamı kollayacağına, beni kurtarmak için kendini riske atacağına, ne kadar acımasız görünürse görünsün beni terk etmeyi kör ve inatçı bir inançla reddedeceğine güvenebilirim. Bunu geçmişte defalarca kanıtladın. Bu yüzden burada kalamam. Ben gitmezsem sen de gitmeyeceksin ve gitmezsen öleceksin."

Beni bu kez dudaklarımdan usulca öptü ve ben ne olduğunu anlayamadan koridorda uzaklaştı.

Bu yüzden tekrar peşinden koşmak zorunda kaldım, bu da sinirlerimi düzeltmedi! Bu yüzden bu sefer *onu* duvara doğru ittim, hem de düşündüğümünden daha sert bir şekilde. Ancak bu, yüzündeki o gülünç derecede özensiz düşkünlüğü yok etmeye yetmedi ve bu-

Oooh!

"Ben daha önce de öldüm," diye hırladım. "Zeus'la başa baş mücadele ettim ve evet, bunun için öldüm - ve sonra neredeyse ölüyordu! Çünkü ben senin düşündüğün gibi zayıf biri değilim-"

"Bunu hiç düşünmemiştim-"

"-ve şimdi geri döndüm ve savaşmaya hazırım-"

"Sadece Faerie seni kurtarmayı seçtiği ve bunu yapabilecek konumda olduğu için

Bu yüzden," diye hatırlattı bana. "Ya bir dahaki sefere yapamazsa? Yoksa yapmaz mı? Ona güvenmiyorum-"

"Görünüşe göre kimseye güvenmiyorsun!"

Gözleri parladı ve yanakları kızardı, ki bu erkeklerin üstünlük taslamasından çok daha hoşuma gidiyordu.

"Pritkin, bu orduya *ihtiyacımız* var."

"Ve bunun için seni takas etmeyeceğim." Amansızdı.

"Benim için endişelenmenize gerek yok. *Onların* benim için endişelenmesi gerek!" Bir kolumu arkamızdaki, koridorun aşağısında bir yerdeki ve bu zehirli yere yayılmış diğer tüm pisliklere doğru uzattım.

İşe yaramadı. Bunu yüzünden anlayabiliyordum; beni dinlemiyordu. Her zaman dinleyen tek kişiydi ama bu sefer sağırdı.

"Faerie yardım etti," dedim öfkeyle. "Ama bu savaşı o vermedi, *ben verdim*."

Ve bu bana bir şey öğretti. Ben Artemis'in kızıyım ve olabileceğimi düşündüğümünden daha güçlüyüm. Belki de bu savaşta öleceğim, kalıcı olarak, sonunda; bilmiyorum. Ama sana bir şey söyleyebilirim. Beni bitirecek olan bu saraydaki hiç kimse olmayacak!"

"Ya yanılıyorsan?"

Ve hepsi birden oradaydı: endişe, öfke, çaresizlik, korku-özellikle de sonuncusu. Pritkin kendisi için korkmuyordu ama benim için dehşete düşmüştü. Her zaman aşırı korumacı tarafa meyilliydi, ama O lanet olası kamp onu gerçekten etkilemişti ve bu durum muhakeme yeteneğini gölgeliyordu.

Burada benden daha fazlası söz konuşuydu ama o bunu göremiyordu. Tek görebildiği sudaki kanlı cesetti.

Ben de onu öptüm çünkü yapabileceğim tek şey buydu.

Yalan olmayan bir güvence verebilirdim. "O zaman devam edeceksin," diye fısıldadım dudaklarına. "*Bunu kazanacaksın* ve benim hatıramdaki savaşı kazanacaksın. Tıpkı benim senin için yapacağım gibi."

"Ben o kadar güçlü değilim," dedi tanıdığım en güçlü adam, yüzü buruşmuştu.

"Evet, öylesin," dedim ona sarılarak. "Evet, öylesin."

ON İKİNCİ BÖLÜM

O Peki ya Tony?" Alphonse odamızın zemininde otururken, Pritkin'in sakladığı şişe elden ele dolaşırken ve çocuklar Alphonse'un paltosundan bir şeyler atıştırırken konuştu.

Yemek yemiyordum, her ne kadar midem hala bu konuda aktif olarak şikayet etse de, belki de küçük tekliflerin çoğu iyi görüldüğü için. Ama güzel kokmuyorlardı. Buradaki hiçbir şey kokmuyordu.

Ve ilk kez, bu sadece ikizlerin hatası değildi.

Dalkavuklar, hanımlar çalınan eşyalarını geri alırken şeytani kokuyu maskelemek için bir büyü yapmış olmalılar ve bunu çok sert yapmışlardı. Kraliyet sarayının her yerinde olmasına rağmen, bu tür bir pasif agresiflik olmadan da yapabiliirdim. Buna "okyanus esintisi" deniyordu. Pritkin'e göre, denizden esen rüzgârın temiz kokusu, biraz tuz ve biraz da çam kokusuydu.

Belki de öyleydi. Ne yazık ki, ikizler sadece pasif bir koku olduğunu umduğum ama açıkçası bundan şüphe duyduğum bir koku yaymaya devam ettiler. Canavarın bacağı onları gazlı hale getirmiş gibi görünüyordu ve büyü buna izin vermiyordu.

Böylece, onlar her patladığında, o da patladı, ölümüne bir düelloda Oda, ölçülebilir olduğundan ya da orijinaline göre bir gelişme olduğundan tam olarak emin olmadığım bir koku alıyordu.

"Peki ya o?" Boğulmamaya çalışarak sordum.

"Tamam," dedi Alphonse, yosun şekerini çiğneyerek çünkü burnu çoktan alışmış görünüyordu, lanet olsun. "Ne demek istediğini anladım. ve bu mümkün. Şişman adamın kokusunu almadım, gerçi öyle bir kalabalıkta alamayabiliirdim de. Ben bir Tazı değilim," diye ekledi, bir günlük bile olsa neredeyse her kokuyu alabilen süper hassas burunlu vampirlerden bahsederken.

Onlardan biri yanımızda olmadığı için şanslıyız, diye düşündüm ve ikizlere bir bakış attım.

Zavallı şey ölmüş olacaktı.

"Ama işte burada işler karışıyor," diye devam etti Alphonse. "Tony sahte olabilirdi ve zehir herhangi birimizi ya da hepimizi hedef almış olabilirdi. Ama o lanet ahtapot-"

"Kraken," dedi Pritkin, nane gibi tadı olan ve bir düzine yarı kamyon gibi çarpan daha fazla mavi sıvı içerek. Sarhoş olmaya niyetli bir adam gibi geri çevirdi, bu da beni endişelendirdi.

Sonra söylediği şey kafasına dank etti. "Savaştığımız şey bu muydu?"

Pritkin bana baktı. "Ne olduğunu sanıyordun ki?"

"O kadar çok düşünecek vaktim olmadı." "Belli ki."

Kaşlarımı çattım ve şişeyi elinden aldım.

"-onu öldürmek için mükemmel bir zamanda ortaya çıktı!" Alphonse elindeki yosun kaplı sopayla beni işaret ederek devam etti. "Zehirli tabak da onun önüne konmuştu-"

"Alphonse," dedim çünkü Pritkin zaten bu kadar alınganken bütün bunları tekrar yaşamak istemiyordum.

"-ve illüzyon sadece iki kişiyi hedef almış olabilir, bunlardan biri-"

"Alphonse!"

"oydu. Ve sonra, Buz Prensi onu sindirmeyi başaramayınca, koca oğlanı serbest bıraktılar. O da hemen onun peşine düştü, başka kimsenin değil. Hedefin sen olduğunu sanmıyorum. Bence oydu ve hâlâ da öyle."

"Biliyorum," dedi Pritkin, çenesi gerilmişti. "Ama bu konuda ne yapmam gerekiyor? O Pythia. Onu omzuma atıp dışarı taşıyamam!"

Bakışları, eğer yapabilseydi şu anda burada olmayacağımızı söylüyordu. "Onu dışarı mı taşıyacaksın?" Alphonse şaşkın görünüyordu.

"Ve sen de yapamazsın! Eğer onu hedef alıyorlarsa-"

"Tabii ki onu hedef alıyorlar! Bu yüzden yardımınıza daha önce gelemedik; bir grup suikastçi ile kavga ettik. Ya da kavga etti. Ben çoğunlukla suya bastım ve yemin ettim-"

Pritkin bana suçlayıcı bir ifadeyle bakarak, "Bunu bana sen söylemedin," dedi. "Söylemedim mi?"

"-ve bu mahkeme eskiden demir yumruklu bir yarı tanrıça tarafından yönetilirdi."

Alphonse devam etti. "Bir başkasının daha ortaya çıktığını görmekten mutlu değiller. Ama mesele bu değil. Önemli olan saldırının *planlanmış* olması ve kim tarafından yapıldığını bilmemiz-"

"Öyle bir şey bilmiyoruz!" Pritkin tersledi, ruh hali her geçen dakika daha da kararıyordu. "Yüzlerce başka şüpheli sayabilirim ve bu sadece aklıma gelenler! Ve bunların yarısının o şeyi kontrol etmelerini sağlayabilecek zihinsel yetenekleri var. Tony'nin yok!"

"Ben de onun bir illüzyon olduğunu sanıyordum," diye ekledim.

"Herkes gibi onun da kolayca ayarlayabileceği bir şey."

Alphonse dedi ki. "Bir süredir burada; arkadaşları var. Bu savaşta diğer tarafta olanlardan bahsetmiyorum bile. Gördüğün şeyin muhtemelen sahte olması, arkasında onun olmadığı anlamına gelmez."

"Ona kafayı takmışsın," diye suçladı Pritkin. "Ya da bizi kandırmaya çalışıyorsun."

"Dikkatli ol," diye homurdandı Alphonse.

"-İntikamını almana yardım etmek için. Bu vampiri hedef almak istemeniz umurumda değil, ama bizi bu işe karıştırmayın! Yeterince şeyimiz var."

"Şişman adamı hafife alma," diye tersledi Alphonse. "Saplantılı olabilirim ama bu yanıldığım anlamına gelmez. Bak, kızın o olduğunu biliyor olmalıydı. geliyor-"

"Nasıl? Bilmiyordum-"

"O zaman herkesin söylediği kadar zeki değilsin." İkimizin arasında bir ileri bir geri baktı. "Siz kendinizi kurnaz sanıyor olabilirsiniz ama size bir haberim var: hiç de kurnaz değilsiniz."

"Anlamı?"

"Yani tüm büyülü dünya senin seviştiğini biliyor-" "Sevişmek mi?" Endişeyle söyledim.

"Yatay mambo yapmak," diye açıkladı Alphonse. "Yatak odası rodeosuna binmek, bow-chick-a-wow-wow-"

"Bunun ne anlama geldiğini biliyoruz!" Pritkin söyledi.

"Tüm dünya mı?" Ben sordum. Çünkü Pythia'nın kiminle çıktığı, sözde onu etkileyebileceği için siyasi açıdan önemli bir konu olarak görülüyordu. Hayatım boyunca selefim gibi gizli saklı yaşamak niyetinde değildim ama henüz büyük bir duyuru yapmaya da hazır değildim.

Alphonse omuz silkti. "Bazı insanlar Mircea'yı terk edip bu adamla birlikte olduğunu düşünüyor," diye başparmağını kaldırdı. "Ya da üçünüz de kafanızı toplayamadığınız için düzenli olarak onunla oynayıyorsunuz-"

"Biz değiliz!"

Alphonse bir kaşını kaldırdı.

"Düzenli olarak değil. ."

İki adım attı.

"Senin lanet olası amacın ne?" Pritkin hırladı.

"Artık hiçbir fikrim yok. Evet, benim demek istediğim ikinizin birlikte olduğunuz ve Cassie'nin sevdiklerine sadık olduğuydu. Yani, evet, Tony geleceğini biliyordu. Muhtemelen diğer taraftaki efendileri, buradaki mahkeme bunu anlamadan önce bile ona orduya katılabileceğini söylemişlerdir. Ve," diye ekledi,

Pritkin araya girmeden. "Bu pislikler haftalar öncesinden biliyordu. Bu tarafa doğru gelirken görülmüştünüz ve geri dönmeniz için tek bir neden vardı, özellikle de şimdi. Bu yüzden sana tüm o tuzakları kurabildiler, önünü kesmek için."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Pritkin sordu.

Alphonse kulağına dokundu. "Vampir işitme. Onlar konuşur, ben dinlerim. Ama Tony ..." başını salladı. "O bundan daha zeki. Yolda bunu bekleyeceğini biliyordu; kaç tane gözcüleri olduğunu biliyorsun. Bu yüzden planlarını hazırladı ve senin de büyük bir örümcek gibi planlarına dahil olmanı bekledi."

Pritkin şüpheyle, "Ona büyük bir kredi veriyorsun," dedi.

Alphonse ve ben birbirimize baktık. "Herkes onu hep küçümsüyor," dedi Alphonse. "Şaka gibi görünüyor, şişman bir Gomez Addams gibi ve o kadar da kötü olmayan kötü olmaya çalışan biri gibi. Ama yüzlerce yıl boyunca kendi sarayı vardı. Bunu genellikle yapabilen tek insanlar kimlerdir biliyor musunuz? Birinci ve ikinci seviye ustalar, ki o öyle değil.

"O üçüncü ve ancak o kadar, doğrudan güneş ışığına çıkmaktan hoşlanmıyor. Bu da onu yem yapıyor, Mircea onu desteklese bile, ki genelde desteklemez. Kendi başınıza dışarı çıkarsanız, kendinizi ve sarayınızı idare edebilmeniz beklenir. Efendiniz her zaman ya da en azından güvenebileceğiniz herhangi bir zamanda sizi kurtarmaya gelmeyecektir. Tony et olmalıydı."

"Ama değildi," dedi Pritkin, sanki ilk kez dinliyormuş gibi bakarak.

"Hayır. Ve bu güçle ilgili değildi, çünkü çoğumuz için değil."

Alphonse şişeyi elimden kapıp bir yudum aldı ve gözleri hafifçe büyüdü. "Bu da ne böyle?"

"Merlik. Deniz halkı bunu dev yosunlardan ve neon mavisi alglerden yapar." "Bu beni neden şaşırtmıyor?" Alphonse ona biraz daha baktı,

Omuz silkti ve bir içki daha aldı. "Her neyse, dediğim gibi," diye hırıldadı.

"Siz büyük çocuklarla takılıyordunuz.

Bazen aptal olmayı ve hata yapmayı göze alabilen, yakacak gücü olan insanlar. Bizim böyle bir lüksümüz yok. Skalanın daha aşağısında yer alan kaybedenler olarak ya aklımızla ya da dişlerimizle ya da her ikisinden de biraz alarak bunu başarmak zorundayız."

"Ve Tony yaptı."

"Evet. Ben dişlerdim, o ise akıl. Yani, onun geleceğini biliyordu çünkü sen geliyordun ve o da seni ortada bırakmayacaktı. Onu bundan daha iyi tanıyor."

"Yani, planlar yaptı. Kimseye güvenecek bir tip olmadığından, muhtemelen o planları denetlemek için burada. Diğer varislerden daha büyük bir sorunun var."

"Bunu ona söyle," dedi Pritkin ve ikisi de bana baktı.

Sanki bu beni kalmak için daha da kararlı yapmadı!

Alphonse bir konuda haklıydı: İnsanlar Tony'yi hafife alıyordu. o zaman. İlk Pythia olduğumda aldığım bakışları umursamamamın bir nedeni de buydu. "Zavallı şey, acaba ne kadar dayanacak?" ile "Benimle dalga geçiyor olmalısın." arasında değişiyordu. Kimse bu işi yapabileceğimi düşünmüyordu ve buna çoğu zaman ben de dahil oluyordum.

Ama onlarla tartışmadım çünkü en iyisinden öğrenmiştim. İnsanların beni hafife alması, büyüünün yaratabileceği her şeyden daha büyük bir kalkandı. Her an kendi başıma öleceğimi düşündüklerinde beni hedef almadılar.

Aynı tutum yüzyıllar boyunca Tony'nin işine yaramış, herkes onun hafif sıklet olduğunu düşünürken onun gölgeler içinde küçük, iğrenç planlarını yapmasına izin vermişti. Ve şimdi bu savaşta diğer taraftaydı ve dostları Alorestri güçlerinin Pritkin'in kontrolü altında olmasını istemiyordu. Bu yüzden,

Alphonse muhtemelen haklıydı; Tony ya da ona sadık insanlar buradaydı, bu da benim ayrılmamı tamamen yararsız kılıyordu.

Sadece odağı benden ayakta kalan tek adama çevirecekti ve bu olmuyordu!

Gerçi başka bir tartışma istemediğim için bunu söylemedim ama söylememe de gerek yoktu. Pritkin yüzümü okumakta fazlasıyla yetenekliydi ve çenesi ilk tanıştığımız zamandan hatırladığım o huysuz ifadeye bürünmüştü. Bundan *nefret* ettiğini söyleyen bir ifade.

"Yarışacağımı söylemedim," diye hatırlattı bana. "Eğer sen kalırsan, ben kenarda otururum. Katılmayacağım-"

"O zaman ben

yaparım."

"Ne?"

Bunu yapmak istememiştim ama bana başka seçenek bırakmıyordu.
"Eğer sen meydan okumazsan, ben okurum."

Bana deliymişim gibi baktı. "Ayakta duramazsın-"

"Elbette biliyorum. Tüm tanrılar akrabaydı; ensesti neredeyse bir aile
eğlencesi haline getirmişlerdi.

Ve Nimue, Poseidon'un kızıydı. Zeus'un kardeşi olan aynı Poseidon. Aynı
Zeus Artemis'in babasıydı, ya da bazı efsanelere göre
söyle-"

"Efsanelerin canı cehenneme!"

"-ve doğru olsun ya da olmasın, buradaki hiç kimse buna itiraz edemez.
Yani Artemis'in kızı olarak Nimue'nin ikinci kuzeniyim. Ya da öyle bir şey."

"Yeterince yakın mı?" Alphonse sordu.

Omuz silktim. "Tahtla bir bağlantın olduğu sürece bunun önemli olduğunu
sanmıyorum. Ona bir bakın. O Nimue'nin *büyük torunu*."

Pritkin'in gözleri kısıldı. "Bunu önceden planlamıştın," diye suçladı.

"Tabii ki planladım." Buraya gelirken yapacak pek bir şeyim yoktu.

"Ve bana söylemedi."

Kaşlarımı attım. "Buna gerek kalmayacağını umuyordum! Ama ben
seni tanıyorum. Ne söyleyeceğini biliyordum-"

"Yani bunu bana şantaj yapmak için mi sakladın?"

Alphonse dişlerinin arasından ısılık çaldı ve yanaklarımın kızardığını
hissettim. "Sana şantaj yapmıyorum! O orduya ihtiyaımız olduğunu
söylüyorum ve eğer

Bunun için mücadele edeceğim. Ve eğer beni burada tek başıma
savaşmaya bırakmak istiyorsan, sanırım bu senin-"

Pritkin aniden ayağa kalktı ve banyoya gitti. Beyin'in göz sapı bir an için
onunla benim aramda gidip geldi ve sonra belli belirsiz mavi renkli yaratık
yavaşça onun peşinden süzüldü. Pinkie benimle kaldı; nedenini bilmiyordum.

Ahtapotun çok fazla sadakat satın aldığını tahmin ediyorum.

İçimi çektim ama Alphonse memnun görünüyordu. "Tamam, güzel,
gitti. Konuşabiliriz."

"Geri dönecek. Sadece önce biraz taş dövmek istiyor."

Alphonse bir kaşını kaldırdı ama yorum yapmadı. Yanlış bir kelimeyle
dilin kesilebileceği Tony'nin yerinde bu konuda ustalaşmıştı. "O zaman hızlı
olacağım. Anlatmaya çalıştım şey, o şişko piçin senin için geliyor olması.
Bu geceki oydu. Bir kısmı, belki hepsi, ama oydu-"

"Eğer buradaysa."

"O burada. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Henüz burada bilmiyor olabilirsin," diyerek başıma vurdu. "Ama içgüdülerin biliyor. Bana bilmediğini söyleme."

Ben bir şey söylemedim. Ama açıkçası Alphonse ile aynı fikirdeydim. Tony memleketinde, iyi büyüklükte bir sarayı ve buna uygun bir geliri olan orta halli bir vampir olabilirdi, ama burada. . . O bir hiçti, sadece bir hiç.

Tanrıları nasıl desteklediğini hâlâ bilmiyordum ama Dünya'daki amacına hizmet etmişti ve artık onlara sunacak bir şeyi kalmamıştı. Ve onlar da ölü ağırlıklara sadık kalmazlardı. Yani, her ne vaat etmişlerse, şimdi onu almak konusunda emin değildi.

Muhtemelen korunuyordu; şişman adam her zaman paranoyaktı. Ve şimdi geleceğinin onlara büyük bir şey sunmaya bağlı olma ihtimali sıfırdan da azdı. Kendi başlarına elde edemeyecekleri bir şey.

Kafam gibi bir şey.

Alphonse beni izlerken, "Evet, biliyorsun," dedi. "Bu iyi bir şey. Zaman kazandırır. Şimdi, bunun arkasında onun olup olmadığını tartışmayı bırakıp nasıl *kullanacağımızı* konuşmaya başlayabilir miyiz?"

"Nasıl kullanacaksın?" Ona şüpheyle bakarak sordum.

"Bu adil," dedi yüz ifademi görünce. "Çünkü evet, onu yakalamak için elimizdeki en iyi şans sensin. Haftalardır buradayım ve sen ortaya çıkana kadar kokusunu bile almamıştım. Birdenbire ortaya çıkıverdi.

."

"Bu geceyi tekrarlamak ve beni yem olarak kullanmak istiyorsun, ama onun planı yerine bizim planımızla."

"Ne?" Yine Pritkin'di, yüzünde korkunç bir ifadeyle geri geldi.

Alphonse ve ben o zaman iç çektik.

Alphonse, "Zaten onun peşinden geliyorlar," diye belirtti. "Ama bu iyi, çünkü onu kullanabiliriz."

Bu bir süre için söylediği son tutarlı şeydi çünkü kırık bir çeneyle konuşmak vampirler için bile zordur.

İki adam salona yuvarlandı ve ben biraz deniz yosunu şekeri denedim. Ve korkunç olduğu için yüzünü buruşturdu, ya da belki de kokusu yüzündendi. Pinkie yanıma gelip sümüksü, kokulu bir uzantıyı kolumda aşağı yukarı sürükledi, bunun rahatlatıcı bir okşama olduğunu tahmin ediyordum ama tam tersi bir etki yarattı.

Ve aniden, daha fazla dayanamadım.

Ne koku, ne Pinkie'nin yemeğinin o şeffaf etin etrafında dönüp durması, ne de Pritkin'in tavrı, hiçbir! Sıfır uyku sağlayacağını bildiğim bu *oda* değil. Yarın iyi olmak için dinlenmeye ihtiyacım vardı ve bu bana yetmeyecekti.

Ayağa kalktım, kolumu yatak örtüsüne sildim ve kürkle çok iyi uyum sağladığı için birinin geride bıraktığı düz siyah bir pelerini fark ederek duraksadım. Onu aldım, üzerime geçirdim ve Alphonse ile Pritkin'i bulmak için dışarı çıktım. Koridorun yarısını geçmişlerdi ve hâlâ kavga ediyorlardı.

"Alphonse ile kalıyorum," dedim. "Hadi gel."

"Ne?" Pritkin kafasını kaldırdı, çenesi morarmıştı ama kırık gibi görünmüyordu.

"Beni duydun. Orada nefes alamıyorum-"

"Bu gece biri seni üç kez öldürmeye çalıştı!" "-ve uyumak için nefes almam gerekiyor. O yüzden-"

Alphonse, Pritkin'in kolunun altından, "Bu hiç de fena bir fikir değil," dedi. "Sen bu işe karışma!" Pritkin hırladı.

"Sadece beni dinle. *Şimdiye kadar* üç kez."

Aniden serbest bırakıldı. "Peki bu ne anlama geliyor?"

Alphonse ayağa kalkıp bir zamanlar güzel olan smokinindeki son kırışıklıkları silkelemek için zaman harcadı. "Nerede kaldığını biliyorlar demek. Benimle kalması daha iyi olabilir. En azından sen burayı cehennemin yarısına kadar koruyana kadar."

"Benim korumalarım var. Ve ben buradaysam, o güvende demektir.

Endişelenmeme gerek yok!" Alphonse bir şey söylemedi ama bakışları etkileyiciydi.

"Ne?" Pritkin talep etti.

"Hiçbir şey. Bir erkekle kadının arasına girilmemesi gerektiğini iyi bilirim," dedi diplomatik bir şekilde. Ve sonra yine de yaptı. "Ama eğer yorum-"

Pritkin kaba bir şey söyledi.

"-Onun oldukça iyi yumruk attığını belirtmek isterim. Bu geceki dövüşü o bitirdi-"

"Lanet odayı sular altında bırakarak!"

"Evet, bu her şeyi bitirdi. O şey bir çıkış yolu arıyordu ve o da ona bir çıkış yolu verdi. Bir kavgayı kazanmanın şiddetten başka yolları da olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Pritkin ve ben ona baktık.

"Ayrıca, bir şey olursa yer değiştirebilir, değil mi?"

"Ama yapmayacak!" Pritkin tersledi. "Onlarca kez kanıtladığı gibi orada kalacak-"

"Bozuk plak gibi konuşuyorsun," dedim Alphonse'u tekrar yakalayarak.

"Buna cesaret edemezsin," dedi Pritkin, yeşil gözleri karararak.

"İzle beni." Gücüm yeni geri gelmişti ve beni buradan çıkarmak için can atıyordu.

"Cassie!"

"Challenge'da görüşürüz," dedim ve yer değiştirdim.

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hep böyle miydin?" Alphonse, göz kamaştırıcı koridorlardan geçerek yolumuza devam ederken sordu.

Feyler, özellikle de bu feyler gösterişi severdi ve bazı duvar resimlerinin yapımı onlarca yıl sürmüş olmalıydı. Devasa ve üç boyutluydular, neredeyse duvardan fırlıyorlardı. "Sudan" sıçrayan deniz kulağı kabuğu kaplı bir balıktan kaçınmak için salonun ortasına doğru ilerlemek zorunda kaldım ve biraz daha ileride, bu kez oltanın ucundaki balıkçı için bunu tekrar yapmak zorunda kaldım.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim: yeşim taşı deniz kaplumbağaları gizli mağaralardan beni izliyor, küçük sedef ahtapotlar hangi yönden bakıldıklarına bağlı olarak renk değiştiriyor ve kristal deniz yılanları, göremediğim bir ışık kaynağının onları vitray gibi diğer taraftan aydınlattığı tepemden kayıyordu. Aynı zamanda biz geçerken üzerimize rengârenk ışıklar saçıyordu.

denizin altındaydı. Çok güzeldi.

Aynı zamanda göz korkutucuydu ve bu sonuncusunun kasıtlı olduğunu düşündüm.

Nimue'nin sarayı, küçük koridorlarda bile birinci sınıf dekoru karşılayacak kadar zengin ve güçlüydü ve bunu bilmenizi istiyordu. Ama Pritkin'in nesi var diye düşünmekle meşgul olduğumdan, işler istediğim gibi gitmiyordu.

Alphonse'a, "Hayır, buraya geldiğimden beri garip davranıyor," dedim.

"Umarım yarına kadar kendine gelir ve oyun yüzünü takınır.

Siz ikiniz ölürseniz Tony kaçabilir." Ona

bir bakış attım. "Teşekkürler."

"Sadece gerçekleri söylüyorum."

Ve evet, Alphonse hakkında bunu hatırlamaya başlamıştım. Aldatma ve arkadan bıçaklamayla yönetilen bir mahkemede istisna olmuştu. Seni bıçaklamayacağından değil, ama bu yüz yüze olurdu.

Bunun bir şey olduğunu tahmin ettim.

"Pritkin her zaman dövüşmeyi öğrenmem için ısrar ederdi," dedim mağdur bir şekilde.

"Çünkü buna mecbur kalacağımı biliyordu. Herkes beni gömmeye çalışırken

Bir yığın korumanın altında ya da beni dolapta saklarken, o beni uçurumdan aşağı atıyordu."

"Ve sen . . hoşuna gitti mi?"

"Hayır! Ama kötü adamlar er ya da geç bunu bana yapacaklarsa, önce onun yapması ve benim de bununla nasıl başa çıkacağımı bulmam daha iyiydi. Pritkin bunu kimse görmezken gördü. Ve eğer başkalarına güvenmek yerine kendimi savunmayı öğrenmenin önemini görmemi sağlamasaydı, bugün
Şimdi burada.

"Ama sonunda biraz olsun yetkinleştiğimde fikrini değiştiriyor! Bu hiç mantıklı değil."

"Elbette öyle," dedi Alphonse.

"Hayır, yok!"

"Akıl için bir anlam ifade etmez; kalbin kendi mantığı vardır."

Ona göz kırptım. "Sanırım sen bir şairsin."

Omuz silkti. "Şiirsel ya da değil, bu doğru. Biliyor musun, Sal'le ilk tanıştığımında onun en sevdiğim yönü ne kadar alıngan olduğuydu. Bir barda büyümüştü -annesi oranın "hanımefendilerinden" biriydi, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur- ve dövüşmeyi erkenden öğrenmek zorunda kalmıştı. Sekiz yaşındayken bir adamın kulağını kesmişti çünkü adam gençlerden hoşlanıyordu ve hayır cevabını kabul etmiyordu. Hiçbir şeyden geri adım atmazdı."

Alphonse'un diğer yarısı olan sert bakışlı, tek gözlü sarışını hatırladım ve bunun kulağa doğru geldiğini düşündüm. Sal, Eski Batı'da jartiyer kemerinde bir hançer ve çantasında bir silahla büyümüştü. Ve zaman içinde hiçbir şey değişmemişti.

Onu tanıdığımında, ince topuklu ayakkabıları gerçek bir şeye dönüşmüştü çünkü vampir olsun ya da olmasın, Sal asla silahsız dışarı çıkmazdı. Dünyayı olduğu gibi görür, her zaman bir dövüş bekler ve onu kazanacak araçlara sahip olduğundan emin olurdu. Alphonse haklıydı; efendisi dışında kimseden korkmuyordu.

"Çıkmaya başladıktan sonra hiçbir şey değişmedi," diye ekledi Alphonse. "Patronun ufak tefek işleri için Sal'in her zaman ekibimde olmasını sağladım çünkü onu izlemek zorunda değildim. Talimatları berbat etmez ve kaçmazdı. Biz rüya takımıydık.

"Ta ki bu göreve kadar, birinci seviye bir usta - Jersey'li Barrio denen adam; onu hatırlıyor musun?"

Onu hatırlamasam da başımı salladım. Ve eğer o birinci seviyedeysen, ben de olmalıydım çünkü yerde pek de kalın değillerdi. O halde,

Muhtemelen işleri batırmış ya da son derece yasadışı işlere bulaşmış biriydi - ve Senatamızın tanımına göre yasadışı, yerel polisinkine göre değil - yoksa Tony gibi serserilerle yumruklaşmak yerine mahkemede olurdu.

"Her neyse, patron Barrio'nun adamlarından biriyle ... fikir ayrılığına düşmüştü," diye hatırlıyor Alphonse, "ve ben de arabuluculuk yapmak için gönderildim."

"Kellesi mızrağın ucunda olsun mu olmasın mı?"

Alphonse omuz silkti. "Ne kadar makul olmaya istekli olduğuna bağlıydı. Anlaşıldığı kadarıyla pek de makul değildi, çünkü efendisi onu ziyaret ediyordu."

"Efendilerin piyonlarını desteklemediğini söylediğini sanıyordum," diye hatırlattım ona.

"Söz konusu piyon bir piyon değilse yapmazlar ve Barrio'nun oğlu, Fletcher adında bir adam, doğrudan patron için çalışıyordu. Kendi başınaymış gibi davranıyordu, böylece işleri batırırsa patronun makul bir inkar hakkı olacaktı. Ama her zaman emir altındaydı."

"Ne yapmak için?"

"Barrio ona normal insanlara fey şarabı içiriyor, onları sarhoş ediyor ve herhangi bir gizli büyü yeteneğinin ortaya çıkıp çıkmadığına bakıyordu. Eğer ortaya çıkarsa, Barrio için saklıyor, o da onları bazı karanlık büyücülere satıyordu. Güzel de bir işti - sihir işçileri kaybolduğunda Çember çok sinirleniyordu, ama onların sihir işçisi olduğunu bilmiyorsa?"

Kaşlarımı çattım. Bu tür şeyler bilinmeyen şeyler değildi ve Dünya'da "fey şarabı" olarak bilinen birçok karışımın yasaklanmasının nedenleri. İnsan nüfusundaki, başka türlü asla ortaya çıkmayacak olan her türlü gizli yeteneği ortaya çıkardılar.

Altı kez büyük büyükannesi cadı olan çoğu insan Bunu biliyorlardı ve sıradan insanlar gibi davranıyorlardı. Ama onlar sıradan insanlar değildi ve kaç kişi olduklarını kimse bilmiyordu. Eski kayıtların çoğu yıllar içinde savaşlar, yangınlar ve benzeri sebeplerle kaybolmuştu. Genelevlerde ya da tek gecelik ilişkilerle ve bunu bilmeden.

Sonuç olarak, sihirli kan insan nüfusunda Çember'in kabul etmek istediğinden daha yaygındı, çünkü hepsini takip edemiyorlardı. Zaten çekinik olma eğiliminde olduğu için bu genellikle iyiydi. Ta ki fey şarabı onu ortaya çıkarana kadar, yani yeni mezun cadı ya da büyücünün yakalanıp karanlık büyücülere satılacağı ve onların gücünü ve hayatını emecekleri zamana kadar.

Kara ember savaşın diğerk tarafında olduğu ve elde edebilecekleri tüm silahlara ihtiyaç duydukları için bu durum bugünlerde daha da önemliydi. Ve onları yapmak için gereken tüm büyüye. Ve insanlar sürekli kayboluyordu. . .

"Pis iş," dedim çünkü Alphonse bunları zaten biliyordu.

"O geceydi," diye kabul etti. "Başka bir mesele için gittiğimize kafeslerde yüz kadar çıldırılmış insan, tepeden tırnağı silahlı birkaç düzine Fletcher'ın adamı ve Piç Barrio'nun kendisiyle karşılaştık. Yeni bir sevkiyatı almak için oradaydı ve rahatsız edilmekten hiç hoşnut değıldi.

"Mahvolduk."

"Bundan nasıl kurtuldun?" Sordum çünkü belli ki kurtulmuştu. Yine de nasıl olduğunu anlayamadım.

Birinci seviye bir ustanın Fletcher'ın adamlarının desteğıne ihtiyaç yoktu, dördüncü veya beşinci seviyedeki bir grupla karşılaştığında değıl, belki birkaç g cl  altılıyla karşılaştığında. Ve Kara ember ile çalışmak, Senato'nun bunu öğrenmesi halinde Barrio'nun kellesinin uçurulmasıyla sonuçlanabilirdi. Bu yüzden Tony'nin adamlarının gördüklerini kimseye anlatacak kadar uzun yaşamamalarını sağlamak için her türlü nedeni vardı.

"Hiç eğlenceli değıldi," dedi Alphonse kuru bir sesle. "O gece beş adamımı kaybettim ve başlangıçta sadece altı adamım vardı. Ben ve Sal hayatta kalan iki kişiydik ve onun bağırsakları deşilmişti. Bağırsaklarını ellerimde tutarak onu oradan dışarı sürükledim.

Bu sırada o da iki yarı otomatik silahı iki eliyle kavırıyor ve her iki namludan da yangın çıkarıcı mermiler ateşliyordu. Neyse ki mermilerden biri Barrio'ya isabet etti ve Barrio bir Roma mumu gibi havaya uçtu.

"Normallere verdiğı "şaraptan" biraz fazla içmiş olmalı ve kurşunlarından biri bağırsağını yırttığında benzin gibi döküldü."

Ben yüzümü buruşturdum ama Alphonse bu anıya gülümsedi.

"Adamları patronu kurtarmak için durdu," diye ekledi, "ve ben Sal'i sırtıma atıp deli gibi koştum. Ve iftlik evine döndükten sonra bile, bana iyi olacağını söylediklerinde, bir vampirin böyle bir boktan ölmeyeceğini bildiğimde, önemli değıldi. Bu her şeyi değıştirdi. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Bana bir bakış fırlattı ama bunun bir faydası olmadı. Çünkü hayır, bilmiyordum.

İ ekti. "Her neyse, Barrio'yu isimsiz olarak ihbar ettim, bizim olduğumuzu öğrenirse neler olabileceğini bile bile. Ya da ben, çünkü Tony bilmek istemiyordu. Beş adamını kaybetse bile birinci seviye bir ustayla karşılaşma riskini göze alamayacak kadar korkmuştu ve bodrumda saklanıp beklemeye başladı."

"Ne oldu?" Zaten bildiğimden oldukça emin bir şekilde sordum.

Barrio'nun adının tanıdık gelmemesinin bir nedeni olduğuna dair bir his vardı içimde. "Barrio bir hafta sonra kaza geçirdi," diye doğruladı

Alphonse. "Kimse

tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ama herkes Senato'nun yaptığını biliyordu çünkü onun kellesini aldılar. Bu Tony'nin Fletcher'ın üzerine gitmesini ve onu uydu evlerinden biri haline getirmesini sağladı. Şişman adam kısa bir süre sonra çok riskli olduğu için insan ticaretini durdurdu ve hepsi bu kadar.

"Ama öyle değildi. Çünkü bir dahaki sefere küçük bir işim olduğunda Sal'i geride bıraktım. O zamana kadar iyileşmişti ve onu ektiğim için çok kızgındı, geri döndüğümde yüzüme vurdu. Ama düşündüğü gibi değildi; onu hiçbir şey için suçlamıyordum. O gece kaçmamızın sebebi oydu ve o piç kurusunu kızartması Senato'ya peşimizden gelmeden önce işini bitirmek için zaman kazandırdı."

"O zaman sorun neydi?"

"Sorun neydi?" Bacakları benimkilerden oldukça uzun olduğu için iyi bir hızla ilerleyen Alphonse durup bana baktı. "*Sorun* neydi? Lanet olası sorun onun bağırsaklarını ellerimde tutmamdı! Her tarafımda kanadığını hissettim! Yüzündeki acıyı ve korkuyu gördüm ve onu kaybettiğimi düşündüm. Tıpkı Pritkin'in bu gece senin cesedini kan gölünün içinde dalgaların üzerinde yüzerken gördüğü gibi."

"Ah."

"Evet, ah. Ve duyduğuma göre, bu son zamanlarda yaşadığın tek kıl payı kaza değilmiş. Yani, anlasan da anlamasan da, adamı biraz rahat bırak, tamam mı? Şu anda iyi değil."

Belki de değildir. Ama Alphonse, Pritkin ve benim gördüğümüz saçmalıklar hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Bu rodeoya ilk gelişimiz değildi.

Peki, şimdi farklı olan neydi?

Belki de cevap hiçbir şeydi. Belki de Pritkin son olaylara tamamen normal bir tepki veriyordu ve tuhaf olan bendim. Bu beni şaşırtmazdı.

Alphonse tekrar koridora çıktı ve ben de ona yetişmek için acele ettim. Ama konuşmaya devam etmek için değil, çünkü düşüncelerimle çok meşguldüm. Hiçbiri hoşuma gitmiyordu.

Gertie'nin eğitimi, Agnes ve benimle düzgün bir şekilde mücadele etmek için eski Londra'da işlerin çok evcil olduğuna karar verdiğinde, zamanın yarısında yüzyıllar arasında vızıldamayı içerdiğinden sayılamayacak kadar çok zaman ve ay boyunca gerçekleşmişti. Ne kadar zamandır

Sonuç, bir süre sonra zihninin karışmasıydı. Ama beden öyle değildi ve oradayken üç kez saçımı kestirmem gerekti, hepsinin de zamanı geçmişti.

Ve her gün, kendisi yapmazsa başkasının yapacağını bilerek beni zorladı. Ve başarısız olduğumda kıcıımı ateşten kurtarmak için orada olmayacağını da biliyordu. Zorlu bir çıraklık dönemi olmuştu ve ne zaman mahkememe dönsem, onların bakış açısından ayrıldıktan sadece bir gün kadar sonra, bu bana garip geliyor ve dengemi bozuyordu.

Hayal meyal hatırladığım bir yere geri dönmek gibi, başka bir mahkeme ve başka bir zaman ev gibi hissettirmeye başlamıştı.

Her zaman olduğu gibi bir sonraki atak gelene kadar ve sonra iyi hissettim. Kendimi iyi hissediyordum çünkü artık yeni bir normalim vardı, aşırı tetikte olmak ve hayatım için sürekli savaşmak ve ... evet. Belki de değişen bendim.

Bu gece olduğu gibi, yorgun ve açken ve dirseğimi bir yerlerden zedelemişken, öyle bir noktaya geldim ki sanki bir akort çatalı gibi ağrıyordu.

Ama bunun dışında iyiydim. Ve olmamalıydım. Olmalıyım. Olmamalıydım. biliyorum. Ama bu savaşta sertleşmiş savaşçı gibi görünmüyordum. Çünkü zarar görmez değildim ve bunu biliyordum.

Ölmek, bunu çok hızlı bir şekilde eve getirme eğilimindedir.

Agnes'in küçümseyici kahkahaları kulaklarımda çınladıktan sonra eskisine göre daha az olsa da hâlâ hata yapıyordum. Bu gece birkaç tane yapmıştım. Muhtemelen daha fazlasını da yapacaktım çünkü insanlar böyle yapar ve annemin kanı ne olursa olsun, ben her zaman çok insandım.

Ama feyler de hata yapardı. Ve bu yüzden savaş büyücüleri de. Yine de kimse savaşamayacaklarını söylemedi!

Pritkin'in bana Stratford'da Kolordu Mensuplarının özellikle zorlu görevlerden sonra gittikleri bir içkili yer hakkında anlattığı bir hikâyeyi hatırladım. Arka odadaki bir duvar, terfi ettiklerinde aldıkları, onları Çember'in seçkinleri olarak tanımlayan ve görevdeyken, bir polis memurunun rozeti olmadan gitmeyeceği gibi, asla çıkarmadıkları rozetlerle kaplıydı. Ve içlerinden biri öldüğünde, silah arkadaşları onun rozetini o bara geri getirir ve ölenler için gayri resmi bir anıt haline gelen duvara asarlardı.

Savaşın başlamasından bu yana çok daha fazla rozet takılmıştı ve bunlardan bazılarını Pritkin duvara kendisi yerleştirmişti. Mac'e ait olan da dahil.

Uzun zamandır ortağımdı, beni korurken ölmüştü. Pritkin onun fedakârlığını onurlandırmıştı; benim gibi onu da güvende tutmak için hapsetmeye çalışmamıştı.

Çünkü artık beni tanıımıyordu, birden fark ettim. Gertie'nin sinirlerini bozduğumuz için bir hafta sonu öğleden sonra ortaya attığı küçük bir eğitim tatbikatını duyunca şaşırılmıştı. Bu, onun planladığı ve benim geri döneceğimden emin olmadığım bazı tatbikatların yanında hiçbir şeydi.

Ama o bunları görmemişti, değil mi? Aylarca süren zorlu eğitimleri, saçma ihtimallere karşı verdiğim savaşları, tek başıma vermek zorunda kaldığım kararları. O orada değildi.

Belki de bu yüzden Gertie'nin varisi ve benim selefim olan Agnes'i hiç sorgulamamıştı. Çünkü onunla, yakıcı bir güce ve bir adamı on adımda devirebilecek bir varlığa sahip görkemli ve yaşlı bir kadınken tanışmıştı. Onu, saçlarında balık bağırsakları ve aklında cinayet olan kızgın bir martıyı tutarak mahkemeye geri dönerken görmemişti.

Ama bu da onun hikayesinin bir parçasıydı. Sahip olduğumuz güç için ödediğimiz bedelin bir parçası. Sahip olduğum pozisyonu hak etmek için bunca aydır ödediğim bedelin bir parçası.

Artık korkmuş, kafası karışmış, mantığından çok küstahlığı olan ve bir şekilde yükselmeyi başaramamış bir kız değildim. Beni korumak için başka bir savaş büyücüsünün ölmesine ihtiyacım yoktu. Gerekirse ölmek benim işimdi.

Diğer herkes.

Ve beni, satranç tahtasında bir aceminin riske atmaktan korktuğu bir vezir gibi geride tutmak, kaybetmek için bildiğim en iyi yoldu. Bu tüm savaşların savaşıydı ve Pritkin ne kadar tercih ederse etsin, kenarda oturmak diye bir şey yoktu. İkimizin de hoşuna gitse de gitmese de burada olmam gerekiyordu ve eğer düşersem. .

Sarayda bir varisim vardı, onu geride bıraktığım için bana kızgın olan parlak bir Pythia-in-waiting. Benim için korktuğundan değil, benimle birlikte savaşmak istediğinden. Annesi kadar sertti ve evet, Agnes'in kızının benim yerime geçecek olmasındaki ironinin farkındaydım.

Ama aynı zamanda rahatlatıcıydı da. Zaten bir kez benim için rol yapmak zorunda kalmıştı ve bunu bir oyuncudan bekleyebileceğim tüm yetenek ve zarafetle halletmişti.

Onun soyundan biri. Ve eğer en kötüsü olursa, güç ona tekrar, bu sefer kalıcı olarak geldiğinde benim için yas tutacak ve sonra kalkıp lanet olası işi yapacaktı.

Tıpkı benim yaptığım gibi. Kimse beni Pythia olarak görse de görmese de. Sözde ortağım da dahil!

"İyi misin?" Alphonse bana garip bir şekilde bakarak, "İyi misin?" dedi.

"Evet." Boğazımı temizledim. "Sal'e olanlar yüzünden mi Pritkin'in çenesini kırmadın?"

"Kısmen. Kısmen de yumruğum ona çarpmadan önce kalkanını kaldırdığı için." Sağ elini salladı ve kaşlarını çattı. "Küçük kemikleri kırmaktan nefret ediyorum. İyileşmezlerse tekrar kırıp baştan başlamak zorunda kalıyorsun."

Elini duvara vurdu ve çıkan çıtırtı seslerinden irkilmemeye çalıştım.

"Ama muhtemelen yine de yapmazdım, çünkü yeterince sorunu var," diye ekledi, o karanlık gözlerini bana kaydırarak.

Ve evet, anladım. Sorun bendim, en azından Alphonse'un gözünde. Bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum çünkü Pritkin'in korkusunu beslemek pek yardımcı olmayacaktı.

"Bunu nasıl atlattın?" Ona sordum.

"Neyi atlattım?"

"Sal için mi endişeleniyorsun?"

"O öldü," dedi acımasızca ve bir kapıyı iterek açtı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

I Burayı başka bir yere gidecek kadar iyi bilmediğim için bizi yemekhaneye giden ana koridora kaydırmıştı. Alphonse o noktada görevi devraldı ve bizi dolambaçlı geçitler boyunca yönlendirdi.

Hızlı bir işi olduğunu söylediği için bitmek bilmeyen merdivenlerden çıktık. Bir mutfağa girdiğimize göre yemekle ilgili olduğunu tahmin etmiştim.

Dışarıdaki salonların ince zarafetinden yoksun büyük bir salondur. Biz ilerledikçe giderek daha az rafine hale geliyordu, parlak renkli mozaikler yerini çıplak duvarlara bırakıyor, karmaşık fayans işçiliği ayak altında kaba taş levhalara dönüşüyor ve pahalı büyü ışığı bakır fenerler lehine düşüyordu, ısıları yer yer arkalarındaki sıvayı lekeliyordu. Yine de şimdiye kadar pek dikkat etmemiştim.

Alphonse kaba, yara bere içindeki ahşap bir kapıyı itti ve bir sıcaklık patlamasının içine adım attık.

Bu, odanın bu tarafındaki ekmek fırınlarıyla dolu uzun, beyaz badanalı duvar sayesinde oldu; fırınlar, tuniklerinin üzerine atılmış lekeli önlükleriyle bir kadın ordusu tarafından idare ediliyordu. Mekânın ortasında bir yığın sağlam ahşap masa vardı, üzerinde yüz kadar insan daha çalışıyordu ve bir sıra Karşımızdaki duvar boyunca devasa taş şömineler vardı. Ekmek fırınları gibi, onlar da ellerinden geleni yapıyor ve aradaki işçileri çift doz ısı ile patlatıyorlardı.

Her şöminenin sağındaki küçük taburelerde oturan tükürük çeviricilerin bitkin görünmesinin nedeni bu olabilir. Hepsi de terden sıırıslam olmuş adamlardı, öyle ki bizimle birlikte yemek salonundaymış gibi görünüyorlardı. Ama ben öyle düşünmüyordum.

Oradaki hizmetçiler yeni temizlenmiş ve pırıl pırıl olmuşlardı. Tunikler sade ama temizdi ve zarif kıvrımlar halinde düşecek şekilde ütülenmişti. Bu adamlar paçavralar içindeydi ve bunlardan çok fazla yoktu, çünkü kim düzgün bir giysiyi mahvetmek isterdi ki? Bu iş için kıyafet mi? Ve şöminelerden çıkan küllerle süslenmişlerdi; bu küller onca tere yapışmış ve tenlerinin üzerinde neredeyse bir macun oluşturmuştu.

Zor bir günün ardından baca temizleyicilerine benziyorlardı ve alevlerin üzerinde et parçaları ve kocaman, kafeslenmiş balıkları çevirmekle meşguldüler, nedenini bilmiyordum, çünkü akşam yemeği iptal edilmişti. Belki de değildir. Bir grup Gençler etrafta koşuşturuyor, yemek tabaklarını kapıyor, hemen buharlaşan koğuşları üzerlerine fırlatıyor ve tekrar dışarı çıkıyorlardı.

Eski oda servisi bu gece patlama yaptı.

"Mutfakları su seviyesinin üzerinde tutmalılar ki duman gidecek bir yeri var," diye açıkladı Alphonse odanın kenarından dolaşırken. "Yani, daha güzel alanların hepsi denizin altında, çalışma alanlarıyla üstünde."

"Mahkemenin çoğu hava soluduğu için garip bir seçim gibi görünüyor," diye belirttim.

"Evet, ama düşmanları da öyle. Burası savunma için inşa edilmiş. Saray aslında içi boş bir dağ ve feylerin su basma yolları var. istedikleri parçalarını alabilirler. Bu tür şeylerden nasıl kurtulacaklarını biliyorlar, binlerce yıldır bunu yapıyorlar. Ama düşmanları-"

"Yapma," diye onun yerine sözünü bitirdim.

Başını salladı. "Ordular gelir ama çıkmazlar. Ya da en azından eskiden öyleydi. Artık çok fazla gelmiyorlar."

Sular altında kalan balo salonunu ve saldıran canavardan kaçmakla meşgul olan insanları düşündüm. Ama hiçbirisi o kadar su için fazla endişeli görünmüyordu. Sonra dışarıdaki dolambaçlı koridorları ve labirentte kaybolup boğulmakla meşgulken üç dişli mızrak taşıyan bir grup fey ile karşılaşmanın ne kadar eğlenceli olacağını düşündüm.

Hayır, orduların da artık pek gelmediğini sanıyordum.

Ancak sarayın bu bölümü, kupkuru olması ve kompleksin geri kalanının serin esintisinden yoksun olması nedeniyle başka bir dünya gibiydi. Açılabilir, en ufak bir temiz hava sağlayacak pencere bile yoktu. Sadece kızartma istasyonlarının üzerindeki dumanla kararmış bacaların devasa genişlikleri vardı ve izleri sıcaktan giderek daha da koyulaşıyordu.

Hava o kadar parıldıyordu ki oda dalgalanıyor gibiydi ve saniyeler içinde zırhımın altında fırtına gibi terlemeye başlamıştım. Vampirler terlemediği için terlemeyen Alphonse'a baktım ama o da rahat görünmüyordu. Minimal tunikler içindeyken bile hizmetkârların bunu nasıl karşıladığını bilmiyordum.

Düşüncelerimi dile getirdiğimde Alphonse, "Köleler," dedi. "Ne?"

"Onlara öyle demiyorlar ama çoğu öyle. Yani, teknik olarak Yeşil Fey için çalışmak zorunda değiller, ama yemek istiyorsanız buralarda başka pek fazla seçenek yok."

"O zaman neden gitmiyorsunuz?" Kaybedecek bir şeyleri yokmuş gibi görünüyordu.

Alphonse homurdandı. "Nasıl? Yeşil Fey'in portallarını kullanmalarına izin verilmiyor, buna Dünya'ya açılan portal da dahil. Ve diğer hafif fey evleri, topraklarına yerleşmeye çalışan insan kanı taşıyan herkese düşmanca davranıyor."

"Başka portallar da var-"

"Evet, ama bir tanesine ulaşabilişeniz bile, ki bu yüzlerce millik düşman topraklarında savaşmak anlamına geliyor, para için ne kullanacaksınız?"

Köleler zengin değildir ve bu şeyler pahalıdır. Bir şekilde yalvarsanız, ödünç alsanız veya çalsanız bile, diğer tarafta nasıl gezineceğinizi bilmediğiniz koca bir dünya var ve size yardım edecek kimse yok.

"Ayrıca, Dünya hakkında her türlü söylenti var, muhtemelen Alorestri, bu insanlara buranın cehennem bölgesi olduğunu düşündürüyor. Buraya kaçakçı olarak gelen pislikler de kimseye aksini düşünmesi için bir sebep vermiyor. "Bir hafta önce bir tavernada birkaç adamla konuşmaya çalıştım ama bana inanmadılar."

Bu konu hakkında düşündü. "Tabii ki, bu tür bir argüman için tam olarak poster çocuğu değilim."

"Ama karanlık fey bunu her zaman yapar!" Dedim. Mahkememe ev sahipliği yapan kumarhanenin mutfığı, asgari ücret almadıklarından şüphelendiğim savaştan kaçan mültecilerle doluydu. Ama barınma, yiyecek, korunma ve büyümlü topluma yavaş yavaş asimile olma imkânı elde ediyorlardı.

Neden bu insanlar da aynısını yapamıyorlar?

Ama Alphonse başını sallıyordu. "Bazı karanlık feyler bunu yapıyor, insan tacirlerine onları dışarı çıkarmaları için para ödeyebilenler ve diğer tarafta kendi ayakları üzerinde durmalarına yardım eden aileleri olanlar. Ancak pek çok grup, hayatları boyunca biriktirdikleri parayı ödedikleri piçler tarafından terk ediliyor ve Faerie'den asla çıkamıyor ya da herhangi bir sorun belirtisi görülür görülmez aynı insan tacirleri tarafından öldürülüyor. Çünkü bu, kaçakçılık suçlamasıyla hapse atılmaktan daha kolaydır."

Bana bir bakış fırlattı. "Gazeteleri okumuyor musun?" Muhtemelen okumam gerektiği kadar değil, diye düşündüm acımasızca.

Odanın etrafına baktım, altıncı yüzyılda Nimue'nin adamları tarafından kafeslere kapatılan dehşete düşmüş cadıları tekrar gördüm.

kurtaramadık. Bunlardan herhangi birinin onların torunları olup olmadığını merak ettim. Öyle olabileceklerini fark etmek iyi hissettirmedim.

Artık dünya çapında bir cadılar meclisi ağında toplandıkları için cadıları çalmak daha zordu, ama eski cadılardan ihtiyacınız olanı Görünüşe göre tutsaklar gayet iyiydi. Çünkü burada çok sayıda vardı ve bu konuda bir şey duyarsam lanetlenirdim. Ve buna Senato oturumlarında savaştaki olası müttefikler hakkında bolca konuşulmuştu ama kimse Faerie'de yaşayan bir grup insandan bahsetmemişti!

Belki de söz konusu insanların bize teşekkür edecek bir şeyleri olmadığı içindir. "Çember neden hiçbir şey yapmadı?" Öfkem yükselirken talep ettim.

"Bu insanlar insan-"

"Çoğu durumda yarı insan ve bana öyle bakma. Dünya'yı hiç görmemiş ve muhtemelen sadece sorun çıkaracak bir grup insanı geri getirmeye çalışarak bir savaşı riske atmayacaklar-"

"Onlar büyülü insanlar! Çember'in başka seçeneği yok!"

"Oh, seçme şansları var," dedi Alphonse kuru bir sesle. "Ve bu adamlar büyülü olabilir ama battaniyenin yanlış tarafından geliyorlar. Yani, günümüzde Çember'i pek umursamayan ve geçmişte onlardan kesinlikle nefret eden covenantler. Sadece düşmanlarını güçlendirecek insanlar için çoğunlukla dost bir güçle çatışma riskine girmelerini mi istiyorsunuz? Böyle bir şey olmayacak. Senato da büyücülerini sevmez ve Dünya'da zaten sahip olduklarından fazlasını istemezler. Hadi ama Cassie. Nasıl olduğunu biliyorsun."

Öğreniyordum.

Alphonse odayı tarayarak, "Bak, ihtiyacımız olanı alıp çıkaralım," dedi.

"Peki neye ihtiyacımız var?" Düşüncelerimle dikkatim dağılmış bir halde sordum. "Şu kıvılcı saçlı garson kız."

"Ne?"

"Sana balığı veren kişi mi? Bir şeyler biliyor olmalı. Lanet olası zehri o verdi."

"Onun bir suikastçı olduğunu mu düşünüyorsun?" Pritkin'le nasıl gösterişsiz bir şekilde flört ettiğini hatırladım ve bu birden daha uğursuz bir havaya büründü.

"Bilmiyorum. Ama öyle olmasa bile, ona tabağı kimin verdiğini ve son dakikada fazladan bir 'baharat' ekleyen birini görüp görmediğini bilecektir. Ve bu bize Tony ile çalışan birine ulaşmamızı sağlayabilir. Ama onu bulmalıyız.

önce."

"Onu görüyor musun?" Görmediğim için sordum. Gamzeleri, güzel, hafif yuvarlak yüzü, boksör burnu ve tuniğiyle uyumlu koyu mavi bir eşarpla tutturulmuş kabarık bukleleri olan kıvrımlı bir kıızıldı. Ama burada çok sayıda insan ve normalden daha fazla sayıda kıızıl saçlı olmasına rağmen, hiçbiri Onun gibi.

"Hayır, ama daha önce beni boşa kürek çekmeye gönderen piçi görüyorum," dedi Alphonse acımasızca ve ileri atıldı.

Ve gerçekten de fırladı. Vampirler istedikleri zaman hareket edebiliyorlardı, bu yüzden bir metreyi bir metre aşmış olması gereken iri yarı bir aşçı çok geçmeden yerde sallanıyordu. Çünkü Alphonse onu az önce bir kancaya asmıştı.

Bir an için "asılmış" kelimesinin gerçek olabileceğini düşündüm. tunic onu boğmakla tehdit ediyordu. Ama boyu onu kurtarmış, boynundaki ağırlığı biraz hafifletmek için parmak uçlarına kalkmasına yetmişti. Ama yüzünde bir vampir olduğu için aşağı inmek zorunda değildi.

"Yalan söyledin."

Ve biliyorsunuz, Alphonse güzel olmayabilir, belagatli olmayabilir ve gerektiğinde kocaman bir pislik olabilir. Ama korkutma taktikleri konusunda daha iyi olan çok fazla kişi yoktu. Ve görünüşe göre aşçı da aynı fikirdeydi.

"Ben yalan söylemedim-"

Alphonse'un her şeyinde olduğu gibi dişleri de normalden daha groteskti, çatlak ve sarıydılar ve birinin ucu bir yılanın çatallı dili gibi ikiye ayrılmıştı. Sanki başka bir korkutma faktörüne ihtiyacı varmış gibi. İki uçlu sivri dişler tekrar konuşmadan önce diğer adamın boynuna yaklaştı.

"Her satıcıyı kontrol ettim," diye tısladı. "Her birini ve etrafta dolaşan birçok yerliyi. Bilin bakalım onu kim görmemiş?"

"Şey, sana söylemeyecekler, değil mi?" diye sıçradı adam. "Sen bir yabancısın. Burada yabancılara güvenmezler."

"Beni o gereksiz kovalamacaya göndermeden önce bahsetmeye zahmet etmediğiniz bir gerçek!"

"Ne işe yaramaz kovalamaca?" Ben sordum.

"Güzel yemeğimizden sonra kızla konuşmak için buraya geldim ama onu bulamadım.

Buradaki şef bana onun panik içinde kaçtığını söyledi. Ama söylediği yerde kimse onu görmemiş."

"Bu yüzden o kadar yemek yedin," diye tahmin ettim.

"Bir şey satın alırsan tüccarlar daha iyi konuşur," diye kabul etti. "Ve ben hepsine uğradım."

"Belki de onu kaçırmışlardır?" Honcho gönüllü oldu, ki bu kötü bir hamleydi. Dişi geri gelip bu kez derisini sıyırdığında fark ettiği bir şeydi bu. Ama yine de gevezeliğe devam etti.

Bu noktada durabileceğinden emin değildim.

"Yemek vakti geldi," dedi sesi tizleşerek. "Herkes Fountain Court'a gidiyor! Yemek için en ucuz yer. Balıkçılar satılmayan balıklarını bir şarkı karşılığında satıcılara veriyor, onlar da kalabalığa satıyor-"

"Kapa çeneni!" Alphonse tısladı. "Buradan şehre giden geçit tam önlerine çıkıyor! Ve kaçan, yarı boğulmuş bir kızıl saçlı unutulmazdır. Yani, o tarafa gitmedi-"

"O yaptı! Yemin ederim o-"

"-ve şimdi iz soğuk ve sen onu benim için ısıtacaksın ya da bir sonraki yemekte ana yemek olacaksın. Ağzında bir elmayla."

Alphonse sesini hiç yükseltmedi ama yükseltmesine de gerek yoktu. Adam, keçi büyüklüğünde küçük bir hayvanın kızartıldığı yakındaki şişlere bir bakış attı. Elma yoktu ama sanırım o da anlamıştı.

"Söyle bana!" Alphonse adamın boynunu tuttu ve itirazlarının anlaşılmasız bir hıçkırığa dönüşmesine neden oldu.

Etrafa bakındım. İnsanlar hâlâ durmadan çalışıyordu, çoğu bu tarafa bakmıyordu bile. Sıcaktan olsa gerek, burayı tasarlayan kişi sadist biri olmalı ki, hayattan soğumuşlardı. Yine de patronlarının akşam yemeğinde olma ihtimalinin en azından bir kaşlarını kaldıracacağını düşünürdünüz.

Ama hayır. Bu tür şeyler ne sıklıkla oluyordu, merak ettim. Çünkü bu sorunun cevabı her gün olabilirmiş gibi görünüyordu, öyle ki iş yerlerine kan sıçraması riskini göze alacak kadar yakın olmadıkça kimse dikkat etmiyordu.

Çalışanlardan biri, yakındaki bir masada etli börek yapan genç bir kadındı. Pritkin, Alorestri'nin Faerie'deki en iyi yemeklere sahip olduğunu, çünkü hem denizden hem de karadan beslendiklerini ve iki dünyanın elementlerine sahip olduklarını söylemişti.

kendi mutfaklarında. Bazı yerel yemekleri denemeyi dört gözle bekliyordum ama şimdi onları hazırlayan kişiyle daha çok ilgileniyordum.

Diğer herkesin yüzü kızarmış ve terlemişti ama o bir salatalık kadar soğukkanlı görünüyordu, berrak cildi hiç kızarmamıştı. Ayrıca garson kıza da biraz benziyordu, ancak o çok daha yakışıklıydı ve

diğer kız çirkin değildi. Akraba olup olmadıklarını merak ettim ve yanlarına gittim.

Ve fark etti, ancak hızlıca böreğin içine kaşıkladığı dolguya baktı. Güzel görünüyordu ve pişmiş turtaların pişirilmek üzere tepsiye yüklendiği bir tabak daha da güzel görünüyordu. Hâlâ ihmal edilmiş olan ve bundan şikâyet eden midem şiddetle homurdandı ve kız şaşkınlıkla başını kaldırıp baktı.

Ona sıırttım. "Akşam yemeğini kaçırdın," dedim ve aniden yere düşmeden önce irkilmiş görünüyordu.

O kadar hızlı oldu ki, önce ayağının kaydığını sandım. Ama masanın altına baktığımda vücudunun reverans ya da eğilme gibi bir şey yapmadığını gördüm. Bu tam anlamıyla bir secdeydi ve zemin çamurlu ayak izleri, ezilmiş sebze parçaları ve çiğ sosisle dolu olduğu için buna uygun değildi.

Hiç düşünmeden onu geri çekmek için elinden tuttum ve hemen çığlık atmaya başladı.

Onu bıraktım ve geri çekildim ama çığlık durmadı. Ağlama ya da hıçkırma bile değildi; tam anlamıyla, tiz bir panikti, kanla kaplı bir kütüğe doğru götürülen bir kuzu gibi ve bir sürü başka kuzunun

Etrafa saçılmış kafalar. Ve bununla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Alphonse bana bakarken zekice, "Hımm," dedim. "Bu da ne böyle?"

"Ben de bunu bilmek istiyorum."

"Belki de yer değiştirmeliyiz," dedi. "Sen kaltak oğlanı al, ben de kızın gözünü korkutayım."

"Onu korkutmaya çalışmıyordum! Sadece onu yerden kaldırmak istedim."

Ve ben daha cümlemi bitirmeden, hala çığlık atarak ayağa fırladı.

Önce ona, sonra da çalışmayı bırakıp bize bakan diğer herkese göz kırptım. Benim bir fey olduğumu düşünüyorlar, diye fark ettim. Görünüşe göre devasa bir hıyar sürüsü olan o soylulardan biri. Sayılamayacak kadar çok düşmanım olduğu için buraya gelirken pelerininin kapüşonunu kaldırmıştım ama şu anda bir faydası olmuyordu.

O da değildi, diye düşündüm, aşağı çektiğimde ve herkes çığlık atmaya başladığında.

Her ne yapıyorlarsa bırakıp çıkışlara doğru koşarken ve kapılardan geçmek için birbirleriyle mücadele ederken şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Ancak

Dağınık, havayla kurutulmuş saçlarıma ve belirgin bir şekilde yuvarlak kulaklarıma bir anlığına göz atan kızıl saçlı için. Ve bayıldı.

"Sakıncası var mı?" Alphonse gürültüyü bastırmak için bağırarak bana seslendi. "Burada birini sorgulamaya çalışıyorum!"

"Ben sadece etli börek almaya çalışıyordum," dedim şaşkınlıkla. Kızı kontrol etmek için diz çöktüğümde, "Bunu onlara söyle," dedi.

Zararı olmayacağını düşündüm ve sesimi kalabalığa duyurmak için yükselttim. "Size zarar vermek istemedim; sadece bir turta istedim. Ve biraz yardım alabilir miyim? Sanırım kafasını çarptı."

Panik gözle görülür bir şekilde azalmadı ama Alphonse'un sorgulamaya çalıştığı adam kancasını çözdü ve diz çöktü, gözleri benden iri vampire doğru seğiriyordu. İkimiz de bir şey yapmayınca, eğilip kızı inceledi ve kaşlarını çatı.

"Kanası var," dedi başını kaldırarak. "Ona yardım edebilir miyim leydim?"

Ona boş boş baktım çünkü az önce bunu ben istememiş miydim? "Evet mi?" Orada öylece çömeliş kızın kanamasına izin verdiğinde söyledim. Ve eğer söyleseydim kanamasına izin verebileceği izlenimini verdi. Bu da kollarımda tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Burası nasıl bir yerdi böyle?

Ama izin verildikten sonra hemen harekete geçti. Çevirmenimin hiçbirini anlamadığı bazı bağırma komutları Çaresizce kaçan birkaç iri yarı adam koşarak geldi ve içlerinden biri kızı alıp kemerli bir kapıdan çıkardı. İkisi de bana bakmadı, başlarını eğip gözlerini kaçırdılar.

Ve aç bir vampir gibi önce dişlerimi göstereceğimi düşündükleri izlenimini verdiler.

Onun yerine, hiçbir şeyden anlamayan aç bir insandım. Ve sonra Pritkin ortaya çıktı.

Alphonse ben daha söyleyemeden acı bir sesle, "Ne kadar da neşeli," dedi. Gerçi garip bir şey fark etmekle meşgul olduğum için muhtemelen yorum yapmazdım. Yani hiçbir fey Pritkin'den korkuyor gibi görünmüyordu.

Onun yerine etrafına toplanmışlar, çevirmenimin bilmediği garip bir dilde hızla konuşuyorlardı.

Hepsini tanıyorum. Ve yalvaran yüzleri ve kavrayan elleriyle ona asılmışlardı, açık bir ima ile: lütfen bizi korkunç canavardan kurtarın. Birdenbire Kraken'in nasıl hissettiğini anladım.

"Tamam, ne yaptın?" Alphonse bana sordu.

"Ben hiçbir şey yapmadım! Turtalara hayranlıkla bakıyordum ve-"

Birdenbire, diz çökmüş ve yüzlerini başka tarafa çevirmiş insanlar tarafından havada tutulan tepsilerde yığınla ve yığınla onlarla dolup taşım.

İntikamcı bir tanrıçaya adak adayan eski tapınanlar gibi. .

. Ve tamam, anladım.

"Bakın," dedim ve herkes neredeyse tek vücut olarak geri çekildi, istenen atıştırmalığı sunarken vücutlarının izin verdiği kadar uzağa gittiler.

Alphonse kuru bir sesle, "Bir turta alsan iyi olur," dedi, ama muhtemelen yüzümdeki ifadeden dolayı biraz sempatik görünüyordu.

Bir turta aldım.

Çok sıcaktı ve fırından yeni çıktığı için parmaklarımı yakma tehlikesi vardı. Ama bunu sunan kadın kendini öldürmesin diye bir şey söylemeye korkuyordum. Kimsenin fark etmemesini umarak zırhımdan bir eldivenin altında görünmesini sağladım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ama bu hiçbir işe yaramadı. Hâlâ turta taşıyıcıları tarafından kuşatılmışım.

Ancak şef, kalabalık gruba oldukça sert bir şekilde bir şeyler söyledi etrafımdaki insanlar. Rüzgârın etkisiyle dağılanlar, temiz ve çoğunlukla terletmeyen giysiler içindeki genç kalabalığın aç lokantalara götürmek için beklediği siparişleri doldurmak üzere görev yerlerine geri döndüler. Pritkin'in kalabalığı da aniden onu terk etti ve gözlerimiz kalabalık odada buluştu.

Lanet olsun.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

W "Prens Emrys'in arkadaşı olduğunu bilmiyordum, değil mi?" Honcho, mutfağın arkasından ayrılan bir koridora doğru adım atarak konuştu. Alphonse'la konuşuyordu ama ateş etmeye devam ediyordu.

Sanki arkasında olmamdan hoşlanmıyormuş gibi omzunun üzerinden bana küçük bakışlar atıyordu.

Belki de yanımdan kaşlarını çatarak bakan Pritkin'e bakıyordu. "Lanet olsun, Rhosier," dedi. "Bana John demeni sana defalarca söyledim."

"Sana öyle demiyorum!" diye neredeyse çığlık atacaktı ki adam kendini topladı. "Kafamı uçururlar."

"*Rhosier?*" Dedim çünkü bu Pritkin'in babasının adıydı.

"Roger'ın Galler formu," dedi Pritkin. Sonra yüz ifademi fark etti.

"Alakası yok."

Rhosier gözlerini benimkilerden kaçırarak, "Çoğunlukla Dünya'dan isimler seçeriz leydim," dedi. "Ya da karanlık fey olanları seçeriz. Kendimize aydınlık feylerin isimlerini vermemize izin verilmiyor."

"Neden isteyesin ki?" Mırıldandım, bu da bana şaşkın bir bakış kazandırdı.

Sonra sanırım bu yorumun daha fazlasını hak ettiğine karar verdi ve koridorun ortasında durdu. Ama bana bakmıyordu, bu da onu gerçekten üzüyor gibiydi. Ama Pritkin'e baktı.

Bize gösterdiği sahte korkaklığı. "Onu neden buraya getirdin?"

"Ben yapmadım." Pritkin'in sesi düzdü. "Ne dediklerini biliyor musun?" "Bazı söylentiler duydum."

"O tehlikeli!" Bu fısıltıyla söylendi. "Hiçbir fikrin yok."

"Kızı görmeye gidebilir miyiz artık?" Alphonse, kafası kırılmış zavallı şeyden bahsetmiyordu.

Honcho garson kızını saklıyordu, bunu herkesin sarışın çocuğu gibi görünen Pritkin'e de kolayca itiraf etmişti. Ama onunla konuşmama izin verme fikrinden hoşlanmadı. Alphonse'la aynı sorunu yaşamadığını düşünürsek, bu çok ilginçti.

Ve orada Bay Sinister'dan daha korkunç görüldüğüm gün. . . Sanırım o gün gelmişti.

"Deli olduğunu söylüyorlar," dedi Pritkin'i koridorda sürükledikten sonra. biraz daha. Ayrıca bir susturma büyüü de yapmıştı ama o farkına varmadan büyüü etkisiz hale getirmiştin.

"Kızgın değil. Genellikle," diye düzeltti Pritkin, bana bir bakış atarak. Çünkü yaptığım şeyi fark etmişti.

"Issengeir'in kalkanını tek başına indirdiğini söylüyorlar! Aeslinn'in adamlarından oluşan bir lejyonun tamamını yok ettiğini, onları toz haline getirip ruhlarını yediğini söylüyorlar! Dediklerine göre Artemis ve bir vampir canavarı ile kutsal olmayan bir kongrede onu artırdı ve . . ."

Aniden durdu.

"Ve?" Pritkin küstahça konuştu.

Adam bir an için ona ters ters baktı, sonra omuzlarını dikleştirdi ve cesaretini topladı. "Ve sen! İkiniz hakkında söylenenler-"

"Ne diyorlar?"

"Tekrar etmeyeceğim! Ama korkunçlar-"

"Ve bunun burada olmamla, taht için yarışmamla ve herkesin bundan nefret etmesiyle bir ilgisi olabileceğini düşünmüyor musunuz?"

"Tabii ki biliyorum!" Adam gevşek sarı perçemlerini gözlerinden uzaklaştırdı. Omuz hizasındaki saçlarının geri kalanını, yemekten uzak tutmak için olsa gerek, hüznü bir at kuyruğu haline getirmişti. "Ama bazı söylentiler bundan önce başladı-"

"Düşünsene," dedi Pritkin kuru bir sesle. "Nimue'den eşit ölçüde korkan, hayranlık duyan ve nefret eden bir saray, başka bir yarı tanrıça hakkında dedikodu yapıyordu. Bir tanesi hiçbiri bugüne kadar görmemişti bile. Benim tarafımda olan biri-" "Öyle mi?"

Senin tarafında mı? Yoksa tahtı kendisi için mi istiyor?"

Ve sonra Rhosier öyle bir noktaya geldi ki, içindeki tutku ve zehir sesi kelimenin tam anlamıyla tüyler ürperticiydi. "Nasıl olduklarını bilirsin! Onun gibilerin hepsi

-Sadece bazılarını değil, *hepsini*. Bizi istedikleri zaman kapıp istedikleri zaman atacakları araçlardan başka bir şey olarak görmüyorlar. Bizi umursamıyorlar.

Bizim hakkımızda, *sizin hakkınızda*, damarlarında bir damla bile dindar kanı olmayan ama tüm kurnazlıkları, açgözlülükleri ve *hainlikleri* ile onların yarattıklarından daha fazla şey bilmiyorlar.

"Onlar ve tanrılar aynıdır. Hizmetlerinde yaşlanıp kırıldığınızda sizi bir kenara atacaklar ve kemiklerinizi bile gömmeyecekler. Sen sizden daha çok değer verdikleri köpeklerine yedirmezlerse şanslı sayılırlar! Tekrar söylüyorum, bunun başına bir taç koyup başımıza bela olacak başka bir Nimue yaratma oyunu olmadığından ne kadar eminsiniz? Buna yardım etmeyeceğim! Beni duyuyor musunuz? Bir neslin daha köleleştirilmesine yardım etmeyeceğim-"

"Neden ona sormuyoruz?" Pritkin aniden sözünü kesti. "Ne?"

"Bunca zamandır dinliyordu. Cassie?"

Fırsatını bulmuşken atıştırdığım turtayı yuttum. "Tahtı istemiyorum," dedim dehşete kapılmış adama, sessizlik büyüsünün o kadar da sessiz olmadığına farkına vararak bana baktı.

"Kahretsin," dedim, aniden yere çöküp tıpkı kızın yaptığı gibi secdeye kapandığında.

Alphonse Pritkin'e baktı. "Bu hiç komik değildi."

Ve yerleşik şeytan size bunu söylediğinde, çok ileri gittiğinizi bilirsiniz. Çok uzak.

Ama Pritkin çoktan titreyen adamın kalkmasına yardım ediyordu. karşımdaki duvarda, her an katliama uğrayabilecek birinin bakışları vardı. Ve lanet olsun, bundan şimdiden bıkmıştım! "Sana zarar vermeyeceğim!" Ona söyledim. "Özür dilerim; kulak misafiri olmamalıydım ama -"

"Ne?" diye şaşkın şaşkın baktı.

"-Buralarda bir şeyler öğrenmenin tek yolu bu. İnsanlar yüzüme bile bakmazken-"

"Nimue'ye bakmak ölümdü! En azından birimiz için!"

"Ben Nimue değilim! Ondan *hoşlanmadım* bile-"

"Ve özür diliyorsun? *Benden* mi?" Bana biraz daha baktı.

"Alphonse haklıydı," dedim beceriksizce. "Bunu yapmamalıydım ve ben, özür dilerim. . ." Sözümü yarıda kestim çünkü adam tekrar yığılmıştı ve hıçkırıklara benzer bir ses çıkarıyordu.

Duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, arkadaşını izleyen ama ona yardım etmek için hiçbir çaba göstermeyen Pritkin'e baktım. Ve sonra fark ettim ki

adam hıçkırmıyordu; gülüyordu. Belki de yarı yarıyaydı; anlayamadım.

Kendini kaybetmiş gibi görünüyordu ve Alphonse'un sabrı tükenmek üzereydi. "Ona bir tokat atayım mı?" diye ciddi ciddi sordu.

Doğrusu bilmiyordum. Ama Pritkin ona yardım edip yanına getirirken öyle olmadığını tahmin ettim. Ve adamın elini uzattı çünkü bir bez bebek kadar gevşekti ve bunu kendi başına yapamayacak gibi görünüyordu. "El sıkışma konusunda sana söylediklerimi hatırlıyor musun?" Pritkin ona sordu.

"BEN-BEN-BEN-" Adam bir anda konuşamaz hale geldi.

Ben de onun gevşek elini tuttum çünkü Pritkin gözleriyle küçük jestler yapıyordu ve başka ne yapacağımı bilmiyordum. "Merhaba," dedim kendimi aptal gibi hissederek. "Ben Cassie."

"Cassie," diye soludu ve sonra korkuyla etrafına bakındı.

"Lanet olsun, buradaki herkes TSSB hastası mı?" Alphonse sordu.

Rhosier ya da başka bir şekilde hitap etmek istemediğim adama, "Benim yüzümden senin kafanı uçurmazlar," dedim.

Sarı saçları ve fey boyunun yanı sıra, şefin göbeğinin ötesine baktığınızda kaslı bir yapısı ve tanıdık gelen yakışıklı yüz hatları vardı ya da belki de ben hayal görüyordum. Rosier'in çocuklarının hepsi annelerinin yaşam enerjisini emdikten sonra anne karnında öldüğünden, bu güvenli bir bahis gibi görünüyordu. Pritkin hayatta kalan tek kişiydi.

Ve neyse ki bu adamın gözleri kahverengiydi. "Zaten buralarda beni sevmezler," diye hatırlattım ona.

"Senden hoşlanmıyorum," diye umutsuzca hırıldadı ve sonra bunu bir tür mantra gibi tekrarlamaya devam etti. "Senden hoşlanmıyorum. Senden *hoşlanmıyorum*. Sevme-"

Pritkin ona tokat attı.

İşe yaramış gibi
görünüyordu.

Rhosier boştaki elini bir an için gözlerine götürdü, sonra da çekip hâlâ birleşmiş olan ellerimize baktı. Son manikürümden bu yana epey zaman geçtiği için benimki daha da yıpranmıştı ve ayrıca turtanın tereyağlı kabuğu yüzünden yağlıydı. Ama o aldırıyor gibiydi.

Aslında, mükemmel olmayan durumu ona güven veriyor gibiydi. "Bu bir onurdur," diye fısıldadı ve üzerine eğildi.

Biri çığlık atmaya başlamadan hemen önce.

Beni hemen unuttu ve koridora doğru koşmaya başladı, biz de onu takip ettik. Çok uzun bir koşu değildi, ama asırlar gibi geldi, özellikle de biz çabalarken

nispeten dar bir alanda bir aradaydık. Alphonse hariç, o artık bizimle değildi ama tüm bu dram sırasında kayıplara karışmıştı.

Bu yüzden oraya gittiğimizde onu iki kızıyla karşı karşıya bulduğumuzda biraz şaşırılmışım; kızılardan biri onu bir büyüyle yakalamış ve sanki dev, görünmez bir el onu orada tutuyormuş gibi küçük bir deponun duvarına yaslamıştı.

Şaşırtıcı bir şekilde, belalı biri olduğunu düşünmediğim mutfak hizmetçisiydi. Ama öyle olduğunu tahmin ettim çünkü bir saniye sonra bize başka bir büyü fırlattı, bir tür kalkan ve diğer kıza bir şeyler bağırdı. İşe yaramaz çevirmenimin bilmediği ama muhtemelen yerel dilde "kaç" anlamına gelen bir şeydi.

Küçük odanın arka tarafında başka bir kapı daha vardı ama garson ona doğru koşmadı. Bunun yerine, arkadaşıyla tartışırken kalkanı güçlendirmeye yardım etti. Ama sonra Pritkin bileğinin bir hareketiyle korumalarını indirdi ve kıyamet koptu.

Çeneme görünmez bir yumruk yedim ve geriye doğru savruldum; Alphonse hırlayarak yere düştü, ayağa fırladı ve beni arkasından itti; ve Pritkin küfür etti ve kızların beni yumruklamakla meşgul oldukları için dinlemedikleri bir şeyler bağırdı.

Ya da deniyorlardı. Ama darbeler zaten sinirli olan usta vampire inmişti ve bu hiç iyi değildi. Eğer yapmazlarsa her an patlayabilirdi-

Evet, tam zamanında.

Alphonse, sanki orada yoklarmış gibi darbeleri görmezden gelerek kendini mücadelenin içine attı ve garsonu arkadaşının elinden kaptı. Elini boğazına doladı, onu inletecek kadar sert sıktı ve mutfak hizmetçisinin çılgına dönmesine neden oldu. Bir insan onun verdiği acıyla ölmüş olurdu ve neden bu kadar güçlü biri mutfak hizmetçisi olsun ki?

Ama belli ki daha önce hiç usta bir vampirle karşılaşmamıştı çünkü Başka bir büyüünün vücuduna açtığı uzun, kanlı, bıçağa benzeyen yarıklar neredeyse o kadar hızlı kapanırken gözleri büyüdü.

Alphonse ona sıırıttı. "Bunu bütün gün yapabilirim."

"Nesin sen, Kaptan Amerika mı?" Kendimi toparlayarak sordum. Rhosier'i kızla aramda tutuyordum çünkü bu şekilde iyileşemezdim.

"Bilmiyorum. Her zaman bunun için kığım olduğunu düşünmüşümdür-" "Ve ona zarar verme!"

"Ona zarar vermeyi planlamıyorum. Ama iyileştikçe daha da acıkacağım," dedi ve o korkunç dişler yeniden ortaya çıktı.

Beni bile ürpertmişlerdi ve ben vampirlerle büyümüştüm. Ama ona yaptıkları hiçbir şeydi. Mutfakta bayılan narin çiçeğe ne olmuştu?

Bunun oradan bir an önce çıkmak ve arkadaşını bulmak için yapılmış bir numara olduğundan şüphelenmeye başlamıştım, çünkü Alphonse'u korkutan şey, kadının ona hırlayarak karşılık vermesiydi. "Ona dokun ve öl, vampir," diye tükürdü.

Hâlâ bir elinde tuttuğu garson kıza baktı. "Zaten ona dokunuyorum."

"O zaman bırak gitsin, belki ben de senin o sefil postunu bağışlarım!"

"Sefil mi?" Alphonse kendine baktı ve sonra tekrar kıcına baktı. "Bu yüzden mi daha önce 'mirin' yapıyordun?"

"Ne?" kafası karışmış görünüyordu.

"Beni duvarın üzerine yatırdığında vücudu kontrol ediyordun. Bu arada çok iyiydi. Bir saniye bile hareket edemedim."

Bu sefer gözlerini kırptırıp oydu, sanki bu ifadelerden hangisine önce cevap vereceğini bilemiyordu. "Değildim!" dedi sonunda.

"Ne değildi?" diye sordu, sanki kahve içerken sıradan bir sohbet ediyorlarmış gibi. "'Mirin' mi?"

"Bu, bu bir kelime değil," dedi, telaşlı görünüyordu.

"Öyle."

"Öyle değil! Senin dilini biliyorum!"

Sırıttı. "Henüz değil, ama belki daha sonra bir şeyler ayarlayabiliriz."

Pritkin boğazını temizledi. "Bölmekten nefret ediyorum-"

"O zaman yapma," dedi Alphonse ve bununla ne yapacağını bilememiş gibi görünen kıza sırtışını genişletti. Önce dişlerini geri çekmediği için ben de çekemezdim. Bu işe karışmaya karar verdim çünkü birkaç dakika içinde aptalca bir şey yaptım, yani zamanım gelmişti.

"Sana zarar vermek istemiyoruz," dedim ona, Rhosier'nin arkasından bakıp onu biraz ileri iterek. "Devam et. Anlat ona."

"Onlar ... güvenilir olabilirler. Lord Emrys onlara kefil oluyor-" "Peki onun büyü altında olmadığını nereden bileceğim?" diye sordu. gözleri parlıyor.

Ve birden Alphonse'un bir kavganın ortasında bile neden flört ettiğini anladım: O gerçekten çok güzeldi. Kız kardeşi de aynı şekilde sevimliydi.

benim olduğum gibi. Kimse bizi yataktan atmayacaktı ama yakın zamanda *Vogue*'un kapağını da süslemeyecektik.

Ama başka bir dünyada, bu da olabilirdi. Zeki ela gözleri bir Rönesans ustasının bayılacağı bir yüze yerleştirilmişti: yüksek elmacık kemikleri, dolgun dudakları, mükemmel derecede düz bir burnu ve biri tarafından fotoşoplanmış gibi görünen dişleri olan soluk bir oval. Saçlarını çok iyi göremiyordum, çünkü birkaç tutam dışında her şey yemekten uzak tutmak için bir mafya başlığının altına tıklılmıştı, ama buna gerek yoktu.

Kel olsa çok güzel olurdu.

Bu fey grubunun ne kadar yüzeysel olduğunu düşününce, neden kız kardeşinin servis yaptığını ve kendisinin terli mutfaka gönderildiğini merak etmek zorunda kaldım. Ve tabii ki aptal ağzım sormak zorundaydı.

"Kıskançlık mı?" Kendimi durduramadan tahmin ettim.

Sadece bir kelimeydi ama hemen anladı. Ve bir saniye içinde, kullandığı *glamourie* düştüğünde ben de anladım. Sanırım mutfakta neden kızarmadığını biliyordum, diye düşündüm, hizmet ettikleri soylu feylerden daha güzel birine ne olduğuna bakarken.

Elimde olmadan nefesimi içime çektim ve o da acı acı gülümsedi. "Bu seni memnun ediyor mu *tanrıça*?"

"Hayır," diye fısıldadım.

"Leydi Adira kocasını bana biraz fazla bakarken yakaladı. On iki yaşındaydım. Yara izleri o zamanlar kötüydü ama ben büyüdükçe daha da kötüleştiler. Öyle olacağını, benimle birlikte güzelleşeceklerini söyledi. Ama o andan itibaren mutfaklarda olacağım için kimsenin onları görmeyeceğini, kimsenin önemsemeyeceğini söyledi."

Hiçbir şey söylemedim, hâlâ o mükemmel yüzün harabesini algılamaya çalışıyordum. *Glamourie*'si kusursuzdu -bu kadar yakından bile bir çatlak görmemiştim- ama bu işte iyi olması gerektiğini tahmin ettim. Yüzünün sağ yarısında bir yığın yara izi vardı, sanki birinin tırnaklarıyla önce bir yöne, sonra başka bir yöne, ette derin kabartılar oluşana kadar defalarca kesilmiş gibiydiler.

"Özür dilerim," diye fısıldadım ama özrüm Rhosier'de olduğu gibi onda da aynı etkiyi yaratmamış gibiydi.

"Cevap ver bana!" diye bağırdı ona. "Prensın büyü altında olmadığını nereden bileceğim? Hatta *senin* de olmadığını nereden bileyim? Sana bunun işe yaramayacağını söylemiştim! Kız kardeşimi alıp gidiyorum." Bakışlarını tekrar Alphonse'a çevirdi. "Şimdi yolumuzdan çekil!"

Şaşırtıcı bir şekilde, garsonu serbest bıraktıktan sonra onun istediğini yaptı. Ve sevdiği eski filmlerden birinden almış olması gereken bir jest ekledi. Bir saray mensubunun kraliçeye yaptığı harekete benziyordu, küçük bir selam da içeriyordu.

Ona şüpheyle baktı ama bakışları hiç değişmedi ve gözlerinde saygıya benzer bir şey vardı. Alphonse ona verilene benzer bir yüzle doğmuştu. Bunun bir insana neye mal olduğunu biliyordu.

"Kaleden canlı çıkamayacaksın," dedi Rhosier ona, yanından geçerken kolundan tutarak. "Seni arayanlar sadece bunlar değil. Bu gece en az üç ziyaretçim oldu-"

"Hangi ziyaretçiler?" Pritkin sertçe sordu. "Lord Sæþórr-"

"Sæþórr?" Alphonse araya girdi, Sigh Thor diye telaffuz etti. "O hıyar mı?"

"-Leydi Véfreyja ve Prens Æsubrand-"

"Æsubrand," dedim. Çünkü yapacak daha iyi işleri olduğunu düşünmüştüm. Yere düştüğünde kırılan burnunu düzeltmek gibi. "Ne istiyormuş?"

Rhosier, "Generaller, herkes gibi," dedi. "Nedenini söylemeyi reddetti." "Generys kim?"

Garson kız yavaşça elini kaldırdı. Sonra beni şaşırtarak gözlerimin içine baktı. "Sizi öldürmeye çalışmadım, hanımefendi -özür dilerim, size nasıl hitap edeceğimi bilemiyorum."

"Cassie."

"Ona böyle hitap edemezsin!" Dudakları yabancı ismi taklit ederken Rhosier araya girdi.

"Elbette yapabilir," diye konuştu mutfak hizmetçisi. "Tanrıçalar unvanları var. Onlar bu tür şeylerin üstündedir," derken dudakları büküldü. "Freya'ya 'hanımefendi' der miydiniz?"

"Şey, evet. İsminin anlamı bu," dedi Generys, kafası karışmış bir ifadeyle.

Kız kardeşi gözlerini devirdi. "O zaman başka bir tane seç! Mesele şu ki, unvanlara ihtiyaçları yok! Herkes onların kim olduğunu zaten biliyor."

Parlak ela gözleri bana döndü ve hiç de dostça değildi. "Adın ne senin?"

Aniden sordum, duymadığımı fark ettim

Henüz.

O mükemmel gözler yarıldı. "Neden?"

"Kes şunu," dedi Rhosier ona. "Seni hecelemeyecek-"

"Bunu nereden biliyorsun? Bu insanlar hakkında nasıl bir şey biliyorsun? Onlarla benimle aynı zamanda tanıştın!"

"O değil," diye başıyla Pritkin'i işaret etti. Sonra durakladı, burnunu çekti ve yüzü artık tanıdık gelen bir şekilde buruştu. "*Bu* da ne?"

Alphonse kokuyu alınca, "Olamaz," dedi. "Olamaz, hayır." Bana baktı. "Onları geri gönder!"

"Enid," diye soluk soluğa kız kardeşine baktı Generys. "Ne oldu?" "Az önce ona adımı söyledin!" diye öfkелendi kız kardeşi.

"Onları geri gönder!" Alphonse bana dedi ki. "Bu bokla bir daha uğraşmayacağım!"

"Bok daha iyi kokardı," diye soludum, gözlerim yaşardı ama hiçbir şey yapmadım. Portalın döngüleri arasında kaldığım için enerjim tükenmişti, bu yüzden Pritkin'e baktım.

"Onları sen besledin," dedi sinir bozucu adam. "Şimdi de sana bağlandılar."

"Kimi besledin?" Enid çılgınca etrafına bakınarak sordu.

"Sizi tanıştırayım," dedim kuru bir sesle, ona doğru bakarak. "Buradayım Pinkie," diye seslendim ve bir dakika sonra kapıdan biri girdi.

Ama Pinkie değildi.

ON ALTINCI BÖLÜM

Alphonse tam zamanında önüme atladı, çünkü gümüş bir kılıcın yarısı aniden sırtından çıkmıştı. Ona baktım, sadece birkaç santim uzaktayken başka seçeneğim yoktu, bir ustanın koyu kanı damlıyordu ucu doğrudan gözlerimin arasına doğrultulmuştu. Sonra ben geri çekiliyordum ve Alphonse hırlayarak kılıcı çekip beni şişlemeye çalışan fey'e saplamaya çalışıyordu.

Sadece hangisi olduğundan emin değildim, çünkü birdenbire birçoğu ortaya çıkmıştı. Alphonse'un yeni kılıcı en az üç kılıçta çınliyordu ve arkalarından odaya doluşan bir sürü kılıç daha vardı. Sanki başka bir dalga bizi batırıyor gibiydi, bu seferki etten yapılmıştı.

Alphonse beni arka çıkışa doğru iterken arkasına geçmeye çalışanlara da saldırıyordu. Ama daha önce gördüğüm kapı, bira fiçilerine benzeyen bir sürü şey tarafından kapatılmıştı. Dolu ve ağırdılar, ama ben motive olmuştum ve bir çıkış yapmak için onları kenara itmeye başladım ve kimse Alphonse'u geçemedi, muhtemelen Pritkin, Rhosier ve mutfak hizmetçisi Enid saldırganlarımızı aydınlatıyordu.

İstilacı kalabalık kendilerini hiç beklemedikleri bir büyü yağmuruyla karşı karşıya buldu, zira bazıları içeri girerken kalkanlarını bile açmamıştı. Ve Pritkin'in yapabildiği türden bir büyüyle uğraşırken, bu pek de akıllıca değildi. İçlerinden biri Roma mumu gibi havaya uçup pahalı zırhının içinde yanarak öldüğünde de görüldüğü gibi.

Saniyeler içinde eklem yerlerinden sıvı yağ fışkırmaya başladı, yanan etin keskin kokusu havayı doldurdu ve her yerde kalkanlar açıldı. Ve son varili hareket ettirdim, diğerlerine bağırarak ve geri çekilmelerini söylemek için dönmeden önce çabayla homurdandım. Geri çekilin ve buradan çıkalım!

Ama buna fırsatım olmadı. Cam kadar sert bir koğuşun mavi yüzeyi tarafından aniden hala kapalı olan kapıya doğru itildim, savunmamı aşip beni iğneye takılmış bir böcek gibi duvara yapıştırdı. Zar zor

Bırakın arkamdaki lanet şeyi açmayı, bana nefes alma şansı bile vermedi!

"Çık dışarı!" Alphonse, koğuş tarafından o kadar sıkılmışım ki savaşmak imkânsızdı diye bağırdı. "Kay! Vardiya!"

Evet, ama şu anda yapamazdım, ama bunu ona açıklamamın bir yolu yoktu, çünkü konuşmak için yeterli havayı da sürükleyemiyordum. Tıpkı aramızdaki kalkanı aşıp bana ulaşamadığı gibi. Kalkanı yapan fey şimdi içinden geçiyordu çünkü kalkan onun kalkanıydı; onu bağlamıyordu. Elinde çıplak bir kılıç vardı ve ben hareket edemiyordum, hatta beni öldürmek üzere olan adama iyice bakabilmek için başımı bile çeviremiyordum.

Çaresiz, Tony'nin evindeyken ustalaştığım ilk büyüyü denedim. Pythian büyüsünü değil, kendi büyümü kullandım ama yine de işe yaradı. Bir rün havaya yükseldi, neredeyse fey'in yüzüne çarptı ve sanki elle tutulur bir şeymiş gibi onu yakalamasına neden oldu.

Ve aynı anda bir güç patlaması yaşadım, kollarımdan parmak uçlarıma kadar aktı ve arka arkaya iki maraton koşabilecekmişim gibi hissettirdi. Ve koşsam iyi olurdu. Çünkü etkisi geçtiğinde, büyü sahip olduğum tüm enerjiyi kısa süreli bir patlamaya yoğunlaştırdığı için günlerce kendime gelemeyecektim.

Bu, yarınki yarışmada mahvolduğum anlamına geliyordu ama burada ölürsem zaten başaramayacaktım. Yine de başaramayacakmışım gibi görünüyordu çünkü her şeyimi ortaya koymama rağmen kımıldamadım! Sonra biri çılgılık atmaya başladı.

Hiç şansı olmayan etli mum adam değildi. Sürü içeri girdiğinden beri çılgılık atan garson kızımız da değildi, ancak desibeli çok daha düşüktü. İnsan bile değildi.

Ve bunu o kadar kötü, o kadar göz yaşartıcı, o kadar boğazı kapatan ve başı döndüren bir koku izledi ki, içimi boşaltmak üzere olan fey bir anlığına şaşkınlıkla arkasına baktı. Ve arkamdaki kapıyı kurcalayan elim sonunda mandalı kavradı. Ve sürgüyü geri kaydurdım, bu sırada bileğimi kırmış gibi hissettim ama umursamadım çünkü işe yaramıştı!

Küçük bir taş koridora o kadar hızlı girdim ki kığım yere çarptı. Fey beni takip edebilirdi, ama o da sanki nefes alamıyormuş gibi kabzasını yumruklamakla meşguldü. Ve sonra daha da kötüleşti.

Korku İkizleri'nin tanıdık kokusu beni çarptı, gözlerimin dolmasına ve boğazımın düğümlenmesine neden oldu. Ve bunu öyle bir noktaya kadar sürdürdüler ki, kokuyu on bir katına çıkardıkları için büzüşmüş gibi hissettim. Alphonse haklıydı, diye düşündüm, saldırganım ve ben neredeyse aynı anda boyunlarımızı tırmalarken; bu pis koku bir biyolojik silahtı ve aniden benden çok daha fazla endişelenmeye başlamıştı.

Geri çekildim, kalbim güm güm atıyor, ciğerlerim çığlık atıyor, gözlerim o kadar sulanıyordu ki zorlukla görebiliyordum. İçeride neler olup bittiğini bilmiyordum, sadece bir grup insanın çok hızlı ve çok sert bir şekilde duvarlara vurmaya başladığını biliyordum. Ayrıca Pinkie'nin tiz sesi olarak düşündüğüm şeyin, gerçekten sinirlendiğinde yapabilecekleriyle hiçbir ilgisi olmadığını öğrendim, çünkü kulaklarımda birkaç düzine soprano havalı korna çalıyormuş gibi geliyordu ve bu da karışıklığı artırıyordu.

Sonra ben hala ayağa kalkmaya çalışırken Pritkin elimi tuttu ve beni koridordan aşağıya çekti, bir anda kapıdan sığmaya çalışan fey, iblis ve mutfak personelinden oluşan bir grup gelgitin hemen önünde.

Feyleri akşam yemeğinden tanıyamadım, orada olsalardı tanımam gerekirdi, çünkü onları gözden kaçırmak zordu. Koyu renk saçları mora boyanmıştı.

Sanki bir kova boyaya batırmışlar gibi dibine kadar geniş bir şerit çizmişlerdi ve pahalı görümlü ejderha pullu zırhlarının üzerine gösterişli mor cüppeler giymişlerdi. Ama mutfaktaki yardımcılar çok daha tanıdıktı, hâlâ lekeli önlükleri ve isli peştamalları içindeydiler.

Ama beklediğim gibi kızıkları yakalayıp kaçmaya çalışmak yerine, ürkmüş görünen hafif feylere aktif olarak saldırıyorlardı ve bunu benden daha fazla beklemiyor gibiydiler. Ben de işe yaramasını beklemiyordum. Çünkü mutfaktaki yardımcılar tencere, tava ve eski oymalarla silahlanmışlardı. elit seviyede korumaya sahip insanlara karşı bıçak kullanıyorlardı. Ama onlardan çok vardı ve tıpkı mutfak hizmetçisinin olduğu gibi, sihirli bir şekilde konuşursak, alışılmadık derecede güçlü görünüyorlardı.

Ayrıca esir de almıyorlardı.

"Öldürün onları! Öldürün şu piçleri!" Rhosier manyak gibi bağırıyordu ve onlar da lanet olasıca bir çaba gösteriyorlardı.

Pritkin beni koridorda sürüklerken beş kişilik bir grubun saldırganlardan birinin üzerine çullandığını gördüm ve onu bana saldıran yarı boğulmuş fey olarak tanıdım. Ve zırhı şimdi cızırtılı renklerden oluşan bir gökkuşağına dönüşmüştü. O

diye bağırdı, koridor çok dar olduğu için buraya sığabilmek için kalkanını bırakmak zorunda kalmıştı.

Bu iyi bir fikir değildi, dizlerinin üzerine çöktüğünde de görüldüğü gibi, saldırganlar tepesinde bir dağ oluşturmıştı. Yine de mutfak personeli de darbe alıyordu. Ekmek fırıncılarından birinin yere yığıldığını gördüm ve bunu yaptığında ölmüş olmasını umdum, çünkü bir büyü onu tam anlamıyla canlı canlı yiyordu.

Birkaç saniye içinde, kaburgaları ve dumanı tüten omurgası dışında hiçbir şeyi belli olmayan, fileto çıkarılmış bir balığa benziyordu. Bir saniye boyunca dehşet içinde ona baktım, ta ki tükürenlerden biri sendeleyerek geri çekilirken sıcak, yapışkan bir kan izi yüzüme çarpana kadar. Yere yığıldı, kalkanı olmasına rağmen gövdesi parçalara ayrılmıştı ama fey'in bıçakları büyülüydü ve tam ortasından oymuştu.

Birinin kanına basıp yere düştüm ve o büyülü kılıçlardan oluşan bir orman beni takip etti. Ama Pritkin'in üzerimize fırlattığı koruma sayesinde başımdan birkaç santim uzakta durdular. Bunun yerine, tükürük çeviricinin bağırsaklarını deşen aynı kılıç, kullananın tüm momentumunu arkasına alarak sekti ve onu sendeleyerek bir grup diğerinin içine geri gönderdi ve onları yere döktü.

Ve arkalarındaki arkadaşlarının misilleme olarak fırlattığı büyüler de aynı şeyi yaptı, korumamızdan sekiz yarisini düşürdü. Daha önce iblis zırhıyla uğraşmış gibi görünmüyorlardı. Ya da şimdi onunla ne yapacaklarını biliyorlardı.

Ama kalkanın ne kadar dayanacağını bilmiyordum, çünkü Pritkin beni kaçırarak feylerden aldığı çalıntı gücün bir kısmını kullanıyor olmalıydı. O cehennem kampından çıkmam için bir yol açarak onları kurutmuştu. Ama bir müfreze gibi görünen bir şeyle karşı karşıyaydı ve iki kişiyi korumak için kalkanını germek zorunda kaldı.

Yerimde kalmalıydım, diye düşündüm boş boş. Dediğini yapmalı, kıcımlı odada tutmalı ve bu konuda daha fazla şey bildiğine güvenmeliydim. benden daha iyi bir yerdi. Bunun yerine, bir varlık olabileceğimi kanıtlamaya çalışmakla çok meşguldüm ve kendimi sadece büyük bir sorumluluğa dönüştürmeyi başardım.

Eğer benim yüzümden öldüyse. .

Ve çok iyi olabilirdi çünkü fey hala geliyordu.

Belki cesaretlerinden belki de başka seçenekleri olmadığından, düşüklerini ayaklar altına alıp ilerlemeye devam etmişlerdi. Korku İkiizleri arkalarından odaya girip farkında olmadan herkesi itip kakarken değil. Bu şekilde. Kötünün iyisini seçmek zorunda kaldılar ve tahminimce

O bizdik çünkü geliyorlardı ve sert bir şekilde geliyorlardı, koğuşun yüzeyini kesip biçerken silahları korumamızın üzerinde yüksek sesle çınlıyordu.

Ve sonra diğer yönden gelen üç fey daha üzerimize atladı, ikimiz de bizi takip edenlere bakmakla meşgul olduğumuz için göremedik.

Bir anda vahşi bir görüntü çağlayanına kapıldım: Pritkin acımasız bir saldırı altında, kalkanları havada ama hızla zayıflıyor; Alphonse koridorda her iki kolunun altında birer fey ile ilerliyor, içlerinden biri kötü görünümlü bir bıçakla onu defalarca sırtından bıçaklıyor; Enid aynı anda birkaç fey ile savaşıyor ve aynı anda dehşete düşmüş, bitkin ve öfkeli görünüyor; ve kız kardeşi, bir muhafızın omzuna atılmış, vücudu gevşek bir şekilde sarkıyor.

Kan her yerdeydi; burnuma gelen metalik kokusu, duvarlara sıçrayan ve havada uçarak kalkanıma sıçrayan görüntüsü, çıplak ayaklarımın altından kayan sıcak, yapışkan hissi. Tabanlarımda hissedebildiğim gerçeği, Pritkin'in kalkanının tehlikeli derecede ince olduğu anlamına geliyordu. Beni korurken kendini öldürecekti ve plan bu değildi!

En azından benim değildi ama başkasınınmış gibi görünüyordu.

Parçalanmakta olan kalkanın içinden geçerek onu daha iyi korumak için vücuduna yaklaşmasına izin verdim ve hemen depodan gelen bir düzine kadar fey ile karşı karşıya kaldım. Nedense artık saldırmıyorlardı. Bunun yerine, yer olmamasına rağmen, nedenini bilmediğim bir şekilde kalkanlarını kaldırdılar.

Ta ki bana çarpına kadar: kalkanın arkasından çıkacağımı düşündüler Çünkü saldırmak üzereydim. Değildim; sadece o bensiz hayatta kalabilecekken ikimizin de ölmesi için bir neden göremiyordum ama fey bunu bilmiyordu. Bu bir şoktu; feylerimiz tarafından korkutucu bulunma fikri Düşmanlar hâlâ yeni ve tuhaftı ama durum böyle olmalıydı.

Çünkü aniden elimi kaldırdığımda hep birlikte geri çekildiler.

Tamamen blöf değildi. Bir keresinde bir kara büyücüden aldığım ve başka hiçbir şeyim olmadığı için serbest bıraktığım iki hayalet hançerli bir bileziğim vardı. Emirlere her zaman çok iyi uymadıkları için genellikle kullanılamayacak kadar tehlikeliydiler. Ama şu anda bunun bir önemi yoktu.

Şu anda birkaç saniye daha kazanmak yeterliydi.

Bıçaklarım fey zırhından bir sıra halinde kıvılcım çıkarmaya başladı, çılgın şeyler gibi önümde ileri geri zikzak çiziyorlardı. Kalkanları ve zırhları geçemezlerdi ve Dünya büyüğü Faerie'de nadiren uzun süre dayandığı için dayanamazlardı. Ama feyleri ürkütmüşlerdi.

Nimue'nin çağırabileceği türden bir sihirdi ve aniden her yerde panik yaşandı.

Öndekiler birdenbire yoldan çekilmek için kardeşleriyle kıyasıya mücadele etmeye başladılar. Belli ki mızrağın ucunun köreldiğine ve bıçağın daha aşağısında olmayı tercih ettiklerine karar vermişlerdi. Ya da bu durumda, gidecek hiçbir yerin olmadığı koridordan tamamen çıkmayı.

Ama silah arkadaşları da aynı şeyi düşünüyordu ve paniklemiş feyler, arkamızdaki savaş beni sıkıştırıyormuş gibi bana doğru geri itiliyordu. Ve o yönden daha fazla asker katıldıkça büyüyordu, bizi bir kaya ile ölüm arasında bırakıyordu. Ama sonra Pritkin çılgınca etrafına bakındı, duvara sarıldığını gördü ve kalkanının neden hâlâ havada olduğunu anladı

-

Ve bana olan öfkesini Fey'den çıkardı.

Bir dakika sonra, yarım düzine fey bir çift fey tarafından öldürüldü. Zırhlarıyla birlikte hepsini yakıp geçen büyüler, diğerlerinden ya daha cesur ya da daha aptal olan ve bana doğru hamle yapan iki tanesini saf dışı bıraktı. Ama bunu yapmak için kalkanlarını düşürmek ve kalan güçlerini kullanmak zorunda kalmıştı ve onları tekrar kaldıracabilecek gibi görünmüyordu. Birisi az önce tavanın yarısını yok eden bir büyü fırlattığı için bu bir sorundu.

Ve aniden, herkes hâlâ ayaktayken geldiler. Kaya düşmesinden kaçmaya mı çalışıyorlardı, kalkanları aniden düşen dev kayalar ve molozlarla parçalanıyor muydu, yoksa sadece paniklemişler miydi, bilmiyordum. Ama bizim için hepsi aynıydı çünkü bununla baş edemezdik.

Kalkanlarımız olmadan, hem dost hem de düşman tarafından ayaklarımızın altına alınmak üzereydik.

Ve öyle de olacaktı, ancak gücüm o anda geri geldi ve her çılgın kalp atışında hissedebildiğim ısıltılı bir dalgayla beni içine aldı. Onu kendime çektim, kar fırtınasındaki bir pelerin gibi bir saniyeliğine kucakladım ve sonra aşağı doğru dalgalanan bir patlamayla tekrar dışarı gönderdim. bir ses dalgası gibi koridora yayıldı. Ancak bu sadece ses değildi, sanki yeni bir Buzul Çağı gelmiş gibi kaskatı donmuştu.

Aniden her şey kesildi: çılgınlıklar yarıda kesildi; havaya kalkmış, kanlı yumruklar yaylarının ortasında durdu; düşen kayalar büyük bir toz dalgasıyla birlikte havada durdu; ve vahşi gözler arkalarında hiçbir düşünce olmadan ani durgunlukta parıldadı.

Çünkü bağlı oldukları beyinler de diğer her şey gibi duraklatılmıştı.

Hava molek  lleri artık onu taşımadığı için koku bile büyük ölç  de kesilmişti. Tuttuğumu bile fark etmediğim bir nefesi içime çektim ve ani sessizlikte kulaklarım çınlayarak büyüden kurtulup geriye doğru tökezledim. Bu yüzden Pritkin'in "Cassie!" diye bağırması beni neredeyse sağır ediyordu.

Cevap vermedim.

Cevap veremedim.

Dizlerim titredi ve düşebilirdim, yaşadığım g  nden sonra bu büyüğü kullanmanın verdiği yumruk beni hemen silip s  p  rd  . Sadece insan büyü  m   bana kazandırdığı yapay g  ç beni dik tuttu ve o şeyi yapabilmemi sağladı. Ama bu kadar efor sarf etmenin verdiği mide bulantısıyla aynı anda m  cadele etmek, birinin aniden Everest'in yarısına kadar yarışmaya karar vermesi gibiydi.

Kendimi nefes almak için savaşıırken buldum, kalbim g  ğs  mden fırlamak   zereydi ve g  z  m  n   n  nde noktalar d  n  yordu. Dizlerim b  k  ld   ve karnıma bir yumruk yemiş gibi hissederek duvara doğru sendeledim. Pritkin donmadığı için beni yakaladı, büyü  m   yaptığım da arkamdaydı, bir s  r     l   adamla birlikte.

Ve   l   taklidi yapan yalnız bir fey, saldıracağı anı bekliyor.

Sanırım bu kadar olduğuna karar vermişti ki, yoldaşımdın sihirle g  çlendirilmiş darbesiyle karşılaştı ve ejderha pullu miğferi bile onu bayıltmaya yetti. Yere d  şt   ve ben sadece ona baktım, oda etrafımda titreşiyor ve varoluşun dışına doğru teleskop yapmakla tehdit ediyordu. Ama Pritkin buna izin vermedi.

Beni yakaladı, kanım kulaklarımda Niagra şelalesi gibi k  krerken konsantre olamadığım bir şeyler bağırdı. Sonra bağırsaklarımı yere kusarken, nefes nefese kaldım ve tekrar yaptım. Pritkin, "Ne kadar s  recek?" diye bağırırken, "Turta buraya kadarmış," diye d  ş  nd  m.

    nk   evet, hen  z bu işin dışında değildik.

"Uzun s  rmez," diye nefes nefese kaldım     nk   zaten boş otururken artan g  c  m bile fazla değildi. "Belki ... birkaç dakika?"

"Siktir!"

Bir R  nesans tablosundan fırlamış gibi g  r  nen donmuş tablonun i  ine daldı. Duvara yaslandım, bitkin ve kendimde değildim, büyü  m  n   eperindeki insanların ağır   ekimde hareket etmeye başlamasını izliyordum. Bir yumruk bir   eneye   arptı, ette dalgalanmalar yarattı ve dudağı yararak yakut damlacıklarının havaya saçılmasına neden oldu; bir

Yaşlı mutfak hizmetçisi, tuzlu ve biberli saçları ve oklavası olan biri, süslü bir gardiyana o kadar sert küfretti ki, ben izlerken yüzü çatladı, uzun ve kuru bir göl yatağındaki toprak gibi, et parçaları arasında kırmızı çizgiler oluştu; ve boyuna saplanan bir bıçaktan yavaşça dışarıya doğru bir kan püskürdü.

Büyümü bozmaya başlamışlardı bile, gerisi de yakında gelecekti. Gitmemiz gerekiyordu. Ama sendelemeyi bile başarabileceğimden emin değildim.

Pritkin, böğründe bir bıçak ve elbiselerinde kan izleri olan Rhosier'i sürükleyerek getirdi. Ne istediğini sormadım; zaten biliyordum. Bana kalan gücü topladım, aşçının elini tuttum ve Pritkin'e baktım.

"Ortaya çıktığında çok canı yanacak." "Eğer çıkmazsa hepimiz çıkacağız."

O kadar korkunçtu ki bunun ne anlama geldiğini sormadım; sadece adamın kolunu sıkıca kavradım ve *çektim*. Sanki büyümün ipleri bir anlığına geri çekildi ve benimle savaştı. Ya da belki de tutuşum o kadar zayıftı.

Tutuşumu yeniledim, *sarsıldım*, *çektim* ve aşçıyı gerçek zamana sürükledim.

Ve işte buydu, tüm bildiğim buydu, gri bir sis denizi gelgit gibi üzerimde yuvarlanıyordu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

I Bir koku patlaması ve garip bir şekilde tanıdık gelen yenme hissi sayesinde yavaşça kendine geldi. Bir başkası henüz bu zevki tatmamıştı ve tekmeliyor, çığlık atıyor ve yanında panikliyordu

Ben. Ya ikimiz birden Pinkie'nin karnına düştüğümüz için ya da hayatımız buna bağlıymış gibi bir dizi koridorda hızla ilerlediğimiz için.

Ve belki de yaptılar.

Anlayamadım. Başım dönüyordu ve şu anki göbek arkadaşım Enid histerikti ve onun maskaralıkları Pinkie'yi savuruyor, duvarlara çarpmasına neden oluyordu. Ya da belki de arkamızdan gelen patlamalar yüzünden yarı saydam teninde renkler açıyordu.

Ya da yarı saydam. Sindirilmekte olan bir ahtapot parçası etrafımızdaki kalın zarin içinden süzülerek zaten bozuk olan görüşümü karıştırdı. Bu midesinde miyiz yoksa kangurunun kesesindeki yavrular gibi midesine bitişik bir yerde miyiz diye merak etmeme neden oldu. Sonra da burada daha önemli meselelerim varken neden umursadığımı sordu.

Ama unutkanlık beni tekrar dibe çekmeye çalıştıkça bilincim gidip geliyordu ve ahtapot parçasını dürtmek o anda yapabildiğim tek şeydi. Arkamızdaki manzarayı kapattı, ama kaybolduğunda bile görülecek pek bir şey yoktu. Sadece kilometrelerce uzunlukta Dağdan oyulmuş koridorlar, ara sıra yanımdan geçen bir fenerin görüş alanımda ışık huzmeleri bırakması dışında neredeyse zifiri karanlıktı.

Aptalca bir hızla gittiğimiz gerçeği dışında garip bir şekilde hipnotize ediciydi. Öyle ki fenerler karanlıkta neredeyse sürekli bir bulanıklık oluşturuyor, Pinkie'nin bizi nereye götürdüğü ya da başka bir şey hakkında hiçbir fikir vermiyordu. Buranın gerçekten dar olması dışında.

Oturmaya çalıştım ama yer yoktu, belki de Pinkie'nin formu iki kişiyi taşımanın yüküyle dışa doğru ezilmişti. Daha iyi bir kelime bulamadığım için üst kısmını aşağı doğru itiyor ve bizi ezmekle tehdit ediyordu. Aptalca rahatsız ediciydi.

"Bir pencere alabilir miyim?" Mukoza kaplı postunu iterek nefes nefese kaldım. Ne zaman birine bağırarak, bir şey yemek ya da bir insanı ortasına almak istese kolayca açıyordu. Bu yüzden, belki de vücudunun bir insaninkinden daha yumuşak olduğu ve ne isterse onu yaptığı fikrine kapıldım-

Evet, işe yaradı.

Arayan elimin altında bir lomboz açıldı ve başımı dışarı çıkarabileceğim kadar genişledi. Uh-huh. Evet.

İnsanlar bize ateş ediyordu.

Bir sürü insan. Çok sinirli, fey görünümlü bir sürü insan. İçlerinden biri aniden bir duvara çarptı ve biri *onlara* ateş etmeye başladığında arkasına düştü.

"Ne oldu?" Erin görebilmek için benimle mücadele ederek sordu. "Neler oluyor?"

"Sanırım arkalarında Pritkin var," diye mırıldandım, ama bunu söylemek zordu.

Bizi takip eden feyler bir şeye binmiş gibiydi çünkü kimse o kadar hızlı koşmuyordu ve koridor boyunca ileri geri zigzaglar çizerek manzaranın önüne geçiyorlardı. Gözlerimi kısıtım ve ayaklarının hiç hareket etmediğinden emin oldum. Bunun yerine, berrak ve dalgalı bir şey muhteşem fayans işçiliğini yırtıyor, onlar da üzerinde dengede duruyordu.

Sörf tahtaları vardı, diye düşündüm hayal meyal, ama altında hiç su yoktu. Tabii "tahta"nın kendisi o şeyden yapılmadıysa. Ki bu görüldüğü kadar çılgınca değildi.

Feyler, Yeşil Fey örneğinde olduğu gibi, bir dış koğuşun içine yerleştirilmiş sudan oluşan insan biçimli yaratıklar olan manlikanlar yapabiliyordu. Koğuş aynı zamanda yaratıkların hareketlerini de yönlendiriyor, feylerin onları hizmetçi, cephane katırı ve casus olarak kullanmasına izin veriyordu, çünkü bir kapının altına veya bir panjurun çitaları arasına sığacak kadar düz bir şekil de dahil olmak üzere neredeyse her şekle dönüşebiliyorlardı. Bir sörf tahtası bunun yanında çocuk oyuncağı gibi kalırdı.

Sadece bu sörf tahtaları onlara hızlıca yetişmelerini sağlıyordu.

"Çekil önümden!" Enid artık beni dövüyordu. "Bir bakayım!"

"Kendi lombozunu kendin yap. Bu benim," dedim ama yine de içeri çekilmek zorunda kaldım çünkü bir büyü neredeyse saçlarımı tutuşturacak kadar yakınımdan geçti.

Enid, şapkasını bir yerlerde kaybettiği için kızıl saçları uçuşarak başını dışarı çıkarma fırsatını yakaladı ve sonra aniden geri eğildi. Kadın

Sanki o da hiçbir şey anlamamış gibi şaşkın gözlerle bana baktı. Bir açıklama almak için çok fazla, diye düşündüm, şoktan kurtulup beni yakalamadan önce.

"Arkadaki Prens Emrys!" "Öyle mi?

Onu gördüğümü sandım-" "Onu öldürecekler!"

"Öyle mi? O zaman neden onları kovalıyor?"

Biraz daha sarsıldım ve hak etmediğime emin olduğum bir tokat yedim. Yine de kafamı biraz boşalttı. Bir kez daha baktım.

Evet, bu Pritkin'di ve evet, koridorda bir grup fey'i kovalıyordu, tıpkı Ölüm Yıldızı'ndaki Han Solo'nun bir grup stormtrooper'ın peşinden koşması gibi. Ve Darth Vader'ın adamları gibi, feyler de sadece bir takipçileri olduğunu ya da aslında hiç takipçileri olmadığını fark etmemişlerdi. Belki de bizi öldürmeye çok odaklandıkları içindir.

Ve sonra ışıklar söndü.

Karanlıkta bir an göz kırptım ve yavaşça kaybolanın sadece ışıklar olmadığını fark ettim. Koridor da öyleydi, çünkü şu anda alçak, uğursuz bir gümbürtü sesi çıkaran mavi-siyah bir tünelden geçiyorduk. Suyun altındaydı, bunu anlayabiliyordum çünkü

Yan taraflar neredeyse görünmezdi, ara sıra yuvarlak, metal iskele parçaları arasındaki koğuşlardan oluşuyordu.

Sanki Nautilus'ta bir gözlem koridoru olmalıymış gibi görünüyordu, ancak gözlemlenecek pek bir şey yoktu. Birkaç ufalanmış görünümlü Sütunlar uzakta hayalet gibi solgun parlıyor, sulu bir perdenin ardında ışıldıyordu. O loş suda bile görünecek kadar canlı olan sarı bir balık sürüsü, karanlık bir gökyüzünde süzülen parlak renkli kuşlar gibi süzülüyordu. Ve bir grup deniz insanı biraz ötedeki bir kum yığınınan dönüp biz çılgın yolculuğumuzda hızla geçerken bizi izledi.

Sol taraftaydılar, derinlere doğru uzanan tüneller üzerinde çalışıyorlardı ve bu tüneller uzaklara doğru kıvrıldıkça belli belirsiz görünüyordu. Ben inşaatçılara baktım, onlar da bana baktılar, boyunları inanılmaz derecede uzamıştı çünkü solungaçları yemek salonunda olduğu gibi derilerine yapışmak yerine tamamen açıktı. Şimdi balık kuyruklarının yarı saydam uçları gibi uçuşuyorlardı. . .

Kendine gel, Cassie!

Uyanmaya çalıştım ama bu bir mücadeleydi, yorgunluk hayalet parmaklar gibi beni kavırıyordu. Ayağımın altındaki metal döşemeye odaklandım,

Pinkie üzerinde koştururken hafif cınılama sesleri cıkartıyordu ve ara sıra metal iskeleye yerleştirilmiş ışıklar vardı. Sonsuz cıvit rengi su dışında odaklanacak başka bir şey yoktu-

Ve bu, diye dışındım, bir başka bđyđ cıvatası cığlık atarak yanımızdan geccerken, tđnelin kenarına cıpararak patladı ve ışıklardan birini sđndđrdđ.

Ve zaten yeterince đrkmđř olan Pinkie'yi đrkđttđ. Geniş ana tđnelden daha kđcđk bir yan tđnele sapmasına neden oldu, az đnce cıktığımız dđz, yaya yolundan cık bir rollercoaster rayına benzeyen karalama ağının bir parcasıydı. Enid de đyle dđřđnmđř olmalı, cđnkđ hemen beni tekrar tđrmalamaya başladı.

"Cıkarın bizi!"

"Neyin iccinde olduğumuzu bile bilmiyorum," dedim kalın bir sesle, Pinkie'nin boyun eğen etini iterek kendimi başka bir đstđ aacılabilir hale getirdim. Cđnkđ bu şekilde yarı yarıya gđremiyordum.

"Bu yaklaşan bir yarışmanın yolu! şurası," diyerek geldiğimiz yolu đfkeyle ışaret etti, "Fountain Court'tan şehre giden geccit. Ama bu değil ve henđz bitirmediler. Sabit değil!"

şaka yapmıyorum, diye dışındım, Pinkie'nin mecburen aacığı delikten başımı ve omuzlarımı dışarı cıkararak. Enid yanımda belirdi, zor nefes alıyordu cđnkđ evet. Orası olgunlaşmıştı.

Ama burası korkunccu, ana tđnelin koğuşlarının şeffaf, cam benzeri yapısından cık Pinkie'nin etinin jđle kıvamına benzeyen sallanan koridorlar boyunca yarışıyorduk. Onlar da aynı şekilde hareket ediyordu, biz gecctikcc rahatsız edici dalgalanmalar oluyordu.

Her an binlerce galon suyla birlikte başımızın đzerine cđkecekmiř gibi gđrđnđyorlardı. Yine de arkasına bir bakış, geri dđnmek iccin cık gecc olduğunu gđsterdi. Kaynayan bir nefret kđtlesi ve Pritkin hđlđ arkadan gelenleri avlıyor olsa da, geri kalanlar-

Neredeyse tepemizdeydiler.

"Bir şeyler yap!" Kızıl saacılı neredeyse kulağımın dibinde bağırdı. "Neden insanlar bana bunu sđyleyip duruyor?"

"Sen tanrıccasın!"

"Bu konu neden sadece bđyle zamanlarda gđndeme geliyor?" Hırladım ve sonra sustum. Cđnkđ bu duvarların sadece sarsılmaz değil, aynı zamanda gđzenekli olduğunu fark etmiştim.

Bunun nedeni henüz bitmemiş olmaları mı yoksa Yarışmanın boğulmayı içermesi gerekiyordu, ki bu da buralarda bir tema gibi görünüyordu. Her iki durumda da, Pinkie birkaç metre derinliğinde, bir an önce orada olmayan suyun içinde kayıyordu. Bu da çılgın parkuru rollercoaster'dan dünyanın en şeytani su kaydıracağına dönüştürdü ve Pinkie daha az koşuyor ve daha çok rollercoaster'a layık açılardan umutsuzca kayıyor ve bizi de yanında götürüyor!

Sonra bir telefon geldi.

Bizi bir tirbuşon gibi döndüren kayak pistine benzer bir inişten aşağı düşerken hemen fark etmedim. Ama kulağıma gelen küfürler görmezden gelinemeyecek kadar tanıdıktı. "Pritkin?"

"Can you . . . lanet olsun . . . ben!"

Ayrılmış gibiydi, küçük bir şey dışında mantıklı olabilirdi: Telefonum yoktu.

"Bunu nasıl yapıyorsunuz?" Sörf tahtasını kaybetmiş gibi görünen bir fey sırt üstü kayarak yanımızdan geçerken ve yarı çılgın bir mutfak hizmetçisi tarafından zaplanırken sordum.

Kulak zarımı tehdit eden bir parazit patlaması bana bir ipucu verdi, hatta Pritkin'in sesi tekrar gelmeden önce. "Çevirmene girdim! Şimdi şu lanet şeye cevap ver. ."

"Ne?" dedim. Daha iyi duymak için kulağımı tuttum ve yine de kesildi çünkü bir sürü balık, kaydırığın hızla parçalanarak kenarlarından gelen bir ton suyla birlikte aniden bana çarptı.

"Çık dışarı! Çıkarın şunu!" Pritkin çığlık atıyordu, ben nefes nefese kalmıştım ve öksürüyordum, Enid ise geçici bir şemsiye görevi görecektir bir kalkan oluşturmaya çalışıyordu ama yeterince iyi konsantre olamamış olmalıydı

çünkü aşağı inmeye devam etti, bizi tekrar sular altında bıraktı.

Pritkin'in benden ne yapmamı beklediğini bilmiyordum, çünkü hangi yönün yukarı olduğundan bile emin değildim. Yüzüme defalarca soğuk su tokadı yediğim için artık uyanıktım ama kimse buraya ışık koymadığı için hiçbir şey göremiyordum. Tek aydınlık, etrafımızda patlayan göz kamaştırıcı büyü ateşinden geliyordu. Bize pek sık isabet etmiyordu ama bunun nedeni muhtemelen feylerin de bir bok görememesi ve cehennemden gelen su kaydırığı olarak kalan pistti!

Başka bir fikrim olmadığı için, nafile olduğunu bile bile gücüme ulaştım. Ve öyleydi. O kadar da sihirli bir şey yoktu.

Ya portal o anda geri çevrildiği için ya da onu yönlendirmek için gereken enerjiden tamamen yoksun olduğum için parmak uçlarımda.

Her iki durumda da, mahvolduk.

Bu yüzden elimde kalan tek silahı kullandım ve hayalet bıçaklarımı feylere biraz daha eziyet etmek için geri gönderdim. Belki de yarı göremedikleri için, su fişkirirken onları kolay hedef haline getiriyordu. Pinkie artık her yerde koşmak yerine yüzüyordu. Bu iyiydi çünkü suda karada olduğundan daha hızlıydı ve kötüydü çünkü hepimiz boğulmak üzereydik, bu yüzden bunların hiçbir önemi yoktu!

Enid de buna karar vermiş olmalıydı çünkü aniden arkamızdaki fey'e öfkeden çok çaresizlik içeren bir büyü fırtınasıyla saldırdı. Fey'in kölesi olarak doğmamış olsaydı başka bir hayatta savaş büyücüsü olabilecek kadar etkileyiciydi. Etrafında parıldayan bir bulut oluşturarak büyü'nün parçalarını yakalayıp bağlarken, elinde bir parça büyü bile kalmamıştı.

Bir okçunun sadağından okları çekmesi gibi, giderken büyü yapıyordu.

Daha önce bu şekilde kullanıldığını hiç görmemiştim, hatta Dünyevi covenantler tarafından bile ve bir an için havadaki sise bakakaldım. Bizi bir sis gibi sarmış, pırıl pırıl, güzel, büyülü bir sis gibi çılgın, kıvrımlı parkur boyunca sahibini takip ediyordu. Elimi uzattım, hala zihnimin yarısı dışarıdaydı ve parmak uçlarımda parıldamasını izledim, bir zamanlar gördüğüm başka bir şey gibi, tanıdık bir şey gibi. .

Ve sonra derime battı, küçük bir güç parçası, içimde bir nabız atmasına neden oldu.

Hayır, sadece büyü değil, fark ettim; onun *yaşam gücüydü* çünkü insan büyü'sü buydu. Onları diğer herkesten ayıran şey buydu. Vücutları büyü yapıyordu, tanrıların beslendiği madde ve benim de bir zamanlar annemin yaptığı gibi özümseyebildiğimi yeni keşfettiğim şeyin ta kendisi-

Bu yüzden biraz daha yedim, bir zamanlar Vegas'taki sarayımda garip görünümlü bir keçi yaratığının küçük bir yıldıza yakıt sağlayacak kadar güç saçtığı gibi havadan çektim. Tanrılar onunla oynayarak susuzluklarını bile giderecek kadar güçlü bir şeye dönüştürdükleri için bu o kadar güçlü değildi ama yine de bir şeydi. Eğer gücüm geri gelirse, eğer onun enerjisini kullanabilecek kadar alabilirsem ve eğer bu şeylerden herhangi biri gerçekleşmeden önce yerimde kızarmazsam hayatımızı kurtarabilecek bir şey!

Tekrar eğildim, biri kör atışı yaparken yanımdan yayılan ısıyı hissettim. Öyle olmalı; karanlıkta hiçbirimiz bir şey göremiyorduk ve su bir gece yarısı gibi her yere düşüyor, fişkırıyor ve sıçırıyordu. öfkeli bir nehirde akıntılar arasında gezinmek. Ama yine de attilar, muhtemelen bir şey vurmayı umuyorlardı-

Ve yaptılar
da.
Sadece biz
değil.

Yanımdaki koğuşun bir bölümü biz geçerken patladı, bu yüzden ne olduğunu göremedim. Ama dalganın Pinkie'yi alıp tünelden aşağı attığını hissettim. Gerçi bizi neyin içinden geçirdiğinden artık emin değildim.

Su kaydırağı, ya da bir saniye önce su kaydırağı olan şey, şimdi denizde yüzen gevşek bir plastik torbayı andırıyordu. Herhangi bir şekle sahip olmasının tek nedeni içeri akan ve dışarı dolan suydı. Bu halimizle yüzeye bile ulaşamıyorduk, parçalanmış koğuşlar tarafından bir örümcek ağının kalıntıları gibi tuzağa düşürülmüştük.

Gücümün geri gelmesi o anı buldu ama bu sefer bize yardım etmek için çok geçti, özellikle de hâlâ kullanamadığım için. Enid'in gücü çölde bir yudum soğuk su gibiydi; susuzluktan ölmek üzere olan biri için harika ama işe yaramazdı. Bizi odalarımıza geri götüremezdim; yüzeye çıkamazdım; bu kadar bitkinken üç adım gidebileceğimden şüpheliydim-

Üç ayak.
Üç ayak.

Üç lanet ayak. Kahretsin Cassie, düşün! Bu neden bu kadar önemliydi?

Çünkü kafamın içinde bir çan gibi çalıyordu. Ama Pinkie'nin çığlıkları kulaklarımda yankılanırken, Enid beni sarsıp yüzüme bir şeyler bağırırken ve fey büyüleri karanlığı aydınlatırken, söz konusu kafa aynı zamanda parçalanmakta olan bir yolda döngüler yapıyordu. Ve tüm bunlar olurken kalp atışlarım bile bir *metre, bir metre, bir metre atıyordu*.

Ya da üç santime ne dersin, diye düşündüm, çünkü kalan koğuşların tüm genişliği bu kadarmış gibi görünüyordu. Diğer tarafa geçmek, zor olsa bile ve Enid bizi tekrar yüzeye çıkarabilir. Ya da hepimiz boğulmadan önce Pinkie yapabiliirdi.

"Kapat," dedim Pinkie'ye ve Enid'i kokuşmuş mağaraya geri çektim.

"*Ne yapıyorsun?*" diye bağırды, bu onun tercih ettiği ses tonuydu.

İlk defa umursamadım.

"Dünya'da Hail Mary denen bir şey," dedim, başımızın üzerindeki derinin sanki orada hiç yarık olmamış gibi iyileşmesini izlerken.

Şeytanlar.

Bazen onları sevmek zorundaydınız.

"Ne?" diye beni tekrar sarsıyordu.

"Bizi açık okyanusa götürmeye çalışacağım," diye açıkladım. "Ama elimde kalan her şeyi alacak. Bu da demek oluyor ki-"

"Açmak mı?" diye bağırdı. "Bir Margygr büyüsünü bozamazsın! Bu görev onlara bu yüzden verildi, kursta hile yapılmasın diye!"

"Kurs şu anda kendi kendine oldukça iyi parçalanıyor gibi görünüyor-"

"Çünkü henüz bitmedi!"

"-ve ben onu kırmayacağım; ondan kaçınacağım."

"Ne?"

"Sadece bizi yüzeye çıkar, tamam mı? Bundan sonra sana yardım edemeyeceğim."

Bana öylece baktı çünkü evet. Bir mutfak hizmetçisinden istenecek çok şey var. Ama sonra beni şaşırttı, çenesini düzeltti ve başını salladı.

Peki, tamam o zaman.

Sıra sende Cassie, diye düşündüm, gücümü topladım ve tereddüt ettim Çünkü bu kötü olacaktı. Pythian gücünün bana bağırdığını, bunu denemememi söylediğini, beni uyardığını neredeyse duyabileceğim kadar kötü. ruhumda yankılanan derin bir gümbürtüyle sahip olmadığı sözcükler. Ama kendimi kurtarmaya bile çalışmadan bu şekilde ölmeyecektim; ağa takılmış bir balık gibi boğulmaktansa zor yoldan ölmeyi tercih ederdim ve bu yüzden yer değiştirdim.

Bir an için hiçbir şey yoktu, sadece kör edici bir ışık ve yankılanan bir sessizlik, sahip olduğum her duyu aynı anda kesildi.

Eğer bu ölümse, o kadar da kötü değil diye düşündüm. Geçen seferki gibi değil.

Sonra "Tanrım" demekten başka bir şey düşünmedim. Oh, Tanrım. Çünkü kaybolan hislerim bir anda geri gelmişti ve-

"Oh, Tanrım!" Çığlık attım.

Başarabilir miydim bilmiyordum.

Acıdan başka bir şey bilmiyordum, ruhumun derinliklerinde, kemiklerimde yankılanan, çok ileri gittiğimi söyleyen, enerjim olsa kusacağım bir acı.

Bir inçin üç inç taşımak kadar önemi yoktu, Gertie'de öğrenmek zorunda kaldığım, çok fazla güç kanalize ettikten sonra ortadan kaybolan ve bir daha kendilerinden haber alınamayan birkaç eski Pythias gibi yapmış olabilirdim.

Muhtemelen küçük parçalar halinde oldukları içindir.

"Oh, Tanrım," diye inledim.

Biri bana bağıırıyordu ama kim olduğunu anlayamıyordum, düşünemiyordum, göremiyordum, acı dışında hiçbir şeye konsantre olamıyordum-

Ta ki aniden midem bulanana ve tüm bunların bir hiç uğruna olduğunu fark edene kadar. Çünkü karanlık okyanustaydık, ama etrafımız feyler tarafından sarılmıştı, onlar da parçalayıcı rotadan kaçmışlardı, çünkü bu işi benden daha iyi anlıyorlardı. Ve daha önce yarı yapılmış büyüü gayet iyi parçaladıkları için.

Sanki bizi parçalamak üzereydiler ve sanırım bunun geldiğini görmemizi istiyorlardı çünkü bir ortaçağ kalabalığının taşıdığı meşaleler gibi yüz hatlarının üzerinde parıldayan büyü ışığı topları çağırılmışlardı. Işığın tenlerini ve şeytani, neşe dolu gözlerini kapladığını görebiliyordum. Bundan zevk alacaklardı. . .

Ya da değil, diye düşündüm, Pinkie saldırıp o küçük yumuşak dokunaçlardan birini en yakındaki fey'in göğsüne saplarken.

Diğer taraftan bir kan bulutu ve yaklaşık bir mızrak şeklinde çıktı, hâlâ atan kalbi ucunda asılı duruyordu. Üçlü Tarzın için puan, Pinkie, diye düşündüm başım dönerek. Ama bir dakika içinde bunun bir önemi kalmayacaktı.

Ama değildi. Pritkin de değildi, arkalarındaydı ve feylerin gelişigüzel fırlattıkları kalkanlara karşı hiçbir işe yaramayan bir yaylım ateşi açıyordu. Yüzünü gördüm, Pinkie'nin dalgalanan postunun arasından bana bakıyordu; Enid'i gördüm, gözlerimi arıyordu, umutsuzca bir numaram kaldığını umuyordu; tüm o ışıkların parlak yansımada bitkin yüzümü gördüm ve olmadığımı biliyordum.

Ve sonra başka bir şey gördüm.

Ne olduğundan emin değildim ama deniz altındaki bir yanardağdan çıkan kara bir bulut gibi altımızdan kaynıyordu. Herhangi bir ateş parıltısı ya da altın rengi, erimiş kaya göremiyordum. Yayılan bir miazmadan başka bir şey göremiyordum.

etrafındaki karanlık suyu gün gibi parlak gösteriyordu.

Ve sonra hiçbir şey görmedim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

T İlk uyandığımda burnuma harika bir kokunun dolandığını hissettim. Ona uzanmaya çalıştım ama elim işe yaramadı. Daha doğrusu işe yaradı; ama sanki elim o şeyin altından kalkamıyormuş gibi hissettim.

Üzerinde oturan kayayı.

Ve göğsüm.

Ve

bacaklarım.

Ve yüzüm.

Ayrıca ağzımın hoş olmayan bir açıyla açık kaldığı izlenimine kapıldım ama ne ağzımı kapatabiliyor ne de salyalarımın akmasını durdurabiliyordum.

Tanrım, bu her neyse çok güzel kokuyordu!

Bir kaşık dudaklarıma değdiğinde tadı da güzeldi. Bir tür zengin, baharatlı balık yahnisi gibiydi, ağzım işbirliği yapsa şu anda gerçekten içine girebilirdim. Belki de beynim hâlâ bulanık olduğu için sorun yaşıyor gibiydi ama midem öyle değildi ve her zamanki gibi midem kazandı.

"O kadar hızlı yutma," diyen Pritkin'in sesi kulaklarımda çınlarken, ilk kaşık dolusunu yuttum ve sonra neredeyse yüzüstü kaseye düştüm.

Umurumda değildi; çok lezzetliydi. Ellerimin titrek de olsa çalıştığını, en azından kaseyi kaldırıp içindekileri görmeden yutacak kadar iyi olduğunu fark ettim. Tadı harikaydı ve hatırlayamadığım kadar uzun süredir susmayan midem birden yumuşadı ve neredeyse mırıldandı.

İçime sıcaklık ve memnuniyet yayıldı ve beni tutan sıcak, kaslı vücudu erkek şeklindeki bir oyuncak ayıya sahip olur gibi kavradım. O yeterince bulanıktı. Yanağım hâlâ çıplak olan göğsüne değdiği için bunu anlayabiliyordum.

Onayladım, karar verdim ve dünyada hiçbir endişe duymadan uykuya daldım.

İkinci kez uyandığımda erkek yastığım yoktu ve üşüyordum. Ayrıca göz kapaklarım yüzünden göremediğim biriyle konuşuyordum.

hepsi yapış yapıştı. Bir dakika boyunca etkisiz bir şekilde çırpındım.

"Senin bir tanrıça olduğunu söylüyorlar," dedi biri neredeyse suçlayıcı bir şekilde.

Yakın bile değil demeye çalıştım ama boğazım işbirliği yapmadı. Birkaç denemeden sonra doğrulmayı başardım ve arkamdaki kayalık duvara yaslandım. Sertti ve koleksiyonuma birkaç çürük eklemişti ama o anda pek umurumda değildi.

"Yakınından bile geçmiyor," dedim sonunda, yapış yapış gözlerimi ovuşturarak. Tanrım, kendimi ölmüş gibi hissediyordum.

"O zaman nesin sen?" diye sordu ses huysuzca. Sanki biri onu kandırmıştı ve ben de vaat edilen hayranlık faktörünü yerine getiremiyordum.

Yeni olan başka ne var? Sarı saçlarımı yüzümden çekip ilk kez etrafa bakarak merak ettim.

Gerçek bir hayal kırıklığıydı.

Arkamdaki nemli duvar, Pritkin ve benim bu çılgın yere ilk girdiğimiz yerdeki gibi bir mağarada olmamdan kaynaklanıyordu. Büyük ve siyahtı ve her iki yönde de dalgalanan çoğunlukla düz bir zemini vardı, her iki taraftan da daha fazla mağaraya benzeyen dallar vardı. Kayalık bir çıkıntıya sahip bir çukurda olduğum için fazla bir şey göremiyordum ama seçebildiğim kısımlarda gölgelerden tehditkâr bir şekilde sarkan sarkıt kümeleri vardı.

Mağaranın içinden, biraz önümden geçen bir nehir ya da kanal vardı, ses de buradan geliyordu. Ama hayır. Ses kanaldan değil, kanalda yüzen bir şeyden geliyordu ve bu ...

Doğru değildi. Ona göz kırptım ve o da büyük, balıksı bir gözden göz kırptı. Göz koyu maviydi, tıpkı yüksek kemerli, çıkıntılı boynundaki yüzgeçler ve sudan çıkan kıvrık bir kuyruğun etrafında dalgalananlar gibi ve ...

Ve bir an orada öylece oturdum, kırık bir oyuncak bebek gibi, kanalın kenarında kayıtsızca sallanan devasa bir denizatına benzeyen şeye baktım.

Dev bir denizatına ne diyeceğimi bilemedim. O da başka bir şey söylemedi. Sadece bana nefes verdi, uzun yüzünden değil, boynundaki birçok küçük ağız benzeri şeyden.

Solungaçlar mı?

Muhtemelen solungaçlardı. En azından çok fazla çırpınıyorlardı. Kafamın karışmasına yardımcı olmadılar.

Bir rıhtım gibi inşa edilmiş kanalın kenarına gizlendiği için vücudunun altını göremedim. Ama görebildiğim kadarı yeterliydi.

Ve buraya geldiğimden beri karşılaştığım diğer tüm büyük boy/mutasyona uğramış balıkların ölümcül olduğunu düşünürsek, beynim nihayet panikleyecek kadar uyandığında ağzımdan kaçan küçük miyavlama için mazur görülebilirim sanırım.

Pritkin neredeydi? Neden beni nemli bir rıhtımda tek başıma bırakmıştı? Peki bu *koku* neydi?

Bu sonuncusunun cevabını, Pinkie sıkıntıdan çıkardığım sestem hoşlanmayarak önüme geçtiğinde aldım. At büyüklüğündeki denizatının bir binicisi olduğunu da bu şekilde geç fark ettim. Küçük, tehditkâr olmayan bir binici, kızgın bir ifadeyle rıhtıma atladı.

Pinkie küçük bir meydan okuma çığlığı attı ve normal boyutunun yaklaşık iki katına çıktı, belli ki saldırmaya hazırdı. Bu bir köpeğin tüylerinin diken diken olmasını izlemeye benziyordu ama onun yerine sümüksü bir yağ vardı, bu yüzden yüzüme bir dokunaç yedim. Ama ondan kurtuldum ve ellerimi jelatinimsi deri kütlesini itti.

Ve hiçbir yere gitmedi çünkü Pinkie kımıldamıyordu. Bu bir sorundu, çünkü onun kabarık poposu benim istiflendiğim kayadaki hafif çukura girmiş ve orayı tamamen doldurmuştu. Beni kokuşmuş pembe bir yağ kütlesinin altında boğulmaya terk etti.

İnsanların nefes almaya ihtiyacı vardır.

"Hadi dostum, burada ölüyorum," diye nefes nefese kaldım ve biraz daha ittim.

Pinkie'nin yarı saydam kışının diğer tarafında belli belirsiz görebildiğim küçük sidikli yaratık, bir "tanrıçanın" aşırı koruyucu bir iblisle özgürlük için güreşmesini izlerken her an daha da sinirleniyordu.

Ve kaybetmek.

Bu tamamen benim hatam değildi. Pinkie geldiğimizden beri iki güzel öğün yemişti ve eğer bir fey atıştırmış olsaydı muhtemelen daha fazla yerdi ve bir fey atıştırmayı onun ötesine koymazdım. Seçici biri gibi görünmüyordu. Ve bu ona daha fazla güç vermişti.

Öte yandan ben, üzerimde bir fil oturuyormuş gibi hissediyordum ve bunun çoğu Pinkie'nin hatası değildi.

Son zamanlarda yaptığım sihirbazlık denemelerinden sonra, kim bilir ne kadar süre boyunca tükenmiş olacaktım ve bu da gücümün selam vermeye gelip gelmediğine bakmaksızın hiçbir yere gitmeyeceğim anlamına geliyordu.

İçimi çektim ve pes ettim, uzattığım kollarımla en yakın tombulu iterek kendime nefes alabileceğim küçük bir cep açtım ve dünyaya bir avuç domuz yağının içinden bakmaya razı oldum.

Ancak sohbet ortağım öyle düşünmüyordu. "Onu duydun," dedi, sesini ilk başta sandığım kadından çok bir kıza benzeterek. "Çekil!"

Pinkie hareket etmedi.

"O, o biraz tehlikeli," dedim. "Mesafeni korumalısın."

Aldığım tek karşılık alaycı bir homurtu oldu. "Ben her gün ondan çok daha tehlikeli şeylerle güreşiyorum," dedi ve itmeye başladı.

Ve beni şaşırtacak şekilde, bu sefer Pinkie gitti. Belki de çocuğa iyice bakıp tehlikede olmadığımı karar verdiği içindir. Ya da belki Çünkü denizatı o anda Pinkie'ye yakışır tiz bir çığlık attı ve meraklanıp oraya yöneldi. Ama her neyse, nefes alabiliyordum.

"Neden hâlâ kokuyor?" diye sordu kız.

Güzeldi ve kulakları dışında buraya aitmiş gibi görünmüyordu. Gözleri kadar siyah saç örgüleriyle dolu bir kafası, açık kahverengi bir yüzü vardı ve yapış yapış olmuş halde ayağa kalkmaya çalışmamı izlerken hafifçe sırtıyordu. Kot pantolon, üzerinde bir müzik grubunun adı yazan bir tişört ve örgü bir şapka giyse herhangi bir lisenin birinci sınıf öğrencisi olabilirdi.

Onun yerine, dar, mavimsi gri bir tunik ve pantolon giyiyordu, neredeyse arabasının rengiyle eşleşiyordu ve içine ince bir parıltı gömülmüş gibi görünen bir malzemedен yapılmıştı. Aksesuar olarak da Bazı pullu eldivenler ve Bay T'yi kışkındıracak kadar kolye, gerçi bunlar buralarda gündelik kıyafet sayılıyor. Ayrıca yalınayaktı ama buna alışmaya başlamıştım.

Sonunda az çok dik bir pozisyona geldim, sıırıslıklandım ve Pinkie'nin üzerime döktüğü şeylerin bir kısmını sıyırmaya çalıştım ama çoğunlukla başarısız oldum. Artık iki çeşit korumam vardı: ejderha pulu ve büyük bir çürümüş et yığınının layık bir koku. Harika.

Ve sonra kızın söyledikleri aklına geldi. "Hâlâ ne demek istiyorsun?"

Omuz silkti. "Rütbe aldıklarında ahırlarda kullandığım bir büyüyle vurdum. Yardımcı olmuş olmalı."

"Pinkie her zaman bir şeyler yayar. Yani bu tür şeyler işe yaramaz."

"Daha kötülerini de koklamıştım," dedi iki arkadaşımıza bakarak. Dev şeytani balgam tomarı ve büyük boy denizatı çok iyi anlaşıyor gibi görünüyorlardı ve mutlu bir şekilde birbirlerine bağırıyorlardı.

Gürültü mağarada yankılandı ama kimse koşarak gelmedi. Tabii diğer yöne gitmiyorlarsa. Onları orada suçlayamazdım.

"Ben Cassie," dedim kıza ve bir elimi uzattım, sonra onun da damladığını fark ettim.

Gözlerini devirdi. "Biliyorum. Ben Rieni. Seni almak için gönderildim." "Nereye?" Biraz endişeyle sordum.

"Büyükanne konuşmak istiyor." "Bu iyi bir şey mi?"

"Hayır."

Tekrar oturdum.

"Prens Emrys onunla birlikte," dedi alaycı bir tavrıyla ve tekrar ayağa kalkışımı izleyerek eğlendi.

Sonra da, bazıları kanalı oldukça sıkı bir şekilde çevreleyen, birbirine bağlı mağaralardan oluşan odalardan geçmenin tek yolu gibi görünen denizatına bindi. Ama bu ata binmek kadar kolay değildi. Neredeyse kanala düştüğümde fark ettiğim gibi.

Rieni beni son anda yakaladı ama yine de efendisiyle aynı küçümsemeyle bana bakan canavar yerine iskeleye geri dönmemle sonuçlandı.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," dedim ona, gerçi bu çok açıktı.

"Sen bir *tanrıçasın*."

"Yarısı ve ben çoğunlukla insani şeyleri aldık."

Karanlık, inanmayan gözlerle beni izledi. "Ve yine de bu mahkemeye mi geldin?"

"Zeki de değildim."

Bir kahkaha ya da alaycı bir homurtu olabilecek bir ses çıkardı, ve sonra tekrar rıhtıma atladı ve itti.

Ejderha pulu kaplı kığım istediğim kadar esnek değildi, şu anda erişteye benzeyen kollarım o kadar güçlü değildi ve lanet olası Denizatı sallanıp durdu, kendini hareketli bir hedef haline getirdi. Bazen de uzaklaşıp Rien'i ona tasma takmaya zorlarken beni de itip kakıyor. Ama ben

Bir şekilde hiçbir şekilde sırt denemeyecek bir şeyin üzerine çıktım çünkü ya o olacaktı ya da yüzümü suya gömecektim ve yeterince su içmiştim.

Ve sonra orada öylece kaldım, uzun omurgaya yapıştım, çünkü kolay bir tünec sağlayacak geniş bir sırt yoktu. Bunun yerine, yaratık Esasen dikti, beni bir merdivenin kenarında dengede durur gibi çaresizce asılı bıraktı. Hareket eden bir merdiven.

"Hayır, hayır, öyle değil! Solungaçlarını kapatıyorsun, bu yüzden nefes alamıyor," dedi Rien, ben ve denizati tekrar iskeleden uzaklaşırken.

"O kısım havada!" Dedim, panikleyerek çünkü rıhtım çok uzaklaşıyordu. Ve denizatlarının hava soluyamadığından oldukça emindim.

Ancak yanıldıkları kanıtlandı, en azından bunlar söz konusu olduğunda. "Hem hava hem de su solurlar, ama eliniz oradayken değil. Şimdi

Kımıldat!" dedi ve ben de kımıldattım çünkü o küçük bir eğitim çavuşuydu.

Ve sonra neredeyse kanala düşüyordum. Tekrar.

Rieni bir şeyler mırıldandıktan sonra dizginlerden tutarak beni geriye çekti, tutunmakla meşgul olduğum için fark etmediğim raf benzeri bir oturağa popomu yerleştirdi ve bacaklarımı diz hizasındaki üzengilere bağladı. Sonunda yarattığın giydiğini fark ettiğim eyerin dışı doğru çıkıntı yapan iki kısa oturağı vardı ve üzengilerle birlikte biraz denge sağlıyordu. Ama üzerinde kalmak için uğraşmak gerekiyordu.

Özellikle de zahmetsiz bir zarafetle benimkinin üstündeki koltuğa atlayan Rienin'ın çıkardığı bir tıklama sesiyle canavar ilerlemeye başladığında. Bu Bineğinin de paylaştığı bir şeydi bu ve bizi kanaldan aşağı, gerçek bir atı kıskançlıktan yeşertecek dalgalı, yumuşak bir süzülüşle götürmeye başladı. Ben de yeşildim ama farklı bir nedenden dolayı.

İçinden geçtiğimiz dünya tamamen yer altındaydı ama karanlık değildi. Mağaranın tavanı boyunca parıldayan zümrüt rengi bir şerit uzanıyordu ve bu şeridi rıhtımdaki kayalık çıkıntının altından, değişen ışıklar dışında görememişim. Ama şimdi gün ışığı yukarıdan gergin parmaklar halinde aşağıya iniyor, bizi belli belirsiz yeşile boyuyor ve zırhımın boyaya batırılmış gibi akmasına neden oluyordu.

Ama bu boya değildi; asılı bir nehirden süzülen gün ışığıydı. "Taht odasına kadar uzanıyor," dedi Rien, arkasına bakarak ve yüzümdeki şaşkın ifadeyi fark etti.

"Oraya mı gidiyoruz?"

"Hayır."

Başka bir şey sormadım. Sohbet etmekle ilgilenmiyor gibiydi ve ben de yukarı doğru bakmakla meşguldüm. Bir Chihuly sanat armatürüne benziyordu ama çok daha güzeldi. Bir keresinde Stratford'daki Circle'ın merkezinde buna benzer bir şey görmüştüm ama sanki biri Michelangelo heykelini bir kez görmüş ve hafızasından yeniden yapmaya çalışmış gibi soluk bir taklitti. Bu Circle büyüü yapmak için fey büyüüne sahip birini bulabilirdi - hatta saflarında birkaç yarı fey bile vardı, ama bu. . .

Hayır, bunu kopyalamamışlar.

Aynı derecede nefes kesici ve korkutucuydu, çünkü onu tutan sihir aynı zamanda çok fazla suyu da tutuyordu. Bu noktada defalarca boğulma tehlikesi atlatmış biri olarak, milyonlarca galonun üzerimize düşeceği düşüncesi bile bedenimi geriordu, özellikle de yer değiştiremediğim bir anda. Nimue'nin adamlarının bir düşmanın altından yüzerek geçip onları aşağı çekip çekemediklerini merak etmem için yeterliydi.

Suyun ve suyun içindeki korkunç şeylerin arasında aklı başında birinin neden buraya saldırdığını merak etmeye başlamıştım. Sonra kanalın diğer taraflarına baktım ve bu düşüncemi ikiye katladım.

Çünkü ben hayal kurarken manzara değişmişti.

Rieni'nin bahsettiği ahırlara girdiğimizi tahmin ettim çünkü biraz kokuyorlardı. Belki de Pinkie arkamızdaki suyu çalkalıyordu. Her iki şekilde de umurumda değildi çünkü kanalın her iki tarafında da tekne rıhtımı gibi inşa edilmiş açık kenarlı duraklar vardı, sadece içlerinde ne vardı. . .

Tekne değildi.

"Ah," dedim Rieni'nin omzunun üzerinden geriye bakmasına neden olacak kadar yüksek sesle.

Ve ilk kez belli belirsiz onaylar gibi göründü.

"Muhteşemler, değil mi?"

"Güzel," diye mırıldandım, aniden daralan kanalın her iki tarafındaki yüksek yaratıklar beni korkutmuyormuş gibi görünmeye çalışarak. Ama aynı zamanda ciddiymdim de. Her biri şu anki bineğimizden iki ya da üç kat daha büyük olan dev denizatları iki yanımızda şaha kalktı ve bizim tutunduğumuz nispeten küçük ve ağırbaşlı versiyondan çok daha gösterişli ve gürültülüydü.

Onlardan birine binmeyi hayal bile edemezdim. Sadece boyutları yüzünden değil, ki bu beni büyük postun üzerinde asılı küçük bir yumru olarak bırakırdı

Bir remora gibi. Ama bu yüzden, diye düşündüm, içlerinden biri bize dönüp yüzümün hemen üzerindeki havayı ısıtırken.

Bu sefer melemedim. Sadece baktım - kocaman, vahşi, altın gözlere; zebra çizgili bir post, siyah ve kirli beyaz ve desen devam ediyor Boynundan çıkan ve çıplak ağaç dallarına benzeyen devasa kemik çıkıntıları o kadar çok ve o kadar kalındı ki, denemeye cesaret edecek birinin ona nasıl binebileceğini anlayamadım; ve başını agresif bir şekilde savuruyordu. Ve bu, aldattıcı derecede küçük görünen ağzının inanılmaz derecede geniş açılarak denizatlarının sahip olmaması gerektiğinden emin olduğum sivri dişlerini sergilemesinden önceydi.

Ama burası Faerie'ydi, her şeyin sizi ilk fırsatta öldürebileceği ve öldüreceği bir yerdi, bu yüzden elbette öldürdüler. Aksi takdirde uzun zaman önce yenmiş olurlardı. Ama Rieni etkilenmiş gibi görünmüyordu.

"Kapa çeneni, Golygus," dedi koca boynuna vurarak. "Ne kadar güzel olduğunu biliyor," dedi az önce yaptığı lekeyi ovuşturarak ve gülerek. "Bu ve şampiyonumuz olması onu yüce ve kudretli yapıyor."

Golygus bu azarı beklediğimden daha iyi karşıladı, belki de Rieni'nin belindeki çantadan çıkardığı bir avuç karides yüzünden.

"Şampiyonun mu?" Ben sordum.

"Şimdiye kadarki en hızlı, üç yıl üst üste," dedi gururla. "Onu benden başka kimse idare edemez. Onu bir yavrudan yetiştirdim."

Bunun bir bebek anlamına geldiğini düşündüm ama şampiyon Pinkie'yi yemeye çalıştığı için sormaya fırsatım olmadı. Ama küçük dokunaçlardan birinin burnuna attığı yumruk, Rieni'nin tokadı gibi işe yaradı. Mağdur görünümlü canavar yaratık boynunu çılgınca savurdu ve pozisyon aldı ama Pinkie'ye yeni bir tane koparmaya çalışmadı, bu beni şaşırttı.

Geri kalan yüksek ruhlu yaratıkların çoğu da karideslerle benden ya da kokan yoldaşımdan daha çok ilgileniyor gibiydi. Rieni biz geçerken oraya buraya, özellikle de en uslu olanlara birkaç tane attı ve kısa süre sonra hepsi bir ödül umuduyla yerlerine yerleşti. Minik fey çocuk onları bir karidesle kutsasın diye yere çömelip uslu durmaya çalışan iki kat uzunluğundaki devlere baktım ve acaba rüya mı görüyorum diye düşündüm.

Ama hayır, hatta bir tanesi biz geçerken Rieni'nin omzuna sevgiyle sokulmak için eğildi. Yumuşak görünümlü, parlak neon pembe bir türdü. diken tipi yerine narin eşarplar gibi uçuşan çıkıntılar

Golygus'un övündüğü gibi. Alt kısımları maviden pembeye dönüyordu ve kendimi bir tanesine dokunup göründüğü kadar yumuşak olup olmadığını görmek isterken buldum.

Ben yapmadım.

Faerie'de geçen ay birkaç şey öğrenmiştim.

Ama alay devam ederken bunu aklımda tutmak zordu. Eğer burası kraliyet ahırı değilse, öyle olmalıydı, diye karar verdim, sergilenen güzelliğe bakarken. Bunlar arasında kemikli turuncu çıkıntıları olan muhteşem bir yanardöner yeşil; safir, altın veya zümrüt yeşili gözleri olan gösterişli zebra çizgili olanlardan birkaç tane daha vardı; ve yanık sienna, süper inişli çıkışlı, ince, kirli beyaz şeritleri olan bir tane, ve küçük bir kızın at kuyruğu gibi görünen bir "yele", omurgasından yukarı ve aşağı toplanmış, nerede Deri, saç benzeri ipliklerle sonlanan tutamlar halinde çekilmişti.

Bir favori seçmeye çalıştım ama yapamadım. Karnında lavanta rengi olan koyu mor bir tanesini, alt tarafı soluk yeşil olan parlak neon mavisini ve narin mavi yüzgeçleri olan göz korkutucu sarı bir tanesini çok sevdim. Tabii ki hepsinin yüzgeçleri vardı; bazıları biz süzülürken kafalarında mohawk gibi dikiliyordu, diğerleri ise sırtlarında ve kıvrık, prehensil kuyrukları boyunca uzanıyordu. Sonunculardan birkaçı biz yanlarından geçerken Pinkie'yi ya da beni tereddütle okşamak için suyun altından yukarı uzandı, belli ki bizim onları merak ettiğimiz kadar onlar da bizi merak ediyordu.

"İnanılmazlar," dedim Rieni'ye, gizlemeye çalışmadığım bir hayranlıkla, bu da onu biraz yatıştırmışa benziyordu.

"Böyle düşünmene sevindim. Yakında bir tanesine bineceksin."

"Zaten bir tanesine biniyorum," dedim, yarı inanmaz bir halde, soluk yeşil bir kuyruğunu uzatarak uzattığım elimin üzerindeki ipliksi yüzgeçleri okşarken. İpekten daha yumuşak kütle, başka bir dünyadan gelen bir el sıkışma gibi üzerinden geçerken elimi hafifçe kapattım. Gülünç derecede memnun ve bir o kadar da büyülenmiş bir şekilde sırttım.

Bu yaratıklar inanılmazdı!

"Hayır, yarışta demek istedim," dedi Rieni, son karidesini beni çok güzel karşılayan yeşil olana atarken.

"Ne?" Ben sordum.

"Bir sonraki yarışma," dedi sabırsızlıkla. "Eğer sen ve prens yarışacaksanız, ata bineceksiniz. Bu bir yarış."

Orada öylece oturdum, daha doğrusu oraya yapıştım ve ona baktım. Ta ki yaşlı bir adam gibi kükredi ve geri döndü. Ve yolculuğumuzu yüksek vitesle geçirdi.

"Umarım abuk öğrenirsin tanrıça," diye bağırdı biz suyun içinde bir sürat teknesi gibi ilerlerken. "Onları kontrol etmek biraz zor!"
Buna bir cevap verecektim ama beynim çığlık atmakla meşguldü.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Tu yolculuk, dalgaların bir iskeleye çarpması gibi önümüzdeki bir rıhtıma kabaran ve sıırıslıkılam olduktan sonra biraz daha az öyle olan bir grup ağırbaşı görünömlü tipe sıçırayan bir su akıntısııyla sona erdi. Denizatı bir anda durdu ama dalga durmadı ve geri tepen suıla beni de iyice ıslattı. Rieni'nin peşinden merdivenleri çıkarken belki kokuya iyi gelir diye düşündüm.

Birisi tarafından azarlanan bir adam.

Buradaki insanlar daha çok cıılalanmış mükemmelliğe benziyordu. sarayda ve mutfakta daha az dayak yiyen işçiler gibi. Giydikleriyle bir ev alamayacak kimseyi görmedim. Büyük bir ev.

Sırıslıkılam olmayan cüppeler o kadar ince ipekten dalgalanıyordu ki, yakalanmış bir esinti gibi görünüyordı. Mücevherler, yüzükler ve parlak şeyler

Bir kuyumcuyu ağlatacak kadar inci dizisi de dahil olmak üzere cüppeleri ve onları giyen insanları süslüyordu. Ve özenle örölmüş Hem erkeklerde hem de kadınlarda saç modelleri, smaçtan oldukça iyi etkilenmişti ve bu yüzden mi burada örgüler tercih ediliyor diye düşünmeme neden oldu.

İnsanlar oldukça sık ıslanıyor gibiydi.

Ama hiçbirini beni gördüğüne sevinmiş görünmüyordu, bu da rastgele denizci bebeklerle gezintiye çıkmanın en iyi hamlem olup olmadığını düşünmeme neden oldu. Ama sonra Pritkin'i gördüm. Sol taraftaki geniş koridorda bize doğru ilerliyordu ve her zamankinden daha koyu bir mavi tonunda kızarmış ve sinirli bir fedai gibi şişmiş olan Beyin tarafından takip ediliyordu.

Bu muhtemelen herkesin neden onları görmezden geldiğini açıklıyordu.

Pritkin kavgadan yeni çıkmış gibi görünüyordu; pırıltılı dalış pantolonu yırtılmış, saçları dağılmış ve çıplak göğsünde kurumuş kan izleri vardı. Umarım başka birine aittir ve yaraları kapatmıyordur, ama bunu öğrenme şansım olmadı. Çünkü bir anda aynı girintili çıkıntılı tünelden çıkan tanımadığım başka insanların akınına uğradım.

Pritkin'in yanından çıkmışlardı ama onu gördüğüm için o kadar rahatlamıştım ki fark etmemiştim. Ta ki önüme geçip, siyahlar giymiş yarasalar gibi üzerime doğru uçana ve beni iskelenin kenarına doğru geri çekip Pinkie'nin güdük "kollarıyla" onlara çılgınca vurmasına kadar... Yoluma çıkan birkaç saray mensubu geriye doğru tökezlerken, oldukça sert vurduğunu düşündüm.

Gürültüyü kesen bir ses, çevirmenimin bilmediği alçak ama nüfuz edici bir tonda bir şeyler söyledi ve siyah giysili ordu dağıldı.

Ve biraz ötede mırıldanan bir yığın haline dönüştüler, çok iyi göremedim çünkü cüppelerinin karanlığı etraflarındaki ışığı emiyor gibiydi ve onları bir grup fey şeklindeki kara delik gibi bırakıyordu. Ama ara sıra parlayan silahlarına bakılırsa muhtemelen muhafızlardı.

"Kenarda durmamalıydın, değil mi?" Rieni birine bir şeyler söylüyordu, sesi gerçekçi ve kaostan rahatsız olmamıştı. "Starlight'ın nasıl olduğunu bilirsin."

"Starlight," diye homurdandı yanında duran uzun boylu adam. "Nasıl olduğunu biliyorum ve sen de acele etmedin!"

Rieni, "Ahırları görmek istedi," dedi.

Kul

ak. "İyi misin?" Pritkin yanıma gelerek sordu. "Sanırım." Sesimi düz tutmayı başardım. "Neredeyiz? tam olarak?"

"Uzun hikaye. Diz çökme." "Ne?"

Ama Büyük Bir Şey olduğunu hemen anladığım bir kadın tarafından tartışmadan önce aldığım tek yardım buydu. Onun gelişiyile birlikte herkes sustu ve yoldan çekildi, hatta saygınlığın izin verdiğinden daha hızlı hareket etmek zorunda kaldıklarında bile. Sonra ben ve Pritkin hariç hepsi tek dizlerinin üzerine çöktü, bu da kendimi garip ve biraz da terbiyesiz hissetmeme neden oldu.

Ama buraya geldiğimden beri öğrendiğim bir şey varsa o da Pritkin'in dediklerini yapmaktı.

Ben de kokan zırhımla orada durdum ve gülümsemenin de liste dışı olup olmadığını merak ettim.

Olmadığına karar verdim.

Bu kasları çok sık kullanmayan birine benziyordu ama işe yaradığını kabul etmek zorundaydım. Uzun boylu, ince yapılı ve Rieni'den daha koyu tenliydi, sanki güzel yüzü bir abanoz parçasından oyulmuş gibiydi. Yüz hatları çok güzeldi ama onu asıl çeken saçlarıydı.

saçları, yere kadar uzanan bir atkuyruğu şeklinde toplanmış minik örgüler halinde yüzünden geriye doğru çekilmişti.

Yere kadar. Ve sonra biraz.

Daha önce hiç bu kadar yere dökülen saç görmemiştim, özellikle de örüldükten sonra... Kendimi, bunun ne kadar sürdüğünü anlamaya çalışırken buldum. Kahretsin Cassie, bu bir şaka değil! Onun Sadece kıyafetler bile bana bu kadarını söylüyor.

Burası için bile güzellerdi, ancak burada özenle hazırlanmış, inci taneleriyle süslenmiş cüppeler yoktu. Ya da akşam yemeğinde gördüğüm saydam, sadece orada gibi duran elbiseler bile yoktu. Hareket alanlarını engellemeyen bir koruma isteyen fey okçularının üzerinde gördüğüm dar, deri türünden bir zırh giymişti.

Bu tür genellikle daha fazla koruma için hecelenirdi, burada da öyle olduğunu varsayıyorum, çünkü süt rengi küçük yuvarlak kabaşon taşlar elbiseyi birleşme yerlerinde ve yaka çevresinde süslüyordu, hepsi de bana yaklaştığında aniden kırmızı renkte parlıyordu.

Bileğine yakın bir yere baktı ve sonra tekrar bana döndü. "Ondan uzak dur," dedi Pritkin'e ve beni şaşırtarak o da öyle yaptı, yaklaşık on adım geri çekildi.

O yaklaştıkça ışıklar hızla yanıp sönmeye başlamak dışında değişmedi.

Bir test gördüğümde anladığım ama ne olduğunu bilmediğim için kendimi tuttum. Tereddütlü bir şekilde elini uzatıp durakladığında korkmaktan başka bir şey yapmadım. Ve sonra, sanki kendini çelikleştiriyormuş gibi, omzumu sıkıca kavradı.

Işıklar aniden som altın rengine büründü ve kalabalık sanki prova edilmiş gibi teatral bir şekilde soluk soluğa kaldı. Ancak kadın öyle yapmadı. Aksine, sanki bunu bekliyormuş gibi boyun eğmiş görünüyordu.

Elini indirdi ve bana ancak zehirli olarak tanımlanabilecek bir bakış fırlattı. "Annene benzemiyorsun," dedi ve sonra aniden dönüp uzaklaştı.

* * *

"Fazla vaktimiz yok," dedi Pritkin, sesi alçaktı, herkesin çıktığı kayadaki aynı geniş tünelden aşağı itilirken. "Leydi Bodil anneni sevmezdi. Konuyu ona getirme."

"Planlamıyordum, bekle. Annemi tanıyor muydu?"

"Hepsini tanıyordu, yani tanrıları," dedi Pritkin acımasızca. "Saraydaki en yaşlılardan biridir."

"Öyle görünmüyor."

"Onda tanrı kanı var ama Nimue'ninki yok. Sonuç olarak taht için yarışmıyor. Bir şampiyonu var ama o da iyi durumda değil ve kimse onun kazanacağını düşünmüyor. Onun yerine biz geçeceğiz."

"Ne?" Şaşkınlıkla sordum. "Neden?"

"Onu bu fikri düşünmeye ikna edebildim-"

"Öyle mi?" Hafifçe irkilerek, çünkü Pritkin'in pek çok yeteneği vardı ama diploması bunlardan biri değildi, dedim.

"-ama sonuç hala havada. Yapmak zorundayız-"

Ama ne yapmamız gerektiğini öğrenemedim çünkü birdenbire koridordan çıkıp taht odası olmayan ama daha çok ahıra benzeyen geniş bir odaya girmiştik. Sadece yerde saman yoktu çünkü bu atlar dışarıdaki kanalda yatıyorlardı. Yine de diğer her şey beklediğiniz gibiydi.

Alışılmadık uzunluktaki denizati eyerlerinden bir sıra duvarda asılı duruyordu ve bir diğeri de uzun bir ahşap çerçeve üzerinde ya tamir ediliyor ya da yapım aşamasındaydı. Kaba ahşap masalarda deri işleme aletleri, yığınla dizgin ve dizginler ve ucunda adını koyamadığım ve kimsenin açıklamak istemediği parlak kristaller olan uzun, olta tipi şeyler vardı. Tezgâhlar duvarların etrafına dağılmıştı, nedenini bilmiyordum çünkü hiç arazi görmemiştim.

Bir köşede duran ve biz içeri akın ederken esnemekten başka bir şey yapmaya zahmet etmeyen Dünya benzeri bir kedi dışında hayvanlar burada.

Ve arka tarafta küçük bir alana yöneldi; eski püskü görünümlü bir masa, birkaç sandalye ve odanın geri kalanından ayıran küçük ahşap bir yarım duvar vardı, ahır şefinin ofisi gibi. Masanın arkasındaki yerini aldı ve bana ters ters bakmamaya çalıştı. Çoğunlukla başarısız oluyordu ama artık buna alışmıştım.

"Bir anlamaya varmalıyız," diye söze başladı ama ben buna yanaşmıyordum.

o.

Yeni uyanmıştım, bitkin düşmüştüm, hala açtım, oldukça üşümüşüm ve çok

Kokan zırhımın içinde rahatsızdım, kokunun tamamı Pinkie'nin suçu değildi. Kimsenin hiçbir şey açıklamamış olmasından bahsetmiyorum bile! Ayrıca Pritkin varken neden hiç tanımadığım bir kadını tahta geçirmek için hayatlarımızı riske atmamız gerektiğini de merak ediyordum.

Ama ben daha az kavgacı bir şeyle başlamaya karar verdim.

"Rhosier ve diğerkleri nerede? Onlar iyi mi? Mutfaktan nasıl çıktık? Bize saldıran o adamlar kimdi? Ve neden bize saldırdılar? Meydan okuyanların yasak bölge olduğunu sanıyordum!"

Bodil Pritkin'e baktı, o da ona baktı. "Konuştuğumuzda burada olmasının işleri kolaylaştıracağını söylemişim," diye yorum yaptı, onun için oldukça yumuşak bir şekilde.

"Neden olmadığını çok iyi biliyorsun!" Bodil'in eli masaya, bir bebek dizgininin yere kaymasına neden olacak kadar sert bir şekilde çarptı.

Pritkin'in tavsiyesini unutarak, "Ben annem değilim," dedim. Kara gözleri alev alev parlayınca da hemen pişman oldum.

Kelimenin tam anlamıyla. Bir an için kırmızıya döndüler ve ben sadece oturduğum için geri çekilmedim.

Kapa çeneni Cassie, dedim kendime. Sadece kapa çeneni.

"Bunu nereden mi biliyorum?" diye tısladı. "Duyduğuma göre, sen de öyle olabilirsin!"

"Peki bu ne anlama geliyor?" Diye sordum çünkü ağzım beynimin çılgınca sinyallerine itaat etmiyordu. Ağzım uyanmış ve şiddeti seçmişti. Ağzım bizi öldürtecekti çünkü bizi oradan çıkarmamın hiçbir yolu yoktu.

Pritkin de aynı şeyi düşünmüş olmalıydı çünkü eli, sandalyenin koluna dayadığım elimi uyarırcasına sıktı. Ama Bodil beni şaşırtarak soruyu cevapladı. "İnsana benziyorsun," dedi gözleriyle beni bir aşağı bir yukarı süzerek.

"Yumuşak, zayıf, genç. Kızımın kızından çok da büyük değilsin ama bir savaşçı gibi ejderha pulu giymişsin. Kaç yaşındasın?"

"Sana zaten söyledim," dedi Pritkin. "Bu-"

"Benim için önemli!" diye hiddetle ona döndü. "İstediğin şey-" "Bekle, bunu sen mi istedin?" Ona bakarak söyledim. "Neden?"

"Sence neden?" Yeşil gözleri benimkilere parladı ve görüldüğü kadar sakın olmadığını gösterdi. "Neredeyse suikasta uğruyordun, ne? Bir günden az bir sürede beş kez mi? Korunmaya ihtiyacımız var! Bodil güvenliğimizi garanti edebilir.

."

"Mücadelenin dışında," diye belirtti.

Pritkin sanki her şey tamamlanmış gibi, "İsteyebileceğimiz tek şey bu," dedi. "Beş mi?" Kaşlarımı çattım. "İki kere-"

"Sadece o lanet balo salonunda bile bundan fazlası vardı! İçeri girdiğimizde o yaratıktan bahsetmiyorum bile-"

"Balina Olmayan'ı sayamazsın. O bir meydan okumaydı-"

"Ne?" Rieni, kollarında gevşekçe tuttuğu büyük kahverengi deri çantasıyla içeri girdi ve masanın kenarına oturdu.

"İlk yarışmada dövüştüğümüz şey," dedim ona bakarak. Sonra da rahatsız edici bir şekilde hareket ediyor gibi görünen elindeki çantaya baktı. "Ya da ben geldiğimde Pritkin çoktan buradaydı-"

"Kim?" Kafası karışmış görünüyordu.

"Uh, Prens Emrys, ve bu neden ... kıvranıyor?"

"Bebekler," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Peki sen Cetus'tan mı bahsediyorsun?"

"Ne?" Şaşkın ve rahatsız olma sırası bendeydi çünkü bir şey gözüme çarpıyordu.

Sandalyemi biraz geriye çektim.

Güldü ve çantayı kucağıma bıraktı. "Sorun değil. Bir süre bebek bakıcılığı yapabilirsin."

"Rieni!" diye bağırdı büyükannesi -tahminen-. "Sorun değil; onları seviyor," dedi kız, dışarı fırlayarak.

Rieni'nin istediği her şeyi yaptığı ve bundan kurtulduğu izlenimini edinmiştim çünkü feyler yaklaşık her bin yılda bir çocuk sahibi oluyor ve onları şımartma eğilimi gösteriyorlardı. Gerçi Yeşil Feyler damızlık olarak ithal ettikleri insanlarla sisteme hile karıştırmışlardı. Belki de yarı yarıya değildi.

Onlar pek iyi giyinmezlerdi.

"Bazılarının var," dedi Bodil, sandalyesinde arkasına yaslanıp düşüncelerimi duyabildiğini saklamaya bile çalışmadan. "Ve evet, seni kısmen okuyabiliyorum.

Melez olmanın avantajlarından biri," derken dudakları büküldü.

"Onu anlamadım," dedim dalgınca çünkü "bebekler" kucağımda kıvranıyordu. Zırh giydiğim için hiç bu kadar memnun olmamıştım, diye düşündüm, zehirli olup olmadıklarını merak ediyordum. Sonra da bir tanesi minicik, sevimli burnunu uzatmışken nasıl böyle düşünebildiğimi merak ettim.

Pritkin, "Tehlikeliler," diye uyardı.

"O yaşta değil," dedi Bodil, çantanın kapağını geri itip merakla dışarı bakmaya başlayan bir düzine küçük yüzün daha ilkine katılmasını izlerken.

Boyları bir santimden fazla olamazdı, öyle ki bir tanesini parmağıma yüzük olarak sarabilirdim. Ama gökkuşağının her rengindeydiler, rengarenk yavru denizatlarıydılar.

ama kimse bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Ya da şu anda her tarafıma tırmanıyor olmaları, keseden zırhıma atlamaları ve burada durup yansımalarına merakla bakmaları gerçeğinden.

"Um," dedim. "Biraz yardım?"

"Ordumuzu istiyorsun," dedi Bodil. "Tanrılara karşı savaşınız için."

Zihin okuyabildiği konusunda beni uyarmış olmasına rağmen, birdenbire ortaya çıkıverdi. Bu tür şeylerde gösterdiğinden çok daha yetkin olan Mircea ile çok zaman geçirmiş biri olarak, bu beni şaşırtmadı. Ama sinir bozucuydu.

"Kurumayacaklar mı yoksa?" Biraz umutsuzca söyledim. Birinin zırhımın altına girmesini istemiyordum. İstemedim!

Pritkin, "Düşüncelerini okumak için dikkatini dağıtmaya çalışıyor, Cassie," dedi. "Dikkatin dağıldığında daha kolay oluyor."

"Öyleyse çıkarın şunları üzerimden!"

Ama o kadim fey'e bakmakla meşguldü. "Bu savaş er ya da geç size de gelecek. Geldiğinde müttefiklerinizin olması daha iyi."

"Top yemi olarak kullanabileceği askerlere ihtiyacı olan adam böyle diyor!" "Günahlarınızı bizim üzerimize yıkmayın," diye tersledi Pritkin.

"Ve sen de biliyorsun ki insanlar gelecek olana karşı duramaz. Eğer tanrılar geri dönerse-"

"Görünüşe göre çoktan buradalar," diye tıslayarak bana baktı. Küçük kaçakları oldukça sümüksü keselerine geri koymakla meşguldüm -ve neden her şey sümüksüydü- başımı kaldırıp bakamadım ama o gözlerin ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum. "Her şeyimizi onların yavrularından birinin önderliğindeki bir savaşa yatırmamızı mı bekliyorsun-"

"Dikkatli ol," diye uyardı Pritkin.

"-daha iyi olduğunu bilmenin hiçbir yolu yokken! Annesi de rekabetten kurtulmak istiyordu, böylece tek başına hüküm sürebilecek, araştırdığı her şeyin kraliçesi olabilecekti! Kızının farklı olduğuna neden inanayım ki?"

"Gözlerin olduğu için mi?" Pritkin inanmayarak söyledi. "Ona bakın!"

İkisi de baktı.

Gözlerimin önündeki bir kıvrımdan sarkan minik bir denizatiyla biraz da sinirli bir şekilde yukarı baktım çünkü bu şeyler yavru kurbağalar gibi zıplıyordu! Zararsız görünmeye çalıştım, ki şu anda çok da zor olmasa gerek. Ama Bodil ikna olmamıştı.

"İyi kamuflaj," dedi bana hain bir gülümsemeyle. "Ama ünün senden önce geliyor. Büyük Apollo'nun, daha da güçlü Ares'in katili ve

Şimdi Athena'nın, ya da ben öyle duydum. Evet, karanlık fey topraklarından gelen fısıltılar bize ulaşıyor, hatta dış dünyadan gelenler bile. Seninle tanışana kadar inanıp inanmayacağımı bilemediğim hikâyeler anlatıyorlar."

"Ben kendimi giydirme oyunu oynayan bir çocuk sanıyordum," dedim çünkü her iki şekilde de anlamamıştı.

"Zihnine bakana kadar ben de öyle düşünüyordum."

"O zaman bilmelisin ki ben tanrıları öldürmedim, hiçbirini-" "Doğrudan değil. Ama bir general son darbeyi vurmaz, değil mi? O savaş planını yapar ve riskleri üstlenmeyi başkalarına bırakır-"

"Başkalarından benim için savaşmalarını istemem!"

"Yine de bize soruyorsun," diye hırladı. "Ya da bulup parmağında oynattığın fey prensi krallığı senin için kazandığında bize emir vermeyi bekliyorsun. Ama yapmayacak. Benim şampiyonum kazanacak-"

"Şampiyonunuz kendini öldürtecek!" Pritkin dedi ki. "Suyun içinde değilse bile dışında-"

"O hedef alınmadı!"

"Çünkü kimse onun bir tehdit olduğunu düşünmüyor! Ben de onu hedef almazdım!" O muhteşem gözler yine kıpkırmızı parladı. "Ama sen beni hedef alırdın.

Her şeyi kazanmak için ihtiyacın olan yardımı almak için beni kandır, sonra ne olacak? Söyle bana, Pythia," dedi ve birden bir engerek yılanı gibi üzerime atıldı. "Senin için tanrıları öldürenler nerede? Onlara ne oldu?"

Ona göz kırptım ama yalan söylemeye çalışmadım. Zaten yalan söylemezdim ama o gözler üzerimdeyken bunu yapmam imkânsızdı. Bir şey, bir ağırlık, bir güç ya da belki de o kadar çok bastırılmış duygu barındırıyorlardı ki, onlarla buluşmak zordu.

"Ares Apollo'yu öldürdü," dedim. "Ya da bir insan, kendi büyülerinden birini ona geri gönderdiğinde öldürmek üzereydi. Senin de bilmen gerektiği gibi."

Öyle de olmalıydı; Yeşil Fey söz konusu adamı iyi tanıyordu.

Eski Galler, köleler için en sevdikleri avlanma alanlarından biriydi ve canlı bir büyülü topluluğun üreme programları için görünüşte sınırsız cadı sağladığı yerd. Ve Arthur adında bir kralın bunu durdurmaya çalıştığı ve Ares'i durdurmuş olmasına rağmen başarısız olduğu yerd.

Bunun bile tek başına onun efsanesine değdiği söylenebilirdi. "Yaptım," dedi kuru bir sesle. "Ve şimdi o öldü-"

"Bu yüzlerce yıl önceydi!"

Pritkin, "Savaştan yıllar sonra saray mensupları tarafından alaşağı edildi," diye ekledi. "Bunu biliyorsun-"

"Bildiğim tek şey, ne onun ne de bu küçük tatlı şeyin düşmanlarını yarıp geçmesine yardım eden ve bunun bedelini ödeyen diğerlerinin kaderini paylaşmaya niyetim olmadığı. Al onları."

Bu sonuncusu, öfkeli olduğu zamanlarda bile, konuşmasının çoğunda olduğu gibi soğuk bir kayıtsızlıkla söylenmişti, öyle ki siyah cüppeli muhafızlar üzerimize çullandığında şaşırmıştım.

Yine mi, diye düşündüm, ışıklar sönmeden hemen önce.

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

I Bir gün içinde ikinci kez sert, tüylü bir göğsün üzerinde uyandım ve yine de eğlenceli değildi. Ağzım kurumuştı, vücudum ağrıyordu ve kendimi uyuşturulmuş gibi hissediyordum. Ya da kafama büyük, yastıklı bir çekiçle defalarca vurulmuş gibi.

Ben de başka bir şey hissettim.

"Çişim geldi," diye soluklandım ve altımdaki göğüs hareket ederek elimi tahta bir kovaya benzeyen şeyin kenarına koydu. Gözlerimi açtığımda gördüm ki, evet. Kova. "Ciddi misin?" Benimle birlikte hücreye benzeyen bir yeri paylaşan Pritkin'e sordum.

"Mahkûmlar için Fey konaklama yerleri lüks değildir," diye onayladı.

Bu yetersiz bir ifadeydi. Küçük oda yaklaşık olarak büyük bir banyo büyüklüğündeydi, tuvaleti olmadığı düşünülduğünde bu ironik bir durumdu. Duvarlarla uyumlu kayalık bir zemini vardı ve tamamı karanlık ve ürkütücü bırakan yerel siyah taşlandı.

Bir duvarda ışık sağlamak için parmaklıklarla çevrili tek bir pencere olması da buna yardımcı olmuyordu ama bu da çoğunlukla karanlığı daha da belirginleştiriyordu. Kapıda daha küçük bir açıklık daha vardı ama o da karanlık bir koridora bakıyor gibiydi çünkü o taraftan hiçbir şey gelmiyordu ve kimse bize bir fener bırakmamıştı. Bir karyola, battaniye ya da su kaynağı da bırakmamışlardı, sadece yerde biraz saman ve bir kova bulunan düz, hafif nemli, siyah bir oda.

Lanet olsun, feylerden nefret ederdim.

"Mahkûmlar mı, tutsaklar mı?" Hırladım. "Adı neydi, bizi kaçırdı!" "Leydi Bodil, öyle görünüyor."

"Ne anlamı var ki?" Tökezleyerek ayağa kalktım ve kovamı kullanabileceğim bir köşe buldum. "Onun zavallı şampiyonunu yenemeyelim diye bizi hapse mi atıyor? Sanki başkası yenemeyecekmiş gibi?"

Pritkin başını duvara yaslayıp gözlerini kapatarak, "Sanırım hile yapmayı planlıyor," dedi. "Ve bizim müdahale etmemizi istemiyor."

"Bir şampiyonu engellemek yasak olmalı!" Dedim, alaycı bir şekilde homurdandı.

Çünkü evet.

Faerie.

"Peki, bizi dışarı çıkaracak mısın?" İşimi bitirip geri döndüğümde sordum. Pencere pervazında görünen kaya miktarına bakılırsa taş duvarlar oldukça kalın görünüyordu ama Pritkin'in bunun için bir uygulaması vardı.

Ya da daha doğrusu, onu bir ağaca hapsedip Faerie'ye kaçmadan önce babasından çalan annesinden miras kalan bir fey yeteneği. Dört elemente de hükmedebilmesinin sarayda kollarını açarak karşılanmasına neden olacağından emindi. Spoiler uyarısı: öyle olmadı.

Annesi Igraine, Nimue'nin bir insandan olan çocuğu olduğu için insan, fey ve tanrı kanının melez bir karışımıydı. Nimue, Dünya'da başlattığı köle ticaretini yönetecek bir lider istemişti ancak hiçbir saray mensubuna güvenmiyordu. Bu yüzden bir tane doğurmuş ve davaya olan bağlılığı sayesinde saraydaki yerini kazanacağına dair yüce yalanlarla onu Dünya'ya göndermişti.

Oradayken Igraine başka bir insanla evlenmişti ve iki kez melez olan kızları Morgaine bu nedenle büyükannesi kim olursa olsun sarayda hor görülüyordu. Ama hırsları vardı ve bu hırslar annesi gibi Dünya'da ölmeyi içermiyordu. Hırslar ki

Fey'e göre onu iğrenç biri yapmıştı.

Statüsünü yükseltmek için, bir iblis lorduyla seks büyüsü yaparak onların yeteneklerini çalmıştı. O da bunları yıllar boyunca birlikte olduğu çeşitli yarı-fey kadınlardan çalmıştı. Ve ortaya çıkan yarı iblis çocuk, feylerin adını bile bilmediği bir şeydi.

"İğrençlik" Pritkin'in davasında ciddi şekilde yetersiz kalmıştır.

Yani, prens olsun ya da olmasın, Dünya'da mücadele etmeye ve umarım ölmeye terk edilmişti. Ve yıllar içinde buraya birkaç kez geldiğinde, fey mirasını öğrenmeye hevesli olduğu ilk zamanlar pek de iyi geçmemişti. Görünüşe göre hiçbir şey değişmemişti.

"Büyülenmiş," dedi kısaca. "Ne?"

"Duvarlar. Ve pencere. Ve kapı. Bu da Ahırların depoları, ama burada daha önce de fey tutmuşlar. Tüm oda korunuyor."

"Peki ya iblisler? Ya da büyücüler?" Çömelip onu dürttüm. "Sende bir şey olmalı!"

Bu bana canlı yeşil bir bakış kazandırdı. "Ya Pythias?" dedi dikkatle.

Metal kırımın üzerine oturdum. "İşim bitti. Portal tanrıları beni kayırsa bile, en azından bir gün boyunca hiçbir yere gidemeyeceğim."

"O zaman bu bir sorun."

Şüphelerimin arttığını hissettim. Sesi, sabrıyla ya da bir krizin ortasında uyuyabilmesiyle tanınmayan Pritkin için fazlasıyla Zen'di. Yine de uyukluyor gibi görünüyordu.

"Ve bu senin için sorun değil çünkü?" diye sordum. "Kafam karışık."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani burada hayatta kalma ihtimaliniz var. Bodil tamamen iyi huylu değil ama bizi öldürme ihtimali de yok. Derinlerdeki o katliamdan kaçmamıza yardım eden oydu."

"Bize yardım mı etti?" Bana daha çok bize bıçak saplayacakmış gibi görünmüştü. "Onun adamları yaptı," diye açıkladı Pritkin, gözleri hala kapalıydı ve merak ettim

Eğer o uğursuz görünümlü bulut buysa, Bodil'in siyah cüppeli muhafızlarından bazılarıydı. "Rhosier onları aradı ama önce onu kontrol edecek zamanları olmadı." Dudakları büküldü. "Muhtemelen iyi oldu."

"Soylu bir evin muhafızlarını çağıran bir aşçı mı?" Hiçbir şey anlamadan sordum. Cevap vermeyince onu tekrar dürttüm.

Kahretsin, uyan!

Pritkin iç çekti ve uyumasına izin vermeyeceğimi anlayarak doğruldu.

"Bana fazladan bir doz Somnolence verdi," dedi bir elini yüzüne sürerek.

"Etkisi geçmeye başladı ama beni tekrar uyutmaya çalışıyor."

"Bunu etkisiz kılacak bir şey yapamaz mısın?" Karşı büyüler neredeyse otomatik hale gelene kadar savaş büyücülerine öğretilirdi. Çoktan bir tane kullanmış olmasını beklerdim.

Bir an için burnunun kenarını sıktı ve sonra temizlemeye çalışır gibi başını salladı. "Hayır, tek tükenmiş olan sen değilsin."

Gözlerimin açıldığını hissettim. "Ama... tüm o enerji, bir kamp dolusu feyden aldığın tüm o büyü-"

"Gitti. Bu kadar uzun sürmesine şaşırdım." "Ama yüzlerce fey vardı-"

"Ve buraya gelene kadar ve geldiğimden beri beni rahatsız eden yüzlercesi. Bitti, Cassie. Sonuncusunu, kendi büyümün çoğuyla birlikte mutfaktaki kavgada kullandım."

Başını tekrar kayaya yasladı ve ben bir an öylece oturup afalladım. Pritkin'in büyüsü tükenmemişti. O çok hayıflandığı iblis kanı onu tanıdığım tüm savaş büyücülerinden çok daha güçlü yapmıştı.

Kötü gününde bile bir *tanktı*.

Ama tank kaka yapmış gibi görünüyordu.

Ve sonra söylediklerinin geri kalanı aklıma geldi. "Bekle. Bekle. *Bekle*. Neredeyse hiç sihrin yokken birkaç düzine fey'i *tek başına* mı kovalıyordun?" Bir gözünü kırdı ve bana baktı. "*Neden?*"

"Nedenini biliyorsun."

Evet, yaptım! Bu da durumu daha da kötüleştirdi. Eğer beni indirmeye bu kadar kararlı olmasalardı, o küçük numara onu öldürtebilirdi! Ve bana bile yardımı olmazdı ve-

Ve sonra ona vurmaya başladım, ancak şu anda bir kedi yavrusu kadar zayıf olduğum için pek bir etki yaratmadı. Yine de bir saniye sonra bileklerimin yakalandığını fark ettim, bu da öfkemi daha da arttırdı.

"*Ölebilirdin!*"

"Sen de öyle." Yeşil gözleri neredeyse neon rengindeydi, bu asla iyiye işaret değildi. "Ve bir keresinde bana söylediğin gibi, neden senin için günün her anı hayatını riske atmak sorun olmuyor da ben seni kurtarmak için benimkini riske atamıyorum?"

"Üç düzine fey vardı! Beni kurtarmayacaktın! Benimle birlikte ölecektin!"

"Ve sen bunu tercih etmeyeceğimi mi düşünüyorsun?" Birden kendimi sırtüstü yatarken buldum, üstümde kızgın bir savaş büyücüsü vardı. Ve tamam, artık uykusuzluktan şikâyet edemezdim. Pritkin, son kavgamızdan sonra beni takip ederek mutfığa girdiği zamanki gibi görünüyordu.

Ve evet.

Bunu konuşma fırsatımız olmamıştı, değil mi?

"Paylaşmak için orada olmazsan tacın benim için bir anlamı olacağını mı sanıyorsun?" diye sordu. "Sen ölürsen ben ne yaparım sanıyorsun? Bunu hiç düşündün mü? *Sence ne yaparım?*"

"Bunu sen bitirirdin," dedim, ona bakarken, ondan gelen sıcaklığın gücüyle öfkem dağılıyordu.

Pritkin çok kötü bir kelime söyledi. Sanırım iyi hissettirdi çünkü ardından birkaç tane daha söyledi. "Bu iş *bitti*, anlıyor musun? I

Bodil'le konuşurken bile ne düşünüyordum bilmiyorum. Sanki o bizi bir şekilde koruyabilirmiş gibi!"

"Yarattığım izlenimden sonra bunun pek olası olduğunu sanmıyorum," diye itiraf ettim. "Özür dilerim; dinlemeliydim-"

Ama o çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Önemli değil. Sen dışarıdayken bunu düşünmek için zamanım oldu, daha önce buranın bana sağlamadığı bir şey. Ve biz onun şampiyonu olmayacağız; hiçbir şey olmayacağız. *Buradan* çıktığımızda -eğer çıkarsak- işimiz bitecek. Toparlanıyoruz ve-"

"Biz-"

Bu noktada bana karşılık vermedi ama sert bir şekilde sarsıldım. Kafamın arkası birkaç kez yere çarptıktan sonra beni fark etti, kaldırdı ve beni göğsüne doğru çekerken güçlü bir eliyle çürük parçamı kavradı. Dakikada bir mil ilerliyordu çünkü uyku hali olsun ya da olmasın, sulu ölüm tuzağındaki o korkunç anı hatırlamak onu uyandırmıştı.

Ve kararlılığını ortaya koydu.

"Pritkin," diye başladım bir süre sonra bizi ileri geri sallarken, ama anlaşılan konuşma sırası bende değildi.

"Bunların umurumda olduğunu mu sanıyorsun?" diye fısıldadı saçlarıma doğru. "Taçlar, tahtlar, güç ve zenginlik-" diye bir küfür daha savurdu. "Babam bunlar için yaşıyor. Benim için değil!"

"Ama sen bir *savaş büyücüsüsün*. Bir yemin ettin-"

"Pythia'yı korumak için, ki ben de bunu yapmaya çalışıyordum. yap!"

"Bundan biraz daha kapsamlı," dedim yumuşak bir sesle, ama o Dinliyorum.

"Ben de *eskiden* bir savaş büyücüsüydim. Karım öldükten sonra varlığıma bir anlam katmak için üstlendiğim bir şey. Kolordu ne zaman bir iblisle karşılaşsa büyücüler kan kaybediyordu, ben de yardım etmek için devreye girdim ve belki de yardım ettim. Ya da belki de bu kendime söylediğim bir yalandı çünkü uğruna yaşanacak başka ne vardı ki?"

Sesi sertleşti. "Fey haklıydı. Asla doğmamalıydım. Ama doğdum ve hayatımla iyi bir şey yapabilirim. Seni buradan çıkarabilirim!"

Nedense hücreden çıkmayı kastettiğini düşünmemiştim. "Ve nereye gideceksin?" diye sordum.

"Cehennemler."

Bu retorik bir soruydu, bu yüzden bir cevap beklemiyordum. Özellikle de bunu. "Ne?"

"Cevap cehennemler." Bana bakmak için geri çekildi. "Oraya gidebiliriz, Cassie-"

"Ama sen cehennemden nefret ediyorsun-"

"Çoğundan nefret ediyorum; birkaç istisna var. Ve onlar konseyin bile tam kapsamını bilmediği koca bir evreni oluşturunlar! Yıllarca, yüzyıllarca seyahat edebiliriz ama her şeyi asla göremeyiz.

"Ve belki, bir yerlerde, bizim için bir yer bulurlar. Kendi tarzında güzel, tuhaf ve farklı bir şey, belki de bir çift insanı kabul edecek kadar çok fazla yaygara olmadan serseriler. . ."

Sustu ama gözlerinde bunu görebiliyordum, bir süredir gösterdiği ilk umut kıvılcımını. Ve bu beni tamamen ürküttü çünkü Pritkin ... hayır. Sadece hayır.

Cehennemlerden ve onlarla ilgili her şeyden *nefret ederdi*.

Ama belki de buradan daha çok nefret ediyordu. Buraya kaybetmeyi bekleyerek gelmişti, Faerie hakkında benden çok daha fazla şey biliyordu. Ve bundan kısa bir süre sonra ölmeyi bekliyordu, ki bu uzun zaman önce kabul ettiği bir şeydi.

Ama sonra ben ortaya çıktım, fey çıldırdı ve o zamandan beri neredeyse her saat beni tehlikede izlemek zorunda kaldı. Kaçmak ve beni de yanında götürmek istemesine şaşmamalı! Bu düşünce hiç aklıma gelmemiş gibi değildi.

"Eskiden ne hakkında hayal kurardım biliyor musun?" Ona sordum.

"Bazen Vegas'ta, özellikle ucuz atlattığım bir olaydan sonra, ama özellikle Gertie'nin yerinde. Agnes tarafından defalarca kıcıma tekmeyi yediğim ve bunu asla anlayamayacağımdan emin olduğum o günlerden sonra. Kanıtladığım tek şey unvanıma layık olmadığım mıydı?"

Sadece çene çizgisi bile ona ulaşamadığımı gösteriyordu. Ama bu beni durdurmadı çünkü bunu duymaya ve anlamaya ihtiyacı vardı - çıkışı yokmuş gibi görünen bir umutsuzluk çukuruna düşmüş tek kişi o değildi. Aylarca, belki de yıllarca orada *yaşadım*; artık bilmiyordum bile.

Ama bir başkasının yüzünde tanıyacak kadar uzun.

"*Seni* düşündüm," dedim. "Seni alıp gitmeyi. Bir yere, kimsenin bizi bulamayacağı bir yere. Önce bir tatil, Tanrı biliyor ya bir tatili hak ettik! Ve sonra. . ."

"Gittiğimizi kimse bilmeyecek, değil mi? Ya da biraz daha uzatırsam, belki de uzun bir süre. Yeterince zaman

bir hayatım var-"

"Bunun nesi yanlış?" Gözlerinde gerçeği görmeme rağmen Pritkin homurdandı. Aynada kendime her baktığımda olduğu gibi o da bunun yanlış olduğunu biliyordu. Bu yüzden kendi gözlerimle karşılaşmak istemediğim için fazla bakmamıştım.

Çünkü bunu yapabilirdim. Tanrım, yapabilirdim! Pek çok kez.

Birinin, belki de Gertie'nin kendisinin peşime düşmesi riskine rağmen, çünkü her gün karşılaştığım tehlikelerin yanında bu neydi ki? Belki de bana acırdı, hatta kalmama izin verirdi. Ne de olsa bir gelecek yoksa ne diye geri dönecektim ki?

"Bir tane olduğundan emin olmak için." Sesinde kelimeleri duyabiliyor ve ruhumda bir delik açan keskin gözlerini görebiliyordum.

Gertie hiçbir şeyin yanıma kâr kalmasına izin vermezdi. Pythia olmak için her şeyden vazgeçmiş olan Gertie, ödediği bedeli anlamıştı, hepimiz anlamıştık. Ve benim de anladığımdan emin olmuştu.

Ve neden.

"Çünkü bunu yaparsam," dedim usulca. "Asla geri dönemeyebilirim. Yapamayabilirim; Pythian gücü beni terk edebilir. Ama öyle olmasa bile ... yıllar sonra, bir ya da iki çocuktan sonra-" Pritkin acı çekiyormuş gibi gözlerini kapadı. "Elimizdeki her şey bittikten sonra, bundan vazgeçebilir misin? Savaş için, herkesin iyiliği için, *bedelini bile bile*-"

"Savaş umurumda bile değil!" dedi vahşice, yeşil gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ben senin için buradayım. Faerie için değil, o her kimse artık, beni asla kabul etmeyen ve etmeyecek olan insan alemi için değil, lanet iblisler için de değil. Onlar ve feylerin hepsi yanabilir, ama sen değil. Sen değil!"

Ve sonra beni öptü ve hepsi oradaydı, söylediği her kelime başka bir dilde yazılmıştı, daha sert, daha karanlık, daha ilkel bir dilde, içimde benzer bir şey uyandırdı. Tehlikeli bir şeydi çünkü beni buna ikna edebilirdi; evet, edebilirdi. Doğru olduğu için değil - bu konuda doğru olan hiçbir şey yoktu. Ama kolay olduğu için, onu öpmek gibi, kollarına atılmak ve asla arkama bakmamak gibi.

O kadar kolaydı ki, elimdeki her şeyi alıp götürdü.

"Peki bu hayata sahip olmanın tam olarak ne anlamı var?" diye sertçe sordum. "O çocuklar, o gelecek - her gün bunun bir yalan olduğunu bildiğimizde? Kalıcı, *gerçek* bir şey inşa etmediğimizi mi? Bizim için, onlar için, her şey bir anda yıkılana kadar ödünç alınmış bir zamanda yaşamak.

Savaşmak istemediğimiz bir grup ilahi canavardan nefret ve intikam ateşi mi?"

"Savaşmak için, ama yenmek için değil," dedi Pritkin, yüzü bembeyaz ve korkunçtu. "Eğer bir grup fey'i bile alt edemiyorsak-"

"Fey'in canı cehenneme!" Dedim, çünkü evet, biliyordu. John Pritkin pek çok şeydi ama aptal bunlardan biri değildi. Bazen gerçek çok kasvetli hissettirdiğinde fantezide kaybolmasaydı insan olmazdı. Ama o

söylediğim her şeyi biliyordu.

Sadece bir çıkış yolu göremedi.

Ellerini tuttum. "Sürekli kazandıklarını söylüyorsun ama şu ana kadar tahtada sadece bir puan var ve o da bizim. Ve evet, buraya geldiğimizden beri bizi öldürmek için ellerinden geleni yapıyorlar ama *henüz ölmedik*. Görünüşe göre kaybeden onlar ve bunu biliyorlar. Eğer bir tehdit değilsek neden bizi alt etmek için bu kadar risk alsınlar ki?"

"Senin ne kadar büyük bir tehdit olduğunu biliyorlar-" "Ve haklılar." Ona sabit bir şekilde baktım. "Ama onlar Seni hafife alıyorum. İki diyarın prensi, dört elementin sahibi, üç büyü türünün komutanı-"

"Emredecek bir şeyim olduğunda."

"-ve her yönüyle belalı. Endişelenmeliler."

"Ben de öyle," diye mırıldandı Pritkin ve beni aşağı çekti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

HTeni benimki kadar soğuk olmasına rağmen dudakları soğuk hücrede sıcaktı. Ve hatta uyumak için bile diğer benliğine dönüşmeyi inatla reddeden zırhım daha da sıcaktı, Burada her yerde tehlike hisseden ben, birdenbire gümüş ipekten bir bulutun içinde kayboluverdim. Çünkü kendimi Pritkin'in kollarından daha güvende hissettiğim başka bir yer yoktu.

İkimiz de terli ve kirliydik ve ortam aklıma gelebilecek en romantik ortamdı ama bunların hiçbiri önemli değildi. İnkübüs enerjisi etrafımızda döndüğünde, kirli oda neredeyse güzelleşti, siyah kaya parmaklıkların arasından süzülen ışıktaki parıltı, serin, hafif küflü hava temiz ve taze hale geldi ve altımızdaki saman palet

Kuş tüyü bir yatak kadar rahat. Umursadığımdan değil.

Tek istediğim etrafımdaki sert kollar, dudaklarımdaki sert dudakları, Boynumu, göğsümü, göğsümü öperken kirli sakalların çizik çizik oluşu. Onunla kavga etmekten bıkmıştım; onunla kavga etmekten nefret ediyordum! Senkronize olmamızı, birlikte çalışmamızı, birlikte savaşmamızı istiyordum. Buraya geldiğimde hayal ettiğim şey buydu.

Ama bulduğum şey bu değildi. Geldiğimden beri bir şeyler ters gidiyordu, garip, yanlış bir şeyler. Ve hala da öyleydi.

"Ne oldu?" Nefes nefese kaldım, koptum.

"Hiçbir şey."

"*Anlat bana,*" çünkü hiçbir şey değildi ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Gözleri benimkilerle buluştu, gözlerinde aldatma yoktu ama görmek istediğim umut da yoktu. "Ne istediğini biliyorum," dedi, sesi sertti. "Ve bunu sana verebilirim. Ama anlamalısın ki, bu sefer bu yeterli olmayabilir. Ben yeterli olmayabilirim."

"O zaman ... belki de yardıma ihtiyacımız vardır," dedim yavaşça. Başını iki yana salladı. "Bodil açıkça belirtti-"

"Hayır, Bodil değil. Bizimkilerden biri. Bir takım kurmanıza izin var-" "Burada kazanabilecek bir takım mı?" Sarışın bir kaş kalktı.

"Pythian Mahkemesi'ni arayabilirim. Onları bu işe karıştırmak istemedim ama-"

"Ve yapmamalısın da. Büyüsü Faerie'de güvenilir bir şekilde çalışabilecek tek kişi Rhea ve o senin varisin."

Hayır, Rhea olmaz, diye düşündüm, güzel, nazik ve henüz yarı eğitilmiş varisimi görünce. Bütün varlığım bu fikre isyan etti. Faerie'de tam olarak bir kez bulunmuştu ve bana kalsa bu son kez olacaktı. Ve benim yardımcılarım da olmayacaktı.

Güçleri burada benimkinden daha güvenilir olamazdı ve hepsi iki yüz yaşlarındaydı, bu da bir büyü kullanıcısı için bile yaşlıydı. Son zamanlarda her biri birer kahramandı ama Pythian gücünü yönlendirmek zordu ve sarayımı güvende tutmak için yeterince uğraşıyorlardı. Genç kana ihtiyacım vardı.

"Meclisler," dediğimi duydum, birkaç iyi niyetli Büyük Anne'nin bana emanet ettiği küçük meclis inisiyelerine göz kulak olmak için meclisime katılan üç etkileyici cadıyı görünce.

Bugünlerde cadı meclislerinin yarısı yarı fey olduğu için onlara ihtiyaç vardı. Bu, çeşitli büyücüler de dahil olmak üzere çok az kişinin bildiği bir büyü türüydü.

saraydaki işçiler. Ama burada mükemmel olurdu!

Özellikle de sadece güçlü değil aynı zamanda kurnaz ve yaratıcı oldukları için. Bunca yıl boyunca Gümüş Çember'in onlara fırlatabileceği en iyi şeylere karşı hayatta kalmak ve aynı zamanda halklarını feylerin baskınlarından korumak için böyle olmak zorundaydılar. Ne yazık ki, covenler tam olarak benim dostlarım değildi.

Bazı radikal liderler savaşın kendilerine Çember'den öç almak için mükemmel bir fırsat verdiğine karar verdiğinde yakın zamanda bir çatışma yaşamıştık. Bunu durdurmuştum çünkü şu anda ihtiyacımız olan son şey birbirimizle savaşmaktı ama bu onların hoşuna gitmemişti. Çoğu Pythias'ın olduğu gibi benim de Çember'e biraz fazla bağlı olduğumdan hep şüphelenmişlerdi ve bu şüphelerini daha da artırmıştı.

Bir savaşı durdurmuştum ama çok az arkadaş edinmiştim. .

"Burada hoş karşılanmaz," dedi Pritkin sanki benim yerime sözünü bitirircesine. "Sadece kazanmak değil, ikna etmek zorundayız ve bizim için savaşması için dışarıdan bir ordu getirmek, özellikle de o ordu-"

"Onları ikna edebileceğimi bile varsayıyorum." Çünkü Cadılar Meclisi'nin sorunu hep bu olmuştu. Yüzyıllar önce Çember'le savaşırken en iyi yanlarını feda etmişlerdi. Hayatta kalanlar ise

Bunun dışında kalanlar, yere inenler, kendi başlarının çaresine bakanlar ve dünyanın asılmasına izin verenler.

O zamandan beri izledikleri model buydu.

Benim çağrıyla gelmezler, gelseler bile bir ordu Alorestri'nin bunca yıldır köleleştirdiği ve aşağıladığı insanlardan oluşması bize pek oy kazandıracak gibi görünmüyordu.

"Savaş büyücüleri o zaman," dedim. "Alorestri'nin onlarla anlaşmaları var; onları köle olarak talep edemezler! Ve Pythia'ya yardım etmeleri gerekiyor."

"Pythia'yı *korumaları* gerekiyor," diye düzeltti Pritkin. "Seni korumak demek seni buradan uzaklaştırmak demek, kazanmana yardım etmek değil."

"Ama Faerie dedi ki-" Kendimi durdurdum. Çünkü bir gezegenin ruhunun bana emirler verdiğini açıklamak işe yaramayabilirdi. Mircea'nın karanlık fey başkentine doğru yola çıkmadan önce konsolosa ne yaptığını tam olarak anlatmamasının nedeni de buydu. Bunun ne kadar iyi karşılanacağını biliyordu.

Gümüş Çember'in vekil başkanı Jonas Marsden ile başa çıkmak, iki bin yaşındaki paranoyak bir vampirle başa çıkmaktan biraz daha kolaydı. Kraliçe, kuvvetleri de son zamanlarda bazı yenilgiler almıştı. Güvenmediği bir orduyu bize getirmek için onları tehlikeye atacak gibi görünmüyordu. Fey sarayının yarısı diğer taraftayken olmaz!

"İblisler!" Umutsuzluğa kapılarak söyledim. Çünkü burası beklediğimden çok daha kötüydü ve ben de kötü olmasını bekliyordum. Ama sadece mücadelelere katılabilmek için hayatımız pahasına savaşmamız gerekirken nasıl kazanabilirdik ki?

"Konsey'i buraya herhangi birini göndermeye ikna edebileceğinizi varsaysak bile,"

Pritkin, "Büyülerinin bize yardım edecek kadar iyi çalıştığını ve feylerin bir iblis ordusuna kölelerinden oluşan bir ordudan daha fazla isyan etmeyeceğini düşünürsek, düşmanlarımız için çalışmadıkları riskini göze almamız gerekecek," dedi.

"Ama onlar lanet olası menüde! Tanrılar onları bizden daha çok istiyor. Bir ineğin bir kasap için çalışması gibi olurdu!"

"Evet, ama çoğu pek semiz inek değil ve yeni efendileri için pek bir yemek oluşturmazlar. Ama bunu yapabilecek diğerlerini toplamakta faydalı olabilirler."

"Tanrım."

"Dünya böyle işliyor Cassie, her dünya. Bu da dahil." Ve evet, öyleydi. Ve bu hiçbir şeyi değiştirmede.

"Yine de gitmeyeceğim," dedim ona açıkça. "Biliyorum."

Beni tekrar öptü ve o malum soruyu sormama gerek kalmadı. Çünkü hepsi oradaydı. Bensiz gitmezdi. Beni burada bırakmazdı.

Bu da uzaylı bir tanrıçaya olan körü körüne inancımın ikimizin de ölümüne neden olabileceği anlamına geliyordu.

Mircea'nın başka bir dünyada kaybolmasına neden olmuştu ve onu geri getirebileceğimden emin değildim. Yine de kızını onun peşinden oraya göndermiştim. Onu da mı ölüme göndermiştim?

Bilmiyordum, tıpkı artık hiçbir şey bilmediğim gibi. Gertie, ya benim hakkımda yanılıyorsan? Umutsuzca düşündüm. Ya ikimiz de korkunç bir şekilde yanılıyorsak?

"Yapma bunu," dedi Pritkin geri çekilerek. Hissettiklerimin öpücüğümde de olduğunu tahmin ediyordum.

Ve sonra bundan daha fazlası oldu. Vücuduma bir ürperti yayıldı, ellerim titredi, dişlerim takırdamak istedi ve gözlerimden yaşlar süzüldü, oysa onlara gücüm yetmezdi, oysa bu kadar zayıf olamazdım! Şimdi değil, belki de hiçbir zaman, ama sadece savaş değil, *baskı* da hiç bitmeyecek gibiydi. Şüphe. Her zaman var olan ve her şeyi tüketen, bunu yanlış anladığım korkusu.

Ya Pritkin haklıysa?

"Belki ordu olmadan da kazanabiliriz," diye fısıldadım. Ve hiçbir uyarı olmadan dünya yok oldu.

Saldırı olduğunu varsaydım, çünkü tabii ki öyle düşündüm. Burada yaşadığımız tek şey buydu! Ama bu öyle hissettirmedi.

Daha önce de bu yolculuğa çıkmış olmama rağmen ne hissettiğimi söylemem ve neler olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Ama eğer bu Faerie'nin çocuklarıyla paylaştığı kolektif bilinç olan Common, geçen seferkinden daha kaotikti. Hem de çok daha fazla.

Genellikle çoğu fey bunu bir geri dönüş olarak yaşar: yüzyıllık bir tavernada olurlar ve o yoldan hiç geçmemiş olsalar bile aniden yerel şarabın tadının nasıl olduğunu veya yahninin ne kadar kötü olduğunu hatırlarlar.

Ama bir ataları hafızayı yanlışlıkla Ortak'a, yani isteseler de istemeseler de tüm feylerin katıldığı ortak akla "yüklemişti". Dinlerinden anladığım kadarıyla, tüm feylerin

Onlar Faerie'nin ruhundan kopmuş ve dışarı çıkıp hayatı deneyimlemeleri için beden verilmiş parçalardı. Ve öldükten sonra, edindikleri bilgilerle ona geri döneceklerdi.

Bu arada, ona hala bir düzeyde bağlıydılar ve hissettiklerini, gördüklerini ve duyduklarını geri iletiyorlardı. Bazen de bu durum her iki taraf için de geçerliydi; bireysel feyler kendilerine ait olmayan anılara sahip oluyorlardı. Birdenbire daha önce bilmedikleri bir yerin yönünü biliyorlardı. hiç gitmedikleri, hiç tanışmadıkları birini tanımak ya da atalarının bin yıl önce içtiği şarabı tatmak. Onlar için bu tür geri dönüşler genellikle birkaç saniye ya da daha kısa sürerdi, ama Faerie bunun ana bilgisayarı gibiydi belirli bir bilgisayar ve o hepsini aldı.

Daha önce birkaç kez yaptığı gibi şimdi de bir kısmını bize gösteriyordu. Ancak bu, o durumlarda gördüğüm kristal berraklığındaki versiyon değildi,

Neredeyse orada olmak gibi hissettirmişti. Bu . . . Bunun ne olduğunu bilmiyordum. Sarayın içinde hızla ilerlediğimiz, puslu koridorlardan geçip belirsiz duvarların ve tavanların arasından sanki orada yoklarmış gibi geçtiğimiz için baş döndürücü olmaktan başka bir şey değildi.

Ve sonra tekrar mutfaklara, aynı boğucu koridor boyunca sert kayayı kesen ve şimdi büyü ile kararmış duvarlarda lekeler ve yerde kurumuş kan sıçramasına benzeyen bir şey vardı. Ve nihayet, baş döndürücü bir merdivenden aşağı, tenimde hissettiğime yemin edebileceğim, kaba yontulmuş ve ısıracı bir elektrikle kaya gibi sert, korunaklı bir duvardan geçtim.

ortasına doğru sürüklenirken bile. Ve dışarı-

Emin değildim. Ama bir triyaj merkezine dönüştürülmüş kayadan oyma depolardan birine benziyordu. Rhosier'in adamlarından bazıları duvar dibindeki karyolalarda inliyordu; diğerleri daha önceki ekmek fırıncılarından bazıları tarafından sargıya alınıyordu, çevik parmakları olan, hamur yoğurur gibi hızlı bir şekilde sargı saran metanetli görünümlü kadınlar; ve bazıları da yüzlerini örten çarşafarla bir köşede, ne olduğunu yeni öğrenmiş olması gereken aile üyeleri olduğunu tahmin ettiğim kişiler tarafından ağlıyordu.

Bir kadının kendini isle kaplı bir adamın üzerine attığını, çığlık atıp onu dövdüğünü, asla uyanmayacağı halde onu uyanmaya zorlamaya çalıştığını ve bağırıp onları pençelerken diğerleri tarafından geri çekilmek zorunda kaldığını gördüm

-

"O iyi, o iyi, onun iyi olduğunu biliyorum-"

Baktığım her yer korkunçtu, özellikle de bu yayının sorunlu olan tek kısmı görsel olmadığı için. Sesler garip bir şekilde yankılanıyordu.

Bazı kısımlar garip bir şekilde gürültülü, bazıları ise neredeyse sessizdi. Bir kadının çığlık attığını gördüm ama onu zar zor duyabildim, ceset yığınının doğru sürüklenen bir adamın bedeni yerde sağır edici bir sesle kazınıyordu.

Başka birinin kalp atışları kulaklarımda yavaşlıyor ve nefesimi tutup tamamen durmasını bekleyene kadar zayıflıyordu. Tam da bir Kafamı delip geçtiğini hissettirecek kadar yüksek bir sesle bağırıp kulaklarımı kapattım, yarı eğildim, saniyeler içinde neredeyse çıldıracaktım. Aniden kesilmeden önce, Pritkin'in küfürleri dışında her şey kesilmişti.

Ve sonra Faerie sahneyi çarpıttı, artık görmeme, duymama izin vermedi. Rhosier'in Enid'le konuştuğu köşede olanlar hariç. Ve birden her şey bulanıklıktan yüksek çözünürlüğe geçti.

"Onlar için geri dönmeliyiz!" Enid aşçının suratına ya da ulaşabildiği kadarına bakıyordu. Boyu onun üzerinde yükselmesine izin veriyordu, ama onu korkutmayı pek başarıyor gibi görünmüyordu. Muhtemelen Çünkü dikkatini öfkeli kızıl saçlı ile dolup taşan acil servisin kaosunu düzenlemek arasında bölmek zorundaydı.

Aralarında inleyen bir adamı destekleyen birkaç kişi daha koşarak içeri girdi ve Rhosier parmaklarını şıklatarak duvarın yanındaki bir boşluğu işaret etti.

"Şurada, birazdan biri onu görecektir," dedi, tam Enid kendini kaybedip etraflarına bir koruma duvarı örerek ikisinin odanın geri kalanıyla bağlantısını kesmeden önce.

Ama bizden değil. Faerie kendi dünyasında kilitli kalmadı, bu yüzden olan tek şey, biz kalkanın içinden ilerlerken görüşümüzün biraz dalgalanmasıydı. Ve sonra bizimle yakından ve kişisel olarak netleşti çünkü kalkan küçüktü, Enid'in o çılgın kovalamacadan sonra gücü azalmıştı.

"Neden yapamayacağımızı çok iyi biliyorsun!" Rhosier ona öfkeli görüldüğünü söyledi. "Riske girmeyeceğim-"

"Her şeyi!" diye tükürdü. "Hiç yapmıyorsun! Hep yarın, bekle ve sabret, sabretmekten yoruldum! Eğer orada olmasalardı, Generys ölmüş olacaktı!"

"Eğer onlar orada olmasaydı, kız zaten tehlikede olmazdı. Muhafızların neden geldiğini unutuyorsun-"

"Ben hiçbir şeyi unutmam!" Enid hırladı, o alaca gözleri aniden bir kaplaninkine daha çok benzedi. "Hiçbir şey. Yıllarca süren kötü muameleyi, sürekli korkuyu

Ne yaparsak yapalım hiçbir şeyin değişmeyeceğinden eminiz. Şanslıysak yılda birkaç yüz kişi çıkarıyoruz. Her yıl bundan daha fazlası doğuyor, köleliğin, yoksunluğun ve acının içine doğuyorlar - bir ömür boyu."

Glamourie'sini bırakıp adamın yüzüne baktı ve ben ne kadar kötü olduğunu unutmuştum. O parçalanmış surat derisinin geri kalanında bembeyaz duruyordu, yara dokusu artık kızaramıyordu. Ve korkunçtu, Hiçbir şeyin silemeyeceği kıskanç bir kadının öfkesinin yırtık pırtık sırtı.

"Her gün buna bakmak zorunda kaldığımda unuttuğumu mu sanıyorsun? Bana böyle bir seçenek bıraktıklarını mı sanıyorsun?"

Rhosier ona sert bir sesle, "Bence sakinleşmen gerek," dedi. "Yoksa patronumuzu kızdırma ve herhangi birinin dışarı çıkmak. Leydi Bodil bizim için büyük bir risk alıyor ve korkunuz size bu hakkı vermiyor-"

"Hak mı?" diye güldü ve bu çok çirkindi. "Herhangi birimizin ne hakkı var sanıyorsun? İsyan için uydurduğumuz zavallı bahanemiz bile onlardan birine bağlı!"

Bana doğru bir kol fırlattı ve Pritkin'e doğru tökezlememe neden oldu. Ve sonra devam etmek çünkü sabırsız bir tanrıça tarafından aniden yakalandık ve ileriye doğru roketle gönderildik. Ya da Bizi yerden yere vurduğundan beri aşağıya doğru.

Sanki kontrolden çıkmış, cam kenarlı bir arabaya biniyormuşuz gibi, şaşkın gözlerimin önünden bir anda geçip giden Asansör. Daha fazla depo, koğuş olduğunu tahmin ettiğim bir yerde iskambil oynayan bir grup gardiyan, bir kadının yüzünü nemlendirdiği ve bir adamın odadan çıktığı bir yatak odası gözümün önüne geldi. Röntgenci Tanrıça ve ekibine aldırmadan doğum günü kıyafetiyle banyoya girdi. Ve sonra birlikte bulanıklaşmaya başladılar, görüşümde bulanıklaşarak mide bulandırıcı bir çamura dönüştüler.

Common'da kusarsan ne olur? Merak ettim ve bununla bayılmak arasında bir seçim yapmaya çalıştım.

Ya da her ikisi de - çünkü şu anda ikisi de eşit olasılıkta görünüyordu.

Neyim olduğunu bilmiyordum. Daha önce Faerie bana neler olup bittiğini anlatırken Avam Kamarası'nda saatler geçirmiş gibi hissediyordum.

İnsan olmadığı ve konuşamadığı için, bunun yerine bana göstermek ve kendi başıma deneyimlememe izin vermek zorundaydı. Ben de yaşadım ama bu şekilde değil!

Beynim kafatasımın içinde sıvılaşıyormuş gibi hissederek onun pençesinde kıvrandım. Ama beni bir sebepten vuramayacak kadar değil: Aşık Düğümü. Ya da daha doğrusu, yokluğu.

Pritkin, biz birbirimize bağlıyken bana fey kanı aracılığıyla Ortak Olan'a erişme yeteneği vermişti. Ama Mircea bunu geçersiz kılmıştı. başka bir evrende kayboldu. Peki, ben nasıl bir şey görüyordum?

Bilmiyordum ama Faerie bunu telafi etmek için her ne yapıyorsa işe yaramıyordu. Aşağıya doğru uçtuğumuz koridor hissedilir şekilde karardı ve beni ortasından loş ışıkla çizgili, sarhoşça çarpıtılmış bir hücreye bakarken bıraktı. Sanki iki film birden oynatılmaya çalışılıyormuş gibi çift pozlama vardı.

Aynı anda, her biri alan için itişip kakışıyor ve sadece diğerini gizlemeyi başarıyor.

Bir dakikalığına, her ikisi de grileşene ve ben hiçbir şey göremez hale gelene, görüşüm kararana, vücudum soğuyana ve kalbim sanki yerinden fırlayacakmış gibi göğsümde güm güm atana kadar. Ve flop Ama bunu zaten yapıyormuş gibi hissediyordu. Ve birinin topuğunun altında küçük kanlı bir yumru haline gelmek, herhangi bir anda duracaktı. . . şimdi-

Ve sonra dışarı çıktık, sanki oraya atılmışız gibi hücremize geri yuvarlandık. Beni kaba taş zeminde yayılmış, zor nefes alan ve altımdaki zemini kavrayan bir halde bıraktı çünkü tüm oda dönüyor gibi görünüyordu. Fey olmayan biri için ve Pritkin'in nefes alış verişine bakılırsa, başka biri için de Müşterek'in derinliklerine dalmak hiç eğlenceli değildi. Ama bu özellikle zordu, sanki Faerie üzerimdeki hakimiyetini kaybetmiş gibiydi.

Ya da neredeyse ölüyormuşum gibi. . Evet.

Ve sonra, vücudum sonunda seçimini yaptı ve bayıldım.

BÖLÜM YIRMI İKİ

I O zaman ne kadar baygın kaldığımı bilmiyordum ama yeterince uzun değildi. Uyandığımda üşümüyordum çünkü Pritkin üzerime sarılmıştı ama yine de kendimi berbat hissediyordum. Bir süre öylece yatmaya karar verdim. "Az önce ne gördük?" Yapabildiğimde mırıldandım.

Bir süre cevap vermedi ama arkamı döndüğümde uyumuyordu. Onun yerine yüzünde cevap verip vermemeyi tartıştığını gösteren bir ifade vardı ki bu hiç iyi değildi. Cevaplara ihtiyacım vardı ve bütün gün neredeyse hiçbirini alamamıştım.

"Eğer Faerie bize bunu gösterdiyse bir sebebi vardır," diye mırıldandım, keşke biraz suyum olsaydı. Ya da bir aspirin. Ya da sert bir içki.

"Sebep seni öldürmek gibi görünüyor," diye fısıldadı, ama bu vahşiceydi ve kolumdaki el daha da sertleşti, tatsız olmanın sınırına kadar. "Bu lanet olası aptal arayışı neredeyse düzinelerce kez yaptı!"

"Evet," diye kabul ettim, kendimi oturur pozisyona getirmeye çalıştım ve bir şekilde zemini ıskaladım. Ama uzanacak vaktim yoktu, bu yüzden tekrar denedim, bu sefer daha yavaş. Ve bir mucize olarak, oda kendi kendine davrandı. "Ama bu düzeltilebilir," diye ekledim.

"Düzeltildi mi? Nasıl düzeltildi?" Pritkin'in ses tonundan, cevabı beğenmeyeceğini zaten bildiği anlaşılıyordu.

"Artık sana bağlı değilim," diye hatırlattım ona. "Faerie ile olan bağlantınızı ödünç alamam ve o da bağlantı olmadan iletişim kurmakta zorlanıyor gibi görünüyor. Ama Aşık Düğümü'nü koyarsan-"

"Hayır."

"-yine üzerimize-"

"Hayır!"

"Neden olmasın?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Bunu sadece ikimize yapabilirsin ve Mircea'nın gücüne erişmemizi sağlamayacak olsa da başka şekillerde yardımcı olacaktır. Ben senin Faerie ile olan bağına ödünç alabilirim, sen de - hatta Pythian gücünü tekrar döndüğünde kullanabilir ve bizi buradan çıkarabilirsin!"

Bunu neden daha önce düşünmediğimi merak ettim çünkü evet! Bu işe yarayabilirdi. Mircea gibi o da daha önce ödünç aldığı için işe yarayacağını biliyordum.

Onu yönlendiremeyecek kadar yorgun olabilirdim ama Pritkin bitkin düşmüştü ama benden daha güçlüydü ve bu kısa bir sıçrayıştı. Bu lanet duvarın diğer tarafına geçmemiz bile yeterli olabilirdi!

Ama bana deliymişim gibi baktı. "Neden olmadığımı çok iyi biliyorsun! Eğer ben ölürsem ve birbirimize bağlanırsak, sen de ölürsün!"

"Pritkin, bir *hücredeyiz*. Ölmeyeceğiz-" "*Faerie*'deyiz, yani bunu bilemezsin!"

Aniden ayağa kalktı ve beni yerde daha soğuk ve şaşkın bir halde bıraktı. "Birkaç dakikadan bahsediyorum," dedim. "Hemen sonra çıkarabilirsin. Sadece yeterince uzun bir süreye ihtiyacımız var-"

"O fey sürtüğünün bize daha fazla emir vermesi için," diye homurdandı ve tekrar göz kırpmamı sağladı. Çünkü evet, amaç buydu. Faerie burada neler olup bittiğini, kime güvenebileceğimizi, eğer varsa, kimin peşimizde olduğunu biliyordu. Muhtemelen bize avantaj sağlayabilecek her türlü bilgiyi biliyordu ve kazanmamızı *istiyordu*.

"Nasıl olsa geri dönecek," diye belirttim. "İşi bitmemişti; sadece kontrolünü kaybetti-"

"Peki ya ikimiz de zihinsel olarak yokken biri buraya gelirse? Ve geldiğinden beri yapmaya çalıştıkları gibi beni doğrarlarsa? Tony senin peşinde olabilir ama diğerleri benim peşimde. Eğer birbirimize bağlıysak-"

Ve bir an için gerçekten şeytani göründü: yüzü kıpkırmızı, gözleri karanlıktı ve yumrukları küçük güç dallarıyla kıvrılarak parlıyordu. Sanki fırlatacak birini arıyormuş gibi kollarını açmıştı. Söz konusu kişinin içini salt irade gücüyle buradan boşaltabilecekmiş gibi görünüyordu, işte o zaman endişelenmeye başladım. Çünkü Pritkin bazen aşırı korumacı olabiliyordu ama bu şekilde değil.

Hiç böyle olmamıştı.

"Kimse gelmiyor," dedim sanki deli bir boğayla konuşuyormuş gibi yumuşak bir sesle. "Ve Faerie'nin bize ihtiyacı var. Bir şey olmasına izin vermeyecek-"

"Peki ya yapmadığında?" Çok vahşiceydi.

Kaşlarımı çattım. İntikamcı bir tanrıçaya güvenmek onun kadar benim de hoşuma gitmiyordu ama başka ne yapabilirdim ki? Çünkü o ve verdiği bilgiler olmasaydı çoktan kaybetmiş olurduk.

Aeslinn'in dehşet kampından çıkmam için bana çok yardım etmişti, geçide ulaşmamı ve oradan geçmemi sağlayan bir yardım. Ve

Ondan sonra verdiği bilgiler Zeus'un planlarını durdurmamı ve bunu anlatmak için yaşıyacak. Bizi umursadığından şüpheliydim, çünkü biz onun yaratıkları değildik, hatta fey kanı ince olan Pritkin bile.

Ama düşmanın düşmanı bir dost ya da en azından bir müttefikti ve ben bunu kabul ederdim.

Ama yapmazdı.

Vücudunun her çizgisinde, hiç yapmadığı halde volta atma biçiminde, biraz daha keskinleşirse bir şeyleri kesebilecek çenesinin dış hatlarındaydı. Bu işi hallettiğimizi sanıyordum; hatta Bodil'le onun şampiyonunun yerine geçmemiz hakkında konuşuyordu. Bu da mücadeleler arasında suikastçıları kığımızdan uzak tutabilirdi ama yine de bizi yarışmanın kendisinde savunmasız bırakacaktı.

Bu benim almaya hazır olduğum bir riskti ve kısa bir süre önce o da öyleydi. Ama birdenbire. . Sanki başka bir adamla konuşuyor gibiydim.

Konuyu değiştirmeye ve sakinleşmesine izin vermeye karar verdim çünkü hala cevaplayabileceği binlerce sorum vardı, cevaplayacağını varsayarak.

"Tamam," dedim ve bana şaşkınlıkla baktı, sanki bir tartışma bekliyordu, muhtemelen cevapları zaten hazırды. Ben de belki de bilmediği bir soru sordum. "Neden bir aşçı bir tür isyana öncülük ediyormuş gibi görünüyordu?"

Pritkin gözlerini bana dikti ama bu konuyu diğetine tercih ettiğini tahmin ettim çünkü bir süre sonra geri gelip oturdu.

"Rhosier sadece bir aşçı değil," dendi bana. "O ve Bodil yıllardır bazı insanları buradan çıkarıp Dünya'ya geri götürmek için birlikte çalışıyorlar. Kraliyet evindeki hizmetkârlar onun gözleri ve kulakları olarak hareket ediyor, böylece kimin önemli birinin gazabına uğradığını biliyor ve Bodil'in portala erişimi var. Şu ana kadar kimsenin haberi olmadan yüzlerce kişiyi göndermişler. Söylentilere göre kayıp insanlar karanlık feylere katılmak için kaçmışlar, ki bu da zaman zaman oluyor."

"Ama bunun yerine Dünya'ya mı kaçtılar?"

Başını salladı. "Bodil, Nimue'nin insan kadınları yakalama ya da buraya çekme uygulamasına hiçbir zaman katılmadı. Gerçi bence bu başlangıçta daha çok

Fey soyunun saflığı, ahlaki kaygılardan daha önemliydi. Ama zamanla, onlara neler olduğunu gördükçe-"

"Enid gibi," dedim, o yarı güzel, yarı yıkılmış yüzü tekrar görerek.

"Enid gibi," diye kabul etti. "Onlara sığır gibi davranılıyor ve kolayca istismar ediliyorlar. Melez çocuklarının erkenden onlardan alınıp savaşçı olarak yetiştirilmek üzere sınırlara gönderilmelerinin bir nedeni de budur, böylece annelerine bağlanıp sorun çıkarmazlar. Ama Rhosier'in büyüğü geç geldiği için feyler onun zayıf olduğunu düşündü.

"Onu askerlikten attılar ve onun yerine sarayda dönerci oldu. Babasından uzun bir ömür miras kaldığı için yüzyıllar içinde mutfakların başına geçti."

"Ve bir hobi mi buldun?" Tahmin ettim.

"Tehlikeli biri." Pritkin yüzünü buruşturdu. "Geçidi kullanmaya başladı ve yarı insan olan bazı nöbetçi muhafızların yardımıyla insanları gizlice içeri soktu. İlk başta, geçitten daha önce geçmiş olanlara odaklandı. Başlarına bela açacak kadar güçlü birinin gazabına uğramak - ki bu bir köle için neredeyse herkes olabilir. Ama sonra. . ."

"Sonra mı?"

"Ona bunun aptalca olduğunu söyledim. Ama o kararlıydı ve onu ikna etmek son derece zordu-"

Tanıdığım başka biri gibi, diye düşündüm.

"-ve kölelere, sadece buradakilere değil

Köyler de, çocuklarının beceriksizmiş gibi davranması için. Onlara, geçmek için birbirleriyle yarıştıkları sınavlarda nasıl başarısız olacaklarını gösterdi."

"Hangi testler?" Sordum çünkü burası hakkında hâlâ çok az şey biliyordum.

"Sınırdaki muhafızlar -yaşadıkları sürece- iyi yaşarlar ve fey toplumunda belli bir statüye sahiptirler. Geçemeyen yarı-insanlar ise geçemiyor. Sonuç olarak, kölelerin çocukları ordu tarafından alınmak için mümkün olan her şeyi yaparlar. Hatta anneleri, hayatlarının ne hale geleceğini bildikleri için bunu teşvik ediyor.

Aksi takdirde."

"Aksi takdirde Dünya'ya geri gönderildiklerini sanıyordum," dedim çünkü tüm o yarı-fey çocuklar bu şekilde eski Galler'de terk edilmişlerdi.

"Bir kez, ama yüzyıllar boyunca değil. Gümüş Çember, Caedmon'un yardımıyla köle ticaretini ve bunu mümkün kılan portalların çoğunu kapattığında, Alorestri daha fazla yarı-insan göndermeyi reddederek misilleme yaptı. Sanırım tehdidi bir takas taktiği olarak kullanmayı planladılar ama Çember bunu hemen kabul etti. Geri Dönenlerin yarattığı sorundan hoşlanmadılar ve onları burada bırakmaktan yeterince mutlu oldular-"

"Bu yüzden Jonas'ın bize yardım etmeyeceğini söylemiştin," dedim biraz daha anlayarak.

"Diğer sebeplerin yanı sıra. Ancak kovanlar onları kabul etmeye istekliydi, çünkü çalınanlar büyük ölçüde onların kanı, kız kardeşleriydi. Dolayısıyla çocuklar da onların soyundan geliyordu."

Vegas'ın dışındaki çölde cadıların gizli yerleşim bölgelerinden birini ziyaret ettiğim zamanı hatırlayarak başımı salladım.

1500'lerde iki grup savaş halindeyken Çember'e ve onun yasalarına karşı bir savunma olarak bu tür yerlerden oluşan küçük bir ağ kurmuşlardı, ancak yüzyıllar içinde büyüyerek tüm dünyaya yayılmıştı. Gördüğüm yerleşim bölgesi garip ve harika büyülerle doluydu - ve feylerle, bir sürü Bir sürü fey ve yarı fey melezi. Şeker rengindeki saçlarını ve tuhaf kıyafetlerini hatırlıyordum ama o zamanlar bunun hakkında fazla düşünmemiştim.

Kovanlar, Çember'in baskısından kaçmak için düzenli olarak Peri ile ticaret yaparlardı.

çeşitli iksir maddelerinin ithalatına getirilen yasaklar. Bunlar Büyüleri feylerin büyülerinden türediği ve birçok büyü için onların kaynaklarına ihtiyaç duydukları için cadılar meclisi herkesten daha zordu. Doğal olarak orada gördüğüm insanların tüccar olduğunu düşünmüştüm ve belki de bazıları öyleydi.

Ama hepsi değil, öyle görünüyordu.

"Rhosier her seferinde bir düzine kadarını gizlice çıkarmayı başardı," diye ekledi Pritkin. "Çoğunlukla çocuklar, feylerin seçim sürecinde çoktan elenmiş oldukları için umursamadıkları çocuklar.

"Sadece tarlaları sürmek ya da büyük evlerde hizmet etmek için uygun görülüyorlardı; karanlık feylere katılmak için kaçmaları, bir hastalıktan ölmeleri ya da vahşi hayvanların saldırısına uğramaları kimsenin pek umurunda değildi - bunların hepsi yıllar boyunca uydurduğu bahanelerdi. Tek sorun, çok fazla

Ona yardım etme riskini almak isteyen muhafızlar ve yardım edecek olanlar nadiren bir arada bulunuyordu. Bu bir darboğaza neden oldu ve sonra Bodil onu bir gece suçüstü yakaladı. Neyse ki bir anlaşmaya vardılar."

"Şanslı adam."

"Evet, o her zaman böyleydi, aynı zamanda pervasız, aptalca cesur, hatta gözü kara olduğu düşünüldüğünde buna ihtiyaç var-"

"Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş" dedim. "Ne?"

"Hiçbir şey. Babasının kim olduğunu söylemiştin?"

"Söylemedim," dedi Pritkin bana bir bakış atarak.

"Bu bilmediğin anlamına mı geliyor, yoksa-"

"Babası Leiknir adında bir fey asilzadesiydi, fey standartlarına göre bile dev gibi bir adamdı, Rhosier'in boyu da buradan geliyor. Çok fazla

Svarestri'ye karşı savaşta ölmenden önce insan metresleri vardı." "Peki ya annesi?"

"Burada doğdu. Oğlunun uzun ömrüne sahip değildi ve bir süre önce vefat etti."

"Büyükannesi o zaman?" Israr ettim. "Ya da büyük büyükannesi?" Çünkü Pritkin rastgele bir aşçının geçmişi hakkında çok şey biliyordu.

"Büyük büyükannesi buraya hamile bir köle olarak getirilmiş ve evet, zaman çizelgesi uyuyor. Ama bu şu anlama gelmiyor-"

"Zaman çizelgesi uyuyor mu? Yani altıncı yüzyılda buraya getirildi. Yüzyıl?" Ben de öyle dedim. Çünkü Pritkin'in babası ve Rhosier'in muhtemel adaşı tam da o sıralarda Galler'de dolaşüyor, kendisine bir varis doğurabilecek yarı fey, yarı insan kadınlar arıyordu.

Kısırlıkları feylerinkini bile gölgede bırakan iblislerle şans yaver gitmemiş ve dikkatini insanlara çevirmişti. Ancak hiçbiri yarı iblis bir çocuğun doğumundan sağ çıkamamıştı; bu çocuk anne karnından itibaren yaşamı emerek hem anneyi hem de cenini öldürmüştü. Ta ki Rosier, karma mirası sayesinde Pritkin'i doğurabilen Morgaine ile tanışana kadar.

Ama ya bir başkası daha olsaydı? Büyüsü geç gelen ve böylece annenin hayatta kalmasını sağlayan bir çocuğu taşıyan biri? Eğer Dünya'da kalsaydı, Rosier çocuklarının doğumlarını dikkatle takip ettiği için onu tekrar bulabilirdi. Ama ya bulamadıysa?

Ya büyülerini yavrularını daha güçlü kıldığı için cadıları sağdan soldan toplayan feyler tarafından yakalandıysa? Nimue'nin İnsanlar savaş yemlerini üretmek için bulabildikleri en güçlü kanı istiyorlardı ve garantili doğurganlığa ihtiyaçları vardı. Bu nedenle hamile bir cadı, ilişkiye girdiği iblis lordu geri dönüp çocuğu alamadan önce kendini Peri'ye kaçırılmış bulabilecek bir ödül olurdu.

Pritkin benim düşüncelerimi takip ediyormuş ve bundan hoşlanmamış gibi görünüyordu. "Akraba değiliz," dedi kesin bir ifadeyle.

"Bundan emin misin?"

"Öyle olsak bile fark etmezdi. Rhosier'in Enid'e ne dediğini duydun. Bodil onun hamisi; onu kızdırıp anlaşmalarını tehlikeye atmayı göze alamaz."

"Senin için bile mi?" Bir kaşımı kaldırmaya çalıştım ama her zamanki gibi ikisi de havaya kalktı. "Mutfaktaki hizmetçiler sana oldukça düşkün görünüyordu, sanki seni bir kurtarıcı gibi görüyorlardı."

Pritkin kısa bir kahkaha attı. "Pek sayılmaz." "Beni kandırabilirdin!"

Başını duvara yasladı ve gözlerini tavana dikti. "Herkes yeni bir hükümdar başa geçtiğinde ne olacağı konusunda endişeli.

Taht. Bu en yüce saray mensubu için olduğu kadar hizmetkârlar için de geçerlidir. Burada uzun zamandır bir iktidar değişikliği olmadı. Çoğu insanın hatırladığı tek güç Nimue'dir. O da deniz kadar değişken olsa da, ihlal etmediği bazı kurallar vardı."

"Ne gibi?"

"Hizmetkârları yönetenler gibi. Çok fazla korumaları yok ama değerli damızlıklarını bir soylunun kaprisine kurban etmeyecekti ve onlara saldıran herkese sert davranırdı."

"Ama Enid-"

"Şekli bozuldu, evet, ama öldürülmedi, kör edilmedi, sakat bırakılmadı." "Bu çok düşük bir çita!" Öfkeyle söyledim. "Onları istediğin kadar döv,

Onları ömür boyu korkutun, cehennem azabı çektirin, yeter ki savaş makinesi için çalışsınlar ve çocuk doğursunlar!"

"Esasen, evet." Pritkin'in sesi sessiz ama kararlıydı. Görünüşe göre eski haline dönmüştü, sanki konuşma konusuna rağmen onu sakinleştiriyordu. "Bu acımasız bir sistem ve korumaları size barbarca gelebilir. Ama bunlar birer korumadır. Ve başka kimsesi olmayan insanlar için önemlidirler. olanlar."

"Evet, ama-"

"Ve hizmetkârlar, yanlış varis kazanırsa bu korumaları kaybetmekten korkuyorlar. Size söylediğim gibi, buradaki koşullar kötüleşirse çoğunun çıkış yolu yok.

Rhosier ve Bodil her seferinde birkaçını, en çok ihtiyacı olanları gönderir, çünkü yasalar göz ardı edilebilir ve bir köle sessizce öldürülebilir. Fakat Binlerce mi? Bırakın on binleri, yasalar sınırdakileri de yönettiğine göre?"

"On *binlerce* mi?"

"Bu yüzyıllardır devam ediyor Cassie ve feyler aktif olarak daha fazla asker üretmeye çalışıyor. Gerçek sayıyı bilmiyorum ama en azından bu kadar olmalı. Her halükarda, hizmetkârlar kazanacağını ve sınırlı haklarını koruyacağını umuyorlar, gördüğün karşılama da bu yüzden. Beni bir kurtarıcı olarak değil, statükonun koruyucusu olarak görüyorlar. Başka bir şey ummaya cesaret edemiyorlar."

"O zaman yapmalılar! Orta Çağ'da değiliz!"

"Faerie'de öyle de olabilir. İnsanlar binlerce yıl yaşayınca, toplumsal değişim çok yavaş oluyor."

Harika.

"Sırf insan olduğun için mi sana güveniyorlar?" diye sordum.

"Bana güveniyorlar çünkü Rhosier bana güveniyor. İlk seyahatlerimden birinde tanıştıktan sonra onu cadılar meclisi ile temasa geçirdim."

Ve tamam, bu daha mantıklı geldi. Pritkin'in annesi Dünya'daki köle ticaretini durdurmaya çalışırken ölmüştü; oğlunun bir şekilde bu işe karışmamasını düşünemezdim. Kendisine bile kurallara uyan ve akli başında, mantıklı bir hareket tarzına sadık biriymiş gibi davranmayı severdi.

Yalan söyledi.

Genellikle benden daha pervasızdı; sadece çoğu zaman paçayı kurtaracak güce sahipti. Ve feylerin bizden çaldığı çocukları tersine çevirmek için haydut bir aşçının çocukları insanlara kaçırmasına yardım etmek mi? Evet, bu kulağa doğru geliyor.

"Neden bana söylemedin?" diye sordum.

"Duvarların kulakları vardır, özellikle de buranın ve bu konuyla ilgili görünmüyordu." "Alakasız mı?" Gözlerimi ona diktim. "On binlerce insan varken

Tanrım, belki de gerçekten orduya ihtiyacımız yoktur! Yani, zaten elimizde var, değil mi? Eğer tüm bu çocuklar sınırlara gönderiliyorsa, uzun ömürlü olanları, güçlü olanları, biz sadece-"

"Ne yapmak?" Pritkin dedi ki. "Yüzlerce yıllık şartlandırmayı geri mi alacağız?"

Onları ettikleri tüm yeminlere karşı gelmeye ikna etmek mi? Ve gerçek *tanrılara* karşı bizimle birlikte savaşmaya?"

Tamam, söylediğinde kulağa pek hoş gelmedi.

"Denemek zorundayız," diye ısrar ettim. "Onlara bir şans vermeliyiz, bize de. Bu şekilde kazanmaya çalışmak-" Kendimi tuttum ama zamanında değil.

"Aptalca mı?" Ve işte yine o lanet kaşlar. "Başka bir deyişle, sana söylediğim şey mi?"

"O zaman neden buradasın?" Sinirli bir şekilde söyledim.

"Çünkü sen istedin." Sade bir ifadeydi. Ve gözlerinin içine baktığımda, bu aynı zamanda gerçikti. "En azından sana yaşattıklarımın sonra sana bu kadarını borçluydum. Ve geleceğini düşünmemiştim-"

"Evet! Çünkü seni burada bıraktırdım!"

"-ki bu benim açımdan aptalcaydı. Ama şimdi burada olduğuna göre, görmelisin-"

Hiçbir şey. Çünkü dünya yine aniden yok oldu ve boşlukta yuvarlanmaya başladık. Tam ortasına-

Feltin'in ofisi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

***I** Vücudum hâlâ yüksekte düşmüş gibi titrediğinden ve daha önce burayı hiç görmediğimden, sadece atriyumda pis insan topuklu ayakkabılarımı tekmelememe izin verildiğinden, ilk başta burayı tanıyamadım. Ama ben Yerinden oldukça emindim zaten. Çalışma masası olarak kullanılan özenli bir masa, denizaltı dünyasına bakan tavandan tabana muhteşem pencereler ve yeterince görkemli halılar, güzel tablolar, yaldızlı mozaikler ve Bir kralı gururlandıracak kadar pahalı bir büyü ışığı.*

Feltin'in iddiaları hakkında herhangi bir şüphe varsa, o ofise bir bakış onları ortadan kaldırırdı. Buna ihtiyacım olduğundan değil. Çünkü konuşuyordu.

"Onları kaçırdılar da ne demek?"

Bağırdığını söylemek daha doğru olur ama bağırmasına gerek yoktu; önündeki mor saçları olan muhafız sadece bir adım kadar uzağındaydı. Bize saldıranlardan birine benziyordu, öyle ki yumruğumun sıkıldığını ve Pritkin'in kolumdaki elinin sıkılaştığını hissettim.

Ama bu asker arkasındaki gibi kırmızıya boyanmamıştı, parlak zırhı sanki biri üzerine bir kova boya atmış gibi çizgiliydi.

Ya da kollarında kan kaybından ölmüştü, çünkü öfkeli görünüyordu.

Yanındaki adam, odanın diğer tek sakini, yarı ölüden başka bir şeye benzemiyordu. Güzel teninin bir tarafı tamamen yanmıştı, bu da bana Enid'i ve hayatta kalırsa yakında ona nasıl benzeyeceğini düşündürdü. Ancak bu pek mümkün görünmüyordu, özellikle de az önce tek diz.

"Bir şifacıya ihtiyacı var," dedi kanı sıçramış arkadaşı, ancak Feltin yüzüne geldiğinde hafifçe geri çekildi.

Ve bu harekette bir şey vardı, yırtıcı bir kuşun farenin üzerine çullanması gibi, gözlerimi kırıştırmama neden oldu. Kısa bir süre önce başka birinin de böyle hareket ettiğini görmüştüm. Başka biri.

Burada olmaması gerekenler.

Belki de sonunda aklımı kaçıırıyordum, diye düşündüm, Feltin'in sörfçü çocuk yakışıklılığı. Nakışlarla parıldayan ve göğsünün ince hatlarını göstermek için önü açık olan kraliyet mavisi bir bornoz giymişti. Kalça kemiklerini zar zor kavrayan bir çift uyumlu uzun, ipeksi pantolon, çalkantılı parmakların arasından geçirildikten sonra havada kurutulmuş gibi görünen buruşuk sarı saçlardan oluşan bir yele ile tamamlanan görünümü tamamlıyordu.

Yataktan yeni kalkmış gibi görünüyordu ama yatağa gitmemişi, değil mi? Buradaydı, balo salonunda suya batırıldıktan sonra kurulanıyor ve çıplak ayaklarıyla yerde volta atarak öldüğümüz haberini bekliyordu. Bu olay saatler önce gerçekleşmiş olmalı ama Faerie bize şimdi gösteriyordu.

Çünkü Alphonse yanılmıştı.

Sorun Tony değildi, ya da öyleyse bile yardım almıştı.

Ve sonra onu tekrar gördüm, bu sefer bir anlık bir görüntü değil, Feltin'in evinden dışarı fırlayan hayalet bir yüz. Çok tanıdık bir hayalet yüz. Ve birdenbire pek çok şey anlam kazanmaya başladı. Zeus, diye mırıldandım Pritkin'e. Kalbim göğsümde çarpmaya başlamıştı.

Başka kimsenin onu görebileceğini sanmıyordum. Feylerden ikisi tepki vermedi, hatta parmaklarını bile kıpırdatmadılar, eğer ilahi bir ziyarete uğramış olsalardı bunu beklerdiniz. Sadece lider irkildi, o da Feltin'in yüzüne tükürük kusmaya devam etmesinden kaynaklanıyordu.

"Onu kendim lanetledim!" Feltin hırladı. "İşe yaradığını biliyorum!"

Yaralı adam, diplomasi gibi şeyleri umursamadan, "Öyle olabilir, ama o bir iblis gibi savaştı," diye soluk soluğa bağırdı. Uzun, koyu kahverengi saçları çözülmüş ve ölü beyaz yüzüne düşmüştü. "Sanki bir orduyla karşı karşıyaymışız gibi hissettim-"

"Öyleydik," dedi lider, durumu hakkında endişelenmiş gibi ona bakarak. "Mutfak personelinden bazıları ona yardım etti."

Bu da muhtemelen söyleyebileceği en iyi şey değildi. Ya da Belki de Zeus-as-Feltin onlara bağıırırken kimsenin başka tarafa bakmasına alışık değildi. Bir sonraki an, lider kendisini Boynuna öyle sert bir darbe indirdi ki, boğazını koruyan metal koruyucu yavaşça çentiklendi.

"Mutfak personeli mi?" Fletin, alçak sesle başlayıp giderek yükselen bir sesle konuştu. "Mutfak personeli mi? Delirdin mi sen?"

"Güçlüydüler," diye ısrar etti kanlı adam, kızgın sözde kraldan kaptanına ve tekrar geriye bakarak. "Olması gerekenden çok daha fazla. Sadece zayıfların geri gönderilmesi gerekirdi ama onlar öyle değildi."
_"

"Kapa çeneni!" Feltin çığlık atarak üç adamın da gözlerini dikip bakmasına neden oldu.
sanki boynuzları çıkmış gibi. Sanırım bu tür şeyler krallara layık görülüyordu. Ama Feltin şu anda pek de kral gibi görünmüyordu.
muhtemelen deli biri.

Bana Zeus'un ikamet ettiği zamanlardaki Aeslinn'i ya da Ares'in yozlaşmış ruhundan bir parça aşılarmış eski zırhının etkisi altında olduğu zamanlardaki Nimue'yi hatırlattı. Bir tanrının size binmesinin eğlenceli olmadığını tahmin ediyordum ama Aeslinn ve Nimue'nin bununla başa çıkmaya yardımcı olacak daha fazla gücü vardı.
Feltin yapmadı.

Ama beklediğimden daha iyi görünüyordu, çünkü Zeus'un diğer küçük kuklaları güçlü bir iblis lordu ve birkaç yarı tanrıydı. Feltin nasıl hâlâ ayakta? Ve Zeus'un belirsiz yüzü neden aniden kötü bir telefon bağlantısı gibi dalgalanıyordu?

Çünkü öyleydi ve sonra tamamen kesildi, Feltin nefes nefese kaldı ve sersemlemiş gibi görünerek masaya doğru tökezledi. Sonra da diğerlerinin yan gözle bakışlarını yakalayınca öfkeleni. "Siz seçkin birlikler misiniz, değil misiniz?" diye kükredi.

Ama lider düşündüğümünden daha sert bir yapıya sahipti. "Öyleydik," diye kesin bir dille cevap verdi. "Ama şimdi adamlarımın dörtte biri öldü ve daha fazlası da kayıp-"

"Yanarak öldü," diye soludu yaralı fey. "Toza dönüştü."

"Her şey bir anda oldu," dedi üçüncü adam. "Tanrıça bizi lanetledi, tıpkı salondaki Kraken'i lanetlediği gibi. Yaptığını biliyorum!"

Böyle bir şey yapmadığım için, Pritkin kulağıma alçak sesle konuşana kadar neden bahsettiğini anlamamıştım. "Bodil'in adamları derinlerde bize yardım etti ama mutfığa zamanında ulaşamadılar. Rhosier ve ben koridordaki feylerin yarısını yaktık, geri kalanlar zaman büyünüzü bozmadan önce. Geriye kalanların çoğu peşinizden geldi ama birkaçı geri çekildi.
mutfaklara doğru kaçmış olmalı."

"Öldürmen gereken 'tanrıçayı' mı kastediyorsun?" Ben cevap veremeden Feltin çığlık attı.

"O kadar kolay değildi!" dedi lider, yüzü kızarmış bir halde. Göz kamaştırıcı mavi gözleri olan, uzun boylu, çekici görünümlü bir feydi. Saçları hâlâ yukarıdaydı, sadece

Zar zor ve öfkeyle geri ittiği saç telleri yüzüne düşüyordu. "Onun tükeneneceğini söylemiştin, ikisinin de tükeneneceğini. Onun kolay bir av olacağını söylemiştin!"

Bu da onu yere düşürecek kadar sert bir ters vuruşa neden oldu. Çünkü Feltin'in kasları sadece göstermelik değildi ve öfkeli olmaktan da öteydi; korkuyordu. O bebek mavilerinin parıltısında, diğer elinin yanında kenetlenmesinde ve tükürükle ıslanmış cevapta gördüm. "Ben istiyorum Onları bulun! Kadının ölmesini ve 'prens'in yakalanmasını istiyorum. Onlara her kim yardım ediyorsa işkence görmesini istiyorum-"

Ve tamam, Bodil'in neden bu kadar kızgın olduğunu anlamaya başlamıştım.

"-daha fazlasını bulmak için! Ve lanet büyümün neden işe yaramadığını bilmek istiyorum!"

"O bir iblis," dedi yaralı fey, Feltin'in subayına kötü davranmasından hoşlanmamış gibi görüldüğü için öfkeyle başını kaldırarak. "Kim bilir belki de-"

"Aldı. Barne-Mora her zaman alır! Şu anda dehşet içinde kaçıyor olmalıydı. Şu anda bunun üstesinden gelmeliydi!"

Pritkin'in yanımda kasıldığını hissettim ama bir şey söylemedi. Muhtemelen o puslu, yankılanan suya geri dönmemize neden olan derin dalmayı kırmamızı önlemek için Bir imgelemden diğerine geçerken seyahat ettiğimiz yer. Ya da üçüncü adam konuştuğu için.

"Muhtemelen onu koruyor," dedi. "Tanrıçayı kastediyorum. Bütün zaman boyunca onun yanındaydı-"

"O 'tanrıça' bir kadın!" Feltin tükürdü. "Kölelerimizden farkı olmayan zayıf, insan bir kadın! Ve ben onun ölmesini istiyorum - o lanetlilerle birlikte personelimizdeki hainler!"

"Nerede olduklarını bilmiyoruz," dedi lider yerden. Adamlarının aksine, dikkatlice ifadesizdi ve sesi nötr ve sakin-tehlikeli. Feltin olsaydım, endişelenirdim.

Ama sanırım zamanınızın yarısında kışınıza binen yaşlı bir tanrı olduğunda, olaylara farklı bir bakış açısı getiriyordu.

Birdenbire Nimue'yi neredeyse öldürecek olan suikastçıların buraya girmesine kimin izin verdiğini merak ettim. Hayatını kurtarmak için onu kaçmaya zorlayan ve bir şekilde Aeslinn'in yabancılaştırmış karısının ellerinde ölür, ya da Söylentiler öyle dedi. Çünkü yetkili biri olmalıydı, değil mi? Burası hakkında yeterince bilgisi ve ikinci planda kalmaktan bıktığına karar verecek kadar hırsı olan biri?

Eğer öyleyse, şu anda gücünün tadını çıkarıyor gibi görünmüyordu ve askerlerin hâlâ silahlı olduğunu da fark etmemiş gibiydi. Ya da belki de artık umursamıyordu. Lideri mantıklı at kuyruğundan yakaladı ve boynunu geriye doğru çekerek, zayıf olmasına rağmen yaralı askerin hırlayarak hançerini kapmasına neden oldu.

Ama lider elini uzatarak onu durdurdu. Feltin farkına bile varmadı.

"O zaman onu bul, ikisini de bul ve görevini bitir. Yoksa ben senin işini bitiririm. Beni anlıyor musun?"

"Anlıyorum." "O zaman şimdi yap!"

Sanırım görmemiz gereken tek şey buydu çünkü aniden oradan çıktık. Ancak bu kez nereye gittiğimizi göremiyordum çünkü ışıklar sönmüştü. Ve hızımız o kadar baş döndürücüydü ki, bu tür bir şeyin kalıcı hasara yol açıp açmayacağını merak etmeye başladım.

Sonra durduk, boynum olsaydı kırbaçlanacak kadar sert bir şekilde durduk ve hiçbir şeyi merak etmeyi bıraktım. Eskisi kadar kötü olmasa da midem bulanıyor ve kendimi iyi hissetmiyordum; Faerie bunu telafi ediyor olmalıydı. Ve hâlâ yarı yarıya göremiyordum, sadece kaba yontulmuş taşa sıçrayan fener ışığı vardı.

Gözlerim, derme çatma hastanedeki aynı köle grubuyla dolu bir tünelin belli belirsiz hatlarını seçebilecek kadar yavaşça düzeldi.

Bu, onlarla ilgili önceki görüntüden daha sonra olmalı, çünkü hareket halindeydiler, insanlar sedyelerde taşınıyor ya da topallayarak yardım ediyorlardı.

daha sağlıklı arkadaşları tarafından. Neredeyse omuz omuzaydılar çünkü tünel dardı ve kötü kazılmış duvarlarda çok yaklaşırsanız derinizi yırtacak bir sürü sivri uç vardı. Bu yüzden herkes ortada toplanmış, benim görüşümü engelliyordu ve sanırım Faerie de bunu fark etmiş olmalıydı.

Çünkü bizi ileriye doğru itmeye başladı, hatta zaman zaman insanların bedenlerinin içinden geçerek, sanki bu yerde olmayan hayaletlermişiz gibi. Ta ki son kalabalığı da yarana kadar ve ileride Alphonse'u gördüm, kolu ağır bir şekilde sargılıydı ama yaralı olduğu için değil. Ustalar bundan daha hızlı iyileşir, Alphonse gibi nispeten düşük seviyeli olanlar bile, ama o elinde bir meşale sallıyordu ve kıvılcımların cildine çarpması riskini almak istemedi.

Onun ve diğerk birkaç meşalenin saçtığı ışık, usta vampirlerin koku alırken yaptığı gibi yukarı doğru eğilmiş olan yüzüne düzensiz bir şekilde yansıyordu.

Alphonse bazıları kadar yetenekli değildi, ama bir ustaydı ve burunları her gün bir tazıninki kadar iyiydi. Ve onunki seğiriyordu.

Kısa bir duraksamadan sonra "Bu taraftan!" diye seslendi ve tekrar yola koyulduk, tünelin solundaki bir koldan aşağıya indik.

Alphonse da en az benim kadar buraya yabancı olmasına rağmen herkes onu takip etti. Enid'in de bu konuda kafası karışmış gibiydi ve hızla ona yetişti. Meşalenin olduğu kolu tuttu, meşalenin parlaklığı saçlarını aleve çevirdi ve adamın küfredip onun üzerinde dönmesine neden oldu.

Sonra yüz hatları yumuşadı.

Belki de burada başka kimse daha iyi görünmediği için göz makyajını tazeleme zahmetine katlanmamıştı. Ya da belki de gücü yoktu. Acımasız yara izlerinin ötesindeki solgun, sıkışmış cildi ve vahşi gözleriyle bitkin görünüyordu.

Faerie bizi geçişin gri pusundan çıkarıp tam anlamıyla daldırırken Alphonse ona "Meşaleyi tutma," dedi.

"O şeyin arkasından nasıl koku alabiliyorsun?" diye sordu. "Ve doğru yoldan gittiğimize emin misin?"

"Oldukça eminim-"

"Bu yeterince iyi değil! Biz konuşurken Nimue'nin kişisel koruması peşimizde!"

"Evet, anladım sayılır."

"Peki ya yanılıyorsan? Buranın varlığından kimsenin haberi bile yoktu!" diyerek tüneli çılgınca işaret etti ve neredeyse yine yüzüne vuracaktı, Ama bu sefer eğildim.

"Yanılmıyorum."

"O zaman bu ne?" diye sordu, ince bir su akıntısının ayaklarının altında şıpırdadığı yeri göstererek.

Alphonse, "İyiye işaret," dedi ve tekrar yola koyuldu.

Ama Enid bu cevaptan hoşlanmadı, her ne kadar şu anda pek hoşuna gidecek gibi görünmüyordu. Muhtemelen Feltin'in peşlerine taktığı piçlerden kaçıyorlardı, ki bu kesinlikle doğru bir hareketti ama o buna katılmıyordu. Yorgun, acı içinde ve neredeyse sihri tükenmiş olabilirdi ama savaşmak istiyordu.

Bana Galler'de gördüğüm cadıları, onların kararlılıklarını, cesaretlerini ve öfkelerini hatırlattı. Görünüşe göre eski covenlerin kanının en iyi kısmı Faerie'de son bulmuştu. Bunu vücudunun her çizgisinde, çenesinin şeklinde ve Alphonse'u tekrar yakalayışında görebiliyordum ve-

"Meşaleyi tutma!" dedi ona ve tam zamanında çekip aldı. "Rehberinizin alevler içinde kalmasını istemiyorsanız tabii!"

"Sen bir vampirsin-"

"Aynen öyle. Ve biz yanıcıyız."

Gözlerini ona dikti. "O zaman neden o lanet şeyi tutuyorsun?" "Şunu görmek için," dedi, eliyle ileriye işaret ederek.

Karanlığın içinden baktım ama bir vampirin görüşüne sahip değildim. Ama bir an sonra, çılgın kafile bir tepenin yamacından fırlayıp tuzlu su kokulu havaya karıştığında buna ihtiyacım kalmamıştı. Tam olarak taze sayılmazdı ama boğucu tünelden sonra öyle hissettiriyordu.

Alphonse elindeki meşaleyi çamurlu zeminde hızla söndürdü ve diğerlerine de aynı şeyi yapmaları için bir uyarıda bulundu. Bir an için tek duyabildiğim meşalelerin tıslaması ve insanların nefes nefese kalışlarıydı. Ama başka bir şey için zorlandığımı fark ettim: takip sesi, bağırarak yapılan bir uyarı, bir saldırı-

O da gelmedi.

"Neredeyiz biz?" Enid bir süre durakladıktan sonra sanki o da dinliyormuş gibi sordu.

"Myrgard'ın solunda, Kara Kule'nin yanında," dedi Rhosier, arkamızdan bir yerden gelerek. "Orada, solda, sisin içinden eski gözetleme kulesini görebilirsin."

"Nasıl? Burada hiç tünel olmaması gerekiyordu!"

"Hayır, yok." Alphonse'a baktı. "Kokuyu nasıl aldın vampir?"

"Sakin ol," dedi Alphonse, yarısı ormanlık, geri kalanı ise hilal şeklindeki ayın altında parıldayan sulardan oluşan manzarayı taramaya devam ederek. "Tanıdığım bir adam geçenlerde buradan geçti."

Ve bir anda Pritkin ve ben dışarı çıktık, hücreden kaçırıldığımız andan daha fazla bir uyarı olmadan hücremize geri düştük. Sanki Faerie diyordu ki, artık neler olduğunu biliyorsun, bir şeyler yap! Ama ben yapmadım.

Hiçbir şey bilmiyordum.

Ama kesinlikle yapacaktım.

"Barne-Mora nedir?" Pritkin'e sordum çünkü en acil konu bu gibi görünüyordu.

"Kabus," diye mırıldandı.

Döndüğümde onu birinden yeni uyanmış gibi görüyordum; yüzü o kadar solgundu ki sarı saçları ona kıyasla karanlık görünüyordu. Ve sonra gözleri değişti, geniş ve şok olmuş halden mosmor bir hale geldi, yeşil o kadar parlaktı ki neredeyse karanlıkta parlıyordu. Ve, tamam, diye düşündüm.

Bu daha iyiydi.

"Bir kâbus," diye tekrarladı vahşice. "Bu terimdeki 'kısarak' veya 'mora' ile insanlara korkutucu rüyalarla eziyet ettiği düşünülen bir iblis. Bazıları bir karabasan ziyaretiyle karıştırmış olabilir. Sanırım Feltin beni kendi türümün adını taşıyan bir büyüyle lanetlemeyi uygun buldu!"

Gidecek hiçbir yeri olmamasına rağmen ayağa kalktı, hatta burayı koruyan kalkan her neyse ona bir yumruk indirdikten sonra bile ve tüm odayı titretir. Ve sanki kayalar uyanmışlardı ve bu konuda mutsuzlardı. Birinin onu şok ederek gösterdiği gibi.

"İyi misin?" Biraz dengesiz bir şekilde ayağa kalkmaya çalıştım çünkü iyi görünmüyordu. Saçlarından dumanlar çıkıyordu! Ama bana el salladı ve sonra orada öylece durdu, çok öfkeli olduğu için titriyordu.

"Nasıl lanetleyeyim?" Bir dakika sonra sordum.

"Barne-Mora, birinin korkularını yüz kat büyüten bir Eski İskandinav lanetidir," diye homurdandı. "En kötü kâbuslarının uyanırken de peşlerini bırakmamasını sağlar."

"Bizim kaybetmemiz gibi kabuslar mı?" Bunun nereye gittiğini anlamaya başladığımı söyledim.

"Benim seni kaybetmem gibi kabuslar!" Gerçekten orada olduğuma dair kendini rahatlatmak istercesine kollarımın üst kısmını tuttu. Çünkü büyü hâlâ onun üzerindeydi, değil mi? Başından beri öyleydi, bu da pek çok şeyi açıklıyordu.

Sanki her dövüştüğümüzde kafasını toparlıyor gibiydi. Ama biraz yalnız kaldığında, kimse ona kazıkları hatırlatmadığında, lanet lanet onu tekrar ele geçirdi. Kahretsin, garip davrandığını biliyordum ama bunu hiç düşünmemiştim.

Pritkin böyle şeylere karşı her zaman bağışıkli görünmüştü. Ama bunu bir tanrı yaptığında değil, Cassie!

"Feltin seni lanetledi," dedim. "Zehirlenme girişiminden önce bile ilk adım bu olmalıydı. Bu yüzden sana ulaşamadım, bu yüzden cehenneme yürümek anlamına gelse bile çekip gitmeye bu kadar hevesliydin. Sen *lanetlisin*."

Pritkin bir şey söylemedi ama geniş bacaklı, sert sırtlı ve kapalı duruşu bir sonraki sorumun cevabını daha ben sormadan verdi. "Artık orada olduğunu bildiğine göre kırabilir misin?"

"Hayır." Çok açıldı.

"Ama biraz dinlendiğinde? Daha güçlü olduğunda?"

Ve tamam, bu bir tepki aldı. "Kimden daha güçlü?" diye sordu, gözleri parlayarak. "Feltin'den mi, yoksa ona binen kişiden mi?"

Kollarımı kavuşturdum. "Zeus burada değil, Pritkin."

Bu bana bir kakhaha kazandırdı ve sesi tizdi. "Öyle değil mi? Oldukça farklı hissettiriyor! Beni bağlayan dikenli zincirler gibi ve ne zaman _."

Yüzü kıpkırmızı ve öfkeli bir şekilde sözünü kesti. Artık sorunun ne olduğunu biliyordu ama onu atamazdı. Onu kıramadı.

"Hâlâ koşmak istiyorum," dedi bana, kelimeler zorlama geliyordu. "Seni kucağıma almak, omzuma atmak ve buradan en yakın çıkış kapısına doğru koşmak *istiyorum* ve bunu *yapardım*. Bile bile-" Sözünü yarıda kesti ve hücremizin etrafına baktı. "Ne yapacağımızı, nasıl bir bedel ödeyeceğimizi bilsem bile yine de yapardım. Eğer bu duvarlar olmasaydı, Feltin ve efendisi istediklerini elde edeceklerdi. Sen geldiğinden beri artıyor ve kendime ne kadar akıl versem ya da bunun bir yalan olduğunu söylesem de *artıyor*."

Bana baktı ve gözleri daha önce gördüğüm o şaşkın bakışa geri döndü, sanki bu büyü her neyse, ona nasıl karşı koyacağını bilmiyordu. Belki de hayatında ilk kez bilmiyordu. Ve bu onu korkutuyordu.

"Serbest kalır kalmaz tam olarak bunu yapmayacağımı garanti edemem," dedi. "Durum daha da kötüleşirse *ne* yapacağımı garanti edemem."

Bir an ona baktım ve kendi gözlerimin kısıldığını hissettim. Çünkü, evet, tarif ettiği duyguyu biliyordum, yakından tanıyordum. dikenler bir kez içime girmişti. Zeus ve ben ilk kez tanıştıktan sonra, o diğer kuklası Aeslinn'e binerken.

All-Father vardiyalarımından birini ele geçirip beni Gertie'nin evine kadar takip ettikten sonra Thames Nehri'nde savaşmıştık ve orada zar zor hayatta kaldığım devasa bir kavga etmiştik. Ve sadece tanrısal güçlerin bir kısmını özümsemişim için

Aeslinn'i çevreleyen aurayı ve Zeus'un kendi gücünü onlara karşı kullandım. Ama kısa sürede keşfettiğim gibi, yaşlı bir tanrıyı kandırmanın sonuçları oluyordu.

Ne yaptığımı anladığında, vücudumdaki gücünün kalıntılarını kullanarak beni parçalara ayırmaya başladı. Gerçek anlamda. Ve evet, tam olarak Pritkin'in tarif ettiği gibi hissettirmişti - derime batan dikenler, onu parçalıyor, beni parçalıyordu ve en kötüsü de bu konuda hiçbir şey yapamıyordum.

Ama Zeus burada değildi. Bunu adımı bildiğim kadar kesin olarak biliyordum ve bunun tek nedeni Feltin'le olan zayıf bağını kaybettiğinde göz kırptığını görmüş olmam değildi. Ama eğer öyle olsaydı, Pritkin bir lanetin pençesinde kıvranıyor olmazdı; ölmüş olurdu. Tıpkı o ve Mircea beni kurtarmasaydı benim Londra'da olacağım gibi.

Ve sadece onlar da değil, çünkü o gece hayatım için savaşırken orada dördüncü bir kişi daha vardı, değil mi?

"Diğer adamı görmem gerek," dedim aniden.

OceanofPDF.com

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

P Ritkin ne demek istediğimi anlamış gibi görünmüyordu ama başka biri anladı. Gözlerinin parlak yeşili, bir an önce neredeyse neon parlaklığındaydı,

Karardı, güzel bir gece gökyüzü gibi siyah ve yıldız ışıısıyla doldu. Yüzü de değişmişti, yüz hatları değil ama tavırları, kendini taşıma şekli, konuşmadan önce bana aynı adamla karşı karşıya olmadığımı söyleyen binlerce şey.

Ve karşımdaki adamın mutlu olmadığını. "Hayır."

"Söylemedim bile-"

Pritkin'in karabasanı alaycı bir ifadeyle, "Ah, affedin beni," dedi. "Benden kılıcımın üzerine düşmemi isteyeceğinizi sanmıştım!"

"Benim için değil-"

"Umarım öyle değildir. Hatırladığım kadarıyla, size hiçbir şey borçlu değilim." "-Ama onun için-"

"Sevgili gardiyanım mı demek istiyorsunuz?" Kasıtlı olarak bir kaşını kaldırdı

kışkırtıcı bir hareket yaptı, sonra da hiç ayrılmaya niyeti olmayan bir adamın havasıyla hasır palete uzandı. Muhtemelen de çıkmayacaktı. Feltin'in adamları dışarıdaydı, bu yüzden bizim için en güvenli yer burasıydı.

"Pritkin'in o kampta emdiği gücün geri kalanı sende, değil mi?" Sadede gelerek sordum. Çünkü Pritkin'i alt edemeyecek ya da bir karabasanı alt edemeyecektim. Burada üzerinde çalışmam gereken tek şey gerçektir; neyse ki zorlayıcıydı.

"Saçmalık," dedi ve sanki benden uzaklaşmak istiyormuş gibi tekrar ayağa kalktı ama gidecek hiçbir yer yoktu. Oturdum çünkü onu küçük odanın içinde kovalamak ruh haline pek iyi gelmeyecekti ve ruh hali zaten oldukça kötüydü. Ama nedenini bilmiyordum.

"İşlerin iyiye gittiğini sanıyordum," dedim. "İkinizin arasında-" "Ben de öyle!"

Bekledim ama başka bir şey söylemedi.

"Sorumluluğu üstlendi," diye ekledim. "O gece ormanda bana dedi ki

."

"Sana ne söylediğini biliyorum!" Kapıya doğru yürüdü ve küçük, yüksek pencereden dışarı bakmak için zıpladı, ancak fey yüksekliğinde olduğu için bunu yapmak için pencere pervazına tutunması gerekiyordu. Ama sanırım işe yarar bir şey bulamadı çünkü tekrar aşağı atladı.

Arkasını döndü, kapıya yaslandı ve sinirli görünüyordu. Belki de Pinkie ve Beyin görünürde olmadığı içindir. Aradığının onlar olduğunu düşündüm ama onları beklemiyordum. Bodil'in onlarla başa çıkmak için zaten bir planı olmasaydı bize saldırmazdı.

Ama onlara zarar vermemiş olsa iyi olur, yoksa bunun bedelini cehennemde öder, diye düşündüm Pinkie'nin sadakatini düşünerek.

"Bir sigaraya ihtiyacım var," dedi karabasan aniden ve gözlerimi kırptırmama neden oldu. "Pritkin sigara içtiğini biliyor mu?"

"Sigara içmiyorum," dedi vahşice. "Hiçbir şey yapmıyorum. Ve istediğin şey bende yok, o yüzden beni rahat bırak!"

"Ama biliyorsun," diye ısrar ettim. "Öyle olmasaydı şu anda yüzeye çıkamazdınız. Ve bir sürü başka belirti var-"

"Yok!"

"Sandığın kadar iyi bir aktör değilsin," dedim ona kuru bir sesle. "Pritkin, mahkeme protokolü olsun ya da olmasın, akşam yemeğinde asla o çılgın kıyafeti giymezdi. Hoşuna gideni giyerdi, ki bu da muhtemelen bir sürü silah içerirdi-"

En azından bu doğru olduğu için bir kahkaha attı.

"-ve eğer diğerleri beğenmezse, bunu bir kenara atabilirlerdi. Ama dün gece *Aquaman figüranı* gibi giyindi, hem de çok seksi bir *figüran* gibi ve bunu yaparken hiç düşünmedi bile."

"Buralarda, sizin deyiminizle bu kıyafet tam anlamıyla keşişçe," diye bilgilendirdi karabasan beni. "Diğerlerinin ne giydiğini gördün."

Kıskanç görünüyordu, sanki akşam yemeğine bakarak gitmeyi tercih ederdi.

Lord Bling gibi herkesi gölgede bırakıyordu. Ben, kendi adıma, bunu yapmadığına sevinmiştim ama yine de. Demek istediğim şu: Pritkin'in seçimlerini en azından bir dereceye kadar etkilemişti, bu da olması gerekenden daha fazla güce sahip olduğu anlamına geliyordu.

Çok daha fazlası.

"Tek mesele bu değildi," dedim. "Ayrıca güzel garson kızlarla hafif de olsa flört etmez. Kılıç talimini saymazsanız benimle bile o kadar flört etmiyor-"

"Ve onu tanıyorsam, muhtemelen tanıyor!" dedi karabasan küçümseyerek, ama geri dönüp oturdu.

"-ama yine de dün gece neredeyse otomatikti," diye devam ettim. "Pritkin aynı zamanda kedi zarafetiyle gezinmiyor. Ya da az önce dev bir sümük tomarı tarafından eşyaları yağmalanmış, sinirli bir fey kadının hayranlığını kazanamaz-"

Bu da küçük bir homurdanma daha aldı.

En azından ben komiğim, diye düşündüm, ateşim yükseliyordu. "-
ya da on bin yaşındaki bir yarı tanrıyı etkilemeye çalışıp
neredeyse

Başarılı ol! Bodil benimle tanışana kadar bizi işe alacaktı. Ta ki ben ona annemi çok hatırlatıp küplere binene kadar. Ve Pritkin bunu asla yapmadı, onun gibi birini asla etkileyemedi. Ben ondan daha çekiciyim ve hiç de çekici değilim."

"Senin de öyle anların oluyor," dedi kuru bir sesle.

"-yani, evet, çok fazla su yüzüne çıkıyorsun. Ve bu güç gerektirir, daha önce sahip olmadığınız ama şimdi sahip olduğunuz güç ve *ne kadar* olduğunu bilmem gerekiyor."

"Yeterli değil." Tekrar ayağa kalkmaya başladı ama ben onu geri çektim. Mecbur olmadığı halde bana izin verdi. Siska kollarım onu hapsedmiyordu; ne kadar büyük bir belanın içinde olduğumuzu bilmek bunu yapıyordu.

Sadece itiraf etmesini sağlamam gerekiyordu.

"İkinizin yeniden bütünleştiğini sanıyordum!" Dedim ki. "Pritkin bana Ruth'la olanların sorumluluğunu üstlendiğini ve senin hatalı olmadığını bildiğini söyledi. Dedi ki-"

"Pek çok şey!" Anlaşıldığı üzere, siyah gözler de parlayabiliyordu. "O kampta sana olanlar yüzünden dehşete düşmüştü ve her zamanki gibi kendini hırpalıyordu. Ama gün ışığında hiçbir şey değişmedi. Hâlâ iblislere, özellikle de bana güvenmiyor. Hâlâ kimseyi dinlemiyor, özellikle de beni! Ve dinlemeyecek de."

Konuşmaya başladım ama bana izin vermedi. Pritkin'in bu versiyonunun konuşmayı ne kadar sevdiğini unutmuştum ve şimdi o konuşmaya başladığına göre ben de ders alıyordum. Hiç yoktan iyidir diye düşündüm ve sustum.

"Gördüğün güce sahip olsaydım -ki sahip olduğumu söylemiyorum- bunu ona vermek beni yine tuzağa düşürürdü. Beni onun merhametine bırakır. benim türüm için merhamet yok! Ve ben bunu yapmayacağım, anlıyor musun?
I

Yapamam.

"Bunu hak ettiğimi düşündüğümde, o sürtüğün ölümündeki payımın kefareтини ödediğimde yeterince zordu. Ama şimdi?" Başını şiddetle salladı.

"Hayır, sadece hayır."

Kaşlarımı çattım çünkü kulağa oldukça kesin gelmişti. "Bak, anlıyorum. Çok şey istiyorum-"

"Hiçbir fikrin yok."

"-ama bu lanet Londra'da savaştığımız lanet gibi bir şeyse onu delirtebilir. Ve bana bir keresinde söylediğin gibi, sen osun-"

"Sanki bunu hiç kabul etti de!" "-

yani seni de tehdit ediyor-" "O da öyle!"

"-ve sen bana daha önce birkaç kez yardım ettin. Belki şimdi sana yardım edebilirim-"

"Beni rahat bırakarak yardım edebilirsin!" diye hırladı karabasan. O Koluna tekrar koyduğum eli attı, başını duvara yasladı, gözlerini kapattı ve uyuyor gibi göründü. Ya da öyle olmak istiyor gibiydi.

Belki de öyleydi. Belki Bodil'in Uyuşukluğu onda da hâlâ aktıftı. Ya da belki sadece burada olduğumu unutmak istiyordu.

Ona baktım ama yüzünde çok iyi tanıdığım, Pritkin'in bazen takındığı ve benim için asla iyi bir şey olmayan o sert bakış, o taş suratlı inatçılık vardı. Ya da onu ikna etmeye çalışan herhangi biri için. Bu kadar zeki bir adam için bazen gerçekten aptal olabiliyordu.

Özellikle de iblislerle ilgili her konuda.

İnkübüs yarısı ile insan/fey yarısı hayatının büyük bir bölümünde kendi küçük savaşlarını sürdürmüşlerdi. Daha gençken, eski Galler'de insanlar ve insan/fey melezleri arasında oldukça mutlu bir şekilde büyürken bu doğru değildi. Önceki haliyle orada tanışmıştım ve ne kadar kolay güldüğüne, ne kadar yaramaz olduğuna, derisinin içinde kendini ne kadar evinde hissettiğine hayret etmiştim.

O adamı hiç tanımamıştım.

Pritkin'in karabasan yarısı bir asırdan fazla bir süredir bastırılmıştı, düğün gecesinde kendini kaptırıp karısını ölümüne tükettiğinden beri. Bu olay Pritkin'i yıllarca keder, suçluluk ve kendini suçlamayla dolu bir dönemece sokmuştu. İlk kez, gerçekten de herkesin düşündüğü gibi bir canavar olduğunu hissetmişti.

Ancak Ruth'a ne olduğuna dair bu açıklama hikâyenin tamamını anlatmıyordu. Pritkin'in karısı da yarı iblismiş ve Rosier'in tek oğluyla yıldızını birleştirerek statüsünü yükseltebilir ve Dünya'daki berbat hayatını cehennemde çok daha güçlü ve lüks bir hayatla değiştirebilir. Ama sadece evlilikle değil.

Kendisi de güç sahibi olmak istiyordu, bu yüzden düğün gecelerinde iblislerin seks olarak gördüğü ve karabasan kraliyet ailesinin özellikle ustalaştığı güç alışverişini başlatmıştı.

Cinsel birleşmede eşlerinin enerjisinin bir kısmını verebilen ya da alabilen diğer iblislerin aksine, incubi kraliyet evi bunu çoğaltabilirdi. Çok, çok Böylece zaten zevkli olan bir eylem her iki taraf için de çok kazançlı bir hale geliyordu çünkü cehennemdeki tek gerçek para birimi güçtü. Rosier bunu servetinin ve nüfuzunun temeli haline getirmiş, ortaklarını dikkatle seçmişti, çünkü sunduğu güç artışı büyük iblisin Lordlar neredeyse her şeylerini verirler.

Ancak büyük iblis lordlarının zaten yakacak güçleri vardı ve bu da süreç başlamadan önce ihtiyaç duydukları bir şeydi. Ve bu çok zaman alıyordu. Pervasız, açgözlü, yarı iblis bir kızın sahip olduğundan daha fazla.

Sonuç, şok olmuş Pritkin'in aniden karısının buruşmuş cesedini kollarında tutması ve dehşete düşmüş bedeninden güç fışkırması olmuştu. Damarlar. İblis yarısını suçlamıştı ama bunun onunla çok az ilgisi vardı. Ruth ona ne planladığını söylememişti ve her şey o kadar hızlı gelişmişti ki, bitmeden önce kimsenin tepki verme şansı olmamıştı.

Ve o ölmüştü.

Onunla birlikte Pritkin'in büyük bir parçası da ölmüştü. Ya da şöyle mi demeliydim, onun ölümüyle birlikte Pritkin'in büyük bir parçası hapsedilmişti, çünkü iblis yarısına bir daha asla güvenmemişti. Babası onu almak için Dünya'ya geldikten sonra Pritkin'in cehennemde gördüğü bazı şeyler yüzünden zaten araları açılmıştı ve bu da zaman içinde olabilecek herhangi bir uzlaşmanın önüne geçmişti.

Bunun yerine, karabasanını kilitlemiş, yokmuş gibi davranmış ve onun verdiği muazzam güç artışını kendisinden esirgemişti. Ve yaklaşık bir asır boyunca her şey bu şekilde devam etti. Ta ki ben o kampta işkence görene kadar, çaresiz ve yalnızdım ve beni oradan çıkarmanın tek bir yolu vardı.

Bir karabasan için seks, tıpkı bir vampir için kanın olduğu gibi, birinin gücüne giden bir kanaldı. Ve o gümüş saçlı ucubelerin bana yaptığı cinsel işkence ve bunun onlarda uyandırdığı hastalıklı şehvet, Pritkin'in ihtiyacı olan tüm erişimi sağlamıştı. Bunu onların yaşam özlerini ele geçirmek için kullanmış, karısına kazara yaptığını onlara bilerek yapmış ve güçlerinin her zerresini tüketmişti. Ta ki cansız bir şekilde yere yuvarlanana ya da bir rüzgârla havaya uçana kadar.

Ben bu şansı kaçmak için kullanmıştım, onun karabasanı ise bunu kafesinden çıkmak için kullanmıştı.

Pritkin normalde buna çok kızardı ama Faerie'nin Ortaköy'de bizimle paylaştığı bazı anılarda karısının başka bir yönünü görmüştük. O sadece şansı yaver gitmeyen bir kadın değildi.

Yoksulluk ve güçsüzlükle dolu bir hayattan kaçmak isteyen bir iblis. O bir suikastçıydı, bir iş yapıyordu.

Ve tahmin edin bunu kimin için yapıyordu?

Zeus'un bir sorunu vardı. Annenin binlerce yıl önce yaptığı ve tanrıları Dünya'dan uzak tutan koruma büyüsunü bozmayı planlıyordu. Ayrıca onları cehennemlerden ve ziyafet çekilmeyi bekleyen güç dolu şişko iblis lordlarından da koruyordu.

Öğle yemeği olmaktan hoşlanmayan söz konusu iblislere karşı burayı korumak için tanrılara ihtiyacı vardı. Ancak panteonun geri dönmesi, Anne ile karşılaştığı durumun tekrarlanması riskini taşıyordu: Tanrılar arasında güç için çılgınca bir mücadele ve bu konuda ondan daha iyi olduğu ortaya çıkan herkesin onu tahttan indirmeye çalışması. Bunu Rosier'in babasını öldürdükten sonra yapmıştı, bir önceki ve büyüü çoğaltma yeteneğini emiyor.

Bu yeteneği, avladığı tüm o iblis lordlarının ona verdiği gücü büyük ölçüde artırmak için kullanmış, sonra da bunu tanrı dostlarına çevirerek onları öldürmüş ya da bu diyardan yok etmişti. Eğer bu kadar tükenmemiş olsaydı

Dünya için yapılan büyük savaşta neredeyse kendisi de ölürken, aynı yeteneği kullanarak beslenebilir, kaybettiği büyüü yerine koyabilir ve her zaman istediği gibi burada tek başına hüküm sürebilirdi. Ama almak için önce vermek, hem de çok vermek gerekirdi, Ruth'un kendi pahasına keşfettiği gibi.

Ve annemde yeterince kalmamıştı.

Ama Zeus'un vardı.

Annem tanrıların büyük kralını öldürmüş olabilirdi ama onun tamamını ele geçirememişti. Yaşlı Zeus onun cehennemlere yaptığı sık av gezilerinden ve topladığı güçten şüphelenmeye başlamıştı. Bu nedenle, bir iblis lordunu, ruhunun bir kısmını, Anne'nin dünyalar arasında seyahat etme yeteneğinin kolayca gitmesine izin verdiği, ancak kendisinin ve diğer tanrıların mücadele ettiği bu alemlere taşınması için ikna etmişti.

Ve orada çok geç keşfettiği şey, kadının hepsine savaş açmanın ve kazanmanın bir yolunu bulmuş olduğuydu.

Kendini onun gazabından kurtaramamıştı ama gücünün o küçük parçası, ezdiği iblis lordunun içinde gizlenmişti. Daha istekli bir kukla olan Aeslinn'i bulana ve gemiden atlayana kadar yaratığın gücünden süzüldü. Ve annesinin başarısını yeniden yaratmaya çalışmaya başladı, ama bu sefer sadece incubi torunuyla.

Ruth'a ödülünü tuzağa düşürmesi için para ödenmişti ama Aeslinn'in Görevliler, ne olacağını bildikleri için son dakikada siparişi değiştirmişlerdi.

efendisi tüm bu gücü elde ederse ne olacaktı? Bu yüzden onun yerine Pritkin hedef haline gelmişti. Ve neredeyse çok daha güçlü düşmanlarının başaramadığını başaracaktı; sokak serserilerinin saldırısından sonra eve dönmesine yardım eden Pritkin'e zehir ikram edecekti.

Ama Zeus'u onca yıl taşıyan iblis lordu da onun planlarından haberdardı ve tam zamanında yetişti. Ona farklı bir sonuç önerdi: Pritkin'i izle, ona yaklaş ve ancak Zeus'un adamlarından biri onu öldürürse Ajanlar onu tekrar buldu. İncubi'yi de içeren planları vardı ve Pritkin'i canlı istiyordu, yakında Ruth da öyle olacaktı.

Bir süre sonra, kendisine ödeme olarak ne teklif edilirse edilsin, bunun Pritkin'in kendisinden elde edebileceklerinin yanında hiçbir şey olmadığını fark etti. Bu yüzden o da annemi taklit etmeye ve gücünü arttırmak için bir karabasan kullanmaya çalıştı. Ve bunun için öldü.

Pritkin tüm bunları öğrendiğinde ve karabasani beni Zeus'tan ve ardından fey kampından kurtarmaya yardım ettiğinde, ilişkilerini düzelteceklerini düşünmüştüm. Ve başından beri olması gerektiği gibi birlikte çalışacaklarını. Hayal edilemeyecek kadar güçlü ve çok daha huzurlu bir adam olarak yeniden bütünleşeceklerini. Ama görünüşe göre öyle olmamış.

Ama belki de oynayacak bir kartım kalmıştı.

"Ya sana daha fazla güç verebilirsem?" Boş boş sordum. "Çok daha fazla mı?"

Karabasan bana bir göz kırptı çünkü bu onların her zaman dikkatini çeken tek kelimeydi.

"İşe yaramaz," dedi açıkça. "Ne işe yaramaz?"

"Pythian enerjisinin geri dönmesini beklemek ve onu büyütme için yeteneklerimi kullanmak, böylece Zeus'un lanet büyüsünü bozmak ve bizi buradan bir hamlede çıkarmak."

Ona göz kırptım. "Neden olmasın?"

"Neden olmadığını çok iyi biliyorsun! Bunu ne zaman yapsak kontrolden çıkıyor. Bir barı yaktık-"

"Bir *tanrıyı* yaktık!"

Doğruydum ya da yeterince yakındı. Pritkin'in karısını tüketen faaliyetin aynısını yaparak Ares'in yenilmesine yardım etmiştik. Ama ben neredeyse hiç gücü olmayan bir yarı iblis değildim; Pythian gücünün ek desteğine sahip bir yarı tanrıçaydım.

Ve Pritkin'in karabasani ilk kez *ziyafet* çekebilmişti.

Önce benim gücümle beslendi ve doyduğunda, aldığı şeyi yüz kat büyütüp genişletti ve bana geri verdi. Ve sonra tekrar tekrar *bundan* beslendi, ikimizi bir yıldız gibi parlayan bir yaratım döngüsü içinde. Ve Pritkin bununla nasıl başa çıkacağını bilemediği için parçalanmak üzereymişiz gibi hissediyorduk.

Ama onun karabasanı yaptı.

Öyle olduğundan emindim çünkü yüzlerce fey'in yaşam özünü geçirmeden yemişti! Sanki o parlayan gücü göndermemde bana yardım etmiş gibi. Galler'de Ares'le savaşa soktu, uzay-zamanda bir portal açmaya ve sahaya başka bir tanrı salmaya yönlendirdi. O bir Incubi Prensiydi; bunun için doğmuştu!

"Bu oda mühürlü Cassie, sadece korumalı değil," dedi sertçe. "Bu Bu da koğuşların çok eski olduğu anlamına geliyor. İliklerine kadar işlemişler. Böyle bir gücü çağırırsak, benden uzaklaşırsa onu gönderecek hiçbir yer yok. Korumalar onu geri yansıtıp ikimizi de yakabilir!"

"Ya da Londra'da olduğu gibi ikimizi de kurtarabilir-"

"Londra'da Mircea'nın yardımını aldık. Ailesi yükü aldı, kendi aralarında dağıttı ve bir emniyet supabı görevi gördü. Ve her halükarda, tanrıların kralıyla bir savaşın içindeydiniz; kaybedecek bir şey yoktu. Burada var!"

"Evet, işte sen!"

Ama çene asık kaldı, gözler yine meydan okurcasına kapandı ve baş geriye gitti. Tek bir kelime bile etmeden bu konuda geri adım atmayacağını söylüyordu. Daha fazla güç kazanmak için hayatımı riske atmazdı ve zaten sahip olduğu şeyi güvenmediği bir adama vermezdi.

Ve adamın kendisi olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu!

Karabasan, kendisini hapsedmiş olan birine güvenmezdi.

O yıllar boyunca Pritkin, muhtemelen ona babasını çok fazla hatırlatan bu şeytana güvenmezdi. Bu aynı zamanda neden istemediğini de açıklıyordu. Rosier'in öğrenmesi halinde adaşı için gelip onu da Pritkin'in katlandığı cehenneme sürükleyeceğinden korktuğu için belki de yeğenini tanıdı.

Ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

I Yapacak başka bir şey olmadığı için orada öylece oturup Faerie'nin bir ilham kaynağı olabilirdi ama o bir yerlere gitmiş gibi görünüyordu. -Ve şu anda sahip olmadığım sakinliği bulmaya çalışıyordum.

Kötü bir televizyon yayını olarak bile olsa Zeus'u tekrar görmek dehşet vericiydi. Pritkin'e gerçeği söylemiştim; yaşlı piç burada değildi, muhtemelen de olamazdı, şu anki avatarıyla birlikte Caedmon'un güçlerinin istilasıyla karşı karşıya olduğunu düşünürsek. Kendi oğlun tarafından kuşatılmanın nasıl bir his olduğunu merak ettim.

Elbette, Zeus'la muhtemelen ilk kez olmuyordu.

Ama elinde binlerce numara vardı ve Feltin gibi biriyle muhtemelen sahada olmasına gerek yoktu. Peri'nin öbür ucundan kukla oynatabilir, ödülleri ve cezaları son eşeği için havuç ya da sopa olarak sallandırabilirdi. Bu yeterli olmadığına da biraz zihin kontrolü yapıyordu.

Ve planlarımızı mahvetmek için ter dökmek zorunda bile kalmadığı gerçeği-

"İşte orada," dedi karabasan, göz kapaklarındaki bir çatlaktan beni izleyerek. "Annen, gözlerinden dışarı bakıyor. Onu Londra'da da gördüm, şimdi de görüyorum. Tek fark, sen de onu görmeye başlıyorsun. Ve bu beni çok korkutuyor."

"Ben annem değilim."

"Evet, insanlara söyleyip duruyorsun. Ama şu anda çoğumuzun saçmalayacağını hiç düşündün mü? Romanya'da *kelimenin* tam *anlamıyla öldüğün* o fiyaskodan bu yana Zeus'u ilk kez gördün. Eğer biraz aklın olsaydı, altına saklanacak bir yatak arardın-"

"Saklanmaktan bıktım!"

"Öyle görünüyor ki," diye mırıldandı ve birden Feltin'in ofisinde o fey'e yaptığı gibi onun üzerine çullandığını fark ettim.

Bir an için ikimiz de donup kaldık, zorlukla nefes alıyorduk. Sonra yavaşça geriye doğru süründüm ve kendimi kontrol altına almaya çalışarak oturdum. O kadar da iyi gitmedi.

İyi.

Evet, kaçıp sığınacak bir yer arıyor olmalıydım ama zaten bir sığınağım vardı. Ahırların altında bir yerde gömülüydü, burayı yöneten yarı tanrıça ve yordakçıları dışında kimsenin gitmediği bir yerdi. Bu dünyada herkesin olabileceği kadar güvendeydim ama tek istediğim dışarı çıkmaktı.

Ve Zeus'un kafasını lanet olası bir *mızrağın* üzerine koy.

"Annenin öldüğünden emin misin?" diye sordu karabasan kuru bir sesle. "Ve kendi başına küçük bir kuklacılık yapmadığına?"

"O öldü," dedim sertçe. "Bunların hepsi benim."

Bunu düşündü. "Bu neden beni rahatlatmıyor?"

Sürünerek geri döndüm, bu sefer yavaşça yüzüne yaklaştım çünkü ben Zeus değildim ve onun gibi davranamazdım. Ama Pritkin'in ikinci kişiliğinin *bunu anlamasını* istiyordum. Ve incelikler için zamanımız yoktu.

"Burada *öleceğiz*," dedim ona. "Bedenlerimiz değil belki, henüz değil, ama şansımız. Bu piçi yenme umudumuz da zamanla birlikte tükeniyor. Ve eğer bunu kazanamazsak, bizim için gelecek -ben, sen, değer verdiğimiz herkes. Onun ölüm listesinin en başındayız ve bunu biliyorsun. O yüzden bu her neyse, hemen şimdi üstesinden gel ve bana yardım et!"

Karabasan'ın gözleri o kadar kısılmıştı ki artık yıldızları zar zor görebiliyordum. İfadesi çizgileri öyle bulanıklaştırdı ki kiminle konuştuğumdan ya da bunun önemli olup olmadığından emin olamadım. Çünkü en azından bir konuda iki adam da hemfikirdi.

"Sen göremesen de ben sana yardım ediyorum," dedi kısaca. "Kendini şehit etmek bana yardım etmek değildir!"

"Şehit *canım*. Ben bir karabasanım. Bu kelime bizim sözlüğümüzde bile yok."

"O zaman bu da ne?"

"İblis pratikliği. İnsanlar her şeyi siyah ve beyaz olarak görür, grinin tonları yoktur. Bu başından beri sizin sorunuzdu ve ne yazık ki "kardeşim" de aynı sorunu paylaşıyor."

"Peki, nasıl görmeliyim?" Ben talep ettim.

"Basit. Yarışı kaçıracağız. Bodil memnun. Beş mücadeleden ikisini kazanmak bizi en büyük favori haline getirecek ve her şeyi altüst edecektir. Ama zahmet edip -ya da inanılacağı üzere cesaret edip- ortaya çıkmamak bile

şansımızı azaltabilir. Feylerin liderlerinde aradıkları en önemli şey cesarettir.

"Ya o zaman ya da bu saçmalığın sonunda bizi serbest bırakmaya gelecek. O piç kurusu Feltin'in ne yaptığını ve eğer yarı tanrıça yeteneklerini kullanarak laneti kaldıracak kadar iyi davranırsa, topraklarından derhal çekilerek minnettarlığımı göstereceğimi açıklarım-"

"Sonra ne olacak?" diye sordum. "Dünyanın yanışını mı izleyeceğiz? İkisi birden mi?" Gözlerini devirdi. "Oh, bir rahat ver. O kampı hatırlıyor musun?"

Ne kadar yakındı? Ya da en iyi ihtimalle berabere kaldığınız Romanya? Ve bu sadece Pythian kütüphanesinin Zeus'un bilmediği bir yeteneği ve senin insanları kızdırma konusundaki eşsiz yeteneğin sayesinde oldu.

"Eğer sağlıklı düşünebilseydi, sen kalıcı olarak ölmüş olurdun." Tiksinti dolu bir ses çıkardı ve omuzlarımı tuttu. "Beni dinle ve iyi dinle. Herkesin bekleyebileceğinden daha iyisini yaptın ama daha önce haklıydın, sen annen *değilsin*. Ben de şeytani bir tanrı değilim ya da kardeşimi inandırdığın hikaye her neyse. Tanrıların kralıyla karşı karşıya gelmeyeceğiz ve çekip gitmeyeceğiz, bir daha olmaz. Ya öleceğiz ya da kaçacağız, gerçek bu-"

"Ve işi *kime* bırakacaksın?"

"Kimin umurunda?" Sesinde tiz bir ton vardı. "Bu ne zamandan beri bizim sorumluluğumuz oldu? Biz devasa bir kozmik sahnede iki küçük, önemsiz oyuncuyuz! Sanki-"

"Sen bir korkaksın." Ona bakakaldım. "Londra'dan sonra düşünmüştüm ama sen bir *korkaksın*."

"Çok haklısın," dedi hiç utanmadan. "Ben lanet olası bir korkağım. Böyle bir durumda akıllı olan herkes korkak olurdu!"

Gözlerimin kısıldığını hissettim. "Bana aptal mı diyorsun?" "Şey, eğer yüksek topuk uyarsa-"

Bu değişim sırasında beni bırakmıştı, ben de onu yakalama fırsatını değerlendirdim. Ve onu sallayabildiğim kadar sert salladım, ancak bu kadar kas sallanmıyor. Tek yaptığım kaşlarını kaldırmak oldu ve Tanrı'ya yemin ettim.

-

"Sana genç diyorum," dedi açıkça. "Ve saf. Ve beyni yıkanmış -"

"Kim tarafından?"

"Yüzyıllardır yaşayan insanlar tarafından, her geçen gün daha fazla Bu savaşın yükünü kırılğan omuzlarınıza yüklüyor ve kaçınılmaz olarak kırıldıklarında umursamıyorsunuz. Ama umurumda-"

"Eğer umursasaydın, beni bir zamanlar iddia ettiğin gibi sevseydin, *yardım ederdin*."

"Kendini öldürmene yardım etmek mi?" Mulish çenesi geri döndü. "Bunu yapmayacağım.

Sana güç vererek seni tehlikeye atmayacağım ya da kendini tehlikeye atmana izin vermeyeceğim. Ve bu konuşan büyü değil. Fey büyüünün üzerimde sınırlı bir etkisi var; diğer yarımından farklı olarak iblis kanı dirençlidir-"

"O zaman buyurun!" Sözünü kestim çünkü bu lanet adam bütün gün konuşabilirdi! "Zeus hâlâ seni arıyor. Ruhunu soymak ve gücünü ele geçirmek istiyor-"

"Önce beni bulması gerekecek."

"Sence yapmaz mı? Yapamaz mı? Sizin için tek güvenlik onu yenmemiz!"

"İyi deneme, ama babam o yaşlı piçten yüzyıllardır kaçarak yanıldığını kanıtladı-"

"Tanrıların *burada olmadığı* yüzyıllar. Çalışmak zorundaydılar Aeslinn ve Common'da gördüğümüz, hafızasını düzenli olarak silen iblis lordu gibi araçlar. Ama eğer geri gelirlerse-"

Karabasan gülümsedi. "Eğer. Şimdiye kadar bunu deneyen herkes öldü."

"Çünkü biz onları yendik!" Resmen çılgılık attım. Tanrım, ben de Pritkin'in dik kafalı olduğunu sanıyordum! Kuluçkası onu son derece rahat gösteriyordu ve benim de argümanlarım tükenmek üzereydi. "Bunu Pritkin için yap, o zaman-"

"O zaman sana kim yardım edecek, böylece seni tehlikeye mi atacak? Hayır. Bodil eninde sonunda dönecek ve ben onu bekleyebilirim."

"Yapabilir mi?"

"Kim bilir? Kimin umurunda?" tanıdık yüz karardı. "Sevgili, aptal kardeşim, uzun zamandır beni bıraktığı gibi kendi başının çaresine bakabilir. Ve kim bilir? Zeus'un büyüü onu yok ederse, belki de bir süreliğine sorumluluk bana kalır-"

Hareket ettiğimi hatırlamıyorum, kafasını geriye atana kadar hiçbir şey hatırlamıyorum, el izimin şekli yanağında morarmıştı. "Onun yüzünü takıyorsun," diye tısladım. "Ama başından beri haklıydı. Sen o değilsin! *Ve sen asla olmayacak!*"

Geri çekilerek, lanet olası kovanın olduğu köşeye gittim ve orada oturdum, sırtımı odaya döndüm çünkü yüzümü görmesini istemiyordum. İblisler sadece güce saygı duyardı ve o anda benim hiç gücüm yoktu. Başka birinden ödünç almadığım sürece asla sahip olmadım.

Uzun bir süre orada oturdum, neredeyse öfkeden titriyordum. Ama bu uzun sürmedi. Kendimin söndüğünü ve neredeyse hissedilir derecede küçüldüğünü hissettim, karabasanın söylediği gibi sadece küçük, önemsiz bir şeydim.

Ve pis bir tane.

Bu elbiseyi bir süredir giyiyordum, Faerie'de onu çıkarmaktan çok korkuyordum. Birkaç kez yıkanmış olmasına rağmen yıpranmış görünüyordu. Augustine bunu gördüğünde küplere binecekti. . .

Eğer gördüyse.

Zırh geri çekildiği için etek ucunun altından görünen ayak parmaklarına baktım ve bu gibi düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştım. Bu aptalcaydı, bunu hep yapardım ve bir faydası olmazdı! Ama işe yarayacak bir şey de bilmiyordum.

Ayak parmakları da elbiseden daha iyi görünmüyordu. Bulabildikleri herkesi boyamaya bayılan küçük inisiyelerim sayesinde yontulmuş boyalar gökkuşağının her rengindeydi. Büyük, güçlü vampir korumalarım, son kurbanlarının peşine düşen bir güruhla karşılaştıklarında dehşet içinde kaçıyorlardı ve yine de çoğu zaman tırnaklarım parlıyordu. Ama beni en son yakaladıkları zaman

Faerie'ye girmeden önce, ki bu bir süre önce başlamıştı.

O kadar uzun zamandır onları bir daha görüp göremeyeceğimi merak ediyordum. Tamsin gibi, canlı kızıl saçları cadılar meclisinin alametifarikasıydı. Çoğu zaman Küçük Öksüz Annie'nin çalılarıydı ve birinin onu düzeltmek için zamanı olduğunda uzun, Viktorya dönemi sosis bukleleriydi.

Ancak kıllı yönetim konusundaki eksikliğini, Pythian gücü konusundaki erken gelişmiş yeteneğiyle fazlasıyla telafi etti. Dört yaşındaydı ve daha şimdiden, kendisi için almaya cesaret edemediği şeyleri ona kaydırmak için onu çağırıyordu.

Yardımcılarımdan biri olan Annabelle, yakında kendisinin de yer değiştireceğini fısıldamaya başlamıştı ve o zaman ona nasıl ayak uyduracaktık?

Ya da Betty, eski moda bir kız için eski moda bir isim, yerleşik hayaletimiz Pythian kütüphanecisi ile çay partileri yapmaktan hoşlanıyordu. son zamanlarda kopyaladığı saç modeli. Onun bir hayalet mıknaatısı olduğundan şüphelenmeye başlamıştım çünkü son zamanlarda sarayımın etrafında normalden çok daha fazla hayalet vardı. Ve çoğu beni görmeye gelmemişti.

Ya da ressamımız Mira, o dillere destan 'fro'nun ve benim elbisem kadar kötü görünmeye başlamış olsa da her yere giydiği eski püskü pembe tavşan kostümünün sahibi. Rhea, Mira'nın canlandırılması için ısrar ettiği çizimlerini büyülemekten vazgeçmiş, bunun yerine onları yapmak için kullanılan boya kalemlerini büyülemeye başlamıştı. Bu da Mira'nın en sevdiği konu olan destansı Cassie resimlerinin her yerde ortaya çıkmasına neden oluyordu.

Genelde beni tanrılardan birine birkaç altın kırbaçla dayak atarken tasvir ederlerdi - ki bu kırbaçların çoğunu gösterecek gücüm yoktu

zaman parıltısı. Ya da Ares'in karşısına zümrüt yeşili bir yıldırımla çıkarken, bunun *sihirli* olduğunu belli etmek için üzerine dikkatlice biraz sim sürmüştü. Ya da Augustine'in her zaman daha da çirkinleştirmeyi başardığı gülünç elbiselerinden birini giymek. .

Eski püskü tırnaklarıma bakarken gözlerimin dolduğunu hissettim ve onları fırçalayacak kadar umursamadım.

Birdenbire, daha iyi bir dünyayı hatırlatan bu küçük şey çok fazlaydı. Pritkin'le birlikte neredeyse geri döndüğümü ve bu lanet olası toprakları, tanrıçasını ve aptal, sonsuz sorunlarını arkamda bırakabileceğimi düşündüğüm bir dünya. Eve dönebilirdim. . .

Ama yapamazdım, yapabilseydim bile, buna bir son vermeden ev daha uzun süre orada kalacak mı? Mahkemem? *Kızlarım*? Hayır. Bu bir soru bile değildi. Zeus, avuncular rolünü oynadı All-Father, ama o bir piçti. Onları teker teker avlayacaktı, buna ihtiyacı olduğu için değil; onun için bir tehdit oluşturmuyorlardı. En büyükleri olan Rhea bile sadece on dokuz yaşındaydı ve yarı eğitimliydi. Ama bundan zevk alacağı için.

Bu çılgın işe başladığımdan beri koruyucum olarak görev yapan üç Graea'dan ikisini, eski yarı tanrıçaları öldürmüştü. Diğerlerinin aksine, beni görür görmez annemin kim olduğunu öğrenmişler ve Cassie'nin ekibine katılmışlardı. Bodil'in de dediği gibi, bu kimsenin ömrünü uzatmıyordu.

Bir önceki Pythia olan Agnes'i ve onun akıl hocası ve benim de akıl hocam olan Gertie'yi neredeyse öldürüyordu, ta ki Agnes kendini korumak için beni gönderene kadar. Bu savaşın yükünü büyük ölçüde tek başına taşıyan binlerce savaş büyücüsünü ve vampiri öldürmüştü. Bana hayalet yoldaşım Billy Joe'ya mal olmuştu. .

Artık ciddi ciddi hıçkırıyordum ve umurumda değildi. Bunu yapamazdım! Tek başıma değil, Pritkin'e büyü yapılmış ve muhtemelen ölüyorken değil ve diğer herkes sınırlar ya da kayıp ya da ... ya da başka bir şey. Mircea'nın da ölmüş olabileceğini ve bunun benim hatam olduğunu, çünkü onu kurtarabileceğimi söyleyemedim bile

-Benden nefret etmesine neden olsa bile yapmalıydım!

Bunu anlamalı, daha iyi kararlar vermeli, *bir şeyler* yapmalıydım. Ama yapmadım çünkü bu iş için yeterince iyi değildim ve tüm kabadayılığım ve "belalı" ve "tanrıça" olmam bunu değiştirmede. Ve şimdi gerçekten yalnızdım ve düşünemiyordum, bilmiyordum, *yeterli değildim*. . .

Eğilip yüzümü ellerime koyduğumda Billy'nin kolyesi ellerime çarptı ve nefesimin kesildiğini hissettim. Beni savunurken ve bana inanırken ölmüştü,

ve hepsi bir hiç içindi. Çünkü her şey Faerie'de içinden çıkamayacak kadar aptal olduğum rutubetli bir hücrede son bulmuştu!

Kolların bana dolandığını ve birinin beni sert bir göğse doğru çektiğini hissettim. Pritkin olmadığını biliyordum, ya da en azından doğru Pritkin olmadığını, ama o kadar iyi hissettiriyordu ki umursamadım. Bu adam da bir zamanlar beni sevdiğini söylemişti ama ben sevmiyordum. Bunun bir iblis için ne anlama geldiğini biliyorum.

Görünüşe göre yeterli değil.

Bir süre sessizce oturduk çünkü söyleyecek pek bir şey kalmadığını tahmin ediyordum.

Ve sonra hiçbir şey olmadı çünkü oda göz kırptı.

"Bu da ne?" diye sordu karabasan.

Cevap vermedim çünkü bilmiyordum. Bunun Peri'den gelen başka bir ipucu mu yoksa daha kötü bir şey mi olduğunu anlayamıyordum çünkü Sıradan'a geçişi hissetmemiştim. Elbette daha önce de hissetmemiştim ama Pritkin'in fey kanıyla olan bağımı kaybettiğimden beri bu çok daha ani olmuştu.

Ama bu geçiş o kadar zahmetsiz olmuştu ki, eğer gözlerim kapalı olsaydı, bunu hiç fark etmezdim.

Bir dakika önceki nemli taştan çok farklı olan, üzerinde oturduğum serin mermer zemine bir elimi attım. İçinde bulunduğumuz geniş koridorun yarısına kadar uzanan devasa, beyaz, cilalı, altın damarlı bir levhaydı bir diğeriyle güzelce eşleştirilmeden önce. Ve o kadar kusursuzdu ki, birinin nerede başlayıp diğerinin nerede bittiğini anlamak neredeyse imkansızdı.

Burada da ışık vardı, soluk ama gerçek ay ışığı gibi, Nimue'nin dağının loş, su altı dünyası gibi değil. Mermerin üzerinden akıyordu. Koridorun sonundaki pencereden, okyanus esintisi gibi kokan bir rüzgarla savrulan şeffaf perdeler görünüyordu. Ama bu, suya yakın olabileceğimizin tek işaretiydi.

"Bu da ne?" diye tekrar sordu karabasan. Cevap vermeyince beni yakaladı ama bunun bir faydası olmadı çünkü hâlâ bilmiyordum.

Ama yavaşça, dikkatlice ayaklarımın üzerine kalktığımda, altımda katı bir his vardı, son zamanlarda Common'a yaptığım gezilerdeki puslu, gerçekte orada olmayan hissi değil. Yürümeme bile gerek kalmamıştı, Faerie beni arkasından balon sürükleyen bir çocuk gibi çekiyordu. Ancak bu beklediğiniz kadar güven verici değildi, çünkü bu Avam Kamarası'nda olmayabileceğim anlamına geliyordu, ama o zaman bu neydi?

İllüzyon mu? Faerie'de şu anda bunu yapabilen tek kişi ben olduğum için gerçekleşmesi mümkün olmayan bir değişim mi? Bir numara mı?

Ve eğer öyleyse, kim tarafından bir numara?

Son sorunun cevabı çok açık olduğu için soğuk terler dökmeye başlamıştım ki karabasan çenemi tuttu. "Bana bak!"

*Baktım ve hemen karabasan hilesini kısa listeden çıkardım
Çünkü o da benim kadar korkmuş görünüyordu. "Ne? Bu mu? Bu mu?" diye sordu ve cevap vermeme fırsat vermedi. "Hayır, anlıyor musun? Hayır dedim!"*

"Neye hayır?" Yanaklarımı dudaklarımı büzecek kadar birbirine bastırıldığı için zorlanarak sordum.

"Hayır, bunu yapmayacağım! Senin tuhaf, metafizik maceralarından birine daha sürüklenmeyeceğim! Yapmayacağım!"

"Tamam," dedim ördek dudaklar arasından. "O zaman nasıl çıkmamızı öneriyorsun?"

"Bizi dışarı çıkar!"

"Bizi buraya ben getirmedim ve sesini alçalt!"

"Neden?"

"İşte bu yüzden," dedim ve onu açık bir kapıdan içeri sürüklerken koridorda çizmeli ayak sesleri duyuldu.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

M Saklanma çabalarımız işe yaramadı, çünkü askerler bizi takip etti ve bir sürü vardı. Önce Nimue'nin gözden kaçması imkânsız tavus kuşu muhafızları geldi, kendilerine özgü zırhları

Sulu bir ortamın dışında bir yabancı. Ve sonra parlak, nefes kesici derecede pahalı zırhları ve kadife pelerinleri ile mor daldırma adamlar omuzları. Ve son olarak, Nimue'nin kendisi, uzun, siyah saçları yerçekimine meydan okurcasına başının etrafında dalgalanıyordu, sanki gelgitte dışarı doğru doğmuş gibi.

Kahretsin, ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Gerçek gibi görünmüyordu, gözlerim ne zaman ona bakmaya çalışsa tekinsiz vadi etkisi sert bir şekilde devreye giriyor, diğer tarafa kaymak istiyorlardı. Ancak hemen geri geliyordu çünkü böyle bir güzellik ittiği kadar çekiyordu da.

Yüzü solgun bir ovaldı, dudakları mercan gibi kırmızıydı, vücudu sıvı deniz köpüğüne benzeyen bir şeyle kaplıydı. Bu inanılmaz olabilirdi fey ipeği ya da onu tanıyorsam, etrafında dönmek için büyülenmiş gerçek şey. Ama her iki durumda da, sarayının tüm gülünç gösterişlerini oldukları gibi gösteriyordu - onun zahmetsiz mükemmelliğinin kötü kopyaları.

Yine de hayrete düşüren gözleriydi.

Maviydiler, ama bu açıklama asıl noktayı tamamen gözden geçiriyor.

Onlar

mavi ve yeşil ve gri ve okyanusun tüm renkleri. Ve şu anda, Öfkeliydiler, o kadar ki renklerin değiştiğini ve ışığın içinden geçtiği dalgalardaki gibi bulanıklaştığını gördüğüme yemin edebilirdim.

Bir fırtına geliyordu, ama kimden geldiğini bilmiyordum.

Ta ki boynumu çevirip Nimue'nin kime baktığını görene kadar. Arkamızdaki odanın karşı tarafında duruyordu ve kucağında bir bebek tutuyordu. Bir bebek.

Kimi hemen tanıdım.

Bunu yapan saçlarıydı. Pritkin'in saçı, eğer onunla uğraşmıyorsa ve büyüü dalgalanmıyorsa bir yetişkin gibi düz durabilirdi. Ama eğer öyleyse ... şey, sık sık bu yüzden mi dikenli saç modellerini tercih ettiğini merak ederdim, çünkü kızdığına olanları örtbas ediyorlardı.

İşte böyle, diye düşündüm, bebeğin ince sarışın fısıltılarını izlerken birden Nimue'ninki gibi dalgalanmaya başladı. Ya da tanıdığım en güçlü büyücü olan Jonas Masden'inki gibi, beyaz saçları bir deniz anemonunun dokunaçları gibi başının etrafında sürükleniyordu. Ve sinirlendikçe giderek daha dikenli bir hal alırdı.

Bebeğin kısa saç telleri neredeyse dikti çünkü tehlikenin ne olduğunu henüz bilmece de fark etmişti.

"Bu da ne?" diye sordu karabasan, sesi aniden kesilmişti.

"Şşşt," dedim ona, kimsenin bizi duyamayacağından oldukça emin olmama rağmen.

Kimse bize doğru bakmamıştı bile ve saklanacak hiçbir yer yoktu. Yani burası ya Common'dı ya da-

Tamam, bu ilginç olurdu.

"Morgaine," Nimue'nin genellikle şırıl şırıl akan bir dere kadar melodik olan sesi bugün düzdü.

Bebeği tutan kadın başını kaldırdı ve garip bir şekilde, onca askeri düşününce gülümsedi. "Sanırım gururum okşanmalı," dedi. "Beni Dünya'dan getirmeleri için o kadar çok en iyi askerinizi gönderdiniz ki, acaba torununuz için bir onur muhafızı mı diye düşündüm."

"O benim torunum değil!"

"Büyük torun, o zaman, eğer kesin olmak istiyorsan. Ve herkesin bildiği gibi, sen her zaman kesinsin. ."

Şaşırtıcı bir şekilde sesi eğlenmiş gibi geliyordu.

Pritkin'in annesiyle ilgili olanları hatırladım.

savaş gülüşü. Ve Nimue'yi ne kadar çok severdi, özellikle de şimdi bir fey gibi giyinmişken. Ama güneş ışığı renginde bir elbiseyle vurgulanmış uzun siyah saçlarıyla güzel olsa da, büyükannesinin yarısı kadar bile hareketli değildi ve mavi gözleri yeterince güzeldi ama sadece ... maviydi.

İçindeki insanı gerçekten görebiliyordunuz ve bu onu daha çok sevmemi sağladı. "Çocuğu bana ver," dedi Nimue, lafı dolandırmayı hiç sevmezdi. "Hayır." Hafifti ve Morgaine'in yüzündeki güneşli gülümseme asla

Dalgalandı.

"Seninle bu oyunları oynamayacağım," diye tersledi Nimue. Ve sözlerinin ardında, yıllar sonra bile tenimde dalgalandığını hissedebileceğim kadar güç vardı.

Morgaine'in güzel sarı eteğindeki bir tüyü fırçalamak kadar sıradan bir hareketle kenara ittiği güç.

"Beni test etme!" Nimue gürledi ve oda sarsıldı. Ama Morgaine bu koşullar altında kendini aptal gibi hisseden bir kayıtsızlıkla bunu da görmezden geldi.

"Bunu nereden çıkardığını anlamaya başlıyorum," dedi karabasan, sözleri hafıftı ama ifadesi değişmemiştir. . .

Çünkü evet. Kendini bebek olarak görmenin dikkat çekici olacağını sanıyordum. Ama o bunun bile gerektirdiğinden çok daha ilgili görünüyordu. Ve bebeğe bakmıyordu.

Morgaine'e bakarak, "Çok güzel," diye fısıldadı.

Çünkü o da onun annesiydi, değil mi? Onu eski Galler'den tanıyordu, daha doğrusu Pritkin daha içli dışlı oldukları zamanlardan tanıyordu. Fakat İkisi de onun kim olduğunu bilmiyordu. Galler'de pek çok insan feylerden ve Nimue'nin soyundan nefret ettiği için onları korumak adına bu konu gizli tutulmuştu.

özellikle.

Yani orada sadece geçici bir tanıdık olarak ölmüştü. O küçük maceradan sonra Pritkin'e gerçeği anlatmışım ama onu ilk kez annesi olarak görüyordu. Ve onu iliklerine kadar hissediyordu.

"Çocuğu bana ver!" Ve tamam, bu emir bir dalgalanmadan çok beklediğim fırtına gibi gelmişti. Nimue, Morgaine kendisine söyleneni yaptığında ona yeterince düşkün görünüyordu.

Aslında hiç. Ama kendisine karşı gelinmesinden hoşlanmamıştı.

Ama Morgaine beni şaşırtacak şekilde yere yığılmadı ya da fark edilir bir tepki bile vermedi - o arsız sırtışını hafifçe genişletmek dışında.

Bir dizi muhafız, hanımefendilerinin bir işaretiyle ona doğru hamle yaptığında, ancak odanın yarısında bir şeye çarptığında bile sarsılmayan bir şey. Ne kadar sert vurduklarına bakılırsa, bu bir şey de olabilirdi.

Görünmez duvar.

Nimue kaşlarını çatmaya başladı.

"Nasılsın-" diye başladı ve sonra kendini durdurdu. Belki de Morgaine aralarında havada asılı duran bir şeyi işaret ettiği içindir.

"Mahkemeniz yeni yeteneklerimden pek etkilenmedi," diye dudak büktü.

"Ama zaman zaman işe yarıyorlar. Tam olarak böyle zamanlarda."

"İndirin onu." Ve Nimue'nin güzel sesinde ilk kez gerçek bir tehdit vardı.

"İnsanların size karşı bilmediğiniz büyüleri kullanmasından hoşlanmıyor musunuz?"

Hayret bir şey."

"İndirin onu!"

Odanın bütünlüğü hakkında endişelenmeye başlamıştım, çünkü son Gök gürültüsünü andıran komut, kırılganlardan aşağıya küçük toz parçalarının dökülmesine neden olmuştu. Bu tozlar Morgaine'in merkezdeki eserini aydınlatıyordu; daha önce hiç görmemiş olmama rağmen bir koğuş olduğunu tahmin ediyordum. Belli belirsiz bir pusulaya benziyordu, yuvarlaktı, her bir ana noktasında semboller vardı ve parlak, neredeyse elektrik mavisi bir renkte parlamaya başlamıştı.

Muhtemelen Nimue'nin ona yapmaya başladığı büyüyle. "Bunu bütün gün yapabilirsin ve sadece kendini yorarsın," dedi Morgaine Kayıtsızca, tüylü sarı bir battaniye aldı ve bohçasına sıkıca sardı. "Bu bir anahtar gibi, bilirsiniz. Sadece üç bardağın var, Büyükanne.

"Ve dördünü de alır."

"Bunu derhal durdurun!" Nimue gürledi.

"Yoksa ne olur? Peşimden mi geleceksin? Ya da muhafızlarını gönderip beni ve torununu tekrar geri mi göndereceksin? Bunu zaten yapacaksın, ama bu sefer plan yaptım. Şeytanla bir anlaşma yaptım diyebilirsin-"

"Hain!"

"Oğlumu öldürmeyeceksin, Nimue."

"Senin iğrençliğin demek istiyorsun! Ne yaptığının farkında mısın? Herhangi bir fikrin var mı-"

"Harika birini mi yarattın?" Morgaine bebeğini hafifçe zıplatarak sordu. Ve ona öyle bir sevgiyle bakıyordu ki göğüs kemiğimin altında bir sızı hissettim. Annem bana hiç böyle bakmış mıydı?

Ben neden öyle düşünmedim?

"Bizim gücümüzü, tanrılarinki de dahil olmak üzere tüm gücümüzü şeytanların elleri!" Nimue öfkeleni. "Bunu kullanacaklarını düşünmüyor musun?" "Bence Emrys onu kullanacak," dedi Morgaine. "Ama onlar adına değil." "O zaman düşündüğümde daha da aptalmışsın! Hiçbir şey umurlarında değil

ama güç. Onlar bencil, kendini yücelten, korkak hayvanlar, her biri -"

"Korkakça değil elbette," dedi Morgaine, sesi yine eğlenmiş gibi çıkıyordu. Ki, evet. Şimdi sırası değil, diye düşündüm, büyükannesinin yüzü kızarıırken.

Ve bir şekilde iyi görünmesini sağladı.

"Evet, korkaklar!" Nimue tükürdü. "Tanrılar peşlerine düştüğünde, ittifak tekliflerimizi reddederek cehennemin derinliklerine kaçtılar. Bütün dünyaları terk ettiler dünyalarını savunmak yerine yaktılar. Bildiğim kadarıyla yüz milyonlarca, milyarlarca öldüler, savaştılar ve birbirleriyle çarpıştılar. ete saldıran kurtlar gibi-"

"Ne yerine? Bizim yaptığımız gibi efendileriyle işbirliği yapmak yerine mi?"

Morgaine bir kaşını kaldırdı ve bir an için oğluna o kadar benzedi ki gözlerimi kırpıtm. "Birlikte durmak her şeyi değiştirecekmiş gibi davranıyorsun. Yine de öleceklerdi."

"Hayır, aynı değil!" Nimue tısladı. "Halkımız onlarla savaşıırken öldü, senin de unuttuğun gibi-"

"Bazıları yaptı. Zamanla, kaderimizin başka türlü olacağı belli olduğunda."

"-ve bunu onlara karşı yaptık, gecenin içine kaçarak değil! Biz bunu Fey gibi ayaklarımızın üzerinde, haşarat gibi dizlerimizin üzerinde değil! Ölümle yüzleşme şeklimizde bir fark var Morgaine ve bu bizim bir halk olarak kim olduğumuz hakkında her şeyi söylüyor."

Morgaine sakinleşen ve annesi karnını gıdıkladıkça kıkırdayan oğlunu kucaklayarak, "Belki de," dedi. "Neyse ki benim oğlumda da fey kanı var, değil mi? Senin kanın. Senin kanını taşıyan birinin daha az cesur olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Eğer öyleyse, kendini benim tanıdığımın yarısı kadar bile tanı mıyorsun demektir." "Dikkatli ol, Morgaine."

"Çünkü onu bulacağım."

"Hiç sanmıyorum. Bu sefer olmaz. Ama eğer yaparsan, umarım, sakinleşmek için bir şansın olduğunda yaparsın. Ve her zaman olduğu gibi nezaketin paniğinin önüne geçer. Ve bir erkeğin değerinin tamamen kan bağına bağlı olmadığı gerçeği üzerine düşündünüz. Kim olduğu ve ne yaptığı onun hayatı-"

Oda yine dalgalandı ama bu kez Nimue yüzünden değil. Birden sanki bir zaman büyüü yapmışım ya da televizyon duraklatılmış gibi donakaldı. Bütün sahne öyleydi.

"Ne oldu?" diye sordu karabasan, etrafına bakınarak. "Ne yaptın sen?"

"Common'ı ben yönetmiyorum," diye hatırlattım ona. "Faerie yönetiyor." "O zaman neden durdurdu? Eğer bizi buraya bunu görmemiz için getirdiyse-" "Aşık Düğümü," dedim hafifçe yüzümü buruşturarak.

"Bu senin suçun değil!"

"Evet, sorun da bu." Kendimi tutmadan önce hafifçe sendeledim.
"Pritkin'in fey kanına erişimim olmadan, ... çözülüp duruyorum. ." Nefesim kesildi ve oda hafifçe karardı. "Bu yüzden ilk seferinde beni bırakmak zorunda kaldı. . ."

"Ama ondan sonra geri döndük," dedi, sesi neredeyse paniklemiş gibi çıkıyordu.

Bunu gerçekten görmek istiyordu. "Ve sen iyidindin!"

"İyi değildim. Benim tarafımda hiçbir şey değişmedi, ama sanırım o ... büyüye daha fazla güç vererek ... telafi etti. . . Ama ikimizi birden taşıyor ve bu yorucu olmaya başladı. . ."

"O bir tanrıça! Yorulmuyorlar!" Ona bir bakış attım ve bir şey söylemedim çünkü söylememe gerek yoktu. Darmadağınık halim bunu benim yerime söylüyordu. "O zaman yerine koy!"

"Ne?" diye nefes

nefese kaldım.

"Aşık Düğümü!"

"Yapamam. Büyüyü bilmiyorum ve zaten gücüm de yok. Ve sanırım fırlatılmak üzereyiz.

"Dışarı," diye bitirdim, tam o sırada bir büyü dalgası bana çarptı.

Çölde içilen su kadar ferahlatıcı, yarı çökmüş damarlara geri dönen kan kadar güçlü ve acı soğuktan sonra gelen sıcaklık kadar rahatlatıcıydı. Neredeyse şoktan nefesim kesilecekti, bunun işe yaramasını gerçekten beklemiyordum. Çünkü Pritkin benden daha zekiymiş ama şu anda onun da dikkati dağınıktı.

Bu da bana harekete geçmem için bir dakika ya da bu vizyonun ne kadar süresi kaldıysa o kadar süre verdi. Çünkü içinde bulunduğumuz şey buydu; Common değil, kendime ait bir vizyon, Çocukken hep sahip olduğum gibi. Ama Pythia olduğumdan beri bunlardan çok azını yaşadım.

Pythian gücü birlikte çalışmak için zorlu kahinler arıyordu çünkü birlikteliğimiz bir ortak yaşamdı. Bana tanrısal güçlerini değiştirme ve kullanma yeteneği verdi.

çeşitli şekillerde güç verirken, ben ... ona gözlerimi verdim. En azından metafiziksel gözlerimi.

Zaman çizgisinde devriye gezmek için yüzyılların ötesine bakma yeteneğimi kullandı. Bunu yaparken de beni eskiden gördüğüm ve çok azı olumlu olan o kötü imgelemlerden kurtardı. Ve bu da değildi, diye düşündüm, imgelem yavaşça yeniden başlayıp Morgaine'in cümlesini meydana okuyan bir "-o!" ile bitirdiğini gösterirken.

Sonra bir hareket yaptı ve pusulası havada uçarak duvara. Ve bir an sonra, duvar yoktu. Onun için bir tünel açıldı,

Aeslinn'in sarayındaki taşların fey için yaptığını gördüğüm gibi pusulasının ortasından spiral çizerek daha önce hiç olmayan bir çıkış yarattı.

Toprak büyüü, diye düşündüm, Nimue'de olmayan bir şey. Fey'ini Morgaine'in peşinden odanın bir ucundan diğerine sıçramaya göndermesine rağmen, sadece bir kez daha katı taşla çarptılar. O kadar hızlıydı ki, Morgaine gitmişti.

Bu arada, başka bir şeye, özellikle de Pritkin'in etini ısırarak siyah pençelere odaklandığım için olanları zar zor takip ediyordum. Henüz içinde değillerdi ama ruhsal olarak kanını kurutuyorlardı. Ağlayan yaraları şimdi görebiliyordum, küçük akıntıları izleyebiliyordum. ve neredeyse acısını hissediyordum, çünkü bir dakika önce bunu yapamıyordum.

Çünkü bir dakika önce güçsüzdüm, neredeyse kupkuruydum. Bir iblisi kandırıp tüm o feyleri boşaltarak sahip olduğu muazzam rezervlere erişmemi sağlamadan önce. Çünkü imgelemi sabitlemek için üzerime Aşık Düğümü'nü koymak başka bir şeyi sabitlemişti, değil mi?

Tıpkı biraz önce titreyen ve şimdi tüm o korkunç dikenleri çözmeye başladığımda kaya gibi sabit duran ellerim gibi.

Fark edecekti, her an fark edebilirdi, bu yüzden Dikkatli ol. Ve sadece karabasan konusunda değil. Aynı zamanda güvenliğim konusunda da çünkü Zeus'un gücünü tekrar deneyimlemek istememe imkân yoktu!

Bu yüzden ellerimi üç kat korumayla sarmıştım. Bu işe başlamadan önce, koğuş üstüne koğuş koymuştum. İyi ki de öyle yapmışım, çünkü tüm o tellerdeki dikenler, tıpkı bir asmadaki dikenler gibi, derinden ısıırıyordu. Ama yeterince derin değildi ve bana sağladıkları kaldıraç gücünü kullanarak onları Pritkin'in metafiziksel etinden yavaşça çekip çıkardım ve onu derece derece serbest bıraktım.

Ama asıl olay artık sona ermişti ve karabasanın dikkatini çekecek boş bir fidanlıktan başka bir şey kalmamıştı. Ve bazı dikenler derinlere gömülmüştü, Pritkin'in ruhuna işlemek ve iyice kavramak için bolca zamanları vardı. Zamanım neredeyse tükenmişti ve yeterince serbest bırakmayı başaramamıştım-

Nimue beni kurtarana kadar.

Adamları işe yaramaz bir şekilde taşla vururken gözlerini kapatmış, bir heykel gibi hareketsiz duruyordu. Sonra o muhteşem gri-mavi gözbebekleri açıldı ve parmağıyla işaret etti. "Myrgard! Kuleden dışarı çıktı!"

İşe yaramaz kavgaları yüzünden eklemleri kan içinde kalan askerler döndüler.

minnetle pencereye doğru yöneldi. Ve karabasanın dikkati, tıpkı

Herkesin, küçük, kaçan bir kadın figüründe, koyu renk saçları arkasında uçuşurken, bataklığın tepesinde kolayca koşarken, onu Dünya'da düz suya yaptığını gördüğüm gibi. Çünkü Pritkin'in annesi dört elemente de sahipti, değil mi?

Ama bu sefer Alorestri'nin sahasındaydı ve onun peşine düştüler. Tıpkı benim ertelemeyi kabul edip Pritkin'in etinden kalan dikenleri söktüğüm gibi. En azından o kadar çok ki, karabasan sonunda bir ipucu yakaladığında artık çok geçti.

Onlarca yıldır üzerinde büyüdüğü ağır, inatçı bir sarmaşığı bir evden çekip alır gibi onları serbest bıraktım ve bu, endişe verici miktarda Güç. Tam olarak karabasanın gücüydü bu, o karanlık dikenlerin havada dağılıp tıslayan bir cızırtıyla gittiğini gördüğünde fark ettiği bir şeydi. Ve sonra benimle dövüşmeye başladı.

Ve sadece metafiziksel olarak boğuşmuyordu. Hücremize geri döndük ve yerde yuvarlandık, tekmeledik, çılglık attık ve saçımızı çektik - en azından ben öyle yaptım - ta ki karabasan vücuduma tırmanıp beni yere yapıştırana kadar, nefes nefese ve öfkeyle. "Ne yaptın sen?" diye bağırdı yüzüme. "Sen ne yaptın?"

"Sahip olman gerekeni!" Meydan okurcasına ona baktım. Zaten beni boğabilecekmiş gibi görüldüğü için bu pek de parlak değildi. Ama onun yerine beni sarsmakla yetindi.

"Beni soydun!"

"Evet. Senin yerinde olmak berbat."

Bu, elbette, biraz daha titremeye yol açtı. "Nasıl?" "Lover's Knot. Onu bize geri koydun-"

"Seni sabitlemek için!"

"Dengelenmeye ihtiyacım yoktu. Ortak değildi. O bir imgelemdi, benimkilerden biriydi."

"Ama *karardı*. Titredi-" "Evet, çünkü ben kararttım."

Bir an bana baktı ama sonra başı şiddetle sallandı. "Neden bana yalan söylüyorsun? *İmgelemlerini göremiyorum!*"

"Evet, bu beni de bir an için şaşırttı. Ama sen, Mircea ve ben ... Londra'da Zeus'la savaşıırken yakınlaşmıştık. Ve Londra'da Seksin inkübüs versiyonunda bazen özellikler es geçilir." Gözlerinin açıldığını gördüm. "Tahminimce Mircea'nın zihinsel güçlerinin bir kısmını emdin ve

onları sakladım. Kaç tane olduğunu bilmiyorum ama seni o vizyona ben getirmedim, o yüzden sen kendin getirmiş olmalısın."

"Seni sakinleştirmeye çalışıyordum," dedi yavaşça, solgun kirpikleri kırışıyordu. "Seni rahatlatmak için, imgelem vurduğunda-"

"Ve seni de yanıma çektim. Senin gücüne erişmeye ihtiyacım olduğu için bunun Sıradan olduğunu düşünmene izin verdim. Ve çünkü Aşığın Düğümü'nü tekrar yerine koyacak kadar gücü olan tek kişi sendin."

Onu gerçekten ne zaman anladığını gördüm - oyuna getirilmişti, hem de bir insan tarafından. Bir an için öfkeden çok şaşırmış gibi göründü. "Buna ne diyorsun sen?" diye sordu şaşkınlıkla.

"İblis pratikliği," dedim ve gücünün geri kalanını emdim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI YEDİ

O Tabii ki o kadar kolay değildi. Lanet olası karabasan! Kısa bir süre sonra düşündüm. Çünkü Pritkin'in diğer yarısı beklediğimden çok daha az güce sahipti. Ne olursa olsun

Söylediğine göre, buraya gelirken meslektaşına yardım ediyor olmalıydı ve ben onları Zeus'un lanetinden kurtarmayı bitirip bizi lanet olası hücreden çıkardığımda, bunun çoğunu kullanmıştık.

Bu bir problemdi, çünkü Bodil'in feyleri her yerdeydi ve Sanki kafesimizden bir çıkış yolu bulabileceğimiz konusunda uyarılmışlardı. On metre gitmeden peşimize düştüler. Ve gerçekten üzerimizdeydiler.

Biri Pritkin onu çekip almadan önce beni uçan bir sıçrayışla yere serdi ve bir diğeri destek için bağırırken hiç görmediğimiz gizli bir tünekten üzerimize düştü. Bir grubun icabına bakar bakmaz bir başkası ortaya çıktı. Ve Pritkin onları öldürmek istemedi çünkü onlar iyi adamlardı!

Ya da buranın olabileceği kadar yakın.

Bu da onları değiştirmeyi ya da güç emen koğuşların arkasına hapsetmeyi ya da güç rezervlerimiz üzerinde pek de kolay olmadığı ortaya çıkan Uyuşukluk büyüleri yapmayı gerekli kılıyordu. Tüm bunlar olurken tünellerden oluşan bir labirentte çılgınca bir mücadele veriyorduk ve her fırsatta daha fazla muhafız üzerimize atılıyordu. Ve şimdi neden o siyah kıyafetleri giydiklerini anlıyordum, çünkü loş ışıktaki onları görmek neredeyse imkansızdı.

Her baktığımızda bir anda ortaya çıkan bir grup lanet ninjayla savaşmak gibiydi. Bir diğeri beni bir eğimde yakaladı ve Pritkin onu daha önce birkaç kez kullandığını gördüğüm yapışkan, beyaz, örümcek ipeği görünümlü bir büyüyle duvara çarptı. Sonra kesinlikle merdivenli olması gereken bir alana tırmanıyorduk çünkü ayak bileklerim tamamen yanlış yöne bükülmüş gibi hissediyordum.

Ve tabii ki tepede bize ateş eden daha fazla muhafız vardı. Ve kaçırdıklarımız ya da arkadan gelen yenileri de aynı şeyi yapıyordu. Ben büyü ateşinin arasından görebildiğim herkesi değiştirip bizi odaya geri götürmeyi düşünürken, biz de arada piçler gibi kalkanımızı koruyorduk ama aşağıda bile yankılanan ve bir sonraki mücadelenin başladığını duyuran trompet seslerini duyabiliyorduk. Pritkin neredeyse vardığımızı söyledi ve biz de devam ettik.

Kalkanımızın dışındaki kalabalığa yapışkan büyü üstüne yapışkan büyü fırlattı; çılgın piçler yanlarından tutup üstlerine atlıyor ve bizi sadece ağırlıklarıyla yavaşlatmaya çalışıyorlardı. Ve işe yarıyordu.

Küfür eden feyler duvarları, zemini ve bir keresinde Pritkin bir tanesini sıçrayışının yarısında yakaladığı için tavanı kapladı, ama yine de geldiler.

Dirençleri için onlara puan vermek gerektiğini düşündüm ve yarım düzinesini kanala doğru kaydırdım.

Ama gittikçe zorlaşıyordu. Koca bir müfrezeyle tek başımıza mücadele ediyorduk ve hâlâ ayakta olduğumuz için işe yarıyor gibi görünse de bizi hızla tüketiyordu. Bunun sona ermesi gerekiyordu!

Pritkin sonunda kalkanı bıraktı ve biz de koşmaya başladık, nihayet önümüzdeki feyleri temizlemiştik. Ama daha fazlası arkadan küçük kedi ayaklarıyla geliyordu ve yalınayaklardı. Burada çınlayıp bizi uyaracak botlar yoktu.

Bu yüzden, çoğu zaman, bir büyü bana çelme takıp yüzüstü düşmeme neden olmadan önce onları duymuyordum. Ya da uyuşturan bir lanet, geçerken kaval kemiğime çarptı ve bacağıma yarım mil gibi hissettiren bir süre boyunca sürüklememe neden oldu. Ya da bir ağ

Karanlığın içinden spiral çizerek geldi ve vücudum yerine saçlarımı yakaladı.

Sonuncusu çok yüksekten ateşlenmişti çünkü feyler benim boyumdaki birine nişan almaya alışık değillerdi. Ama beni ayaklarımdan koparıp koridorda sürüklemeye yetecek bir ivmeye sahipti, sonra da at kuyruğundan sarkan bir sirk göstericisi gibi başımın üstündeki çıkıntılı bir taş parçasına yapıştırdı. Sadece ben öyle değildim ve *acayip acıyordu*, aşağı inemediğimden bahsetmiyorum bile!

Pritkin beni yakaladı, anında serbest bıraktı ve koridorun ilerisine doğru sürükledi, kafa derim ağrıyordu, körelmiş ayağım tökezliyordu ve artık koruyamadığımız büyü ateşi her taraftaki duvarlara çarpıyordu.

Tek iyi şey, bizi öldürmeye çalışıyor gibi görünmemeleriydi, bu da güzel bir değişiklikti. Ama yine de sinir bozucuydu!

Ve sonra dışarı çıktık, nemli, loş tünellerden tökezleyerek bir kapıdan geçtik ve-

Anlayamadım. Az önce beni tamamen kör edecek kadar parlak bir ısı, ses ve güneş ışığı duvarına çarpmıştım. Yüzüme bir tokat yemiş gibi hissettim ve ona eşlik eden kükre de devam yumruğu gibiydi.

Kulaklarım çınladı, gözlerim uyum sağlamaya çalıştı ve çevirmenim Kimsenin ne söylediği, çılgılık attığı, şarkı söylediği ya da güldüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama çok fazla yapıyorlardı.

Bir an için afalladım ama bu Pritkin'i aynı şekilde etkilemedi. Bana bu kadar yakından bile seçemediğim bir şeyler bağırdı, elimi tuttu ve o kadar yoğun bir kalabalığın içinden bir yol açmaya başladı ki, sanki insanlardan oluşan sağlam bir duvar gibiydi. Ayrıca ödünç aldığım pelerinin kapüşonunu, onunki hala açıkta olmasına rağmen yüzüme doğru çekti.

Görüşüm yavaş yavaş düzelirken fark ettim ki, bu alışık olduğum şey değildi.

Kendimi göz kamaştırıcı güneşli bir günde, bir renk, canlılık ve hayat lekesinin ortasında, dünyadaki tüm insanlar gibi görünen şeylerle çevrili ve parlak mavi saçlı ve keçi sakallı patlak gözlü bir fey'in elini tutarken buldum. Pritkin'in üzerine bir glamourie örttüğünü ama kukuletam olduğu için benimle ilgili büyüü koruduğunu anlamam bir saniye sürdü. Renkli kalabalığın içinde çok sayıda muhafız olduğu için içine doğru büzüldüm.

İkincisi, bana bir kanyonu hatırlatan büyük bir açık alanın üzerindeki çıkıntılara ve kayalık çıkıntılara tünemişti. Az çok düz olan zemin alanı, topraktan fişkırان ve havaya altı ya da daha fazla kat yükselen dev siyah kaya parmaklarının içinden ve etrafından geçiyordu. Çevredeki uçurumlar daha da yüksekti.

Yelken bezine benzeyen yamalar, altında tezgâhları olan birçok tüccara gölge sağlamak için bazılarının arasına gerilmişti, ancak bu durum daha uzun süre devam etmeyecekti. Bazıları

Mor saçlı muhafızlar, hem satıcıların hem de alıcıların itirazlarına rağmen etrafta dolaşıp yelkenleri yerinde tutan ipleri kesiyorlardı. Muhafızlar onları görmezden geliyordu çünkü insanların rahatıyla ilgilenmiyorlardı.

Bizimle ilgileniyorlardı ve net bir görüş alanı istiyorlardı. Ve bir tane alıyorlardı.

Ortalamadan daha büyük bir yelken, belki de bazı kayalıklara demirlendiği için, uyarıda bulunmadan aşağıdaki kalabalığın üzerine çöktü ve altında sıkışan insanların öfke çılgınlıklarına neden oldu. Etrafindan dolandık ve

Yüzlercesi kurtulma mücadelesi verirken trafik akışını engelledi ve bu süreçte, fırtınada akıntıya kapılan birkaç yaprak gibi siyah kaya sütunlarından birine doğru itildiler. Neyse ki yapraklardan birinde biraz sihir kalmıştı ve kayalıkları kucaklayan tezgah sırasına doğru bize bir yol açmayı başardı.

Kalabalık daha yoğundu ama insanlar hizmet almak için uzun kuyruklarda beklediklerinden tempo daha yavaştı. Az önce kaçırdığımız devasa sütunun tepesinde, kendi barınaklarının altında oturan dört fey'in de aralarında bulunduğu gözcüleri izlemekle meşgul olduğum için zar zor fark ettim. Rüzgâr çıkmıştı ve muşambalarının kahverengi kumaşını saçlarıyla birlikte savuruyor, birinin sırtını at kuyruğu yapmasına neden oluyordu.

Dürbünleri varmış gibi görünmüyordu ama onlar fey gözleriydi; dikkat ediyor olsalardı onlara ihtiyaçları olmazdı. Ve öyleydiler de. Gülen, heyecanlı kalabalıkla tezat oluşturan yüzler. Herhalde kellelerimizi bir tepside geri getirmezlerse Feltin'in ne yapacağından endişeleniyorlardır diye düşündüm.

Benimkini olduğu yerde sevdiğim için yere bıraktım ve boyumun beni ele vermemesini umdum.

Pek mümkün görünmüyordu.

Bu kalabalık, fey diyarlarında alışkın olduğum yedi ayak boyundaki söğüt gibi tiplerden değildi. Her boyda ve çeşitteydiler.

Bazılarını daha önce hiç görmemiştim. Bazılarını ise daha önce hiç kimsenin görmediğinden emindim; karanlık fey, aydınlık fey ve insan genlerinin karışımı müthiş bir çorba oluşturunuyordu.

Bir metre boyunda, sivri kulaklı, büyük burunlu ve vahşi yeşil saçlı, kıkırdayan üç kadın yanlarından geçip gitti; hediyelik eşya dükkânlarında satılan trol bebeklere neredeyse tıpatıp benziyorlardı. Doldurulmuş kalamar yiyorlar ve sivri kulaklarını kullanıyorlardı.

Dirsekleriyle kalabalığı yararak geçtiler. Yoldan itip kaktıkları bazı insanlar dışında kimse onlara bakmadı bile.

Çünkü pamuk şekeri saçlar her yerdeydi; pembeler, lavantalar, maviler ve yeşiller içinde, afrolardan vahşi tutamlara, şık, ipeksi örgülerden özenli kabarıklara kadar her stildeydi. Yüz hatları da saçlarıyla uyumluydu; narin elf çeşitlerinden soğanlı ve devimsi olanlara ve bunların arasındaki her şeye kadar çeşitlilik gösteriyordu. Koca Ayak yerine geçebilecek, iki metre boyunda, tüylü bir yaratık; ejderha lordlarının diyarına yaptığım son gezide gördüklerime benzeyen birkaç tıknaz, kertenkele kafalı adam; sarışın, güzel bir kadın gördüm.

parlak yeşil derisi, ince yapısı ve narin dev dişleri; ve tepelerinde uçan bir peri sürüsü, aralarında paylaştıkları baharatlı kırmızı karides dolu büyük bir kâğıdı topluca taşıyorlardı.

Yine benim dışımda kimsenin dikkatini çekmediler, muhtemelen buralarda bu son derece normal bir davranış olduğu için ya da görülecek yüzlerce başka şey olduğu için.

Pritkin beni kalabalığın arasından çekerek işin yükünü kendisi üstlendi ve beni şaşkınlıkla etrafa bakmaya bıraktı. Geniş açık alanın sonundaki devasa şelalede, tepesini buradan göremeyeceğim kadar yüksek bir uçurumun üzerinden akıyor ve yakındaki kalabalığı hafif bir yağmur yağıyormuş gibi buğulandırıyor; akla gelebilecek her türlü deniz ürününün her türlü şekilde hazırlandığı, aralarında iki yumruğum büyüklüğünde karideslerin açık ateşte ızgarada pişirildiği, lezzetli görünen ama satıcının tıka basa dolu olduğu bir satıcı kitlesine; bir dias üzerinde tanımadığım bazı enstrümanları akort eden müzisyenlere; ve rüzgarda şakırdayan flamalar ve pankartlara, tahminimce Üzerlerinde farklı rakiplerin amblemleri vardı ama bizimkini göremedim. Sonra bizimkinin neye benzemesi gerektiğini bile bilmediğimi fark ettim ve Pritkin'e sormaya başladım ki o da elime küçük, kızarmış, yumuşak kabuklu bir yengeç tutuşturdu.

Onları nasıl elde ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sıcak oldukları, tatlı ve baharatlı koktukları için umursamadım.

"Ye," diye bağırdı. "Yüzünü bozuyor!"

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu.

Yedim, yanaklarımı küçük şeylerle doldurdum ve harikaydılar, ya da belki de sadece açlıktan ölüyordum. Ve bazı karidesler de öyleydi. Piksellerin içtiği, Pritkin'in bozuk para atması üzerine bir satıcının bize attığı ve kafamın tepesinin kopacağını düşündüğüm kadar sıcak olan bir döküntü. Ama bunun yerine, her bir iri omzunda devasa fiçılarla dolaşan dev cüsseli bir satıcıdan soğuk bir bira aldık ve sanki güzel bir buğday birası Kool-Aid ile karıştırılmış gibi pembe, keskin ve belli belirsiz bira benzeri olduğunu gördük.

Daha fazla yiyip içebilirdim ama aniden oradaydık, henüz bir fiskiye görmemiş olmama rağmen Fiskiye Avlusu olduğunu tahmin ettiğim yeri boydan boya kat etmiştik. Büyük şelale bir yanımızdaydı, kükremesi bu kadar yakından neredeyse sağır edici, büyük yuvarlak bir havuzu ya da küçük bir gölü dolduruyordu. Üzerinde

Daha az sprey dolu olan tarafta ise havuz, siyah taş koltuklardan oluşan amfiteatro tipi bir düzenele çevriliydi.

Diğer tarafta daha fazla oturma yeri vardı; fey soylularıyla dolu tribünler, kayalıkların arasındaki açık alanı kucaklıyor, arka planda da saray görünüyordu. Sarayı dışarıdan hiç görmemiştim ve şu anda da pek bir şey göremiyordum, çünkü bir dağ onu yemiş gibi görünüyordu. Bahçeler, şelaleler ve pagodalarla çevrili birkaç kule orada burada göze çarpıyordu, sanırım bunlar uzanmak içindi, çünkü pek çok insan casus gözlüklerini bu tarafa çevirmiş bunu yapıyor gibiydi.

Sanırım tribünlere bilet almayı başaramayanlar onlardı.

Nimue'nin krallığı Roma gibi tepelerin üzerine kurulmuş gibi görüldüğünden, onlarla üzerinde bulunduğumuz dağ arasında bir uçurum vardı. Ancak onun durumunda bu tepeler daha çok ada gibiydi ve etrafta parıldayan sudan dışarı çıkıyorlardı. Şelalenin havuzu da dahil olmak üzere, bir grup denizati bu taraftaki ahırlarda izleri takip ediyordu.

Ancak şelale havuzu ile açık su arasında hiçbir bağlantı göremedim, zaten oldukça dik bir iniş vardı. Havuz sadece bir buçuk dönümlük bir alanı kaplıyordu ve içinden nehir geçmiyordu. Peki, ne yapmamız gerekiyordu? Merak ettim. Banyodaki lastik ördeler gibi havuzun etrafında mı dönecektik?

Ne olduğunu anlayamıyordum, belki de zorlukla düşünebildiğim için. On binlerce insan göleti çevreleyen basamaklarda toplanmıştı. Suyu doğru çağlıyordu ve bir tünel bulamayanlar flama sallamak ve çığlık atmak için çevredeki kayalara tırmanmıştı. Herhangi bir fey dili bilmediğimden ve çevirmenim de bu gevezeliği çözmeye çalışmadığından, kimin ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sonra müzisyenler başladı ve zaten bir önemi yoktu.

Parıltılı bir cübbe giymiş resmi görünümlü bir tipin güzel insanların tribünlerinin önünde duyurmaya çalıştığı şeyi bastırdılar. O müzisyenlere el sallamaya ya da en azından susmalarını sağlamaya çalıştı, çünkü gelişmiş konuşması bile gürültüyü kesecek kadar iyi değildi. Ama işe yaramadı ve sonunda pes etti ve kabuk şeklindeki trompetlerden bazıları yaklaşık her beş dakikada bir yaptıkları gibi tekrar çaldı, derin ve yankılı ve kalabalığı daha da kamçıladi.

Ve sonunda, işte geldiler, şelalenin altındaki kayada bir tünelden çıktılar, hayal edilebilecek en vahşi görünümlü insanlardan oluşan bir birlik. Meydan okuyanlar.

Yirmi kişi kadar görünüyorlardı, hepsi de etkinliğe uygun giyinmişti ve haklarını vermek gerekirse, bu çılgın karışımında bile göze çarpmayı başarmışlardı. Æsubrand'ı tanıdım, hala parlak beyaz kibrini koruyor ve görünüşünü karşılayan yuhalamaları görmezden geliyordu, çünkü Aeslinn'in oğlu babasından daha popüler değilmiş gibi görünüyordu.

Ancak yarışmanın çoğu o kadar da sade değildi. Parlak güneşin altında parıltıyan mücevherler, bir Maya'yı gururlandıracak başlıkları süsleyen çılgın tüyler ve kristaller, payetler, inciler ve yanardöner kumaşlar aşağıda geçerken gözlerimi kısmamı sağladı. Bana Kainat Güzellik Yarışması'nın açılışını hatırlattı, ama eğer

Tamamen abartılı çeşitli kıyafetlerin herhangi bir sembolizmi vardı, Faerie hakkında bunu anlayacak kadar bilgim yoktu.

Pritkin ne olduğunu anlayamadığım bir şey bağırdı ve dikkatimi tekrar ona yönelttim.

"Ne?" Ona baktım.

"Yarışa katılacağım! Kılık değiştirerek çalacağım, sonra da starttan hemen önce atacağım!" Havuzun en sağında, ortasında stilize bir güneş bulunan parlak yeşil bir flamanın altında duran ve hızla ıslanmakta olan, başka hiçbir rengi olmayan siyah bir denizatını başıyla işaret etti.

Renklerimiz, sanırım.

"Tamam, gidelim," dedim içkimin son damlasını yutarken. "Hayır! Sen burada kal!"

Geri çekilmeye başladı ama ben onu tuttum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Nasıl binileceğini bilmiyorsun!"

"Öğreneceğim!"

"Bu zaman değil-

"İşte tam zamanı! Kendin söyledin, hile yapacaklar. Bodil, kesinlikle, ve diğer herkes, muhtemelen. Ve burada hile yapmak kan içerir-"

"İyi olacağım, Cassie-" "Ölmüş olacaksın!"

Pritkin etrafımızda bir sessizlik kalkanı oluşturdu çünkü güç kaybını göze alamasak da birkaç bakış çekiyorduk.

"Bunu daha yeni yaşadık!" Sesimi alçaltma zahmetine girmeden, yüzünü buruşturduğunda bile söyledim. "Ne oluyor be?"

"Düşündüğün gibi değil-"

"O zaman nedir?"

"Düşersen yerime geçecek birine ihtiyacım var," dedi bana. "Taht için yarışmaya hakkın var-"

"Ne-"

"-ve sende benim handikapım yok. İblis kanı taşıımıyorsun ve ebeveynlerinden biri kıdemli bir tanrıydı, tıpkı Nimue gibi-"

Gözlerimi ona diktim. "Sen *aklını* mı kaçırdın? Bunu sana sadece gitmeni engellemek için söyledim!"

"Biliyorum ama bu onu yanlış yapmaz. Ve Faerie'nin bize ne gösterdiğini gördün. Eğer bu orduyu ele geçiremezsek, Zeus geçirecek. Zaten Feltin ve kim bilir daha kaç tane var elinde-"

"O zaman onları birlikte indireceğiz!"

Başını iki yana salladı. "Bugün ölmeye niyetim yok Cassie, ama eğer ölürsem-" "Kapa çenen!"

"Eğer yaparsam, hala bir iddian var. Tahtta kan hakkın var ve en başından beri buradasın. Meydan okumanıza bile gerek yok; zaten ekibimin bir parçasısınız, dolayısıyla benimki sizi de kapsıyor."

Bir saniye boyunca sessizce ona baktım ve sonra boğazımda düğümlenen kelimeler dudaklarımdan döküldü. "Yapamam. *Yapamam*. Burada öylece duramazsın, büyün bile yok ve o *piçler*-"

"O zaman Barne-Mora'nın altındayken yaptığım hatanın aynısını yapıyorsun," dedi sessizce. "Seni riske atmak istemedim, öyle ki işi bırakıp çekip gitmeye hazırdım. O zaman da yanılmıştım, şimdi de sen yanılıyorsun. Ortak mıyız, yoksa kişisel arzularımız birbirimizin yoluna çıkmaya devam mı edecek?"

"Ortak mıyız?" Çünkü son zamanlarda hiç de öyle hissetmiyordum. "Her zaman öyleydik."

Haklı olduğunu bilerek ona acınası bir şekilde baktım. Bu bende kusma isteği uyandırdı.

"Geri döneceğim," dedi ve beni sert ve hızlı bir şekilde öptü. Ve sonra gitmişti.

BÖLÜM YIRMI SEKİZ

P Ritkin o kadar hızlı hareket ediyordu ki neredeyse gizlenmiş gibi görünüyordu ama bunun için yeterli gücü yoktu. Ya da bunun için, diye düşündüm.

meydan okuyanlar atlarına bindiler, bazıları

Bunu yaparken kalabalığa daha da yüksek sesle bağırma larını istercesine el kol hareketleri yaptılar. Ve seyirciler, bundan sonra seslerini kısacak bağırı şlarla ve yanlarında getirdikleri, vuvuzelayı hafifçe fısıldayan bir dere gibi ses çıkaran çeşitli dinsiz enstrümanların gürültüsüyle buna mecbur kaldılar.

Sonuç olarak hiçbir şey duyamadım ve flamalar sayesinde İnsanlar her yere el sallıyordu, ben de pek bir şey göremiyordum. Bir şey dışında: Pritkin ayrıldıktan belki bir dakika sonra kraliyet muhafızları da ayrıldı. Kalabalığın üzerindeki tünelerinden aşağı atladılar ve ilerlediler.

Hepsi az önce gittiği yöne doğru.

Kahretsin.

Kılık değiştirmeyi bırakmak zorunda kalmıştı çünkü seyirciler arasından hiçbir serserinin kraliyet yarışına katılmasına izin verilmeyecekti, ki bekledikleri de buydu. Ve ona suikast düzenlerlerse kazanmayı umamazdı. Tabanca patlamadan önce ya da fey bu şeyi başlatmak için her ne kullanıyorsa! Yer değiştirmeye çalıştım çünkü etrafımı saran Pythian gücünü hissedebiliyordum-

Ama sanki tüm vücudumu burkmuşum gibi acıdan birkaç adım ileri sendelemekten başka bir yere gitmedim.

Ben de herkes ne yapıyorsa onu yapmaya başladım, fazla seçeneğim olduğundan değil. Kalabalık aniden hareketlendi ve beni de beraberinde sürükledi, merdivenlerin etrafına dağılmış derme çatma kamplara bakılırsa bütün gece burada olan insanların tam karşısındaydım. Ancak her tarafta çıkan kavgalar, yetkililer tarafından kalabalığa doğru bağırılan kimsenin duyamayacağı emirler ve benim yaptığım gibi herkesin üzerine tırmanacak kadar kaba olmayan insanların ezilmesiyle koltukları istila ediliyordu. Tek iyi şey kalabalığın kraliyet törenine engel olmasıydı.

Muhafızlar da saldırıyor, etraflarındaki herkesi sopalarla ve yumruklarla dövüyor ve onları yollarından atmaya çalışıyorlardı.

Ben de hırpalanıyordum ama onlar tarafından değil. Kalabalık bunu kendi başına yeterince iyi yapıyordu ve etrafımda o kadar çok uzun boylu insan vardı ki, yüksekte aşağı bakmak bile artık yardımcı olmuyordu. Pritkin'i göremiyordum; hiçbir şey göremiyordum!

Ve sonra Pythian gücünün beni terk ettiğini hissettim, zaten kullanamadığım için bunun bir önemi yoktu. Buraya gelirken çalınan gücün kendi payıma düşen kısmını kullanmıştım. Ama öylece yok olmadı.

Onun yerine, sadece benim görebildiğim, parlak mavi gökyüzüne karşı başıboş bir güneş ışını gibi parıldayan altın rengi bir eşarpla tepemde dönüyordu. Ben görmedim.

ne yaptığını bilmiyordu ama kesilmemişti. Geçit ardına kadar açıldı ve Dünya'ya dönüktü, bu da ona ihtiyacı olan tüm gücü veriyordu.

Ama ne yapmak için?

Gökyüzünde onu takip ettim, ne kadar zor olsa da herkes bir şeylerin olmak üzere olduğu havuza doğru koşarken ben tepeden aşağıya taşınyordum. Ama kafaların oluşturduğu ormanın içinden, başımın üzerinde bir, iki, üç kez döndüğünü ve sonra dümdüz daldığını gördüm. Alphonse. Kendisini neredeyse unutmuştum ama tabii ki burada olacaktı, tüm şehir buradaymış gibi görünüyordu.

Ama o benimle birlikte kalabalıkla savaşıyordu. Tribünlerin ortasındaki başka bir kaya çıkıntısının tepesine tünemişti, bu da onu her şeyden birkaç kat yukarıda ve mükemmel bir manzarayla baş başa bırakıyordu. Ama yarışçılara bakmıyordu.

Onun yerine kalabalığı tarıyordu ve yanında biri vardı.

"Radu?" Yüksek sesle söyledim ve kardeşi Mircea'ya kalbimi kıracak kadar benzeyen yakışıklı esmer başını salladı.

İmkânsız, diye düşündüm, bakarak. Bunu duymuş olamaz. *Ben* bile duyamadım.

Ama ben de ikinci seviye bir usta vampir değildim. Radu kardeşi kadar güçlü değildi, ama oynamayı sevdiği gibi zayıf da değildi, endişelenmenize gerek olmayan, zararsız, eksantrik, biraz gösterişli Basarab.

Eğer akıllı olsaydınız bunların hepsi için endişelenirdiniz, ama pek çok insan öyle değildi. Daha iyi bilmesi gereken yüzlerce yaşındaki insanlar bile. Kendi adıma, bu aileyi asla hafife almamayı bir süre önce öğrenmişim.

"Radu!" Çığlık attım ve başının döndüğünü ve o karanlık gözlerin yaklaştığını gördüm, ama hala üzerimde geziniyorlardı çünkü-

Çünkü lanet kaputu açmıştım!

Yırttım ve tekrar bağırdım, bu sefer avazım çıktığı kadar, öyle ki ses tellerimin koptuğunu hissedebiliyordum ama umurumda değildi. Ve işe yaradı. Bir saniye sonra Radu'nun gözleri kalabalığın arasından benimkilerle buluştu ve Alphonse'un kolunu kavrayıp işaret etti.

Sonra aşağı atladılar, onları artık göremesem de bu tarafa geldiklerini varsaydım. Ve hayır, hayır, hayır, onlara burada ihtiyacım yoktu! Onları burada istemiyordum!

"Pritkin'e git!" Yanımdaki bir fey'in bana pis bir bakış atmasına neden olacak kadar yüksek sesle bağırdım. Gerçi onun kulak zarları neden yırtılmamıştı bilmiyorum çünkü benimkiler yırtılmıştı. Ve şimdi rotamdan sapıyordum!

Pritkin'in aracı havuzun en sağındaki bir durakta nazikçe sallanıyordu ama kalabalık beni sola doğru sürüklüyordu. Orada manevra yapmak için daha fazla alan vardı çünkü çevredeki denize inişe çoğu insanın rahat edebileceğinden biraz daha yakındı. Ve buna ben de dahilim!

Ancak insanlar güvenlik halatlarını aşmış ve kalabalığı o tarafa doğru çekerek kenara daha da yaklaşıyorlardı. Ve ben yönümü değiştiremiyordum çünkü ayaklarım belki de zamanın yarısı dışında yere değmiyordu. Diğer herkesle omuz omuzaydım ve onların momentumuyla sürükleniyordum ve bunu değiştirmeye çalışırsam, insan akıntısının içinde kaybolacağımdan ve muhtemelen ezilerek öleceğimden korkuyordum.

Ve sonra o lanet trompetler tekrar çaldı.

Patlama öncekiyle aynıydı ama kalabalığın tepkisi daha da yoğundu. Hepsi birden öne fırladı ve bunu yaparken beni sarsarak serbest bıraktılar. Hoşuma gitse de gitmese de yere düştüm ve tüm dağın yamacı havuza ulaşmak için hamle yaparken her tarafımdan hırpalandım.

Etli bir çığ gibi görünüyor ve hissediliyordu. Çığlık attım çünkü az önce biri kaburgalarım tekme atmıştı, sonra aynı şey başıma gelince aniden kesildi. Ya da belki oraya bir dirsek yemiştım; bilemiyorum ama tüm dünya yüzmeye başladı.

Sonra biri beni yakaladı.

Başımı kaldırıp baktım, pek de nazik davranmadığım ve avazım çıktığı kadar bağırdığım için bir muhafızdan korkuyordum. Ama görüşüm netleştğinde, onun çok güzel olduğunu fark ettim.

Bir muhafız için, hatta bir fey için bile. Radu, diye düşündüm, beni kalabalığın içinden kaldırıp taşıırken, insanlar neredeyse sihirli bir şekilde onun yolundan çekiliyordu.

Ya da belki de bunun nedeni, ileride, bir engel oluşturacak kadar aptal olan herkesin canına okuyan Alphonse'du.

Muhafızların sopalarından birine benzeyen bir şeyle ortalığı dağıtmasını izledim, ki bu da onların üniformalarından birini giydiği için anlamlıydı. Muhtemelen bu yüzden kimse yediği dayaklara ses çıkarmıyordu. Radu'nun da bir üniforma giydiğini fark ettim; vampir olduğu için ihtiyaç duymadığı parlak bir zırhın üzerine mor ve altın rengi bir tabard giymişti.

Bu ikisinin ne yaptığını bilmiyordum ama kendi maceralarını yaşıyorlarmış gibi görünüyordu. Ama soramıyordum çünkü düşündüklerimi duyamıyordum! Ama aniden Radu'nun kafamın içinde bunu yaptığını duyabiliyordum.

-*Mircea'dan*, diyordu odaklanmayı başardığımda. "Ne?" diye bağırdım. Bağırdım ve hafifçe yüzünü buruşturdu.

O olmadan da seni duyabiliyorum, diye hatırlattı bana. *Benden ne kadar duymayı başardın?*

"Fazla değil. Biri kafama tekme attı."

Radu içini çekti ve kendi saçını savurdu. En az ortalama bir feyinki kadar uzun olan ipeksi siyah saçları güneş ışığında parlıyordu. Saçları mora boyanmamıştı ama bunun dışında bir de 1.80 boyunda olduğu düşünülürse, bir yerlere atıldığını tahmin ettiğim muhafızın yerine geçebilirdi.

Size daha erken ulaşamadığım için özür dilerim, dedi, *ama ancak dün gece gelebilirdim. Mircea onu Paris'teki evimizin kasasına koyduğunu sanıyordu ama orada değildi. Ya da Roma'daki ya da Alpler'deki şatodaki. Sonunda Hawk's Nest'teki bir masada buldum.*

-

"Ne?"

-*ve sonra Cascades'ten New York'un yukarısına eski yöntemlerle gitmek zorunda kaldım, çünkü Circle'ın merkezine yapılan baskından sonra Senato portal sistemini bloke etmişti-*

"Radu-"

-*Ve sonunda vardığımda, lanet olası -affedersiniz- sevgili konsolosumuz geçmeme izin vermedi. Portalı hâlâ açık elbette ama Mircea'nın Faerie'de kaybolmasına ve telefonlarına çıkmamasına kızgın.*

"Başka bir dünyada kaybolmuş!"

Evet, Dory bana öyle söyledi. Sonunda kazandığımda onunla iletişime geçtim ve tüm maceralarını dinledim. Ve şimdi sen ve Büyücü Pritkin burada bir sorun yaşıyor gibi görünüyorsunuz. Ona söyledim, bu cehennemde hiçbir şey plana göre gitmez-

"Radu!"

Sanırım sonunda dikkatini çekecek kadar yüksek sesle bağırdım. Cassie, bağırmana gerek yok demiştim.

Evet, sadece ben yaptım; gerçekten, gerçekten yaptım. "Ne. Sen. Sen. Yapıyorsun. Burada?"

Ne dedin? Oh, o kısmı duymadın mı?

Dişlerimi sıktım. Radu'yla konuşmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. "Hayır."

Pekâlâ, bir dakika. Kılıç kemerine ilıstırdığı ipek ve kadife çantayı aramaya başladı; çanta fey yapımı gibi görünmüyordu. Ama aynı zamanda memleketteki müzelerde bulunan motifli, yırtık pırtık eski eserlere de benzemiyordu. Muhtemelen Radu'nun gardırobunda bulunan, Rönesans döneminden kalma bir çantaydı çünkü o ne isterse onu giyerdi.

Erkekler neden cüzdan kullanmayı bıraktı bilmiyorum, dedi bana, düşüncelerimi rahatça okuyarak. Çok kullanışlılar. Cepler, diye alay etti. Onlara hiçbir şey sığdıramazsın.

"El çantaları erkekler için gelmeye başladı. Kısaca erkek çantaları," dedim ona, deliliğe teslim olarak.

Evet, onları görmüştüm. Kocaman, hantal, çapraz askılı şeyler ya da Korkunç "bel çantası", diye ürperdi. Giymeye çalıştığınız her kıyafetin çizgilerini mahvediyor-ah, işte burada.

Bir şey tuttu.

Güneş ışığında o kadar parlak bir şekilde parlıyordu ki, bir an için ne olduğunu anlayamadım. Sonra anladım ama yine de anlamadım. "Nedir bu?"

Su Yüzüğü, dedi Radu, sanki bunun ne olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi.

Mircea sana gönderdi, ya da daha doğrusu, Mage Pritkin'e. Yardımı olacağını söyledi.

"Nasıl yardım edeceksin?" Güneş ışığında parlayan büyükçe bir safiri izlerken sordum.

Görebildiğim kadarıyla hiçbir kalıntı içermeyen saf, parlak bir maviydi ve ağır bir altın kordon içine yerleştirildiği için muhtemelen çok değerliydi. Ama benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Daha önce hiç görmemiştim.

Tam olarak belirtmedi. Sadece uzun zaman önce İngiltere'de rastladığını ve oradaki eski cadıların en büyük kalıntılarından biri olduğunu söyledi. Bir de intikamcı bir cadıdan çalmakla ilgili bir şey vardı; bilmiyorum. Ama bu

takan kişiye su elementiyile büyük bir kolaylık sağlaması gerekiyordu, ki bu da buraya uygun görünüyordu.

Etrafına biraz hoşnutsuzlukla baktı.

Her neyse, bir süre önce beni zihinsel olarak aradı ve onu bulup büyücü Pritkin'e getirmemi istedi. Ama dediğim gibi, bir sorun vardı-

"Nasıl kullanılacağını söyledi mi?" Avucuma çarptığında sözünü kestim çünkü Radu sonsuza kadar konuşabilirdi. Göründüğü kadar ağırdı ama diğer yüzükler gibi hareketsiz bir şekilde öylece duruyordu.

Bu muhtemelen iyiye işaret değildi. Eğer ona bir tılsım güç veriyorsa, sadece arka planda bir uğultu olsa bile bir şeyler hissetmeliydim. Ama hiç büyü belirtisi yoktu.

Radu, *daha fazla bilgi almaya çalıştım ama bunu yapmak çok zor, diye endişelendi.*

Dünyalar arası iletişim, bizim için bile, ve o karanlık fey şehrinde birlikte olduğunuzda bundan bahsedeceğini düşünmüştüm. Hani şu havaya uçan?

"O yapmadı."

Sanırım bu anlaşılabilir bir şeydi. Onunla kalacağını sanıyordu, değil mi? Ama bu o portaldan geçip diğer yere gitmeden önceydi. Adı neydi?

"Jotunheim." Ne zaman bunu düşünsem, her zamanki elin boğazıma dolandığını hissediyordum.

Onu tekrar göreceksin, Radu bana nazikçe söyledi. İkimiz de göreceğiz.

"Emin gibisin."

Ben Mircea, omuz silkmesi omuzlarında olduğu kadar sesinde de vardı. Şimdi, o yüzüğü büyücüye götürmen gerektiğini düşünmüyor musun?

"Nasıl?" diye sordum ve bu bir soruydu. Radu'nun boyunun yardımıyla bile kalabalığın üzerinde hiçbir şey göremiyordum ya da Alphonse'un acımasızlığının açtığı çukur dışında önümüzü pek göremiyordum.

Az önce bir başkasının kine katıldı.

Bir grup insan aniden havaya kaldırıldı ve Musa'nın Kızıldeniz'de bir yol açması gibi bir kenara fırlatıldı. Görünmez bir yol.

İnsanlar her iki tarafta da uzuvlardan ve öfkeli yüzlerden oluşan bir yığınla karşı karşıya geldiler ama geçemediler. Belki de bu yol kalkanlar ve öfke konusunda uzmanlaşmış bir cadıya çıkıyordu.

Kısa bir süre Enid'in sinirli olmadığı zamanlarda nasıl göründüğünü ve bunu öğrenip öğrenemeyeceğimi merak ettim.

Görünüşe göre bugün değil.

"Neredeydin?" diye sordu, yüzüme doğru öyle yüksek sesle bağırdı ki, görüş alanımdaki herkesi sağır eden sürekli trompet patlamasında bile onu duymakta zorlanmadım.

"Pritkin'i bulmaya çalışıyorum," diye bağırdım. "Nerede o?"

"Orada!" diye bağırdı ve garip bineklerinin üzerindeki atlıların bir kanalın etrafındaki lastik ördekler gibi göletin ortasında daire çizdikleri yeri işaret etti.

Gerçekten büyük bir su tahliyesi olmalıydı çünkü birdenbire sayıları azaldı ve birkaç tanesi gözden kayboldu. Onları su yüzeyinin altında bir an için belli belirsiz, dalgalanan gölgeler gibi görebildim ve sonra o kadarı bile kayboldu. Ve bir daha geri gelmediler.

"Ne oldu?" diye sordum. Radu beni indirirken Enid'i tutarak sordum. "Nereye gittiler?"

"Yarışa! Ama yalnız değiller! Kraliçe'nin Muhafızları da gitti, sözde güvenlik için-"

Evet, efendilerinin güvenliği, diye düşündüm öfkeyle, mor saçlı pisliklerden bazılarını görünce.

Enid konuşmaya devam etti ve yüz ifadesinden benimle aynı şeyi düşündüğünü anladım. Ama onu duyamıyordum çünkü lanet olası korna yine çalıyor ve onu boğuyordu. Ve bana migren ağrısı veriyordu çünkü neredeyse trompetçilerden birinin tepesindeydik.

Ancak birkaç atlı daha ortadan kaybolmuştu ve hepsi hızlanıyordu. Bir küvetin içinde yarışır gibi dönüp duruyorlardı ama her dönüşte, aralarında Kraliçe'nin Muhafızlarından birinin de bulunduğu bir ya da iki atlı daha gözden kayboluyordu. Geriye Pritkin'in yanında yer kapmak için itişip kakışan en az dört atlı kalmıştı.

"Yakalayın onu!" Son patlama kesildiğinde Enid'e şöyle dedim. "Ona izin verme
Git!"

"Giremem! Kimse ölüm acısıyla havuza giremez.
challengers-"

"Peki ya mürettebatları?" Talep ettim çünkü o garip bineklerden bazıları iki kişi taşıyordu.

"Evet, ama-"

"Ata binebilir misin?"

Bana deliymişim gibi baktı. "Bunun ne alakası var-"

Onu vahşice sarstım, ki bu onun sinirli halini düşününce pek de akıllıca bir hareket sayılmazdı, ama artık umursamıyordum. "Ata binebilir misin?"

"Evet! Ama ne fark eder-"

Yüzüğü gözlerinin önünde tuttum. "Kazanmasını ya da hayatta kalmasını istiyorsan bunu ona götürmeliyim! Benimle misin, değil misin?"

Gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Ben bir *köleyim*. Ekibinizin bir parçası değilim-"

"Artık öylesin." Alphonse'a baktım. "Tüm gereken bu, değil mi?"

Kocaman bir omuz silkti. "Bildiğim kadarıyla. Ama onu yakalayamazsınız, iki kişi taşıyamazsınız. Ve o şeyin üzerinde de değil," diye ekledi başıyla tezgahı işaret ederek.

Pritkin'in bineğinin birkaç dakika önce olduğu yerde.

Bir tane daha tuttu, ancak bu açıkça sarayın komik olduğu bir durumdu. Ya da belki de uzmanlığım olmadığı için bana eski, köhne görünümlü, deneyimsiz gözümün bile son yüzgecinde olduğunu anlayabileceği bir nag vermelerinin bir önemi olmayacağını düşündüler. O şey bırakın iki kişiyi taşımayı, Pritkin'i tek başına yüzerken bile yakalayamazdı.

Ama başka seçenek yoktu. Ben binemezdim ve Enid'in bensiz yarışa katılmasına izin verilmezdi. Yani bu işi yürütmenin bir yolunu bulmamız gerekecekti, her ne kadar ben göremesem de-

Ve sonra yaptım.

"Haydi," dedim ona, çünkü geride başka bir binek kalmıştı, binicisinden yeni kurtulmuş bir binek.

Görüş alanımı takip ederken gözleri daha da büyüdü. "Ciddi olamazsın!"

Aslında tüm bunlar olurken tek kelime etmemiş olan Radu, her şeye rağmen bir Basarab olduğunu kanıtlayana kadar geri çekiliyordu. "Seni suçlayamam," dedi Radu çekingen bir tavırla. "Ben de o şeye dokunmazdım ve ben özgür doğdum." Bana baktı. "Bir köleden çok şey bekliyorsun Cassie. Alphonse seninle gelecek."

"Alphonse yapacak mı?" diye sordu söz konusu adam.

Ama Alphonse yapmadı. Çünkü bildiğim bir sonraki şey, öfkeli bir kızıl saçlı elimi tuttu ve beni korkulukların üzerinden, bir grup ürkmüş görünümlü, tavus kuşu zırhlı muhafızın ortasından geçirdi ve kabine doğru sürükledi

Galygos'un güzel kafasını savurduğu yere.

Oldukça büyük kafası, çünkü lanet olsun. Diğer bineklere kıyasla bile ne kadar büyük olduğunu unutmuşum. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, çok büyüktü.

Eh, işte bir şey çıkmıyor, diye düşündüm ve dizginleri tuttum.

OceanofPDF.com

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

T karides beni kurtardı. Daha doğrusu, benim için çok sıcak oldukları için bitiremediğim fişek kırmızısı karideslerin dökülmesi. Ama Galygos için öyle görünmüyordu.

Onu kontrol etmeye cüret eden herkese öfkeyle başını savurduktan ve bu sırada beni yerden yaklaşık bir metre kaldırdıktan sonra aniden durdu. Ve kokladı. Ve bir şekilde hala terli avucumda tuttuğum karidesin dökülmesine odaklanmadan önce her tarafımı koklamaya başladı.

"Atla!" Bu gösteriyi dehşete yakın bir şeyle izleyen donmuş Enid'e bağırdım.

Sanırım bir sonraki yemeğinin o olmasını bekliyordu.

Ama bir denizatinın gırtlığının yarısına kadar inmemiş olan kolumla birkaç kışkırtma hareketi yaptım ve o da hemen harekete geçerek, neyse ki tavuskuşu tugayının bir parçası olan birkaç muhafız üzerimize koşarken büyük yaratığın üzerine çıktı. Belki de Feltn'in son adamları Pritkin'in peşinden kaybolduğu içindir. Lanet olsun!

"O benimle," dedim onlara nefes nefese ve sanki o dev piç kurusuna binmeyi planladığımıza inanamıyorlarmış gibi bakakaldılar.

"Peki ya ben?" diye sordu eski binici, ayağa kalkarken, dalgıç kıyafeti büyük bir göbeği zar zor gizliyordu.

Galygos'tan bir gezinti talep etseydi egosuna uygun olurdu, diye düşündüm, ayaklarımı tekrar bularak. Ve Enid'in uzattığı ön kolu tutarak azgın deriye tırmanmaya başladım. Büyük canavar büyük ölçüde suya batmış olsa da bu hiç de kolay değildi çünkü hâlâ bir ev kadar uzundu!

Ama ayağımın altında bana yardım eden ince bir güç alanı hissettim ve onun arkasına tırmanmayı başardım.

"Beni duydun mu?" diye sordu göbekli fey, yağları öfkeyle sallanıyordu. Dalış kıyafetinin üzerindeki tüm mücevherler güneş ışığında parlıyordu ama burada mücevherin bir önemi yoktu, sadece yetenek önemliydi. Ben de minnettar olması gerektiğini düşündüm.

Galygos onu öldürebilirdi.

Elbette karides biter bitmez aynı şeyin bizim de başımıza gelme ihtimali ortalamanın üzerindeydi ama bu göze almam gereken bir şanstı.

"Bunu alabilirsin," diye bağırdım, sarayın bana vermeyi uygun gördüğü dırdırı işaret ederek. Sonra yola koyulduk, diğer herkesin yaptığı gibi drenajın etrafında güzelce zıplamakla uğraşmak yerine, önce beni parçalara ayırmazsa her an beni boğacak olan bir baloncuk girdabına daldık!

İkisi de olmadı çünkü doğru yarış partnerini seçmiştim. Enid, Galygos'un ortasına bir koruma sardı, koltuğun etrafındaki alanı kapladı ve bizi türbülansın bir kısmından korudu, ancak yine de marakanın içindeki bir taş gibi hırpalandım. Muhtemelen o da şu anda tam olarak güçle dolu olmadığı içindir.

Sonra kanal ya da aşağıda her ne varsa bizi yakaladı ve sanki ses hızına yakın bir hızla fırlatıyormuş gibi hissettim, ama neresi olduğunu göremiyordum. Çırpınan su, köpüren kabarcıklar ve vınlayan yüzgeçlerden başka bir şey yoktu. Canımı kurtarmak için tutunmaya odaklandım, parmaklarımdaki hissi kaybedene kadar azgın deriyi kavradım, yanağım Enid'in sırtına sertçe bastırdı ve bacaklarım zaten merhamet için ağlıyordu çünkü eyer tamamen işe yaramazdı.

Ve sonra farklı ama daha iyi olmayan bir şeye doğru yola çıktık. Hiç de iyi değil, diye düşündüm, kendimizi aşağıya doğru yarışırken bulduğumuzda Deniz halkının üzerinde çalıştığı ve benim çok kötü anılarım olan şeffaf kenarlı "pist" gibi. Özellikle de şimdi, tüpler sular altında kaldığından, içerisi yarıştığımız okyanus gibi tamamen suyla dolmuştu.

Her şey su dolu bir tüpten ibaretse pistin ne anlamı var anlamadım! Ve sonra bir yarışmacının duvarlardan birine fırlatılmasını ve yıldırım çarpmış gibi çarpılmasını izledim. Gardiyanlar, o zaman, ve cezalandırıcı olanlar.

Tamam.

Adamın ölüp ölmediğini anlayamadım ama kesinlikle yarış dışı kalmıştı, vücudu gevşemişti ve denizatıyla birlikte birkaç yarışçı tarafından biçilmişti. Karanlığın içinde kayboldu ve Enid bizi parkurun ortasına yönlendirdi, ki evet. İyi işti, Enid!

Ya da öyle olacaktı, sadece Galygos karidesini bitirmişti ve önündeki suda acayip denizatları olduğunu fark etmişti.

Bu ne cüret?

İleriye doğru *ateş* etti ve bunu gerçek anlamda söylüyorum. Artık bir kurşunun nasıl bir his olduğunu biliyorum, diye düşündüm, çığlık atmaya çalıştım ama Enid'in kalkanının arkasına çarpmak ciğerlerimdeki tüm havayı dışarı atmaya zorladığı için bunu yapamadım. Sonra bir o rakipten bir bu rakipten kaçıp öne geçmeye çalışırken tekrar tekrar vurdum, Galygos'un ait olduğuna inandığı yer.

"Kayışları bağla!" Enid bağıırıyordu ve bir an için ne demek istediğini anlamadım - ve sonra bacaklarımı uyluk yüksekliğindeki üzengilere bağlamadığımı fark ettim. Ve elbette, şimdi bunu başarabilecektim!

Ama yine de denedim çünkü bu sürdürülemezdi ve o bana yardım edemezdi. Yüzü bembeyaz, gözleri kocaman ve ıslıl ıslıl parlayan, mükemmel kaplamasının altındaki harap etini gösteren gözleriyle benim hissettiğim gibi görünüyordu. Belki de Galygos'un rakibini ezip geçmesini umursamadan dümen tutmak için tüm konsantrasyonunu harcıyordu.

Aslında, bunu tercih ediyor gibiydi.

Ve sonra, her taraftan saldırıya uğramaya başladığımızda ben de öyle yaptım. Bazı muhafızlar yarışa katıldığımızı fark etmiş ve bize yetişmek için geri çekilmişlerdi, ancak bunu yapar yapmaz bizi duvarlara doğru zorlamaya başladılar. Sadece, evet, diye düşündüm başım dönerek.

Aracımızla tanıştınız mı? Görünüşe göre tanışmadık.

Bir sonraki an, bir muhafız ve bindiği güzel gri-yeşil denizatı Galygos'un kudretli kuyruğu sayesinde elektrik cehennemine savruldu ve bir başka binek, o vahşi dişler tarafından boynundan büyük bir parça koparıldıktan sonra kırmızı bir denizde kayboldu. Ve sonra Galygos, karnını kaplayan bazı kemikli plakaları açarak Peri'nin çocuklarının Dünyadaki meslektaşlarından farklı olduğu bir başka yolu gösterdi.

Ve tam önümüzde bizi yavaşlatmaya çalışan nöbetçiye bıçak benzeri sivri uçlar fırlattı.

Kalkanını hiç yokmuş gibi patlattılar ve içindekileri parçaladılar. Ve bu, kalan muhafızların binekleri için yeterliydi; biz kanlı kalıntıları yırtıp geçerken, paniklemiş yüzgeçler ve çalkalanan baloncuklar fırtınası içinde dağıldılar. Tam o sırada Pritkin'in ileride kalan muhafızlarla savaştığını gördük, onlar da hedef alıyordu-

"Ne oluyor be?" Enid'e nefes nefese sordum. "*Onun* burada ne işi var?"

Kimi kastettiğimi sorma zahmetine girmedim. "Bodil yarışamaz!" diye bağırdı, her taraftan akan suyun üzerinden duyulacak şekilde.

"Biliyorum!"

"Yani, bir şampiyonu olmalı-"

"Biliyorum!"

"-Bunu alacağına güvenmediği kişi! Onun için kazanmak üzere çevresine katılmış olmalı!" Bunu bir sürü garip fey laneti takip etti. çünkü Bodil ahırları işletiyordu ve temelde her zaman işletmişti.

Ona karşı ne şansımız vardı ki?

Belki de düşündüğünden daha iyiydi. Çünkü mor saçlı muhafızlar zamanlarını Pritkin'i öldürmeye çalışmakla Bodil'i yarış dışı bırakmaya çalışmak arasında bölüştürüyor gibiydiler. Muhtemelen Feltin'in şampiyonunun öne geçmesine yardım etmek için, her kimse o.

Ama bindiği siyah ve gümüş renkli güzel denizati

Bir dişinin narin özelliklerine sahip olsa da bir erkek gibi dövüşürdü, hem de vahşi bir erkek gibi

-Binicisinin becerisi ve saldırganlığıyla eşleşiyor. Sonuç olarak, ikisi de Pritkin ve onun etrafında bir leşin etrafındaki akbabalar gibi kaynaşan bir düzine muhafız olmasına rağmen kendi başlarının çaresine bakıyorlardı. Ta ki Pritkin kalkanını genişletip bir muhafızı sıyrarak hatta bir delik açana kadar. Söz konusu fey, ejderha puluyla kaplanmış ve korunmuş olmasına rağmen, kırmızı bir lekeden başka bir şey kalmayana kadar ölüm koğuşları.

Koğuşlara baktım ve onlardan çok uzak durmaya yemin ettim, ki herkes de öyle yapıyordu. Pritkin hariç, o da bir milimetre kadar uzakta olması gereken bir tanesinin yüzeyini sıyrarak geçti ve ölümcül şey dışarıya doğru küçük şimşek dalları göndermeye başladı.

Onu iple bağladı. Kalan muhafızları atlatana kadar, sonra Bodil hemen arkasında, muhafızlarla birlikte, düzenlerinden sıyrılarak ve kalkanlarına büyüler fırlatarak açık suya doğru kaçtı.

Lanetlerden biri başka bir şampiyonu ateşe verdi ve hepimiz suya batmış olmamıza rağmen o yanmaya devam etti. Muhafızlar Feltin'in Pritkin'i yakalayın dediğini unutmuş gibiydi, öldürün dediğini değil! Ama görünüşe göre onları gerçekten kızdırmayı başarmıştı.

Adamın bir yeteneği vardı.

Ve o anda, ödülünden çok mutfak kavgasında kaybettikleri insanların intikamını almak istiyorlardı. Daha fazla güce ihtiyacı vardı ama biz Bodil'in evinden kaçır kaçmaz Aşık Düğümü'nü kaldırmıştı.

tuzak, bu yüzden ona hiç gönderemedim. Tabii elimde hiç kalmadığını varsayarsak, ki kalmadı!

Ama yaptılar, diye düşündüm, güvenli bir mesafeden büyü yapmalarına izin vermek için biraz geride kalan birkaç kraliyet muhafızını fark ettim. Ve tıpkı Enid'in deniz insanlarının tamamlanmamış pistinde yaptığı gibi, bu süreci hızlandırmak için başlarının etrafına bir büyü bulutu salmışlardı. Öyle bir bulut ki

Geçen hafta kaçırdığım her öğün gibi.

"Beni daha yakına götür," diye ısrar ettim, onları işaret ettim ve karşılığında omzunun üzerinden vahşi bir bakış aldım, ama önemli değildi. Çünkü görünen o ki

Galygos'un karidesten daha çok sevdiği bir şeydi ve dümdüz ilerliyordu ve saldırıya uğruyordu.

Ve, tamam, kurşunu unutun; şimdi bir füzenin nasıl bir his olduğunu biliyordum. Tekrar koğuşun arka tarafına çarptım ve bu sefer koğuşa geri tırmanmadım.

Enid. Çünkü ani dalgalanmamız üzengilerinin kayışlarını kopardıktan sonra bana çarpmıştı.

Bir an için, çırpınan uzuvlar, bükülmüş bir eyer ve fazladan bir ya da iki atmosfer gibi basınçtan başka bir şey yoktu. Ve artık kimsenin araba kullanmadığını biliyorduk - tehlikeli, yarı çılgın canavar dışında tutunmaya çalışan, kendi gündemi olan biriydi. Ve tek başına muhafız avlıyordu.

Bir saniye sonra onları yakaladı, hanımının yanına koştu, ancak hangisi olduğu konusunda yanılmış olabilirim. Bodil'in güzel siyah ve gümüş bineği kanlar içindeydi, etrafındaki suda kırmızı bir pus yayılıyordu ve çaresiz, yalvaran gözlerle Galygos'a bakıyordu. Birden elimizde öfkeli bir vahşi belirdi ve etrafını saran muhafızlara ve bineklerine saldırmaya başladı.

Pritkin'in sihirli bir şekilde dibe vurmuş kışında yarım düzine muhafızla hızla uzaklaşması dışında bu harika olurdu!

Bu Bodil'in fark ettiği bir şeydi ve bir sonraki an, öfkeli bir yarı tanrı bir şekilde Enid'in kalkanından içeri girmiş ve-

"Ne yapıyorsun sen?" Galygos'un dizginlerini tutarken talep ettim.

"Bineğini çalışıyorum," dedi bana vahşice, tam da Galygos'a dirsek atmadan önce.

karnımdan.

Ve benim gözetimimde değil, kaltak!

Ama ben karşılık veremedim ya da nasıl nefes alacağımı bile hatırlayamadan, Bodil'in becerisinden çok

Muhafızlar ve bineklerinin yarısı artık ölmüştü ve Galygos ile kadın arkadaşı geri kalanların peşindeydi. Denizatları intikamcı görünüyordu.

Piçler. Ya da bunu intikamcı, iki katlı piçler yapın ya da Galygos'un durumunda üçe yakın.

Daha önce suyun içinde yırtındığını düşünmüştüm ama bunun yanında hiçbir şeydi. Görünüşe göre küçük denizati zihni muhafızların kötü olduğunu anlamıştı. Ve şu anda gerçekten atıştırmak istediği şeyin daha fazla karides değil, bir tekne dolusu Kraliçe Muhafızı kıcı olduğuna karar verdi.

Ve benim de istediğim bu olduğu için, beni hapse atan ve şimdi de bana saldıran sürtükten intikam almaktan vazgeçip bir tünec bulmaya karar verdim. *Hazır* ol, diye Enid'e seslendim çünkü Galygos ana yemeğini bitirdikten sonra bineğimizin kontrolünü yeniden ele almamız gerekiyordu. Aldığım tek karşılık, yarı tanrılarla savaşmanın anlaşmamızda olmadığını söyleyen korkunç bir "Benimle dalga mı geçiyorsun?" bakışıydı.

Ama tartışacak zamanım yoktu çünkü Pritkin'i döven muhafızlara çarpmaya başlamıştık bile.

Galygos en yakın rakibini saf dışı bırakmak için direksiyonu kırdı ve ben de Enid'e "Kalkanını bırak!" diye bağırdım.

Bir kez olsun itiraz etmedi, yoksa zaten etrafta uçuşan büyü ateşi tarafından vurulmaya başladığımız için kendi kendine patladı. Başımın etrafında bir baloncuk oluştuğunu hissettim ve ardından bir su dalgası bana çarptı, kalkanın olduğu boşluğu doldurmak için hızla içeri girdi. Bu dalga beni yerimden fırlatabilirdi ama kalkanım yoktu ve aynı anda en yakındaki iki fey'in etrafındaki köpüklü bulutlara tutundum.

Ve sarsıldı.

Ve bu ne büyük bir fark yarattı!

Güçlerinin tadı Enid'inki gibi inceydi, çünkü onu bir tanrınıninkiyle karşılaştırıyordum. Ama Zeus'un enerjisi kadar baş döndürücü olmasa da, yine de bir yumruk etkisi yaratıyordu ve bir grup yarışçı daha bize çarparak yarışı tam bir curcunaya çevirdiğinden, umarım bir yumruk etkisi yaratabilirdi.

Bodil saldırganlarımıza büyü okları yağdırdı, Galygos Enid baloncuğunun içinden bana bağırdı. En yakın muhafızı pistin dışına kaydardım ve bineğini yakalamak için uzandım. Çünkü Galygos yarışmaktan çok savaşmak istiyordu ve Pritkin ile kişisel muhafız sürüsü kaçıyordu!

Kendimi oraya pek de zarif olmayan bir şekilde sürükledim, düşen dizginleri yakaladım ve azgın deriye tırmanana kadar öylece tutundum. Ama işi hallettim. Yeni bineğim Galygos'un seviyesinde değildi ama berbat da değildi,

İkisi de. Enid bana katıldığında ve ahır sahibesini geride bıraktığımızda, yanıp sönen kırmızı gözleriyle Bodil'inkilere benzeyen muazzam, siyah bir güzellikti.

O ve Galygos yardıma ihtiyaçları varmış gibi görünmüyorlardı. Pritkin'in vardı.

Ve bu sefer, kesinlikle biraz alacaktı.

"Dizginleri al!" Enid'e bağırdım, o da bana bağarmaya ara bile vermeden üst kattaki sürüş pozisyonuna tırmandı. Neredeyse Pritkin'e yakışırdı, ama bunların hepsini daha önce duymuştum ve-

İşte!

"Ne yapıyoruz?" diye sordu biz ilerlerken. "Ada gezintisi."

"Ne?"

"Beni gördüğünüz her lanet muhafıza yaklaştırın!"

Bu konuda söyleyecek çok şeyi vardı ama yine de önemli değildi. Çünkü en son çalınan atımız sürüsüne geri dönmek için elinden geleni yapıyordu, ya da denizatı ailesine ne dersiniz deyin, hepsine başka muhafızlar biniyordu. Bu yüzden önümüzdeki birkaç dakika panik ve heyecanın baş döndürücü bir karışımıydı.

Panik çünkü Enid ve ben Pritkin'in daha önceki Han Solo koşusuna eşdeğer bir koşu yapıyorduk. Neşeliydim çünkü ne zaman birini yakalasam başka bir büyü bulutu tarafından besleniyordum. Bir sürü ışıltılı pelerin çalar gibi onları fey üstüne feyden söküp aldım ve

Altı ve yedi numaralarda neredeyse bütün bir gardırobum vardı.

Sonuç olarak bu kavga uzun sürmedi ve Enid ile ben onları çabucak geride bıraktık; denizatlarından biri suda kan kaybediyordu, diğeri geldiği yöne doğru kışını sürüklüyordu ve iki fey arkamızda yüzüyordu ve sersemlemiş görünüyorlardı. Belki de elimden parıldayan altın bir kırbaç çıktığı, suyun köpürüp tıslamasına ve feylerin hayaletten vazgeçmesine neden olduğu içindir. Ve birden işler biraz daha kolaylaştı.

Büyük bir muhafız grubunun ortasından hızla geçerken, bunu çok daha kolay hale getirin, diye düşündüm. Bu bir ölüm cezası olmalıydı, çünkü hiç kimse beni yakalamakla uğraşmalarını söylemişti. Ama ben onlar ne olduğunu anlamadan sağ tarafımdakileri kırbaçlıyor, sol tarafımdakileri de güç kaybetmemek için kurutuyordum; Enid de önümüzdekileri lanetleyerek yol açmaya çalışıyordu.

Nimue'nin bir düzine seçkin askerini sanki orada değillermiş gibi ezip geçmemizi sağladı. Güldüm; elimde değildi. Güç benim içimde şarkı söylüyordu.

Damarlarım, hareketlerim eşitlenmiş ve akıcı hale gelmişti ve günlerdir ilk kez nefes alabildiğimi hissediyordum.

Herkesin tanrılardan bu kadar korkmasına şaşmamalı!

Ben de dahil olmak üzere, arkamıza baktığımda kırmızı gözlü öfkenin peşimizde olduğunu gördüm.

Lanet olsun.

"Acele et!" Enid'e söyledim, o da bana çıkışmak için başını çevirdi ama az önce gördüğüm şeyin aynısını gördü.

"Agggghhhh!" diye bağırdı, çünkü eğer birinin yüzünde ölüm gördüysem, bu Bodil'inkiydi. Sanırım o kırbaç anılarımı canlandırdı, diye düşündüm ama sağ tarafımızdaki suyu kaynatmasına ve görüşümüzü kapatmasına rağmen onu tekrar içime çekmedim. Bir saniye içinde tekrar ihtiyacım olacakmış gibi bir his vardı içimde.

Ve yaptım, ama Bodil için değil.

Aniden tekrar su yüzüne çıktık, hiçbir uyarıda bulunmadan havaya karıştık ve beni şaşkın ve ciddi şekilde hırpalanmış halde bıraktık. Çünkü yüzeye çıktığımız şey tam bir gladyatör maçıydı. Suyun çalkalanmış yüzeyine hızla kırmızı bir renk yayılıyordu.

Kırbacımın çıkardığı buhardan, ayrıldığımız suyun aynısı olduğunu anladım. Pist buraya geri dönmüş olmalıydı. Bu, kükreyen kalabalığı, bangır bangır çalan müziği ve çevirmenimin uyanmaya ve bana geri dönmeye karar verdiği birinin geliştirilmiş sesinden gelen anonsu açıklıyordu.

"-Evet, gerçekten! Bu herkesin yarışı, lordlar ve leydiler, herkesin yarışı, çünkü hangi cesur meydan okuyucumuzun bitiş çizgisini ilk geçeceğini görmek için bekliyoruz
-"

"Ne bitiş çizgisi?" Birine küfürler savuran Enid'e sordum. Bir saniye sonra suyun altına çekildiğinde bir cevap alamadım, ta ki onu yakalayanın ardından kırbacımı çalkalanan dalgalara fırlatıp onu tekrar dışarı sürükleyene kadar.

Onu dikkatini çekecek kadar sert salladığımda "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Ne bitiş çizgisi?"

"Şu," dedi sağ tarafa bakarak ve sonra kustu.

Ama ilk defa ona katılmadım. Bir kereliğine gözlerimi ödüle ve önümüzde çizgiyi geçmek üzere olan gümüş saçlı orospu çocuğuna dikmiştim. Aesubrand bineğini, zırhının bazı parçalarını ve vücudunun büyük bir kısmını kaybetmişti.

Muhtemelen birinin büyüyle yanmış gibi görünen saçları. Ama o tarafa doğru ilerliyordu ve hiç şansı yoktu!

Kırbacım uzanıp zırhlı bir bacağıma dolandı ve ben de sarsıldım. Ve bir an için sahip olduğum gücün her şeyi kolaylaştırdığını unuttum. Æsubrand göletin öbür ucundan üzerime uçarak geldi ve ikimiz de dibe battık; kırbacım söndü çünkü bu tür bir şey kimsenin işine yaramayacak kadar güç yiyor ve ben dibe vuruyordum; sonra yüzeye çıktık ve piç kurusu beni öldürmeye çalışarak boynumu kilitledi.

Bodil, muhtemelen bu zevki kendisi için istediği için onu çekti ve Pritkin ile bineği hırıltılı sürüden ayrılıp bitiş çizgisini hızla geçerken üçümüz de bu şekilde izliyorduk.

Kalabalık çılgına döndü ve ben de o anın adrenalinine kapılıp diğerleriyle birlikte çılgılık atıp bağırdım. Bu ve yarı boğulmuş olmak, daha sonra ne olduğunu göremediğim için benim mazeretim. Gerçi geriye dönüp baktığımda bunu nasıl tahmin edebilirdim bilmiyorum.

Gök gürültüsü gibi bir çatırtı duyuldu; şişman, tanıdık bir yüz belirdi; göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir tanıma anı yaşandı

Sonra bir zaman büyü beni yakaladı. Ve bu benim değildi.

OTUZUNCU BÖLÜM

I sanki yüksekten düşüyormuş gibi sert bir şekilde yere çarptı ve bir kase soğuk çamur gibi. Sersemlemiş olduğum için bundan daha fazlasını söyleyemedim, ama karanlık olduğu için zaten söyleyemezdim. A

Bir saniye önce, masmavi bir gökyüzünün altında gökkuşağının her rengine bürünmüş gürültülü, bağırان bir kalabalıkla güpegündüzdü, ama şimdi. . .

Gözlerim sadece zifiri karanlık görüyordu ve onca tezahürattan sonra hâlâ cınlayan kulaklarım ürkütücü bir sessizlikten başka bir şey duymuyordu.

Yutkundum, ağzım garip bir şekilde pamuklanmıştı ve olduğum yerde kalarak yönümü bulmaya çalıştım. Rüzgârın sesiyle birlikte bir yerden hafif bir su şırıltısı duyduğumu sandım.

Bu kadar.

Hepsi bu kadar.

İşe yaramadı.

Süngerimsi zeminde tutunmaya çalışarak ve çoğunlukla başarısız olarak etrafta ezilmeye başladığımda, bunun da öyle olmadığını düşündüm. Çamur sanki tüm yol boyunca aşağıya doğru iniyormuş gibiydi, hiçbir yerde sağlam bir taban yoktu. Bu da beni yüzmekten çok sürünmeye itti, gerçi bunun çamurdan çok kafamın durumuyla ilgisi olabilirdi.

Bende bir sorun vardı - bir sorun vardı, nokta. Bunu hissedebiliyordum, vücudumu bir devin elinin kavraması gibi titretiyordu. Ciğerlerimdeki tüm havayı sıkı, sıkı, sıkı, beni kıvrınmaya, çırpınmaya ve havada bir deri gibi hissettiren şeye karşı vurmaya zorlayan kötü bir dev.

Birden, dokunamadığı bir dünyaya bakan, sağlam bir amniyotik kese içinde sıkışmış bir bebek hayal ettim. Sadece ben dokunabilirdim, bu büyü hoşuma gitse de gitmese de *dokunacaktım*. Ben Pythia'ydım, kahretsın!

Ve büyüünün bir adı vardı.

İllüzyon, diye düşündüm, giderek öfkelenerek. Pritkin su feylerinin bu konuda herkesten daha iyi olduğunu söylemişti ama ben bunun için eğitilmiştim.

Gerçek ile illüzyon arasındaki farkı söyleyemeyen Pythia bir

herkes için tehlikeliydi. Bu yüzden iki haftanın büyük bir kısmını Gertie ve arkadaşları bana çelme takmak için ellerinden geleni yaparken bir illüzyondan diğerine tökezleyerek geçirdim.

Ve Londra sarayının ikinci katında olmama rağmen yatağım aniden yükselen bir gelgitin üzerinde yüzmeye başladığında dehşet içinde çığlık atmamı sağladı. Ya da çirkin dantel elbisem aniden tutuştuğu için durmamı, düşmemi ve yuvarlanmamı. Ya da bir gece ben bir görevden döndükten hemen sonra ön salona koşan bir düzine hırıltılı Weres'in yerini değiştirirken.

Neyse ki onları uzağa gönderemeyecek kadar yorgundum çünkü gerçek oldukları ortaya çıkmıştı ve aniden çatıya taşınmalarından pek de memnun değillerdi. Özellikle de gece olduğu, yağmur bardaktan boşanırcasına yağdığı ve bir an sonra başlarının üzerindeki bu tür şeyler için tasarlanmış çubuğa tüylerini diken diken edecek kadar sert bir yıldırım düştüğü için. Ve bunu yapmaya devam etti

her şey çözülürken, onları katil puf topları gibi bıraktı.

Gertie'nin yerel klanlardan biriyle uzun süredir devam eden bir kan davası vardı ve davet edilmeden zorla ziyaret etmeye karar vermişlerdi ki bu yasaktı. Bu yüzden başım belaya girmedi. Hayal ile gerçek arasındaki farkı ayırt edememek dışında.

"Ama yapacaksın," demişti, gözlerinde şeytani bir parıltıyla.

Ben de zor yoldan yaptım. Görünüşe göre her şeyi böyle yapıyordum, ama zor zamanlar zor kadınlar yaratır. Yani hiçbir illüzyon beni tutamayacaktı. Lanet olsun!

Ama olmadı. Bir an kendimi çamurda boğulan bir mumya gibi hissederek seksen kat streç filmin içinden geçmeye çalışıyordum. Ve sonra-
Yüzümü bir şekilde çamura gömdüğüm için hala çamur içinde boğuluyordum.

o.

Su, ışık ve renk görmeyi bekleyerek nefes nefese yukarı çıktım. Illüzyonu ya da en azından etrafımda savaşıyor insanların inciklerini paramparça ettim. Onun yerine hiçbir şey görmedim. Ya da en azından farklı bir şey.

Hava hâlâ karanlıktı, çamur hâlâ pütürlüydü ve gece hâlâ soğuktu. Bir dakika öncesine kıyasla aniden daha gerçek, daha katı, daha *orada* hissetmem dışında. Ve boğucu hissin yerini ciğerlerime dolan havanın tatlı hissi almıştı, onları neredeyse baş döndürücü bir-

Orada başka biri daha vardı.

Donup kaldım, tüm o harika oksijen boğazımda düğümlendi. Duyu organlarımdan biri - hangisi olduğunu söyleyemezdim - bir uyarıda bulunacak kadar bir şey algılamıştı. Ama şimdi hiçbir şey yoktu, sadece tepemde ılık çalan ama sanki bir şekilde engelleniyormuş gibi tenime çarpmayan daha fazla rüzgâr vardı.

Ama bir koğuş tarafından değil. Çalınan gücümün çoğu yarışa gitmişti ve elimde kalanlar da uzun süre koruma sağlamayacaktı. Fey'in gösterebileceği türden bir büyüye karşı değil.

Ama lanet olsun, keşke olsaydı!

Etrafıma bakındım, hiçbir şey anlamıyordum. Ama en azından gözlerim biraz alışıyor, tepemdeki birkaç dağınık yıldızı görmemi sağlıyordu. Ve yer yer uçurum olabilecek şeylerle engellenmiş oldukları gerçeği. Uçurumlar yıldız manzarasını kesen belirsiz boşluklardı, ama konsantre olduğumda, Yukarıdan gelen soluk, gümüşü ışık, sarp yüzeylerinin parçalarını vurguluyordu.

Daha aşağıda, kayalıkların dibinde olması gereken yerde hiçbir şey yoktu ve yavaş yavaş nedenini anladım. Gümüşü iplikler Neredeyse kurumuş bir şelale, birkaç dakika önce bir havuz olan ama şimdi kenarları ötesini görmeyi engelleyen bir çamur çukuruna dönüşmüş bir çanağa akıyordu. Çünkü yer değiştirmemiştım, değil mi?

Zaman değiştirmiştim. Ve sonra her şey geri geldi, çalkalanan havuzun içindeki umutsuz mücadele, Pritkin'in ve bitiş çizgisini ilk geçen Tony'nin şişman yüzünü görmek. Bana ait olmayan ama yine de beni yakalayan zaman büyü-

Başımı çevirdim, hafif, koşan ayakların sesini duydum, onlara sahip olmaması gereken bir yerde - eğer olsalardı onlara sahip olamazlardı insan, çünkü bu çamur ikimizden birini tutmazdı. Sonra daha hızlı debeleniyor, o orospu çocuğu işimi bitirmeden önce ayağa kalkmaya çalışıyordum. Ancak bir saniye sonra yere serildim-

Öfkeli bir ışık fey prensi tarafından.

Belli nedenlerden dolayı Tony'yi bekliyordum ama yıldız ışığı gümüş ejderha pulundan, neredeyse aynı renkte uzun saçlardan ve güzel, öfkeli bir yüzden parlıyordu. Aesubrand, onu neredeyse unutmuştum. Ama aynı şey tersi için geçerli değildi, bir maymun gibi dönerek ve beni başka bir boyunduruk altına alarak gösterdiği gibi.

Hepsi bu kadar olabilirdi, ama birkaç saniyelik uyarım vardı. çamur sayesinde kırbacımı ortaya çıkarmak için kullandım. Beni hapseden piç kurusuna doğru geriye doğru fırlattım çünkü hiç bu kadar

savunmada çok iyiydi. Rakibim steroid almış bir kedinin reflekslerine sahip olduğu için hücum da pek işe yaramadı.

Ama kırbacımın da kendine ait bir akli varmış gibi görünüyordu.

Üçüncü kez güzel zırhını çatlatacak kadar oyduktan sonra beni bıraktı ve geriye doğru hamle yaptı, göğüs zırhı düştü ve parlayan uç korumasız göğsünü milimetrelerle ıskaladı. Ve sonra ölümcül altın akıntı devasa bir yılanın dili gibi tekrar tekrar kesilirken bir o yana bir bu yana savruldu. Başka biri olsa canını kurtarmak ya da en azından saklanmak için kaçardı ama o akıllıca bir yol mu seçmişti?

Olamaz. Eğildi, sıçradı, kaçtı, zikzak çizdi ve tüm bunların ortasında bir şekilde ayağa kalktı. Ve devam etti.

Açık.

Geliyoru

m.

Ama şimdi başkaları da geliyordu, savaş sesleri ve kırbacımın yanıp sönen ışığı onları çekiyordu. Bu

Çirkin, çamurlu sahneyi aydınlatıyor, çalkalanan toprağı, Aesubrand'ın yüzündeki öfkeyi ve bana hançer gibi bakarken bile onu yere seren kadının gözlerindeki kırmızı parıltıyı vurguluyordu. Bodil, diye fark ettim, neden beni kurtarmaya devam ettiğini ve başka kimlerin bu işin içine çekildiğini merak ediyordum.

Ve sonra biri beni yakaladı, vampir hızlıca, sadece Pritkin'e sahip olmak için

bir anda ortaya çıktı ve onu yakaladı. Aesubrand Bodil'in karnına dirsek atıp kurtulurken, iki dövüşçü çamurun içine düşüp birbirlerinin canına okudular. Ve doğruca bana doğru geldi.

Ancak o ve sonunda Alphonse olduğunu anladığım iri yarı bir gölge hâlâ birbirlerini öldürmeye çalışırken, benim koymadığım ve Pritkin'in de koyduğunu düşünmediğim bir kalkanın üzerine yüzüstü düştüm. Ta ki biri bir asa yakıp onlara yanlışı adamla savaştıklarını gösterene kadar. Ve beni yakaladığı için en son kurtarıcım olduğunu tahmin ettiğim, yaralı yüzü, tanıdık bir kızıl saçlıyı aydınlattı.

"Suyun içindeydim," dedi Enid çılgınca. "Ve sonra buradaydım, ama hareket edemiyordum! Zar zor nefes alabiliyordum ve öleceğimi sanıyordum! Bu

Birisi beni hecelemiş-"

"Evet, ben de-"

"-ama felç geldiği gibi aniden kayboldu ve duyduğumda ayağa kalkmak üzereydim-"

Birden sözünü kesti, her zamanki sert yüz hatlarını dehşet kaplamıştı ve nedenini sormama gerek kalmadı. Gecenin içinde bir şey yankılandı.

Kekeleyen, akıldan çıkmayan çığlık korkunç derecede tanıdıktı ve hayır, hayır, hayır! Henüz mevcut krizle başa çıkamamıştım bile!

Ama yeni bir tane vardı, hazır ya da değil. Ve diğer herkes de bunu hissetmiş gibiydi, başları yukarı kalktı. Ve oldukları yerde donup kaldılar, kafası karışmış görünen Æsubrand bile, muhtemelen ne hissettiğini merak ediyordu. Konuşmaya cesaret edebilseydim, ona söyleyebilirdim: bir farenin, tepesinde bir şahin süzüldüğünde hissettiği şeyle aynı şey.

"Şşşt!" Kırbacımı söndürerek tısladım ama kimse susmadı.

Tam tersine. Felçleri sona erdiğinde, tam da o korkunç çığlık dindiğinde, hepsi aynı anda konuşmaya çalıştı. Ve bu bir sorundu -bu büyük bir sorundu- çünkü dışarıda başka biri daha vardı.

Ya da bunu *bir şey* yap, diye düşündüm, başka bir kekeme çığlık geceyi yırtarken omurgam sürünüyordu, bu sefer daha yakındı. Bu sesleri biliyordum. Kabuslarımda yeterince sık yer almışlardı.

"Kapa çeneni!" Tısladım ve hepimiz yere yığıldık. Hatta Æsubrand bile, her ne kadar zor nefes alıyor ve bana doğru manevra yapmaya çalışıyor olsa da, muhtemelen biz dışarıda olanlardan saklanırken beni deşmek için. Bu da onları doğrudan bize getirecekti çünkü-

"Kan kokusu alıyorlar," diye fısıldadı Pritkin benden önce, muhtemelen bu sözün, prens gibi aptalın durup bir dakika düşünmesine yol açacağını umuyordu, öfkeli olduğunda yapmakta zorlandığı bir şeydi bu. Ve eğer konuşan Pritkin olmasaydı, olabilirdi de.

Æsubrand'ın baş rakibini daha önce fark etmediğini tahmin ediyordum, muhtemelen bana çok odaklanmıştı. Ama şimdi onu gördü ve hemen üzerine atıldı, kötü görünümlü bir hançer yıldız ışığında yarım saniye boyunca parladı. Bir kaplan gibi dövüşmesine rağmen Pritkin ve Alphonse onu yere serene kadar.

Hepimizi öldürtecek kadar aptal biri!

"Susturun onu!" Fısıldadım ve sanırım yaptılar çünkü başka bir şey duymadım.

Bunun dışında, düşündüm ki, farklı yerlerden gelen birkaç Yönler, eski göl yatağının kenarlarında yankılanan ve kemiklerime kadar işleyen ortak bir çığlık attı. Dik set hâlâ görüşümü engellediği için onları göremiyordum. Ama yakın zamanda yaşadığım bir anı bana yine de bir görüntü verdi.

Neye benzediklerinden değil, çünkü her şeye benzeyebilirlerdi. Ama ne oldukları hakkında: günlük iblislerin

"Kadim Korkular" çünkü daha iyi bir tanımları yoktu. Ve çünkü gerçekten, gerçekten uyuyordu.

Kadim Korkular, İblis Yüksek Konseyi'nin uzun zaman önce bazı çorak dünyalara kilitleyip ölüme terk ettiği eski iblisler, güçlü olanlar, neredeyse ilkel olanlardı. Ama ölmemişlerdi. Ancak ciddi şekilde sinirlenmişlerdi ve Zeus bir ittifak teklifiyle ortaya çıktığında bunu sevinçle kabul etmişlerdi.

Son olarak, eski Romanya'daki bazı vampirlerin bedenlerini ele geçirmişlerdi; Zeus onların geçmişte dünyanın vampir senatolarını harap etmelerini ve böylece bizim tarafımızı büyük ölçüde zayıflatarak savaşı başlamadan kazanmalarını amaçlamıştı. Sarayım ve ben bunu reddetmiştik ve Adra ile konseyin iblisleri onun bu görev için seçtiği Korkuları öldürmüştü. Bazılarını Aeslinn'in güney başkenti Issengeir savaşında öldürmüştük; şehrin savunmasına yardımcı olmaları için kayaya benzeyen manlıkanların bedenlerine doldurulmuşlardı.

Bu savaşların hepsini bir araya getireceğini ummuştum. Sanırım öyle olmadı.

Etrafımızda bir sessizlik büyüdü kapandı ve bu Bodul'un işi olmalıydı çünkü bir saniye sonra yüzümdeydi. "Bu da ne?" diye sordu. "Neredeyiz biz? Buraya nasıl geldik? *Sen ne yaptın?*"

Hızlıca sorduğu sorular bana ahırda ona sorduğum ve hiçbirine cevap vermediği soruları hatırlattı. Daha fazla yardımcı olabilirdim ama zaman yoktu. Bir keresinde zor yoldan öğrendiğim gibi, peşimizdeki yırtıcılar büyüyü kan kadar çabuk hissederlerdi.

Ve tekrar öğrenmemeyi tercih etti!

"Büyüyü bırak," dedim ona. "Şimdi yap."

"Delirdin mi sen?"

"Hayır! Ve sana söylediğimi yap, yoksa hepimiz öleceğiz!" Ve Aesbrand'ın aksine, büyüyü bıraktığı için öfkesinin ötesini düşünebiliyor gibi görünüyordu. "Büyü yok," diye fısıldadım. "Kan yok. Ve benim yaptığımı yap."

Çamurun içine daldım, yüzümün, saçlarımın ve boynumun hala temiz olan ve koku saçan birkaç kısmına sürmek için yuvarlandım. Sonra hızla sürünmeye başladım. Diğerleri de beni takip etti çünkü gecenin içinde giderek daha fazla ses yankılanıyordu; korkunç, derimi ürperten ve dünyada hiçbir şeye benzemeyen sesler.

Ya da Faerie'de de, diye düşündüm, çünkü biz sürünürken Bodil de çamur banyosu yapıyordu. Etrafına ürkek ürkek bakıyordu.

bir kaç bin yıldır göstermemiştir. Sadece daha hızlı süründüm çünkü bulunduğumuz yerden uzaklaşmamız gerekiyordu ve bunu hemen yapmalıydık.

Bu düşünceyi aklımdan geçirir geçirmez, parlak sarı gözleri olan bir şey havuzun kenarından bana baktı. Başka bir şey göremedim. geceye karşı gölge, ve ben bununla iyiydim. O şeylerden bir daha hiç görmeseydim-

Ama bunu yapacaktım çünkü bir kişi emirlerime uymamıştı. Bir kişi ayağa kalktı, gümüş rengi giysisi yıldız ışığında parlıyordu ve bir kılıç çıkardı. Ne kadar güzel olursa olsun hiçbir işe yaramayacak bir kılıç.

O yaratıklardan birini, ondan çok daha korkunç olan kadim bir yarı tanrıçayı sindirirken görmüştüm. Onlarda işe yarayan tek bir şey vardı ve o da onda yoktu. *Orosu* çocuğu!

"Onları uzaklaştırın," diye fısıldadım yanına sürünerek yaklaşan Pritkin'e. Ben.

"Bunların ne olduğunu biliyor musun?" diye tısladı çünkü evet, elimde yoktu.

ona açıklamak için. Adra'yla birlikte iblis hapishane dünyalarını kontrol etmeye gitmiş ve nüfuslarının büyük ölçüde eksik olduğunu görmüştü.

"Evet! Ve hepinizi değiştiremem!"

"Bırak şu pislği!" Alphonse, Æsubrand'a dönüp bakarken bana homurdandı ama ben yapamadım.

Fey bedenleri neredeyse vampir bedenleri kadar dirençliydi ve onu yakalarlarsa kaderinin ne olacağını biliyordum. Onu sadece yerlerse şanslı sayılırdı. Gerçekten şanslı, diye düşündüm, zihnim Galler'de gördüğüm vampir bedenlerine geri döndü, Korkuların istila ettiği ve daha sonra kendilerini daha ölümcül formlara sokmak için kaynaştıkları.

Şişirilmiş sonuçlardan bazıları, bitirdiklerinde bir fare kralına benziyordu, sadece çok daha korkunçtu. Bir zamanlar onun vücudu olan ve şimdi bir iblis yapısının parçası olan bir et hapishanesinde yüzen bir çift dehşete düşmüş mavi göz hakkında hala kabuslar görüyorum. Geri dönüşü olmayan bir şey.

İblisler etten tanklarını savaşta kullanır, sonra onları atar ve yeni kurbanlar bulurlardı. Ama o, bedenlerine el konulmuş ve tanınmayacak hale getirilmiş başka kim varsa onlarla birlikte kalıcı olarak bu şekilde kapana kısılmıştı. Ve Æsubrand ne kadar kötü olursa olsun, kimse bunu hak etmiyordu.

"Gidin!" Onlara söyledim ve bir mucize eseri gittiler. Enid ve Bodil'i de yanlarında sürüklediler, tam o sırada korkunç ve çok ayaklı bir şey çamura atlarken yıldız ışığında siluet oluşturdu.

Yayının yarısında, artık daha ince olan ve o kadar da etkileyici görünmeyen kırbacımla karşılaştı. Ama yine de yaratığın bağırsakları mağrur fey prensinin üzerine döküldü. O da bana vahşice saldırdı.

"İhtiyacım yok-" diye başladı, yaralı yaratık üzerime atılmadan hemen önce, iç organlarının yarısını çamura bulayarak ama umursamadan. Ve izin verdi ilk kez net bir şekilde görebildim, sadece gözlerim odaklanmayı tam olarak başaramadı.

Belki de bu bir kendini savunma mekanizmasıydı çünkü görebildiğim kadarıyla o kadar iğrençti ki beynimi parçaladı. Pritkin'le yıllar önce dövüştüğümüz ve güzellik yarışmasının galibi olması gereken yılan benzeyen versiyonunu saymazsak, onlardan birini doğal haliyle hiç görmediğimi fark ettim. Çünkü bu. . .

"Augghh!" Fısıldadım, içgüdüsel *Hayır!* bir şekilde dışarı çıkmak zorundaydım. Ama acınacak derecede yetersizdi çünkü o şey o şey O şey benim üzerimdeydi.

OceanofPDF.com

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

I kırıbacımdan arta kalanları yaratığın ağzına soktum. Çünkü başka bir şey düşünemiyordum. Ya da dişleri etime gömülmeye çalışırken ve kanı sıçrarken pek bir şey düşünemiyordum. Zırhıma tıslıyordu. Tüm bunlar olurken Æsubrand o etkileyici görünümlü kılıcıyla hiçbir etki yaratmadan ona saldırdı.

Sonunda bunu fark etti ve durakladı, yaratığın içi yanarken, gözleri daha da ateş gibi olurken ve onu kaplayan pulların altından saçtığım altın ışık dökülürken şaşkınlıkla silahına baktı. Ta ki asitle kazınmış zırhımı ağzından söküp çıkarana, tükürüğü tıslayıp yüzeyde dans ederken beni tüketmek için savaşına kadar.

Geldiği yaratık çamurun içinde çaresizce kıvranıyordu. Sonra aptal bir fey prensini bacağından yakaladım ve yer *değiştirdim*.

Daha doğrusu, denedim.

Ama birkaç şey daha havayı yarararak üzerimize atladı. Kaybolmaya başladığımızda bile pençelerin beni tırmaladığını hissedebiliyordum, büyüme karşı çıktıklarını, onu bozmaya çalıştıklarını hissedebiliyordum ve zaten zayıf olan konsantrasyonumun sallanmaya başladığını anlayabiliyordum. Bu kötü olurdu çünkü bunu tekrar deneyecek kadar enerjim olduğunu sanmıyordum.

Bu büyüü bitirmek için yeterli gücüm olduğundan bile emin değildim, üstelik şu anda benimle savaşan salak da dahil olmak üzere! İnatçı postunu kurtarmaya çalıştığımı anlamıyordu ve şu anda bunu açıklayacak gücüm yoktu. Hiçbir şey için gücüm yoktu, bu yüzden büyüm bozulmaya başladı, ipliğim duman gibi kaybolmaya başladı.

Birisi bana biraz gönderene kadar, arkasında yeterli güç olmayan eller.

Pritkin Aşık Düğümü'nü yeniden devreye sokmuş olmalıydı çünkü bağ aracılığıyla içime bir enerji akışı hissettim. Çok fazla değildi -çok fazla olduğundan şüpheliydim- ama dengeyi değiştirmeye yetti. Büyü tuttu ve bizi gölün karşısındaki duvarın içbükey tarafına fırlattı.

Düşündüğümde daha derindi, donmuş bir toprak dalgası gibi başımın üzerinde yükseliyordu. Ama o kadar karanlık bir gölge oluşturunca ki Æsubrand'ın gümüş ihtişamı görülemezdi. Ama *çenesini kapatmazsa* duyulabilirdi.

İlk nefes alışında onu yüzüstü çamura ittim, sonra da elimle ağzını kapatmayı başardım. Tabii ki beni ısırdı ve ejderha pulu eldivenimden hissedebileceğim kadar güç uyguladı. Umarım bir dişini kırarsın! Beni bir kez daha kısıp almadan hemen önce düşündüm çünkü o bir piçti ama dövüşebiliyordu.

Sadece bizi avlayan şeyleri yenecek kadar iyi değildi. Sonunda bir şeyin farkına varmış olmalı çünkü bir düzine gölge daha az önce bulunduğumuz noktaya sıçrarken hareket etmeyi bıraktı. Karnını deştiğim yarattığın hâlâ hayatta ve kendilerinden biri olduğunu umursamadan onu parçalamaya başladılar.

Saniyeler içinde bitmişti ve bazı şeylerin ne kadar hızlı hareket ettiği düşünüldüğünde muhtemelen daha da hızlı olabilirdi. Ancak etten çok katliamdan ve eski müttefiklerinin çaresiz çılgınlıklarından keyif alıyor gibiydiler. Kan, iç organlar ve vücut parçaları uçuşuyordu ve sesler, Korkunç, kahkahalı, yutkunma sesleri başımı döndürmeye yetti.

Beni boğan kibirli piçi de aynı şekilde etkilemiş olmalı çünkü o da başka bir hata yaptı.

"Pah," diye nefes verdi, ancak bir nefes alabildi.

Ama bu kadarı yeterliydi.

Çıkardıkları onca gürültüye rağmen bu küçük sese kilitlenen yaratıklardan birkaçı başını kaldırıp baktı. Bir tanesinin kocaman, yarasa gibi kulakları vardı ve kafasından kalkıp bir o yana bir bu yana dönerken kanlı ağzından her yöne garip küçük tıkrıklar gönderiyordu. Üzerimizden geçerken elle tutulur bir güç olarak hissedebildiğim tıkrıklar-

Ve geri döndü.

O şeyin kafası döndü, Bodul'unkinden daha kırmızı gözleri doğrudan bize baktı ve çılgın atmaya başladı, yüksek sesle ve delici bir şekilde ve gecenin içinde yankılanarak.

Ve sonra geliyorlardı.

"Buradayım!" Yüzüme bir şey çarptığı sırada Pritkin'in bağırdığını duydum.

Kirli ve dağınıktı ve ne olduğunu bilmiyordum, sadece yukarıdan geldiğini biliyordum. Sanki mürettebatımızın geri kalanı bir şekilde yukarı çıkmanın bir yolunu bulmuş gibiydi, ama bunun bir önemi yoktu. Çünkü yaratıklar bir bulanıklık kadar hızlıydı.

Tam bir deli olan Æsubrand, sanki bir saniye önce beni öldürmeye çalışmıyormuş gibi beni arkasına itti. Ve sanki bunun bir faydası olacaktı gibi!

Ama *bu* olabilir diye düşündüm, çünkü büyük şelalenin önünde aniden biri belirdi.

Set hala önümü kapattığına göre küçük olmalılar.

Bu açıdan bile. Ama yadıkları hastalıklı yeşil ışık, arkadaki uçuşumun yüzüne müthiş bir gölge düşürüyordu. Neredeyse yükselen yamacın tüm yüksekliğine yayılıyor, onu sıçrayan gölgelerle boyuyordu.

Kendi başlarına yeterince korkunçlar.

Ama sonra, kafamın patlayacağını ya da kalbimin yerinden fırlayacağını düşünene kadar, paslı menteşelerin yüz kat büyütülmüş hali gibi, içinden korkunç bir çılgılık çıkmaya başladı.

Bu şimdiye kadar duyduğum en kötü şeydi ve bizi avlayan yaratıklar da öyle düşünüyor gibiydi. Çünkü durakladılar, döndüler ve hırladılar, dikkatleri bir anlığına başka yöne kaydılar. Ve Æsubrand'ın ihtiyacı olan tek şey bir andı.

Odunsu bir sarmaşık olduğunu tahmin ettiğim şeyi koluna doladı ve tek bir hareketle beni yakaladı.

"Çekin!" diye bağırdı çünkü tüm bunların arasında duyulmasının tek yolu buydu. Hem üstümüzdekiler hem de avlarının kaçmak üzere olduğunu fark eden aşağıdaki yaratıklar tarafından. İşte bu yüzden, biz Havada sürüklenip setin uçuşum gibi kenarından yukarı çıkarken, hırlayan, öfkeli sürü göl yatağında sığıyordu. Ve zıplayarak, iğrenç nefes ayaklarımın üzerinde eserken, kalbim göğsümden fırlamaya çalışırken ve daha fazla pençe ejderha pulumuzu tırmalarken Æsubrand'ın vücuduna tırmanmak için elimden geleni yaparken meydan okuma çılgınlıkları atıyordum.

Bizi aşağı çekmeye çalışırken aşağıdaki şekillerden bazılarını göz attım. Bir tanesinin kürkü vardı ama kuş gagalıydı, vücudu bir anlam ifade etmiyordu ama neyse ki birbirine karışmış uzuvların hiçbirinde kanat yoktu. Bir diğeri dev bir amip gibi görünüyordu, biçimsiz ve kıllı, kenarlarından fırlayan ve bizi sarmaya çalışan, vücudumdan daha uzun, soluk, şerit benzeri dokunaçları vardı.

Bu da Æsubrand'ın çizmesini defalarca onun yerine yüzü olduğunu tahmin ettiğim yere götürdü. Bu da işe yaramayınca prens bana, "Dayan," diye hırladı ve kılıcını tekrar çekti. Ayağını yakalayan ve bizi yerimize bağlayan dördü de dahil olmak üzere yarım düzine kırbaçlanan beyaz ipi oyarak ilerledi.

İçerdikleri beyaz yapışkan madde bu sırada üzerimize sıçradı ve fosfor gibi yanarak zırhımızın üzerinde soluk lekeler halinde parladı ve bizi yiyip bitirdi.

kılıcını düşürmesine ve lanet etmesine neden oldu. Ancak yapışkan madde ejderha pulumuz tarafından mağlup edildi, her ne kadar benimki geçmesini önlemek için göğüs zırhımı inşa etmek zorunda kalsa da. Güçlerine başka bir yerde ihtiyaç duyulduğu için eldivenlerimin kaybolmasına neden oldu.

Ve bu sadece bir canavardı!

Aşağıda başkaları da vardı ama beynim onları pençeler, garip uzantılar ve dişlerden başka bir şey olarak algılayamayacak kadar korkmuştu. Yarı boğuk çığlıklar atmaya başladığımı fark ettim, bu aptalca olurdu, tabii nerede olduğumuzu zaten biliyorlardı. Ve eğer Æsubrand da bunu yapmasaydı kendimi acınası hissederdim.

Mükemmel fey prensi, eğer hayatta kalırsak muhtemelen erkekçe homurdanmalar olarak tanımlayacağı ama daha çok küçük bir kızın çığlıklarına benzeyen sesler çıkarıyordu. İki yüz yaşına kadar yaşasam bile, ki bu çok şüpheli görünüyordu, bu konuda hiçbir şey söylemeyecektim. Çünkü o çığlık atıyor ve savaşıyordu, ben ise sadece çığlık atıyordum.

Gücüm tükendiği için o şeylerin bu kadar yükseğe sıçrayamayacağını ummaktan başka bir şey yapamadım!

Ve yapamadılar, belki de altı ayak derinliğindeki çamur berbat bir fırlatma rampası olduğu için. Ya da küçük gölün bu tarafı diğerinden daha uzun olduğu için büyük bir sıçrama yapıyorlardı. Ya da Pritkin ve ona yardım eden her kimse hayatları buna bağlıymış gibi ya da en azından bizimki bağlıymış gibi çektikleri için.

Saatler gibi gelen ama muhtemelen sadece saniyeler süren bir yolculuktan sonra nihayet tepeye ulaştık ve kendimi Alphonse'un kaslı omzuna atılmış buldum. Işık burada biraz daha iyiydi, bu sayede çatlamış, kırılmış ve asmalarla kaplı yıkık taş basamakları, müzisyenlerin kullandığına benzeyen ama öyle olmadığı belli olan harap bir yükseltilmiş platformu ve bir basamağın üzerinde duran ve yarısı toza gömülmüş paslı tek bir kılıcı hızlıca görebildim. Alphonse *motive* olurken gördüğüm tek şey buydu.

Pritkin'in ona orada ne olduğunu söyleyecek zamanı olup olmadığını bilmiyordum ama cehennemdeki tüm zebaniler peşindeymiş gibi koştuğu kesindi.

"Sağa doğru!" Garip yeşil ışık söndüğünde Pritkin seslendi ve bir sürü anıran şey gölün kenarını yırttı - tahminimce atlamayan piçlerin geri kalanı. Ama şimdi peşimizdeydiler.

"Onları oyalayacağım," dedi Æsubrand, çünkü görünüşe göre dikkatini vermemiştii.

"Evet, yarım saniyeliğine. Seni yiyecekler!" Alphonse hırladı ve ben şiddetle başımı salladım.

Piç kurusu beni yarı boğmuş olduğu için yapabildiğim tek şey buydu. "Daha iyi bir fikrin var mı?" diye tersledi prens.

Pritkin acımasızca, "Daha hızlı koşun," dedi ve koşular, büyü zaten etkileyici olan hızlarını neredeyse uçtuğumuz noktaya kadar artırdı. Ama bu görüldüğü kadar kolay değildi.

Her yerde bir şeyler vardı: yukarıdaki yüksekliklerden çığ düşmüş gibi görünen bir yığın yuvarlanmış kaya ve toprak; soyluların oturduğu daha güzel yerlerden tahta parçaları ya da o zamanlar her ne için kullanıldıysa, yarısı devrilmiş ve Rüzgârda savrulan tek bir yırtık pırtık bayrak; her yerde büyüyen ve karanlık bir ormana benzeyen göl yatağının su kaynağına en yakın yarısını kaplayan sarmaşıklar.

Daha da kötüsü, bazı sarmaşıklar çevredeki taş sütunlara tırmanmış ve sütunların arasında kendilerini örten fistolar halinde sarkıyordu. Ve Birçoğu kolum kadar kalındı ve karanlıkta bile kolayca görülebiliyordu, diğerleri ise dikkatli olmazsanız boynunuzu yakalayabilecek ve bu hızda bir insanı havada asabilecek ölümcül küçük ip benzeri şeylerdi. İşte böyle, diye düşündüm, bir tanesi Æsubrand'ı yakalamıştı, gorget'ı sayesinde kafası kopmaktan kurtulmuştu ama ayağı kayıp yere yuvarlanmıştı.

Pritkin onu geri çekerken aynı anda önümüze bir ateş topu gönderdi. Neden diğer tarafa göndermediğini anlayamadım ve sonra bunun bize hücumda pek bir faydası olmayacak kadar küçük olduğunu fark ettim. Ama önümüzdeki asılı kütleyi yakarak bir yol açabilirdi.

Ve oldukça iyi bir iş çıkardı. Sarmaşıklar, toz haline gelmeden önce ateşten çelenkler halinde yükselirken, çeperlerdeki diğerleri yanmaya devam ederek bizi takip edenleri aydınlattı. Ancak artık kokumuzu aldıkları için bunun pek önemi yoktu ve en azından kaçabilirdik. Ancak ileride tanıdık gelen bir şey görene kadar nereye gideceğimi bilmiyordum.

"Oraya geri mi dönüyoruz?" Mırıldandım. "Tünellere mi?"

"Burası Bodil'in tımarı," diye hatırlattı Pritkin. "Burayı elinde tutabileceğini söyledi.

o."

Umarım haklıydı! Her ne kadar öğrenecektik. Bizi kovalayan yaratıklar rüzgâr gibi hareket ediyordu ve neredeyse tepemize çıkmışlardı ki Pritkin "Gidin! Çıkarın onu!" diye bağırıp geri döndü.

Ve benim savaşmaya başlamam, Alphonse'un küfretmeye başlaması ve  subrand'ın bunu kazanamayacakları için çaresiz bir davaya katılmak için bir anda dönmesi! Ya da fedak rlıklarının bir önemi olması için bize yeterince zaman kazandıramazlardı! Ve kazanamazlardı da, en azından tek başlarına.

Ama yalnız değillerdi; neler yapabileceğini göstermeye karar vermiş, çok kızgın bir yarı tanrıçanın topraklarındaydılar. Pritkin'le birlikte içinden geçmek için savaştığımız o tünellerin, tüm bunların hemen altında olduğunu tahmin ettim. Çünkü aniden sanki yer altından çıkmaya çalışıyorlardı.

Hepsini.

Hepsi

birden.

Richter  l eğine göre sekiz şiddetinde bir deprem gibi gelen bu sarsıntı, toprağın çatlamasına ve devasa taş sütunların eğilmesine, parçalanmasına ve kırılmasına neden oldu. Ve eğlenceye katılmak için çevredeki uçurumlardan aşağıya sıçrayan kayalar  ağlayanıyla buluşmak üzere devrildi. Ama  yle olmadı.

Hiç eğlenceli değildi.

Alphonse ayaklarının altında açılan bir yarığa düştü ve ancak son saniyede kenarından tutundu, böylece bir sütun yarığa çarpıp onu doldurmadan önce bizi tekrar dışarı fırlatabildi.  subrand neredeyse kendisi kadar büyük bir kayanın üzerinden takla attı, bir diğerinden kurtuldu ve neredeyse

Yaratıklardan biri, araba büyüklüğünde bir taşla ezilerek can verdi. Ve Pritkin atılmış birkaç silah daha bulup büyülemiş olmalıydı çünkü bir kılıç ve kötü görünümlü bir bıçak şimdi kendi başlarına bir arka koruma savaşı veriyordu.

Bunların hiçbiri birazdan önemli olmayacaktı çünkü dağ başımıza yıkılmak üzereydi!

Ya da yukarı  ık, diye düşündüm, gözümü kırpıştırarak, bir yığın taş ve toprak o anda yeni oluşan yarıklardan fişkırarak havaya birkaç kat püskürdü. Ve bunun bize nasıl yardımcı olacağını merak etmeme neden oldu Bodil! Ama  yle oldu.

 stismara uğramış boynumu yarıya kadar çıkarıp arkamıza baktım ve uzun yarıklardan birinden boncuklu bir perdeye benzeyen bir şeyin patladığını gördüm. Ama bunlar boncuk değildi. Kurşun gibi bir hızla dışarı doğru fırlayan pürüzlü kaya parçalarıydı ve liderleri aptalca düz koşmaya çalışan takipçilerimize zarar verdiler.

Uzuvlar kesildi, bedenler delindi ve bu şeyler arkalarındaki iblis büyüsüyle çabucak iyileşse de yeterince hızlı değildi. Değil

Liderler aslında bir kıyma makinesine girdiklerinde, Bodil bunu nasıl yapıyordu, bilmiyordum. Toprak büyüüne sahip olmaması gerekiyordu!

Ve sonra kaya patlamaları aniden başka bir şeye dönüştüğünde anladım. Patlamalara neden olanın tüneller olmadığını, her çatlaktan fışkıran çamurlu gayzerlerin üzerlerindeki toprak ve kayayı uçuracak kadar güçlü olduğunu fark ettim. Ve sonra su geldi, şimdi temiz olan ve arkalarındaki muazzam basınç nedeniyle yirmi kat veya daha fazla havaya fırlayan pırlıl pırlıl dikey nehirler halinde.

Tüm o su geri yağmaya başladığında oluşan yağmurdan sıçrayan spreyn bana çarptığını hissettim ve bu, canımı yakacak kadar sertti. Ama her yerden gelen çatırtı sesleri, yukarıdaki kayalıklardan düşüp etrafımızda seken kayalar ve yan taraftan çılgık atarak üzerimize gelen sıçrayan, pullarla kaplı şeyi zar zor fark ettim. Sadece ayaklarının altında açılan jilet gibi ince bir yarıkla karşılaşmak için-

Ve ikiye böl.

Düzgünce iki korkunç parçaya ayrıldı ve zihnim saçmalamaya başladı. Kapa çeneni! Düşündüm, çünkü onu kaybetmenin zamanı değildi. Her yere kan ve yağmur yağarken ve ince su bıçakları uyarıda bulunmadan yukarı fışkırırken, çeliğin yapamadığını yapıp Arkamızdaki kalabalık.

Ama yeterince dilimlememişler. Ya da belki de çok fazla yaratıklar vardı. Suyun gürültüsüne ve taşın gümbürtüsüne rağmen, onların ulumalarını, cırlamalarını ve çılgınlıklarını her yerden duyabiliyordum. daha fazlası koşarak gelirken.

Daha fazlasına ihtiyaçları yoktu, çünkü peşimizdeki düzinelerce kişi, kayıplarını görmezden gelerek avlanmaya devam ediyordu.

Ay o anda bulutların arkasından çıkıp sahneyi ışıkla doldurdu. Her biri en büyük dikilitaştan daha büyük olan ve yere çarparak devrilen siyah sütunları; şimdi etrafımızda gökyüzüne doğru fırlayan gümüş gayzerleri; cehennemdeki her zebaninin birincisi tarafından çarpıldığını ve ikincisi tarafından ikiye bölündüğünü ilk kez net bir şekilde görebiliyordum. Ve bir keresinde, uçurumun yamacından yana doğru püsküren bir gayzer tarafından tam suratımızdan vurulduk ve

Pullar ve yarası kanatları göl yatağının üzerinde, bir devin yumruğundan çıkan kemer gibi uçuşuyordu. Ama yine de yeterli değildi. Gelmeye, kaçmaya, dönmeye devam ettiler, ve kendi türlerinin parçalanmış bedenlerini sanki daha fazlasıymış gibi çiğniyorlardı.

sahadaki enkaz. Neredeyse hedefimize varmıştık ama aniden zamanımız tükendi.

Ta ki Pritkin ve benim kaçtığımız tünelin ağzından çılgın bir kızıl saçlı fırlayıp bir kalkan oluşturana kadar.

Boktan bir şeydi çünkü suyu çekilmişti ve çok geniş bir alanı kaplaması gerekiyordu. Bu yüzden uçuşumun döktüğü binlerce sivri parçayı ya da son hızla üzerine çarpan cesetleri itmedi. Bunun yerine onları hapsederek, bir kumaşın içinde dövüşen ağır sıklet boksörler gibi bize doğru yumruk atmalarını sağladı.

Ama ağır bir kumaştı ve Alphonse darbelerden kaçmakta ustaydı.

Eğildi, döndü ve sıraya girerek dans etti ve sonra ikimizi tünel girişine ve zifiri karanlığa fırlattı, o kadar sertti ki ben kendimi kurtarıp geri dönmeyi başarana kadar yokuşun yarısına kadar yuvarlandık. Çünkü Pritkin hâlâ oradaydı! Sadece o orospu çocuğunun bileğimi yakalaması için.

"Bırak beni!"

"Yap beni."

Lanet olsun!

Ama sonra herkes gelmeye başladı, Enid uzun saçları arkasına dökülmüş, dışarıdan gelen ürkütücü ışıktaki gri bir hayalet gibi görünerek koşarak geçti. Pritkin, başındaki yaradan dolayı kanaması olan ama her nasılsa hâlâ hayatta olan Æsubrand'ı destekliyordu. Ve sonra arkalarından bir ton toprak, moloz ve daha büyük taşlar sıçradı, öyle ki Alphonse kendini üzerime attı ve sanki tüm dağ sonunda tehdit ettiği şeyi yaptı.

Ve başımıza indi.

BÖLÜM OTUZ İKİ

I bayılmadım ama bayılmış olmayı diledim. Boğucu bir kir ve vampir eti dağının altında bilinçsizliğe sürüklenmekten daha az eğlenceli olan tek şey, söz konusu dağın altında uyanık yatıp

Kurtarma. O da gelmiyordu çünkü herkes aynı durumdaydı!

"Tamam," diye hırıldadı Alphonse üstümden. "Ben hallederim."

Bundan içtenlikle şüpheliydim. Ama şu anda bir ceset olmamamın tek nedeni o olduğu için bunu belirtmedim. Alphonse Atlas değildi ve dünyanın yükünü omuzlarında taşıyamazdı ama büyük bir kısmının beni ezmesini engelleyerek oldukça iyi bir iş çıkarıyordu.

Ama aynı anda bizi buradan çıkarmak zor olacaktı.

Bunu fark etmiş gibiydi çünkü her hareket etmeye çalıştığında dağ da onunla birlikte hareket ettiği için bir sürü küfür savurdu. Ya da en azından sırtının üstünde duran tonlarca kum, kaya ve toz, geriye kalan az miktardaki boş alana çağlayanlar halinde döküldü. Ve onun nefes almaya ihtiyacı yokken, benim vardı!

Gittikçe zorlaşıyordu. Kapalı alanın havalandırması yoktu ve kesinlikle hiç ışık olmadığı için bunu değiştirmek için nereyi kazacağımı bilmiyordum. Ama hava sıcaktı ve gittikçe ısınıyordu ve göğsüm sıkıydı ve gittikçe sıkılaşıyordu.

Gitmek zorundaydım.

Yüzüstü yatıyordum, böylece Alphonse'un kollarının altında biraz öne doğru sürünebiliyor ve bir çıkış deliği ya da belki bir tane açabileceğim kadar gevşek çakıl taşı bulmayı umarak etrafı yoklayabiliyordum. Ama daha küçük kayalar ve toprak, büyük taşların arasındaki yarıklara çökmüş, bizi içeriye hapsetmişti. Ve beni kanlı parmak uçlarımı sağlam bir duvar gibi hissettiren şeyin üzerinde kazımak ve hiçbir ilerleme kaydetmemek zorunda bıraktı.

Tam o sırada paniklemeye başladım çünkü bu şekilde ölmek istemiyordum!

"Sorun yok," dedi Alphonse, muhtemelen kalp atışlarımın hızlandığını hissederek.

"Bu nasıl tamam mı?" Nefes
nefese kaldım. "Bir şey duyuyorum."
Donup kaldım. "O canavarlardan bazıları mı?"

Beynimde, enkazın üzerinde sürünen, ısırıp koparmak için kafamızı
çıkarmamızı bekleyen, kuyruklu ve yarasa kanatlı şeylerin ani ve korkunç
görüntüsü canlandı. O noktada nefes almayı tamamen bıraktım ve Alphonse
zaten yapmıyordu. Sanırım bu sayede daha iyi duyabiliyordu çünkü aniden
kıkırdadı, bu koşullar altında neredeyse müstehcen bir sestti.

"Hayır. Bizimkilerden biri."

Sonra tekrar geldi, bu sefer sihirli bir şekilde güçlendirilmişti ve ben de
duydum: Pritkin bir mil öteden bağılıyor gibiydi, muhtemelen sesi sert
kayaların arasından süzülüyordu. "*Cassie!*"

"Buraya," diye mırıldandım, bunun işe yaramayacağından oldukça
emindim. Ama sonra Alphonse böğürmeye başladı ve bunu herkes
duydu. Buna

Dağdan başımıza toprak ve taş damlaları yağmaya başladı. Ve sonra daha
fazlası, daha fazlası, ama başka bir çöküş yüzünden değil,
Çünkü birileri onları hareket ettiriyordu. Tonlarca toprak ve kaya
üzerimizden savruluyor ve tünelden aşağıya doğru uçuyordu. Hiçbir şey
göremediğim için onları da göremiyordum ama sert taşa benzeyen bir şeye
çarptıklarını duydum.

"Yaklaşıyoruz!" Alphonse bağırdı. "Lanet kafamı uçurmayın!" Onlar
yapmadı, ama katman katman soyuldukça daha fazla kaya daha fazla
kayayla karşılaştı, burada bile yankılanacak kadar yüksek sesle. Geçit
Şimdiye kadar arkamızdaki yol iyice kapanmış olmalı, diye düşündüm ve biraz
neşelendim. Ama kalan toprak yığınının altından kanlar içinde, pis ve soluk
soluğa sürüklenerek çıkarıldığında ve hemen sırtıma sağlam bir dayak
yediğimde çok daha az mutluydum.

Tam ihtiyacım olmadığı konusunda ısrar edecektim ki, lanet olası yamacın
yarısını kesmeye başladım.

Ve bir kez başladıktan sonra duramadım, kahvaltımı kaybedeceğimden
emin olana kadar öksürdüm ve öğürdüm, ama kaybetmedim. Yoksun midem,
sanki yiyeceğim son öğünmüş gibi ona sarıldı ve
Belki de öyleydi. Ve ciğerlerim de sonunda kendilerini kusmaya çalışmayı
bıraktı, ancak temiz oldukları için değil, daha çok yorgun olduğum için.

Bana her vurmak zorunda kaldığında küfreden Pritkin'i görmek için dayak durduğunda sırt üstü yuvarlandım. Ama yüzü Enid'in tuttuğu sulu ışık topunun içinde soğukkanlıydı ve gözleri odaklanmış ve değerlendirdiyordu. Bir sevgiliden çok, savaştaki bir müttefiki değerlendiren bir asker gibiydiler ve nedense bu beni daha iyi hissettirdi.

Ya da belki de sadece *nefes alabildiğim* gerçeği idi.

"İyi misin?" Arayan Enid'di ve nedense vereceğim cevaba gerçekten inanmış görünüyordu. Nedenini tahmin edemiyordum, çünkü benimle takım olmak ona pek bir şey kazandırmamıştı. Neredeyse boğulmak, yenmek ve un ufak olmak dışında.

Bodil'in benimle çalışan insanlar hakkında söylediklerini hatırladım ve bunun bir kehanet olmamasını umdum. Ama başımı salladım çünkü Enid sert görünüyordu ve bu onu biraz rahatlatmış gibiydi. Sonra Pritkin yüzümü çevirdi.

tekrar onunkine doğru.

"Cassie. Ne olduğunu bilmem gerek. Bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

Kirle kaplanmış dudaklarımı yaladım ve konuşmaya çalıştım ama tüm boğazım tozla kaplanmıştı ve belli belirsiz bir hırıltıdan başka bir şey çıkmadı.

"Çekil," dedi Bodil, etrafımı saran küçük insan grubunu iterek diğer tarafıma çömeldi. Elinde bir şey tutuyordu; toz dolu gözlerim sonunda bunun saf suya benzeyen bir küre olduğunu fark etti. Bir beyzbol topu büyüklüğündeydi ve avucunun üzerinde sallanarak öylece duruyordu.

Bir anda konsantre olabildiğim tek şey bu oldu.

Beceriksizce yakaladım ama elinden çıkar çıkmaz parçalandı ve boğazım hariç her yerimi ıslattı. Ben sıkıntıyla miyavladım, o da içini çekip bir tane daha büyüledi. Ve bu sihirdi; bu sefer onu gördüm, sanki havadan koparmış gibi görünüyordu.

Muhtemelen yaptığı şey tam olarak buydu, havadaki suyu bir araya getirip içilebilir bir forma sokmuştu. Sonunda onun yardımıyla içmeyi başardım, yutmaya çalışmadan önce topu kavrulmuş dudaklarıma tutmasına izin verdim. Sıcaktı ve havadaki tozdan dolayı biraz kirliydi ve hayatımda hiç bu kadar mükemmel bir şey tatmamıştım!

Tanrım, bu harikaydı!

Bir süre sonra nefes nefese kaldım ve Bodil geri kalanını Enid'e verdi. Mutfak hizmetçisi hâlâ kir maskesinin ardından bana bakıyordu.

Uzun, toza bulanmış saçları ve ela gözleri onu tanımamı sağladı. Muhtemelen ben de en az onun kadar kötü görünüyordum ama umurumda değildi.

Sadece hayatta olduğum için
minnettardım. "Cassie," dedi
Pritkin tekrar.

"Tony'ydi," diye nefes nefese kaldım ve sonunda sorusunu yanıtladım.
"Onu havuzda bir anlığına gördüm."

"Tony?"

"Tam yanımda belirdi. Bir zaman büyü yaptı-"

"Bir zaman büyü mü?" Arayan Bodil'di ama sesi neden şok olmuş gibi geliyordu, bilmiyordum. Dışarıda gördüklerinden sonra ne olduğunu düşünüyordu?

"O sen değil miydin?" Pritkin'in sesi rahatsız olmuştu ve bunun haklı bir nedeni vardı. Tony hiçbir şekilde büyü yapamıyordu, bu yüzden yanında karanlık büyücüler çalışıyordu. Ve Pythian gücünü kullanamayacağı da kesindi!

"Bu doğru," diye Alphonse beni destekledi. "Bir anda ortaya çıktı, Cass'in hemen yanında. Onu dalgaların arasından gördüm-"

"Nasıl?" diye sordu Bodil. "Oradaydım ve etrafa sıçrayan sulardan hiçbir şey göremedim!"

"Çünkü onu arıyordum," dedi Alphonse ağır bir sesle. "Buraya geldiğinden beri Cassie'nin adımlarını takip ediyordum. Onun için geleceğini biliyordum ve saldırmak için mükemmel bir andı. Şunu daha yeni çekmişti," başparmağıyla daha önce parlak olan zırhı çamurla kaplanmış ve yüzü bin metrelik bir bakışa bürünmüş, pis görünümlü bir Æsubrand'ı gösterdi, "bitiş çizgisinden geri döndü-"

"Alphonse," dedim, doğruldum ve biraz geri çekildim çünkü öfkeli bir fey tarafından bıçaklanmak istemiyordum. Ama Æsubrand gözünü bile kırpmadı.

Savaşlardan payına düşeni almış olmalıydı ama bu seferki onu biraz sarsmışa benziyordu. Bu duyguyu bilirim, diye düşündüm acımasızca. Ve bana baktığında irkilmedi bile, sadece bir değişiklik olarak öfkeyle değil, şaşkınlıkla baktı.

"O şeyler neydi?" diye fısıldadı. "İblisler," diye yanıtladı Pritkin benim yerime.

"İblisler mi?" Æsubrand bunu anlamamış gibi baktı. "İkinizin getirdikleri gibi mi?"

"Hayır. Onlar gibi değil."

"Eskiler," diye mırıldandım. "Kötü olanlar." Açıklamalara göre çok fazla değildi, ama yapabildiğim tek şey buydu, yoksa muhtemelen anlayacaktı.
Eğer

Feyler Dünya hakkında çok az şey biliyordu, cehennemler hakkında sahip oldukları bilgi boşluğunun yanında bu hiçbir şeydi.

Ve bir derse hazır değildim.

Yine de bir tane kullanabilirmiş gibi görünüyordu çünkü yüzü inançsızlıkla buruşmuştu. "İblisler . . . *Faerie*'de mi?"

Bodil bir şey söylemedi ama suratı asıktı. Ve devam etmesi için Alphonse'u dürttü, her ne kadar usta bir vampir dürtülme de. Ama az önce onun gücünü gördükten sonra itiraz etmedi.

"Gölün kenarından ona doğru atladım," dedi, dudakları hafızasında bir hırıltıya dönüşerek. "Beklediğim şey buydu, bu yüzden kazığı ve bıçağı hazırlamıştım. Bir saniye bile sürmezdi."

"O zaman neden olmadı?" Enid sordu.

Sesi kızgın değildi. Sesi pek bir şeye benzemiyordu, şaşkınlıktan neredeyse ifadesizdi. Ama Alphonse kızardı.

"Nedenini biliyorsun! O piç kurusunu elime geçirmeden hemen önce bir ışık parlaması oldu ve ... buradaydık."

"Peki burası neresi?" Bodil sordu. O da hepimiz gibi çamur ve toz içindeydi ama bir şekilde bunu muhteşem gösteriyordu. Ve öfkeliydi. "Ne oldu? Burası benim bildiğim şehir değil!"

Pritkin bana bakarak, "Burası hiçbirimizin bildiği şehir değil," dedi. Sonra da hepimizin aklından geçen soruyu sordu. "Hangi yıldayız?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum."

Kaşlarını çattı. "Bilmiyorum da ne demek? Pythia'ların doğuştan gelen bir zaman algısı vardır-"

"Evet. İşe yaramıyor."

"Peki neden olmasın?" Bu Bodil'di, sesi sanki kölelerden biriyle konuşuyormuş gibi sabırsız ve buyurgan çıkıyordu. Buna hak ettiği cevabı verirdim ama hâlâ nefes almayı yeniden öğreniyordum ve enerjim yoktu.

Konuyla ilgili olduğu için bunun yerine soruyu yanıtlamaya karar verdim.

"En iyi tahmin? Geçit geri çevrildi. Gücüm Dünya'ya doğrultulmadığı sürece çalışmıyor-"

"Ne?"

"-Tüm o yüzyıllar önce tanrılar tarafından bağlandığı yer. Ama döndüğünde. . . geri döndüğünde . . . Bir cevap almalıyım."

Bodil bana öylece baktı, gözleri tekrar siyaha dönmüştü ama buluşmak daha az zor değildi

-Nedense şaşkın şaşkın bakarken bile. "Ne demek istiyorsun?"

"Kendini bir *hedef* haline getirdiğini -tüm Meydan Okumanın hedefi- ve gücünün sadece *ara sıra* işe yaradığını mı söylüyorsun?"

"Bu doğru mu?" Alphonse sordu ve cevap vermem için bana zaman tanımadı. "Bu yüzden Kraken'e karşı zamanının yarısını saklanarak geçiriyordun, değil mi? Gücünün geri gelmesini bekliyordun!"

"Bunu şimdi konuşmak zorunda mıyız?" diye sordum. Yürüyüp yürüyemeyeceğimi öğrenmek gibi daha acil meseleler varmış gibi görünüyordu.

Ayaklarımın yarısına kadar başım dönerken bunun bir hayır olduğunu düşündüm.

"Düşmeden önce otur!" Alphonse homurdandı ve ağır bir el omzuma indi.

Buna ihtiyacım yoktu çünkü kığım çoktan yere düşmüştü. Toprağa çarptı ve oda etrafımda çılgınca slogan attı. Tanrım, kendimi sert hissediyordum.

Düşen kayaya yaslandım ve bir dakika boyunca sohbetin üzerimden akıp gitmesine izin verdim. İnsanlar ilk şoku atlatıp korkmaya başladıkları için çok fazla konuşma vardı. Ve sinirlenmeye.

"Çok haklısın, bunu şimdi konuşmalıyız!" Alphonse dedi ki. "Ne yaptığınızı bilmeniz gerekiyor-"

"İşleri senden daha iyi idare ediyor, vampir!" Enid, eski ruhunu biraz olsun geri kazanmış bir şekilde konuştu. "O yarışı biz kazandık, eğer unuttuysan-"

"Peki bu bize ne kazandırdı?" Alphonse kollarını açarak şöyle dedi. "Bir şans! Bu sizin için bir oyun olabilir-"

"Bu bir oyun değil." Bu alçak sesle ve tehditkâr bir şekilde söylenmişti ama duymamış gibiydi. Ya da duysa bile umursamıyor.

"-Ama bu bizim için ölümcül derecede ciddi! Başka biri kazanırsa kölelere ne olacağını biliyor musunuz? Her türlü özgürlük umudunu unutabiliriz!"

"Özgürlük mü?" Pritkin tekrarlardı. "Bunun statükoyu korumakla ilgili olduğunu sanıyordum-"

"Neden? Rhosier sana böyle mi söyledi?" "İnandığı şey bu-"

"İşte bu yüzden ona her şey söylenmiyor!"

"-ve mevcut kanıtlardan makul bir sonuç. Bir isyanda katledilirsiniz. Bunu biliyor olmalısınız-"

"Şaşırabilirsin!"

Bodil kuru bir sesle, "Sen de öyle," dedi.

"Bu senin kavgan değil!" Enid hırladı. "Bu bizim savaşımız ve bir şans istiyoruz!"

"Neye?" Alphonse sordu.

"Zaten sahip olduğunuz ve kanıksadığınız şeyler," dedi tutkuyla. "Kendimize ait diyebileceğimiz bir hayat, seğtiğimiz yerde yaşama, istediğimizi yapma ve kendi seğimimizle evlenme şansı. Herhangi bir fikrin var mı?"

Sözünü kesti. "Hayır. Tabii ki bilmiyorsun. Rhosier ve üstlerimiz gibi bunu yapanlar," Bodil'e bir bakış attı ve bu dostça değildi. "İşlerin böyle olduğunu ve hep böyle olacağını kabul etmemizi istiyorlar. Ama ben, kendi adıma, kabul etmeyeceğim!"

Bodil kaşlarını çatarak, "Adamlarınızı dışarı ıkartıyorduk," dedi.

Enid küçümseyerek güldü. "Oh, evet. Her seferinde bir avuç. Bunun için sana teşekkür mü etmeliyim?"

"Evet." Düzdü. "ok risk aldım-"

"Hiçbir şeyi riske atmadın!" Enid birden onun yüzüne bakarak Alphonse endişeli görünmeye başladı çünkü Bodil kızdırmak isteyeceğiniz biri değildi.

Ancak Enid'de, bugün neredeyse yarım düzine kez öldürölmek üzere olan ve resmen "siktir et "e ulaşmış birinin kabadayılığı vardı. İktidara gerçeği söylüyordu ve iktidarın oturup dinlemesi gerekiyordu. Ya da kendini kaybedip hepimizi öldürür, diye düşündüm Alphonse'la bakışarak.

"Hey," dedi ama Enid dinlemiyordu.

"Ne yaptığınızı bilmediğimi mi sanıyorsunuz?" dedi hararetle. "Sen de en az Feltin ve diğerleri kadar sisteme hizmet ediyorsun!"

"Dikkatli ol," diye uyardı Bodil. "Benim ve onun adını aynı cümle içinde kullanma."

"Yoksa ne olur? Beni dövdüreceksin? Ya da daha kötüsünü? Tek bir sözünle, bir daha haber alınmamak üzere ortadan kaybolabilirim-"

"Eğer böyle bir davranışta bulunmuş olsaydım, ki bulunmadım!"

"Hayır. Bizi korkutmak için yeterince adamları var. Aşçıların tencerelerindeki vanalar gibi basınç tahliye görevi görürsünüz. Sorun çıkaranları dışarı atın, Muhalifleri, savaşmaya istekli olanları. Çok fazla huzursuzluğa neden olmadan ve diğerlerini etkilemeden önce onları Dünya'ya getirin. Uysal olanları tutun, bırakın

Sizin için üremeye, sizin için ölmeye ve tıpkı onlar gibi daha fazlasını yetiştirmeye devam edecekler. Gücünüzü korumak için sürekli bir köle sınıfı-"

"Böyle mi düşünüyorsun?" Bodil talep etti.

"Benim bildiğim bu. Rhosier istediğine inanabilir ve kendine bir asi olduğunu söyleyebilir, böylece öfkesini yönlendirebilir ve onu kolektif topuklarının altında ezdiklerinde patlamaz. Ama ben gerçeği biliyorum-"

"Sen hiçbir şeyden anlamayan öfkeli bir çocuksun," dedi Bodil sakince.

"Anladığım kadarıyla senin 'yardımın' yüzünden daha önce savaştık ve

bunun acısını çekmeye devam edin! Çocuklara bu kadar değer veren sizler, doğum yapmanın, bir bebeği emzirmenin, onun büyüdüğünü görmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz-

"Peki ya onun savaşa gidip hem kendi zindancıları hem de senin zindancın için ölmesini izlemek? Ya da kızınızın o iyi lordlardan biri tarafından 'seçilmek' üzere alınmasını izlemek - ne şanslı bir kız! Ailesinden koparılmak ve-" Sanki devam edemeyecekmiş gibi yüzü buruşarak durdu. "Asıl sen Anlıyorum," diye fısıldadı.

Ne diyeceğimi bilemediğim için elimi koluna koydum. Tüm bunları ben de anlamıyordum ve bunun için minnettardım. Bazen, Enid gibi biriyle tanışana ve lanet olası bir bakış açısına sahip olana kadar hayatıma kızmak kolaydı.

Enid elimden yüzüme baktı, gözleri dolmuştu ama kararlıydı. "Yıllarca savaşmak istedim ama yapamadım," dedi bana. "Hiç şansım olmadı. Ne kadar değiştirmeye çalışsak da her şey aynıydı - ta ki sen gelene kadar."

"Ondan nefret ettiğini sanıyordum," dedi Alphonse.

"Onun da diğerleri gibi olduğunu düşündüğümde ondan nefret ederdim. Ama o sanki... dışarıdaki deprem gibi-"

"Ben de öyle yaptım," dedi Bodil ekşiyerek, bu aşk festivalini takdir etmemiştii. "-ve bir anda her şeyi değiştirdi! Birdenbire dünya farklı!"

Alphonse, "Nerede olduğumuzu düşünürsek, bunun bir artı olduğunu söyleyemem," dedi ama Enid dinlemiyordu.

"Bunun için teşekkür ederim," dedi bana, sesi titreyerek. "Ne olursa olsun ... dövüşmeme izin verdiğin için teşekkür ederim!"

Ona göz kırptım, yüzlerce farklı şey hissettim ama en çok utanç duydum. Çünkü bunların hiçbirini onun için yapmıyordum. Ya da kölelerden herhangi biri için.

Bu, yarışmadaki herkes için bir güç mücadelesiydi. Bazıları gücü iyilik için, bazıları kendini yüceltmek için, bazıları da kötülük için istiyordu. Ama hepimiz elimizden geldiğince büyük bir çaba içindeydik.

Köleler hariç. Yanlarında çok fazla insan olmadan hayatta kalma mücadelesi veriyorlardı. Ya da herhangi biri, eğer Enid bu konuda haklıysa, ve

burayı benden daha iyi biliyordu.

Yani evet, utandım.

"Enid," diye başladım ama Pritkin bana anlamadığım bir bakış atıp sözümü kesti.

"Harekete geçmeliyiz," dedi sertçe. "Avlanıyoruz ve yakında içeri girmenin bir yolunu bulacaklar."

Æsubrand gözlerini kırıştırtıp hayata dönerek, "Yapmayacaklar," dedi. Belki de avlanmak biraz bildiği bir şey olduğu içindir. "Kokuyu kaybettiler."

"Onlar değil."

"-ve daha kolay bir av olmalı-"

"Kolay av istemiyorlar," dedi Pritkin açıkça. "Kendilerini en güçlülere karşı test etmek istiyorlar. Bu onların doğasında var."

Ama Æsubrand başını sallıyordu. "Hayvanlar böyle düşünmezler, hiç düşünmezler."

"Bunlar hayvan değil!"

"O zaman onlara başka ne diyeceksiniz? Pis, iğrenç, bozulmuş yaratıklar-"

Sözünü kesti, belki de geç de olsa biriyle konuştuğunu hatırladı Kendisi de yarı iblis olan biri. Ve şu anda öyle görünüyordu. Ama Pritkin konuya girmede.

Tek söylediği "Gelecekler," oldu.

"Evet ve Cassie'nin gücü çalışmıyor!" Alphonse bu gerçeğe takılmış gibiydi. "Peki nasıl geri döneceğiz? Çünkü bu bizim zamanımız değil-"

"Ne zaman olduğunu bilmiyoruz-"

"Bunun doğru olmadığını biliyoruz!" Ve tamam, bu biraz tiz bir ses olmuştu. Alphonse'dan hiç duymadığım bir sestti. Ama karanlığın içindeki dar, toprak dolu tünele bakınca anladım.

"Onu duydunuz," dedi Pritkin. "Geçidin tekrar gelmesini bekleyeceğiz."

"Peki ya olmazsa? Ya yapamazsa?"

"O zaman biraz daha bekleriz."

Alphonse bu cevaptan hoşlanmamıştı. Ama neden hoşlanmadığını ayrıntılı olarak açıklamaya fırsat bulamadan Bodil araya girdi. "Bu işi halledebilirim."

Alphonse, ne Pritkin ne de ben ona fazla bir şey vermediğimiz için, bağırarak yeni birine sahip olmaktan memnunmuş gibi ona döndü. "Bu bir dava olmayabilir

Bir düğmeyi çevirmek! Eğer portal da buranın geri kalanıyla aynı durumdaysa, yandık *demektir*-"

"Kendini topla vampir," diye tersledi Bodil.

"Beni-" Alphonse ona dik dik baktı. "Mantıklı konuşan bir tek ben varım! Canavarların bizi kovaladığı bir korku filminin içinde sıkışıp kaldık. Ve ben o lanet olası sarışınla takılıyorum!"

"Bunun nesi yanlış?" Æsubrand şaşkın bir ifadeyle sordu, belki de bu saç rengine sahip tek kişi ben olmadığım için.

"Bu, yarınızın kırmızı gömlekli olduğu anlamına geliyor ve ben kendimi merak etmeye başlıyorum!"

"Kırmızı ... gömlekler?"

"Boş ver," dedi Pritkin ayağa kalkarak. "Leydi Bodil geçidi çalıştıracak ve Cassie de bizi eve götürecektir."

"Bunu nereden biliyorsun?" Alphonse sordu.

"O lanet şeyi ben ve halkım yarattık," dedi Bodil, benimle konuşmak için çömeldiği yerden tekrar tam boyuna yükselirken. Bu da onu Alphonse ile göz göze getirmişti, hatta Alphonse doğrulmuştu bile. "Şimdi kendine gel vampir, halkının dediği gibi, yoksa bunu senin için yaparım."

"Denediğini görmek isterim!"

"Şu anda ben de öyle," dedi suratsızca ve tünelden aşağıya doğru ilerledi. Ve böylece her şey sona erdi.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

I Ayağa kalkmaya çalıştım ama bu sefer daha iyi gitmedi. Oda sallanmaya başladı ve ben Alphonse'a doğru tökezledim. Sanırım beni ve benim zavallı insan iyileşme süremi beklemek istemedi çünkü ben kaptı, iri yarı bir omzun üzerinden fırlattı ve bir fasulye çuvalı gibi eğimli tünelden aşağı taşıdı.

Pritkin'in omzunu tercih ederdim ama o öndeydi, liderlik ediyordu ve kriz anında her zamanki gibi lazer gibi odaklanmıştı. Diğer herkes onun ve Bodil'in peşinden aktı, beni ve Alphonse'u arkada bıraktı. Ve izlemeye Yapacak başka bir şey olmadığı için pasaj geçip gidiyordu.

Enid'in ışık kaynağı önümüzdeydi, buranın ne kadar loş olduğunu düşünürsek muhtemelen bize yol gösteriyordu. Ama yine de duvarları soluk, değişken bir parlaklıkla aydınlatıyordu, sanki aya suyun altından bakıyormuşum gibi. Ve bana beklediğimden çok daha uzağa uzanan moloz yığınlarını gösterdi.

Yer yer, eğimli kaya ve toprak dağları tüneli yarı yarıya kapatıyor, Alphonse'u üzerinden tırmanmaya zorluyordu. Vampir olduğu için nefes nefese kalmadı ama ileride, muhtemelen Enid'den gelen bir oflama puflama sesi duydum. Onun için üzüldüm, çünkü yolda bir sürü şey vardı ve yürüyüşü engelli bir parkur haline getiriyordu.

Birçoğu beklenmedikti, örneğin duvarlara dayanmış parçalanmış tahta parçaları ya da sanki birileri barikat yapmaya çalışmış gibi molozları güçlendiren noktalar. Ayrıca bir grup sandık da vardı. Bir zamanlar büyümlü silahların saklandığı yerler şimdi çoğunlukla boş ve tozla kaplıydı. Hâlâ yerinde duran birkaç iksir bombası da tıpkı kartonlarındaki yumurtalar gibi çökmüş ve çürümüş görünüyordu.

Ayrıca orada burada atılmış birkaç el silahı da vardı; bunların başında kırık mızraklar ve kargılar ile yarısı toprakla kaplı bir kılıç geliyordu. Alphonse eğildi ve onu molozların arasından çıkardı. Mızraklar gibi o da neredeyse yeni görünüyordu.

Elbette, tünelin bu kısmı, sarmaşıkların ve küfün ele geçirdiği dışarıdaki alanın ve daha aşağıda nehrin aktığı yerin aksine kupkuruydu. Yani bu silahların durumunu açıklayabilirdi. Ama neden burada olduklarını ya da bu yerin geri kalanının neden bu kadar yabancı görüldüğünü açıklamıyordu.

Ne kadar geriye gönderildiğimizi merak ederek etrafıma bakındım. Çünkü Pritkin ve benim çılgınca kaçtığımız tüneller böyle görünmüyordu. Bu yerin çoğu gibi, onlar da Fey yüksekliğinde, siyah ve ışıltılı.

Sanki bir kepçe onları oymuş ya da duvarlar yakındaki barikatlara moloz sağlamak için mayınlanmış gibi büyük kaya parçaları eksik değildi. Her yerde kara şimşek gibi çakan dev çatlaklar ve barikatlar yıkıldıktan sonra birileri kendilerini içeri kapatmaya çalışmış gibi yarı çökmüş bir tavan yoktu. İşaretleri yanlış okuduğumu düşünebilirdim ama Alphonse onları da görmüştü.

"Patlayıcıları nereye yerleştirdiklerini görebilirsin," dedi, sesi alçaktı ve parmağıyla, kalıntıları üzerinde yavaşça tırmandığımız kırık tavanı işaret ediyordu. "Bir tankı engelleyecek kadar büyük parçalara ayırmışlar."

Ama bu yeterli değildi. Çünkü enkazın içinden oyulmuş bir yolda ilerliyorduk ve kolay olmasa da yapılabilirdi. Ve sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünüyordu.

"Yeterli değildi," diye onayladı Alphonse. "Görünüşe göre burayı savunan her kimse dağın yarısını indirmiş ve saldıran her kimse devam etmiş."

"Kim saldırıyordu?" Ben sordum. "Dışarıdaki o şeyler mi?"

"Bilmiyorum." Ayağıyla bir şeye vurdu, toprak altında olmasına rağmen kokusunu alabildiğini tahmin ettim. Bir insan kafatası bize doğru bakıyordu ama üzerinde bir ceset yoktu. Ve kafatası. .

Düşüncelerim sona erdi ama Alphonse o kadar da titiz değildi. "Her kim yaptıysa açmış," dedi ve kemirdiği kemiği altında ezdi. Çizmeleri.

Yürümeye devam etti.

Alphonse kaya parçalarının altına eğilmekle ya da enkazın üzerine tırmanmakla meşguldü. Yer yer sürekli küfretmesi yeterince kötüydü ama kimse onu susturmuyordu. Hatta birinin tehlikeli bir levhayı itip neredeyse ezilmesinden sonra ileriden birkaç rakip cümle duydum.

"Yukarıda herkes iyi mi?" Alphonse, kaya düşmesi tünel boyunca yankılanırken bağırdı.

"Pekâlâ," diye karşılık verdi Enid. "Ama dikkatli olun. Bu kısım sabit değil!" "Bu lanet yerdeki diğer her şey gibi," diye mırıldandı Alphonse. Düşüşün yankıları ölüleri bile uyandıracak kadar yüksekti ama kimsenin umurunda değildi.

Belki de burada bir savaş yaşanmış olsa da yakın zamanda olmadığı içindir. Yarıklardaki toz bulutları düşük ışıktaki parıldıyor, havada asılı durmak yerine bu sivri izleri vurguluyordu. Silahların üzerindeki kaplama gibi, bir süredir buradaydı.

Alphonse başka bir dengesiz bölgeden kaçınmak için sağ duvara yaklaştı ve ben de uzanıp kim bilir ne zamandır taşlara yaslanmış olan bir turna balığının sırtına dokundum.

"Bunu neden istiyorsun?" Alphonse talep etti. "Kırılmış. Ucu birinin postuna takılıp kopmuş."

Ya da başka bir şey, diye düşündüm.

"Silah istemiyorum," dedim. "Dokunmak istiyorum ama tozla kaplanmış."

"Bir şey yapacak mısın?" diye sordu, beni yere düşmüş taşların üzerine bırakarak.

"Deneyeceğim."

"Tamam." Etrafına bakındı ama turna kadar kirli olmayan bir yerimizi bulamadı. Onun yerine salladı, sonra da temiz değilse bile en azından daha az kirli olması için avucunun içini ovuşturdu. Bir şeylerin parıldamasını umarak yavaşça aldım.

En iyi dokunma telepatı değildim ama bazen işe yarıyordu. Bazen de yapmadı. Yapmadığı şey ise bir deriyi vurmaktı- omurgamda bir ürperti hissettim. O kadar baş döndürücü bir yanlışlık hissiyle birlikte ki, kayalara yaslanmamış olsaydım muhtemelen düşecektim. Kargıyı bıraktım ve dişlerimi anlamadığım bir çığlığa kenetledim.

"Şu anda beni korkutuyorsun," dedi Alphonse. "Özür dilerim."

Omuz silkti. "Sorun değil. Buna alışkınım. Sen ürkütücü bir çocuktun." "Değildim."

"Büyük, boş mavi gözler, bir adamın ruhuna bakıyormuş gibi bakıyorlardı. Ve bu, orada olmayan insanlarla konuşmakla meşgul olmadığına da

kimsenin anlatmadığı şakalara
gülüyordum." "Hayaletlerle
konuşuyordum-"

"Evet, çünkü bu her şeyi çok daha iyi yapıyor. O şeyi istiyor musun,
istemiyor musun?"

Turna balığını işaret etti.

"Hayır."

"Tamam." Beni omzunun üzerinden geri attı ve yürümeye devam etti. "Sen bana ne gördüğünü söyleyecek misin? Çünkü o tepkini hatırlıyorum. Her zaman sebepsiz yere çılgılık atardın. Sal bazen fotoğraf çektiğini söyleyene kadar delirdiğini sanıyordum."

"Bazen," diye kabul ettim, bu konuyu kapatmasını dileyerek.

Onu düşürmedi. "Eşyalara dokunabildiğini ve kimin sahip olduğunu ya da kullandıklarında ne yaptıklarını görebildiğini söyledi. Peki, bu sefer ne gördün?"

Hafifçe titredim ve onun da bunu hissettiğini biliyordum. "Bir şey yok."

"Bunu açıklamak ister misin, yoksa yirmi soru oynamaya devam mı edeyim?"

Doğru kelimeleri bulmakta zorlandım ama pek iyi gitmedi. Bu bana buraya geldikten sonraki ilk birkaç dakikayı hatırlattı.

Dünya. Sanki beni bir şekilde yanlış olduğum için reddetmek istiyormuş gibi.

Bu hiç mantıklı gelmiyordu, çünkü birçok kez farklı yerlerde bulunmuştum ve hiçbir zaman böyle hissetmemiştim, ancak her zaman karanlık bir cadının ayakkabısının altına yapışmış başıboş yapraklardan biri gibi ait olmayan bir ziyaretçi olmuştum. Turna balığını tutan parmaklarımı birbirine sürttüm ve

tozun sertliğini tekrar hissettim. Acı şimdi daha azdı ama hala oradaydı ve sadece mızrağın üzerinde değildi.

Şimdi konsantre olduğumda, onu her yerde, üzerime yapışan toprakta ya da ciğerlerimdeki nefeste hissedebiliyordum. Yanlış giden bir şeyler vardı ama bu yer değildi. Sorun bendim.

Ben yerinden edilmiş bir şeydim ve bu dünya bunu biliyordu. Kulağa saçma geliyordu ama bunu sanki bir "Girmeyin" tabelasına bakıyormuşum gibi net bir şekilde hissedebiliyordum. Sanki bir şekilde olmamam gereken yasak bir bölgeyi ihlal etmiştim.

Korkular yüzünden miydi? Ve eğer öyleyse, bunu nasıl yapıyorlardı? Zaman üzerinde Tony'nin sahip olduğundan daha fazla güçleri yoktu!

Æsubrand'ın haklı olduğundan bahsetmiyorum bile: İblisler ne zamandan beri Faerie'nin her yerinde geziniyordu? Çünkü son aylarda birçoğu fey tarihi hakkında olan bir sürü ölümcül derecede sıkıcı brifinge katılmışım ve kimse bundan bahsetmemişti.

Ve muhtemelen bir gün buranın bazı kısımlarını yönetmek için

çağrılabilirceği bir pozisyonda büyürken çok daha fazla ders almıştı.

Ne olmuş yani?

"Cassie?" Alphonse acımasız olduğu için sordu.

"Hiçbir şey yok ve sonra hiçbir şey yok," dedim kısaca. "Yardımcı olabilecek hiçbir şey alamadım."

"Evet. Sadece bunu yaptığınızda bahsettiğinizden emin olun."

Elbette, diye düşündüm, zıplarken konsantre olmaya çalışıyordum ama zordu. Belki de beynimin kafatasımın içinde dönüp durduğunu ve hâlâ yetismeye çalıştığını hissettiğim içindir. Sonunda tekrar ahırlara ulaştığımızda da bu hiç yardımcı olmadı.

İlk gördüğüm şey kanaldaki yansımaları ve Bodil'in kısa içkisi çoktan bittiği için susuzluktan nefesim kesilmişti. Alphonse duymuş olmalı ki beni aşağı salladı, biraz yalpaladım ama ayakta kaldım. Sırtıma onaylayan bir tokat atarak beni neredeyse suya düşürmesine neden oldu.

"Hey," diye seslendi. "Bir dakika izin ver. Dinlenmemiz gerek."

Diğerleri durdu, muhtemelen su onlara da güzel görüldüğü için. Dışarıdaki akıntıdan dolayı tuzlu olduğu için içmeye uygun olmadığı ortaya çıktı, ancak Bodil susuzluğumuzu gidermemize izin veren bazı topları filtreledi. Daha sonra rıhtımdan aşağı inen basamaklara oturduk ve üzerimizdeki kirin bir kısmını yıkadık.

Dışarıdaki çamur kurumuş parçalara dönüşmüş, saçlarım dahil her şeyi kaplamıştı. Mümkün olduğunca silkeleyip temizledim, sonra Parmaklarım arkadan tarıyor, göremediğim parçaları çekip çıkarıyordu. Yukarı baktım ama orada kimin olduğunu zaten biliyordum.

Pritkin'in ellerinden birini kendi ellerimle kapattım ve o da yanıma oturdu. Bir dakika boyunca öylece durduk, hayatta olduğumuz için mutluyduk ama bu yeni cehennemin ne olduğundan emin değildik. Bir fikrim olup olmadığını sormadı - olsaydı söyleyeceğimi biliyordu - ve ben de bir şey önermedim.

Hala neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Enid koşarak yanımdan geçti ve suya atlayarak üzerimize su sıçrattı ve gülümseyerek yukarı çıktı. Birden kaç yaşında olduğunu merak ettim, çünkü bu tür bir dayanıklılık nadir görülürdü. Kafatasına yapışmış o coşkulu saçlarıyla birden on altı yaşında gibi görüldüğünden bahsetmiyorum bile.

Alphonse bir an sonra diğer yanıma oturdu ve gözlerini Enid'e dikerek iç çekti. "Ben resmen pis bir ihtiyar oldum," diye ilan etti.

"Kirlisin," diye kabul ettim. "Belki yüzmek istersin?" "Beni kışkırtma."

"Neden? Haddini aşarsan sana küfreder."

Aniden güldü, kısa bir havlama. "Bu cazibenin yarısı." "Peki ya diğer yarısı?" Acaba bu sadece onun garip, neredeyse ruhani güzellik.

Ama şimdi biraz daha gerçekçi görünüyordu, su sıçratıyor ve saçındaki çamurun koyu renkli dereler halinde yüzünden aşağı süzülmesine neden oluyordu. Muhtemelen kalan sihrini korumak için göz kamaştırıcısını da bırakmıştı. Alphonse'un diğer tarafında oturan Æsubrand bunu fark ettiğinde nefesinin kesildiğini duydum.

"Tam olarak düşündüğün gibi," dedi Alphonse bana. "Böyle bir yerde ruhunun kırılmaması için hanımefendi cesareti gerekir, üstelik yaşadıklarından sonra bunu üç katına çıkarır." Gümüş prensimize baktı. "Tek bir kelime," dedi ona. "Lanet olası tek bir kelime-"

"Ben bir canavar değilim, vampir. Bunu sana bırakıyorum." "Öyle olduğunu gör."

"Yoksa?" Æsubrand sinirlendi. Emirleri pek iyi karşılıyor gibi görünmüyordu.

Alphonse kocaman bir kolu onun omuzlarına doladı. "Cassie'ye sor."

Æsubrand bana baktı, nedense irkilmiş görünüyordu. İyi yetiştirilmiş fey kadınlarının böyle zamanlarda sağırlandığını tahmin ediyordum. Ne yazık ki ben onlardan biri değildim.

"Ona hangi hikâyeyi anlatmalıyım?" Ödünç aldığı muhafız kıyafetinin içinde bir kürdan bulmuş olan ve dişlerini karıştıran Alphonse'a sordum. Omuz silkti, ben de Æsubrand'a baktım, kardeşçe sarılmaktan kurtulmak ister gibiydi ama bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildi.

Pritkin sanki biliyormuş gibi boş boş, "Bir ünü var," dedi. Belki de biliyordu. Etrafımda dolaşan herkesi kontrol etmek onun işiydi ve Sal ile Alphonse bir süre önce mahkememin olduğu Dante's kumarhanesine gitmişlerdi.

"Ben de öyle!" Æsubrand sinirlendi.

"Evet, ama rakipleriniz genellikle sonunda tek parça oluyor."

Bu Æsubrand'ın bir dakikasını aldı, sonra kaşlarını çatı ve oflayıp puflamadan önce ayağa kalktı. Alphonse bize sırtıttı. Enid biraz daha su sıçrattı.

Ve Bodil susuzluğumuzu giderdikten sonra bunca zamandır yaptığı şeyi yaptı. Basamakların başında durup kaşlarını çatarak etrafına baktı, belki de denizatlarının nerede olduğunu merak ediyordu. Ben hiç görmedim.

Kanalın kendisi dışında pek bir şey göremedim, o da adını hemen koyamadığım bir nedenden ötürü tuhaf görünüyordu. Sonra fark ettim ki

Asılı nehirden gelen parıldayan, sürekli değişen zümrüt ışık çağlayanı orada değildi. Yukarı doğru baktım ama onun yerinde ne olduğunu göremedim, çünkü Enid'in iskeleyle park ettiği büyü ışığı topu o kadar uzağa ulaşmıyordu.

Her neyse, karanlıktı.

Pritkin başını kaldırıp baktı, onun da fark ettiğini gördüm ama bir şey söylemedi.

"Neden Enid'e bir şey söylememi istemedin?" Alphonse sigara içmeye gittikten sonra ona sordum.

"Ona gerçeği söylemek üzereydin." "Ve bu kötü mü?"

"Burada neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmediğimiz zamanlar. Kaya düşerken bizi kurtardı. Acil bir durumda bir değeri yabancılaştırmamak en iyisidir."

Haklı olmasına rağmen kaşlarımı çattım. Ama o da haklıydı. "Sanki kazanırsak köleleri serbest bırakacağını düşünüyor gibi."

"Bu çok zor olurdu." "Zor imkansız değildir."

"Hayır, ama eğer özgürlerse, fazla bir ordumuz yok. Alorestri kuvvetlerinin iyi bir yüzdesini oluşturuyorlar."

"Yani bizim için ölmeleri için köleler mi göndermemiz gerekiyor?"

"Bu onların da savaşı. Eğer bu savaşı kaybedersek, hiçbirimiz hayatta kalamayabiliriz. Ya da Alorestri'nin kölesi olarak geçirdikleri zamanı 'eski güzel günler' olarak hatırlayabilirler."

"Belki, ama sen ve ben bu işe imza attık. Biz bir seçim yaptık, onların asla sahip olmadığı bir seçim."

"Yaptık mı?" Bana baktı. "Şimdiye kadar ne kadar seçim var mı? Benim ne kadarım vardı? Ayaklarımızın üzerinde ya da diz çökerek ölme seçeneğini saymazsanız!"

Bu sonuncusunu, kullandığı aynı alçak sesle söyledi ve bize Bir dereceye kadar mahremiyet, ama içinde gerçek bir öfke vardı. "Bizim iyi adamlar olmamız gerekiyordu," diye hatırlattım ona.

"Olmaya çalışıyoruz. Ben olmaya çalışıyorum." Bir an sessiz kaldı. "Bazen bunun ne olduğunu bilmek zor."

Başımı omzuna yasladım ve kolunun bana dolandığını hissettim. "Evet. Kılavuz yok."

"Ne?"

"Bu işe girdiğimden beri bir el kitabı olması gerektiğini söylüyorum ama yok. Uzun süre neden hiçbir Pythia'nın bir el kitabı hazırlamadığını merak ettim,

Nasıl yapılır rehberi, ilk on listesi gibi *şeyler* yazdılar. Her türlü başka yazı bıraktılar, kütüphaneler dolusu ama bu değil.

"Sonra bir süre Gertie ile çalıştım ve anlamaya başladım.

Kılavuz yok çünkü olamaz. Bir keresinde bana kalbime güvenmemi, onun bu çılgın dünyada sahip olabileceğim en iyi rehber olduğunu söylemişti. Bunun kulağa tuhaf geldiğini düşünmüştüm ama ne demek istediğini anlamaya başlıyorum."

"Peki ne demek istedi?"

"Böyle zamanlarda, günden güne yolunuzu bulmanız gerekir.

Mükemmel olmak istiyorsunuz; mükemmel olmak zorunda olduğunuzu düşünüyorsunuz, ama hiçbirimiz değiliz. Ama olmak istemeniz, olmadığınızda bunun size ağır gelmesi, her şey umutsuz görüldüğünde bile denemeye devam etmeniz ... işte bu

seni iyi bir insan yapar." Başımı kaldırıp ona baktım. "İyi bir adam." "Ben iyi bir adam değilim."

"Eğer sen değilsen, ben kimseyi tanımıyorum."

"O zaman kimseyi tanımıyorsun." Aniden ayağa kalktı ve kanalın kenarından aşağı doğru yürüdü.

"Pritkin-" Peşinden gitmeye başladım ama merdivenlerin başında duran ve muhtemelen kulak misafiri olan Alphonse kolumu yakaladı.

"Ona bir dakika verin. Zor birkaç hafta geçirdi." Hepimiz öyle değil miyiz? Ne olduğunu merak ederek düşündüm.

"Ve onun gibi sorumluluk sahibi olduğunu düşünen adamlar, işler ters gittiğinde kendilerini suçluyorlar."

"Bunun onunla hiçbir ilgisi yoktu. Bu Tony'ydi-"

"Evet, ama yine de. Konuşmak mı istiyorsun? Kriz bittikten sonra konuşun. Daha ileri gideceksin."

Ve buna itiraz etmek zordu.

Birkaç dakika sonra grup yeniden toplandı ve yolumuza devam ettik.

Pritkin ve benim sorguya çekildiğimiz ahır ofisi de tamamen farklıydı, önüne başka bir barikat kurulmuş gibi görünüyordu, bu barikat esas olarak mobilyalardan yapılmıştı. Bir grup sağlam tahta masa ve eyer tutucu olabilecek birkaç kırık tahta parçası tanıdım. Bu tür bir barikat için berbat bir iş gibi görünüyordu.

Burada yaşayan ve büyüleri zaten yeterli olması gereken insanlar.

Ama belki de Yeşil Feyler burayı kolonize etmemiştir, ne zamandı burası? Bilmiyordum ama parçalanmış tahtaya bakmak içimde kötü bir his uyandırdı. Bir şok, hazırlıksızlık ve çaresizlik hikâyesi anlatıyordu.

Ve barikat dayanmadığı için başarısız oldu.

Birdenbire oraya girmeyi gerçekten istemedim. Ama Bodil farklı hissediyordu ve ileriye doğru itti, sarkan parçaları ve kararmış taşları geçerek yavaşça takip ettik. İçgüdülerimi dinlemeyi öğrenmeliyim, diye düşündüm, sonunda bütün insanların nereye gittiğini anlamıştım.

Ve nerede kaldıklarını.

Pritkin, Alphonse ve ben girişin hemen içinde durmuştuk, Alphonse'un kolu, kaza yapan bir çocuğu yakalayan bir ebeveyn gibi önümde uzanıyordu. Ama Bodil o güzel yüzünde hiçbir ifade olmadan odanın ortasında duruyordu. Onu suçlayamazdım.

Benimkinde ne olduğunu bilmiyordum ama o ana neyin uyacağından emin olamadığım için benzer şekilde boş görünüyor olabilirdi. Çünkü sanki bir kemikliğe girmişiz gibi her yerde kemikler vardı. Sadece o durumda, güzel küçük sıralar ve desenler halinde olurlardı ve burada hiçbir şey düzenli değildi.

Savunmacılardan arta kalanlar yerlere saçılmış, duvarlara yığılmış ve sanki büyüler et ve kemiği yiyip bitirmiş gibi parçalar halinde kararmıştı. Ya da unutulmaz bir olayda, sanki birisi duvara öyle bir güçle çarpmıştı ki, kısmen kazılmış bir fosil gibi orada kalmıştı. Hatta yüzünde bir şaşkınlık ifadesi gördüğümü sandım ya da ondan geriye ne kaldıysa.

Yalnızdı ama diğer bölgelerde iskeletler iskeletlerin üzerine yığıldığı için kaç ölü olduğunu söylemek imkânsızdı. Kemiklerini lekelemek dışında etleri büyük ölçüde yok olmuştu.

Havada düşünmemeye çalıştığım bir küf kokusu dışında çürüme çoktan kaybolmuştu. Ama yırtık pırtık da olsa giysileri sağladı ve cüppeleri siyahtı, Bodil'in muhafızlarının giydiği türdendi, buraya ilk geldiğimde beni o kadar ürküten yarasa benzeri görünümü onlara veren cüppeler.

Bu birinin son direnişiydi.

Duvarlardaki oyuklara, büyü ateşinin neredeyse her şeyde bıraktığı izlere ve bir köşede çürümeye yüz tutmuş bir canavara baktım. Artık tanınmaz haldeydi, kürkü ince bir siyah toz tabakasıyla kaplıydı.

Bodil'in ofis olarak kullandığı bölmenin yanındaki kapıyı tamamen kapatmış olan devasa ölü yığını gibi.

Siyah giysili adamlar bu kez bedenlerinden yeni bir barikat oluşturmuşlardı ama bu yeterli olmamıştı. Sürülerek geçilmişti, Girişi çevreleyen kırık iskelet yığınlarını da bıraktılar, birkaçı hâlâ çürüyen sınırlar tarafından bir arada tutuluyordu. Onlara baktım, içinde ne olduğunu merak ediyordum.

Bu çok önemliydi.

Hatırladığım tek şey, Rieni'nin beni bir sürü yavru denizatiyla kucakladıktan sonra kaybolduğu kapı olduğuydu. Ve sonra gülerek ve zıplayarak odadan çıktım.

Bir fey çocuğunun yapamayacağı çok az şey vardı. Özellikle de bu çocuğun.

Bu yüzden onu tekrar görmek garip bir şekilde uygun görünüyordu, gölgesinden çıkıp kemiklerin üzerinde nazıkçe adım atıyordu, ince bir figür tamamen siyah giyinmişti ve soluk yeşil bir ışıltı hala ona yapışıyordu. O kadar uygundu ki bir an için bile sorgulamadım. Gölde iblislerin dikkatini birkaç saniyeliğine dağıtarak bizi kurtaran canavarın rengini tanıyarak, "O sendin," demeye başladım.

Ama ben yapmadım.

Ben bir şey söylemedim.

Çünkü onun burada olduğu iması daha yeni ortaya çıkmıştı ve çünkü Rieni . . .

Kendinde değildi.

OceanofPDF.com

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

T Yüzü tanınabilir haldeydi, sadece. Onu son gördüğümde hoş bir krem si kahverengi olan teni şimdi hastalıklı bir kirli beyazdı ve Bunun Enid'in ay ışığı topu yüzünden olduğunu düşünüyorum. Çünkü Rieni'nin de bir yanağından saç çizgisine doğru büyüyen ve önceki mükemmelliği kavurur gibi yiyen siyah küfe benzeyen bir şey vardı.

Kıyafetleri de yanlıştı, iskeletlerinki kadar yırtık pırtıktı ve kemiklerine zar zor tutunuyordu ve saçlarının bir tarafı sanki bir büyüden milimetrelerle kaçmış gibi yanmıştı. Ama onu asıl ele veren gözleriydi. Kanlı bir ceset olarak Zeus'la savaşırken muhtemelen benimkiler gibi sabit, bakıyor ve cansızdılar.

Ve böyle düşünen tek kişi ben değildim. Æsubrand, Alphonse'un ihtiyatına aldırmadan Bodil'in peşinden odaya girmişti ama kabadayılık hızla kaybolmuştu. Orada durmuş, hepimiz gibi sessizce etrafına bakınıyordu ama şimdi tökezleyerek geri döndü ve havada bir işaret yaptı.

Eğer yakışıklı bir fey prensi yerine yaşlı bir Romanyalı kadın olsaydı, bu bana nazar boncuğunu hatırlatırdı. Çünkü bir zombiyle karşılaştığında yaptığın şey buydu, diye düşündüm, ama bu imkânsızdı! Faerie'de zombi yoktu!

Ama burada gördüğüm şey kesinlikle buydu ve Rieni bir süredir böyle görünüyordu. İnce bir kolundaki etin yarısı çürümüştü, gözleri altındaki kafatasının şeklini açıkça gösteren çukurlar halindeydi ve aniden bize sırtıttığında büyükannesinin küçük bir ses çıkarmasına neden olan dişleri çatlamış ve kısmen eksikti diz çökmeden önce. Ama Rieni Bodil'e beklediğim gibi bakmıyordu.

Bana bakıyordu. Ve bana doğru öyle bir niyetle geliyordu ki, Alphonse beni yakalayıp Enid'le birlikte arkasına itmeden önce bir meydan okuma kükremesi çıkarmasaydı ben de geri çekilecektim. Aynı anda Pritkin ilerledi, zombiyle benim arama girdi ama bana gitmemi söylemedi.

Çünkü gidecek neresi vardı? Ve biz bunu tartışmadan ya da yarı sersemlemiş beyinlerimizde kelimeler bile oluşturmamadan, zombi kendini yakaladı ve odanın diğer ucunda durdu. İfadelerimizin anlamlı olduğunu tahmin etmiştim.

Sakinleştirici bir el uzattı, eğer çoğunlukla kayıp olan koluna bağlı olmasaydı daha fazla yardımcı olabilirdi. Tüm etin çürüyüp gittiği çıplak noktalarda çalışan tendonları görebiliyordum. Tendonları görebiliyordum. .

"Özür dilerim," dedi, sesi sanki onu çıkaran ses telleri de kurumuş ve tozlanmış gibi havada cızırtılı bir iplik gibiydi. "O kadar uzun zaman oldu ki, neredeyse gelmeyeceğini düşünecektim. Geldiğinde de o kadar ani oldu ki başka bir avatar seçecek vaktim olmadı - pek fazla avatar kalmadı zaten."

"Avatar mı?" Fısıldadım.

"Ben o kız Rien değilim," dedi gözlerinin içinden bize bakan şey. "Muhafızları onun için cesurca savaştı, ona kaçacak zaman vermek için öldüler. Sonuç olarak, Kara Gün'den sağ kurtulan birkaç kişiden biriydi. Kaçtı ama daha sonra tavan çöküp onu altında bırakınca öldü." Harap olmuş koluna baktı. "Öldükten sonra onu kurtarmak için bunu parçalamak zorunda kaldım."

Bodil bir ses daha çıkardı ve bu az önceki şaşkın dehşet değildi. Bu seferki saf bir öfkeydi ve gözleri yüzünü kıpkırmızı yapacak kadar parlak alevlerle doldu. Hiçbirimiz tepki veremedi ya da hareketi fark edemedi torununun bedenine doğru atladı.

Ama zombinin böyle bir sorunu yoktu ve Bodil sıçrayışının yarısında kendini bir büyüyle yerde asılı buldu. Ve, tamam, hayır, diye düşündüm, bakarak. Zombiler bunu yapamaz.

Sadece birkaç saatlik taze bir zombinin damarlarında son bir lanet için yeterli büyü kalmış olabilir, tabii başlangıçta bir büyü işçisi olduğunu varsayarsak. Ama böylesini değil. Bodil onunla savaşıırken ve elinden geleni yapıyormuş gibi görünürken değil, Rien ne zaman ölmüş olursa olsun, bunun uzun zaman önce olduğunu söylemeye bile gerek yok.

Ve bu şu anlama geliyordu. .

Beynimin ikinci kez bu imadan uzaklaştığını hissettim. "Sen bir büyücü değilsin," dedim sertçe ve o ölü gözleri

Tekrar yoluma bak.

"Hayır," diye kabul etti yaratık. "Ya da bir zamanlar değildim. Ama ihtiyaçlar olmalı, siz insanlar böyle demiyor musunuz?"

Bu insan bir şey söylemekte zorlandı ama konuşmaya devam etmesinin daha iyi olacağına karar verdi. Sihrimiz neredeyse tükenmek üzereydi ve şu anda aramızdaki en güçlü kişi olan Bodil bile bu hakimiyeti kıramıyordu. Hâlâ deniyordu, havada çırpınıyor ve ne dediğini anlayamadığım bir şeyler bağıırıyordu, muhtemelen küfürlü olduğu için ve benim titiz küçük çeviri büyüm bu tür şeyleri sansürleme eğiliminde olduğu için.

Ya da belki de eski olduğu için, özellikle de eski büyüler güçleriyle odayı sarsmaya, iskelet yığınlarını devirmeye ve zar zor bir arada duran muhafızları yere düşürmeye başladı. İçlerinden birinin kafası yerde yuvarlanarak Enid'in ayaklarının dibine düştü ve çığlık atarak o şeyi tekmelemesine neden oldu. Ve sert bir tekme atarak onu karşı duvara çarptı ve orada bir düzine parçaya ayrıldı.

Yine de Bodil bir santim bile kıpırdamamıştı.

"Kesin şunu!" Æsubrand bağırdı. "Hepimizi öldüreceksin!"

"Onu da öldürdüğüm sürece," diye tısladı Bodil, yarı deli görünüyordu.

Ama sonra Rienî olmayan şey elini uzattı ve Bodil dondu kaldı, dudakları hırlayarak geri çekildi ve gözleri vahşi ve hala sıçrayan alevlerle yanıyordu. Ama vücudundaki başka hiçbir şey hareket etmedi. Ben de daha iyisini yapamazdım.

Boğazımı temizledim ve sesimin gıcırdamamasını umdum. "Biz öyle deriz."

Ve zombi o ölü gözlerini tekrar bana çevirdiğine göre, bu bağlayıcı olmayan cevabın yeterince iyi olduğunu düşündüm. "Evet, bu cümleyi sevdim. Ve uygun da. Son yıllarda pek çok yeni beceri öğrenmek zorunda kaldım ve sizden edindiğim bilgiler paha biçilmezdi."

"Benden mi?"

Rieni'nin başı sanki şaşırmış gibi eğildi. "Evet, Zeus'un yaratıkları kanını emip seni diğer yerde, neydi adı, suda yüzen bir ceset olarak bıraktığında bittiğini sanmıştım. Hani şu buzların olduğu soğuk yer."

"Galler," diye fısıldadım, garip bir fikir oluşmuştu.

"Evet, buydu. Bu kadar kolay başarısız olman için sana güvendiğimden yakınıyordum. Çok fazla mücadele bile etmedin.

"Ama sonra seni sürükledikleri sahilten yükseldin ve ortalığa saçıldın. İlk başta anlamamıştım, yanılmış olmalıyım diye düşünmüştüm, sonuçta ölmemiştin. Ama izledikçe

İlk seferinde haklı olduğuma ve bunun bilmediğim bir sihir olduğuna daha çok ikna oldum.

"Nihayet benim diyarıma girdiğinde, seni ve düşüncelerini ilk kez net bir şekilde görebildiğimde, her ihtimale karşı bu bilgiyi senden aldım. Kullanmayı hiç düşünmedim ama silah silahtır. Ve içinde Bu savaşta ihtiyaçlar olmalı, sizce de öyle değil mi?"

Yutkundum, oda biraz yüzüyordu. Çünkü burada sadece bir kişi tüm bunlar boyunca kafamın içinde olabiliyordu. Sadece bir kişi beni meydan okurken görmüştü.

Zeus bilmediği tek büyüyle. Ve sadece biri, sırtı duvara dönükken ve etrafındaki yaratıklar ölürken, bunu yeniden üretebilirdi.

Ama yine de duymak zorundaydım. "Kimsin sen?"

Fısıldadım.

"Kim olduğumu biliyorsun," dedi biraz sabırsızca. "Ben Faerie'yim ve bir süredir senin gelmeni bekliyordum. Gel bakalım. Burası güvenli değil ve konuşacak çok şeyimiz var."

* * *

"Yerin üstünde güvenli hiçbir yer yok, altında da çok az yer var," dedi zombi bir süre sonra, geri kalanımız onun arkasında tökezleyerek ilerlerken gelişigüzel sohbet ediyordu. "Ama büyük Poseidon'un kanını paylaşanlar Bu topraklarda sizden daha fazla dolaşan yaratıklar yok. Sonuç olarak dalgalar bir miktar koruma sağlıyor, çünkü yaratıklar oraya gitmeyecektir."

Sanırım dikkatimi verip vermediğimi anlamak için bana baktı ve yüzünün derisinin altında yavaşça çalkalanan kurtçukları görmeme izin verdi.

Evet, zombilerin sorunu da buydu, diye düşündüm başım dönerek. Onları ayakta tutan büyü normal çürümeyi yavaşlatıyor ama durdurmuyordu ve Faerie'nin avatarının içinde ciddi şeyler oluyor gibi görünüyordu. Ne kadar zamandır bu şekilde olduğunu, tam olarak ne zaman olduğumuzu, nasıl olduğunu sormak istedim.

Buraya nasıl geldiğimizi ve bir sürü başka şeyi.

Ama sadece kalın bir şekilde yutkundum ve çılgılık atmaya başlayabileceğimden korktuğum için hiçbir şey söylemedim.

"Öyleyse denizin altına gitmeliyiz. Enkaza dikkat edin," diye ekledi buraya ilk geldiğimde görmeyi beklediğim taht odasına girerken.

Rehberimizin bize anlattığına göre, burası eskiymiş, suyun karşısındaki dağ oyulup bir kaleye dönüştürülmeden önce bu topraklardaki ilk güç merkeziymiş. Eski saray yavaş yavaş yenisine yenik düşerek

Önce yardımcı konutlar, sonra depolar ve son olarak da ahırlar, yeni kazılar genişletildiği ve bunlara artık ihtiyaç kalmadığı için. Ama yine de

Her zamanki gibi hareketsiz, esas olarak taşın inşa edilmiş ve güzelliğiyle zamansız. Her ne kadar onların bu terimi tanımlamaları bizimkinden biraz farklı olsa da, feylerin ülkesinde pek çok şey olduğu gibi burası da çok güzeldi. Bu insanlar

Burayı inşa edenlerin başkalarının onayını alıp almadıkları ya da yabancı elçiler kendilerini evlerinde hissettiler. Beğendikleri şeyi inşa ettiler ve bu, dekoruna bakılırsa, güç yansıtmak olan önceliklerini yansıtıyordu.

Hâlâ öyle.

Zeminden bir dizi siyah taş püskürmesi büyüyle çıkarılmıştı, Bazıları yükselen, mağara benzeri tavanın yarısına kadar ulaşıyor ve merkezi bir yürüyüş yolunu belirliyordu. Her iki tarafta aşağı yukarı aynı çiftler halindeydiler ve benzedikleri devasa kristal oluşumlar gibi bize doğru eğimliydiler. Ya da askeri bir düğünde gelin ve damadın altından geçtiği kılıçlar gibi.

Sadece bunlar arkadaşları ve iyi dilekte bulunanlar tarafından bir selam olarak havada tutulurdu. Bunlar daha çok obsidyen hançerlere benziyordu ve bir tehdit gibi hissediliyordu. "Acı çekerek buradasınız," der gibiydiler. "Zorlama."

Sadece birisinin vardı.

Taş hançerlerin arasındaki yürüme yolu, zombinin sözünü ettiği "enkaz" olan kemiklerle doluydu. Ahırlar ne kadar kötüyse, burası daha da kötüydü; eğimli taş sütunların arasında binlerce iskelet görünüyordu, bazıları yığınlar halindeydi ve bazıları hayvanların saldırısına uğramış gibi yere saçılmıştı, birkaçının dış izleri hâlâ görülebiliyordu. Ve Cesetlerin çoğu fey şeklindeyken, bazıları değildi.

Sonuncusu her türden ve çeşitten geliyordu, çünkü Kadim Korkular birçok türden geliyordu ve Faerie'nin bunu yaptığını iddia ettiği şey onlardı. Ki bunların hiçbirisi mantıklı değildi! Ama ne zaman bazı cevaplar almak için yeterince odaklanmaya çalışsam, yeni bir dehşetle karşılaşıyordum ve beynim saklanmaya çalışır gibi bir yerlere kaçıyor.

Ama gidecek hiçbir yer ve bakacak güvenli bir yer yoktu, bunu şimdi görmek istemesem de. Bunu asla görmek istemiyordum! Ve çoğunlukla da görmüyordum, çünkü bunların hepsi karanlık çeperlerdeydi ve gözlerim etraftaki tek ışık kaynağına gitmeye devam ediyordu.

Geniş, göz korkutucu yürüme yolu odanın ortasındaki bir tahta çıkıyordu, ancak bu bir sandalyeden ziyade sütunların yarısı kadar yükseklikte doğal bir kaya patlaması, minyatür bir dağdı. Yolun dörtte üçüne kadar oyulmuş bir raf vardı ve tahminimce bu rafın üzerine bir zamanlar yastıklar yığılmıştı.

Nimue'nin oturması için. Artık boştu ve çok yukarılardan gelen soluk ay ışığıyla yıkanarak zaten ürkütücü olan havasını daha da arttırıyordu.

Kanaldaki gibi büyük bir nehir yoktu. Kanalin tavana doğru kıvrıldığını görebiliyordum ama kaybolmuştu, sadece loş bir ışık vardı. dışarısı hayalet parmaklar gibi içeri süzülüyordu. Buranın yüksekliği, ışınların çoğunun yere düşmeden önce dağılıp sönmesini sağladı ve bizi neredeyse karanlıkta yürümek zorunda bıraktı.

Ben, kendi adıma, bundan memnundum. Burayı ne kadar az görürsem o kadar iyiydi ama kötü ışıklandırma kulaklarımı etkilemiyordu. Ve ayak seslerimiz yerde çınlıyordu, sessizlikte neredeyse şok edici bir gürültüyle.

"Bu ne zaman?" Bodil aniden Faerie'nin devam eden yorumunu keserek sordu.

Konuşmayı öğrenmiş olabilirdi ama ne zaman susması gerektiğini öğrenememişti. Ya da herhangi bir diploması... Durdu ve ofiste serbest bırakıldığından beri sessizliğini koruyan Bodil'e doğru döndü. Ona dostça bir tonda cevap verdi ama darbeyi yumuşatmak için hiçbir çaba göstermedi.

"Kaybolmanızın üzerinden elli yıldan fazla zaman geçti. Havuzdaydınız, birbirinizin yanında dövüşüyordunuz ve sonra yok oldunuz."

"Nereye gitti? Burası benim şehrim değil!" Bodil tısladı. "Bu bir çeşit . . . bizi kandırmaya yönelik bir illüzyon!"

Bunu denedim, diye düşündüm. Ama inkâr aşaması kısa sürmüştü, çünkü burası benim evim değildi. Bildiği her şeyin yok olduğunu gören Bodil için bu daha ne kadar zor olmalıydı?

Ve herkes.

Tıpkı Dünya'ya geri döndüğümüzde yapacağımız gibi. Düşüncesi bile başımı döndürdü ve dizlerimin bağı çözülmek istedi. Yanlış giden neydi?

Bilmek istediğimden emin değildim, ki bu kötüye işaretti. Tıpkı Bodil iyileşene kadar buraya gelirken hiçbirimizin soru sormamış olması gibi. Gördüğümüz şeyin büyüklüğü karşısında şok olmuştuk ve ben hâlâ şoktaydım.

Ama omuzlarımı biraz dikleştirdim, gözleri fal taşı gibi açılmış bir turist gibi etrafa bakmayı bıraktım ve konsantre olmaya çalıştım. Bilmemiz gereken şeyler vardı. Pritkin de aynı fikirde gibiydi çünkü konuştu.

"Bu bir illüzyon değil," dedi boğuk bir sesle. "Onların içini görmek için eğitildim-"

"Ve sen benim yapmadığımı mı düşünüyorsun?" Bodil hırladı. "Senin piramitlerin inşa edilirken ben buradaydım, evlat!"

"O zaman haklı olduğumu biliyorsun."

Faerie başıyla onayladı, hâlâ beni ürküten o belli belirsiz hoş gülümsemesini takınıyordu. Bu bana İblis Yüksek Konseyi'nin lideri Adra'yı hatırlattı, insanlar ona baktıklarında dehşet içinde kendilerini öldürmesinler diye bir glamourie takıyordu. Ama bu da pek bir gelişme sayılmazdı.

"Burası kimsenin şehri değil," dedi sakın bir sesle. "Topraklarımın çoğu gibi burası da bir mezar."

"Topraklarınız mı?" Bodil öyle dedi çünkü görünüşe göre ofisteyken tüm bunları anlamamıştı. Ya da belki de o donmuş haliyle duyamamıştı. Muhtemelen bunun bir önemi de yoktu.

Torununa bakmak dayanılmaz olmalı; benim de odaklanabileceğimden şüpheliyim.

"Ben Faerie'yim," diye tekrarladı Faerie sabırla. "Senin tanrıçan." "Benim tanrıçam yok!" Bodil tükürdü.

"Hayır, Büyük Dişi Avcı bir günde hem efendini hem de kocanı aldıktan sonra bu terimden hoşlanacağını sanmıyorum," diye onayladı Faerie ve nefesim kesildi. "Ah, bilmiyor muydun?" diye sordu, yüzümdeki ifadeyi görünce.

Pritkin benimle Bodil'in arasına girdi, sanki bunun bir önemi varmış gibi. "Annenden hoşlanmıyordu," diye düşündüm uyuşukça. Ne kadar da hafife almışsın!

Yine de beni birden fazla kez kurtarmıştı.

"Neden bana yardım ediyorsun?" Bodil'in ateş kırmızısı gözleriyle buluşarak fısıldadım. "Beni havuzda kurtardın ve sonra buraya geldikten sonra tekrar-"

"Şampiyonum hayal kırıklığı yarattı," dedi Æsubrand'a tamamen kötü niyetli bir bakış atarak. "Ve Feltin tehlikeye atıldı. Bizi savaşa sürüklemeye çalışabilirsin ama en azından doğru tarafta olursun. Eğer kazanamazsam, sen ve kuklan daha iyi-"

"O benim kuklam değil-"

"Hepimiz kuklayız!" diye kükredi, ikimiz de tepki veremedi Pritkin'in yanından geçip yüzüme vurdu. "Tanrıların bildiği, anladığı tek şey bu! Benim babam küçük bir nehir tanrısıydı, Aliacmon, hiç duydunuz mu?"

"Hayır."

"Hayır." Yüzü acıyla buruştu. "Çoğu insan da öyle. O bir hiçti, kubbeli panteonda bir hiçti, bir tanrı olarak zar zor kabul edildi. Kudretliler kadar etkili beslenemeyen ve asla onların gücüne sahip olamayacak olanlardan biriydi.

"Yine de onu öldürdü. Ve kocam araya girmeye çalıştığında, onu da öldürdü. Babam yüce Artemis için bir kaynaktı, onun ihtiyaç duyduğu güce sahip biriydi. Her yere seyahat edebilirdi, cehennemlere bile.

Gitmek için mücadele ettiğinden çok daha büyük tanrılar. Ve bunun için onu öldürdü. "*Anlıyor* musun? Onu incittiği için değil-sanki incitebilirmiş gibi! Ya da

onu gücendirdi. O bir araçtı, başka bir şey değil. Tıpkı hepimiz gibi, tek fark benim bunu biliyor olmam!

"Ama ailemin bunu yapmasını istemedim." Torununa baktı ve yüzü buruştu, gözlerindeki ışık aniden söndü. "Senin Anne?" diye fısıldadı.

"Leydi Ærindís öldü," diye cevap verdi Faerie, ama sanki Bodil'in ıstırabının bir kısmı geçmiş gibi hafifçe kaşlarını çatarak.

"O zaman hepsi gitti. Herkes."

Aniden yere oturdu ve tekrar kalkmayı planlıyormuş gibi görünmüyordu. Faerie'nin kaşları çatıldı.

"Bu zamanda öldüler," dedi yavaşça. "Ama diğerinde değiller. Geri dönebilirsin. Her şeyi yoluna koy-"

"Yapabilir miyiz?" Bodil sordu, yüzü ifadesizdi. Bana bakıyor olması ve benim ... onun için iyi haberlerim olmaması yardımcı olmadı.

Kuru dudaklarımı yaladım. "Bize ne olduğunu ya da Tony'nin her ne yaptıysa nasıl yaptığını anlamıyorum," dedim. "Ama ..."

"Ama?" Pritkin bu kez gergin bir ifadeyle konuştu. Sanki gerçeği çoktan sezmiş gibiydi.

"Ancak Pythias gelecekle ilgilenmez, çünkü gelecek bizim için henüz mevcut değildir.

Oraya gitmek, henüz inşa edilmemiş bir kasabada tatil yapmaya çalışmak ya da bitmemiş hatta başlamamış bir eve taşınmak gibi bir şey olurdu."

Kelimeleri hazırlayamadığım için açıklamakta zorlanıyordum. Bu Gertie'nin bana öğrettiği bir şey değildi, çünkü öğretecek bir şey yoktu. Gelecek herkes için olduğu gibi bizim için de kapalı ve kilitliydi.

Burası kendi Pythia'sının bölgesiydi, sadece burada ... hiç yoktu. Öyle olsaydı onunla çoktan tanışmış olurduk, çünkü bu tür bir istila

sahip olduğu tüm alarm zillerini çalmıştı. Ve Faerie'de olduğumuz gerçeğı bunu değiştirmeyecekti, çünkü artık bir bölünme yoktu.

Artık her şey tanrıların alanındaydı.

"Cassie?" Pritkin dürttü ama ben sadece başımı salladım. İşte bu yüzden soru sormuyordum; bu düşünce silsilesi beni deliliğe sürüklüyordu. Ben ne yapmıştım ki?

Görev yerimi terk etmiştim; yaptığım buydu ve bunu yapmak istememiş olmamın ya da gitmek istememiş olmamın bir önemi yoktu. Gitmiştim ve bir zaman çizgisi Pythia'sız olamazdı. Peki, gücüm geri döndüğünde, kayıp olduğumu ve geri gelmeyeceğimi anladığında ne yaptı?

Nereye gitti?

Tanrılar geri döndüğünde burada her şeyi bir arada tutmaya çalışan kimdi?

"Cassie?" Pritkin daha güçlü bir şekilde dürttü ve ben de buna sevindim. Düşünemiyordum, yüzleşemiyordum, bilmek istemiyordum.

"O zamandan biri tarafından alınmadıkça oraya seyahat edemeyiz," dedim sertçe, dehşet görüşümü kemirirken umutsuzca konsantre olmaya çalışarak. "Yani, Jonathan'ın yaptığı gibi Tony bir şekilde gücümüze erişmiş olsa bile, hiçbir yolu yok-"

"Jonathan mı?" Æsubrand muhtemelen bu ismi bildiğı için araya girdi. Bilmesi gerekirdi; o piç babası için çalışıyordu.

"Bir Pythian yardımcısının ruhunun bir kısmını kendi ruhuna aşlamak için tanrıların eski bir aracını kullanan ve gücümüze erişimi ödünç alan bir karanlık büyücü," dedim ve gözlerinin açıldığını gördüm.

Kötü bir gün geçiriyor gibi görünüyordu, ama ne yazık ki onun için ben de öyleydim, ayaklarımın üzerinde zar zor duruyordum. Hiçbir şeyi yumuşatacak havada değildim. Zaten bunun bize bir faydası olmazdı.

"Ama burada durumun böyle olduğunu varsaysak bile, bunun bir önemi olmazdı," diye devam ettim. "Bizi buraya ben getiremezdim, bir yardımcı da getiremezdi. Bu mümkün değil-"

"Yine de buradayız," dedi Enid. Çok sessiz olduğu için onu neredeyse unutmuşum. Az önceki patlamasından pişman olacak gibi görünüyordu, çünkü Bodil'i düşman edinmek iyi bir fikir değildi. Ya da belki o da hepimiz kadar korkmuştu.

"Ama bizi geleceğe götürmene gerek yok," dedi Alphonse. "Bununla hiç uğraşmana gerek yok. Sadece bizi ait olduğumuz yere geri götür. Tek ihtiyacımız olan geçmişe bir sıçrama!"

Herkesin yaptığı gibi o da bana baktı, ben de sessizce karşılık verdim.

"Cassie?" Pritkin sessizce söyledi.

Yutkundum ve kafamı dolduran ve akıl sağlığımı tehdit eden beyaz gürültüye neden olan sorunun diğer yarısıyla yüzleştim.

"Ne için buradayız?" Ben söyledim. "Birkaç saattir mi?" Başını salladı. "O civarda."

"Geçidin döngüsü o kadar uzun değil. Daha önce zaman tutmuştum ve on ila on iki dakika gibi görünüyordu. Belki on beş; tam emin değilim ama ..."

"Sadece söyle!" Bodil tersledi. "Senin gücün burada işe yaramıyor, değil mi?" "Tabii ki hayır," dedi Faerie sanki bu çok açılmış gibi. "Ne zaman ortadan kayboldu, mirasçılara kaldı."

"Rhea," diye fısıldadım, sanki karnıma yumruk yemiş gibi hissediyordum. Söyleyemediğim, hatta düşünemediğim bir isimdi bu. Rhea. . Aniden tüylerim diken diken oldu. "O mu-"

"Yaşıyor," dedi Faerie, "ama tanrılar gücünü kullanamamış diye onu kilitlediler. Las Vegas'taki eski sarayında bir ödül gibi tutuluyor ama çaresiz. Onların yükselişinin bir sembolü."

"Neden sadece onu öldürmedin?" Pritkin sordu, eli dirseğimin altındaydı ve beni sabitliyordu.

"Onu öldürebilirler ama gücü öldüremezler. öldüğü anda başka birine geçecekti. Kendilerini ondan kurtarmanın tek yolu onu tüketmekti, ki bunu yapmaktan korkuyorlardı çünkü o aslında güçlü bir kaynak olan Apollo'dan geliyordu. Ve o zamandan beri onlardan nefret etmeyi öğrendi.

"Bu zehir yutmak gibi bir şey olur."

Alphonse, "Yani onu hapsederek hapsediyorlar," dedi ve her şeyin ani büyüklüğü beni vurdu - neler yaşamış, neler çekmiş olmalı. Tek başına ve sadece yarı eğitimli-

Bir ses çıkardım -ne tür bir ses olduğunu bile bilmiyorum- ve Faerie bana baktı. Ve bu kez gülümsemesi hafifçe soldu. "Rhea gücü kullanamaz ama sen kullanabilirsin," dedi bana. "Dünya'ya yeniden girdiğinde ve senin varlığını hissettiğinde sana geri dönecektir. Tek yapman gereken tanrılardan kaçmak, varisini ziyaret etmek, tüm bunlara neyin sebep olduğunu bulmak, kendi zamanına dönmek ve bunu önlemek."

"Hepsi bu mu?" dedim boş boş.

"Evet. Şimdi sizi buradan çıkarmalıyız, hepinizi. Benimle gelin."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

O Kay, hayır," dedi Alphonse.
Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir süreçten sonra, çünkü bu mağara uçsuz bucaksızdı ve tavanı o kadar yüksekti ki neredeyse dışarıdaymış gibi hissediliyordu,

Sonunda tahta ulaşmıştık. Ama şimdi keşke yapmasaydık diyorum. Buranın buraya inşa edilmesinin bir nedeni vardı ve bu neden mükemmel akustiği değildi.

Devasa taş sandalyenin arkasındaki sivri yarığın siyah suyuna baktım ve vücudumdaki tüm tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

Aşağıda ne vardı öyle?

"Burası Margygr'ın eskiden Nimue'de saray kurduğu yer," dedi Faerie bize, hâlâ tur rehberliği yaparak. "Nimue gelip bölgeyi kendine almadan ve iyi davranışları karşılığında rehine olarak sarayına temsilciler göndermelerini talep etmeden önce burası onların diyarıydı. Nimue suları geri çekmeye zorlayıp rotalarını değiştirdikten sonra gelip gittikleri yer burasıydı."

Devasa mağarayı işaret etti. "Burası bir zamanlar su altındaydı ama fethini tamamladıktan sonra burayı taht odasına dönüştürdü. Burası Margygr'ın güç merkeziydi ve sanırım onları eski büyük salonlarında hürmet göstermeye zorlamak hoşuna gitti."

"Kulağa Nimue gibi geliyor," diye mırıldandı Bodil.

"Ancak Margygr diyarını geçip yeni saray kompleksine açıldığı için bizim amaçlarımız açısından çok şanslı. İstila başladığında geçit kapatıldı ama yok edilmedi. Bu şekilde dışarı çıkabilmelisiniz. yeniden başlattığınızda."

Etrafıma bakındım ama kimse rahatlamış görünmüyordu. Herkes benim hissettiğim gibi bakıyordu, şok ve endişe karışımı. Çünkü o çukurda yanlış giden bir şeyler vardı.

Çok yanlış bir şeyler vardı.

"Başka bir yol var mı?" Bodil de bunu hissedebildiği için sordu.

"Senin hayatta kalabileceğin bir yol değil," dedi Faerie hoş bir şekilde.

"Kara yolunu gördünüz; geçit vermiyor. Ve savaşarak geçsen bile saray sular altında kalır, bu da savunucuların son bir çabasıdır."

Tanrıların onlara karşı gönderdiği yaratıklar. Başarısız oldu ve sonunda onu kurutacak kimse kalmadı."

"Tamam, ama her halükarda yüzmemiz gerekiyorsa. . ." Alphonse hepimiz adına konuştu.

"Geçit alt katlarda, oraya ulaşmak için birçok kat aşağı yüzmeniz gerekiyor ve bu katlar tehlikelerle dolu. Birçok yaratık Ülke istila edildiği için saraya sığındılar ve ... bazıları aç. Bu şekilde alt girişi kullanabilir ve oldukça yakın bir yerden çıkabilirsiniz."

Kimse bir şey söylemedi ama kimse de hareket etmedi.

"Belki sarayı boşaltabiliriz?" Umutla teklif ettim. Zifiri karanlık bir denizden geçip sular altında kalmış koridorlardan oluşan bir labirente yüzerek bir daha çalıştıramayacağımız bir geçit bulmak benim eğlence anlayışıma uymuyordu. Özellikle de o suyun içinde.

Tanrım, bunun nesi vardı?

"Düşen bir doğası var," dedi Æsubrand, çukurun kenarında diz çökerek. Derin bir yerdi, durduğumuz yerden suyun kendisine kadar olan mesafe belki bir metre kadardı, etrafı büyük siyah kayalarla kaplı sarp bir boşluktan aşağı iniyordu. Yaklaşmak için eğilmek zorunda kaldı ve ondan hoşlanmadığım gerçeğine rağmen kendimi onu geri çekmekten alıkoymak zorunda kaldım.

Elini uzattı, tamamen deli olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Ancak yüzeye dokunmadan hemen önce, postayla gönderilmiş olmasına rağmen onu geri çekti. Ejderha pulunun bile yardımcı olamadığı bazı şeyler vardı.

Pritkin ona bakarak, "Lanetli," diye onayladı.

"Kaldırabilir misin?" Sordum çünkü gerçekten öyle olmasını umuyordum. Tüylerim diken diken olmuştu ve o maddeye dokunmamıştım bile. I

oraya inmeyi, kendimi o mavimsi dalgaların altına bırakmayı, dalgaların başımın üzerinden geçtiğini hissetmeyi hayal bile edemezdim-

İçimden bir ürperti geçti, düşüncesi bile tüm bedenimi tiksindirdi.

Pritkin hemen cevap vermedi. Kayalığın yanında diz çöktü, ama Æsubrand'ın yaptığı gibi aşağı uzanmak yerine, sanki bir ateşin sıcaklığını hissediyormuş gibi elini tepenin üzerinde gezdirdi. Ama burada ateş yoktu. Bunun yerine, suya yaklaştıkça daha soğuk hissediyordum, sanki doğrudan Kuzey Kutbu'na açılan bir kapı gibi.

Biraz geri çekildim çünkü belalı bir yarı tanrıça olarak kredim Alphonse'un omzunda yürümeye başlayan bir çocuk gibi taşınmak zorunda kaldığım için zaten paramparça olmuştu, ama Pritkin olduğu yerde kaldı. Æsubrand'ın aksine, o

oldukça barbar görünüyordu; gömleksizdi, saçlarında çamurlu sivri uçlar vardı ve vücudu ay ışığında karanlıktan çok solgun görünen çizgilerle boyanmıştı. Bir ayinin ortasında kalmış pagan bir rahip gibiydi.

Hoşuna gitmeyen bir şeydi bu, çünkü yavaş yavaş yüzüne tuhaf bir ifade yerleşiyordu. Bunun bir şok olduğunu anlamam bir anımı aldı. "Bunu bilmiyorum sihir," diye fısıldadı.

"Eminim bilmediğin pek çok şekli vardır," diye alay etti Æsubrand.

"Hayır," Pritkin'in sesi hakaretten ziyade şaşkınlık içindeydi. "Yok." Başını kaldırıp Faerie'ye baktı. "Nedir bu?"

"Margygr, krallıklarına giden tüm giriş noktalarına yaptıkları gibi, krallıklarını tanrıların yaratıklarından korumak için onu lanetledi."

"Ve tanrılar umursamadı mı?" Mürekkep gibi karanlığa bakarak sordum.

Normal suyun aksine, hiçbir şeyi yansıtmıyordu. Çatıdaki yılan şeklindeki delik ay ışığının içeri dolmasına izin veriyordu, ama o şeyin yüzeyinde hiçbir şey dans etmiyordu, en ufak bir dalgalanma bile yoktu. Belki de yarığın kenarları gölgeliyordu ama ben buna inanmadım.

Buna hiç inanmamıştım.

Faerie omuz silkti. "Margygr huysuzdur. Kendilerini etkili bir şekilde tuzağa düşürdükleri için neden müdahale edelim ki? Onları kendi hallerine bırakmak daha kolaydı.

"Ayrıca topraklarına girmeye cüret eden herkesi katlediyorlar."

"Oh. Oh, gerçekten mi?" Alphonse ona gözlerini kırıştırdı. "Bize yapmamızı söylediğin şeyi mi kastediyorsun?"

"Sarayı boşaltmalıyız," dedim daha güçlü bir şekilde.

Ama Faerie ödünç aldığı başını sallıyordu.

"Bunun kontrolleri de sarayda," dedi bana sabırla. "Ve bu biraz zaman alır, senin sahip olmadığın bir zaman."

"Neden yapmayalım?" Enid fısıldadı. Artık temiz ama hâlâ nemli olan saçları yüzüne dağılmış ve zaten solgun olan teni yara izlerinin etrafında bembeyaz kesilmiş halde, her geçen an daha da hayalet benziyordu.

Faerie iç çekti. "Beni duymadın mı? Bunu daha önce açıklamıştım." "Cesetlere bakıyorduk," dedim.

Faerie başını eğdi. "Neden? Onlar öldü."

"Evet, oraya gidersek bizim de olacağımız gibi!" Alphonse patladı. "Az önce Margygr'ın kendi bölgelerine gelen herkesi öldürdüğünü söyledin!"

Faerie kaşlarını çatı. "Evet, ama sen değil. Seni korumalılar ya da en azından müdahale etmemeliler."

"Peki bunu neden yapsınlar?"

Faerie Enid'e baktı, o da şaşkınlıkla ona baktı.

"Diğerlerine savaşmak istediğini söyledin, değil mi?" diye bastırdı zombi.

"Evet, ama ... onlar değil," diye fısıldadı Enid. "Onlar değil!"

Faerie başını ağrıtıyormuşuz gibi baktı. "Onlarla savaşma kızım.

Onlarla *birlikte* savaş. Ne de olsa sen de onlardan birisin, değil mi?"

Ama Enid geri çekiliyordu, başını sallıyordu, geri çekilecekmiş gibi bakıyordu.

Ve karanlık zeminde kaçan bir dişi geyik kadar hızlı koşmaya başladı. Ama Alphonse daha hızlıydı ve onun peşinden gitti. Ve beni taşıdığı gibi onu da geri getirdi.

Sadece sırtına vuruyor, ayaklarını havada tekmeliyor ve Faerie'nin önerisini kabul etmediğini açıkça belli ediyordu.

"Enid," dedim ve bana bakacak kadar uzun süre tekmelemeyi bıraktı.

"Sen Margygr mısın?"

Öyle görünmüyordu. Görebildiğim kadarıyla solungaçları yoktu ve yüz hatları

insandı, deniz halkının insanımsı olanları değil. Tam kanlı olanların su altını görmek için kocaman gözleri, normalden daha geniş ağızları ve düz İnsanların asla yapamayacağı şekilde yüzlerinin derisi içinde eriyen küçük burunlar.

Ayrıca, Dünya'da doğal olarak bulunmayan çeşitli deri ve saç renklerine ve Nimue'nin balo salonundakilerin bazılarında gördüğüm gibi, ışığı doğru yakaladıklarında derileri üzerinde ince ölçekli tasarımlara sahiptiler. Ve bu onların insan formundayken böyleydi. Değişmiş hallerinde ... o zaman hiç de insan gibi görünmüyorlardı.

Bunların hiçbirisi Enid için doğru değildi.

"Öyle misin?" Sordum çünkü bana öylece bakıyordu, meydan okuyan ve gururlu ama bir şekilde mutsuz.

"Beni yere bırak!" dedi Alphonse'a, o da bacaklarına dikkatle bakmasına rağmen buna mecbur kaldı.

"Benim kuyruğum yok!" diye tersledi. "Sadece kontrol ediyorum."

"Enid?" Bastırdım. Bunu yapmaktan nefret ediyordum, çünkü hepimiz gibi o da zaten cehennemi yaşamıştı. Ama eğer herhangi bir çekiciliği varsa. .

"Benden nefret ediyorlar," dedi kısaca.

"Ne yaptın sen?" Alphonse sordu, bu da ona saf bir kısır bakış. Eğer erkek arkadaşı olmaya çalışıyorsa, bir mil farkla ıskalamıştı.

"Ben hiçbir şey yapmadım!" dedi acı acı. "Doğmak dışında. Büyükanmem sarayda onların elçilerinden biriyle tanışmış ve hamile kalmış. Elbette o bir hizmetçiydi ve adam da onların soylularından biriydi. Ama düzenli olarak onun odalarını temizliyordu ve ..." diye omuz silkti.

"Peki ona ne zaman söyledi?" Pritkin, cevabı zaten biliyormuş gibi görünmesine rağmen sordu.

"Ona kullandıkları bir bitkiyi verdi ve onunla çay yapmasını tavsiye etti. Ne demek istediğini anlaması biraz zaman aldı. Yarı insan bir çocuğa sahip olmak onu kötü göstereceği için beni öldürmesini istiyordu. Buna utanç diyordu."

"Burada mı?" Dedim. Çünkü bu tür şeylere aldırmayan bir yer varsa, o da burasıydı. .

Yüzünü buruşturdu. "İnsanlarını saraya çıkarlarını korumak için gönderirler, gerçek bir sadakat için değil. Feylere, hatta soylulara bile tepeden bakıyorlar, oysa biz insanlar. . . Biz onlar için bir hiçbir hayvanlar."

"Yine de bir 'hayvanla' yatağa girmekten çekinmedi," dedim, rengimin yükseldiğini hissederek.

"Erkekler," dedi o ve Bodil birlikte ve sonra şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Bazı şeylerin evrensel olduğunu tahmin ettim.

"Sonuç olarak ben sadece dörtte birim," diye devam etti Enid. "Ve beni sahiplenmiyorlar ya da benim onları sahiplenmeme izin vermiyorlar. Onlara kaçtığımda ..." eliyle yüzünü işaret etti. "Bana yardım etmediler.

Büyükanmemin söyleneni yapması ve hepimizi bağışlaması gerektiğini söylediler. Salonlarına girmeye cüret ettiğim için beni dövdüler ve dışarı attılar.

"Geri dönersem beni ve yanımdaki herkesi öldüreceklerine yemin ettiler."

"Tanıdık geliyor," dedi Pritkin. Fey akrabalarını ziyaret ettiğinde de aynı tepkiyle karşılaşmış ve pişman olmuştu.

"O zamandan bu yana çok şey oldu," dedi Faerie. "Yaşadıkları şoklar onlara bilgelik öğretmiş olabilir."

"Peki ya *yapmadılarsa*?" Enid sordu.

Omuz silkme hareketi geri döndü. "O zaman kiminle yüzleşmek istediğine karar vermelisin, akrabalarınla mı yoksa Korkularla mı?"

Alphonse vahşice, "Ne kadar güzel, değil mi?" dedi.

"Kolay olacağını söylemedim," dedi Faerie. "Ama burası ile saray arasındaki geçit kuşatmada yok edildi ve yer üstüne çıkmaya çalışmanın nasıl bir şey olduğunu gördün." Hafifçe durakladı. "Kısa bir yüzme-"

Alphonse'un bu konuda söyleyecekleri vardı, çünkü geri kalanımızın aksine, dikkatini veriyormuş gibi görünüyordu. Sadece benim dinlenip bizi geri götürebileceğimi düşünmüş, bu yüzden de umursamamıştı. Şimdi bunun böyle olmayacağını anlayınca çıldırmaya başlamıştı.

Utanılacak bir şey yok, diye düşündüm, mürekkepli suya bakarken. Hem de hiç utanmadan.

"Eğer bir tanrıçasan, biraz yardıma ne dersin!" Alphonse Faerie'ye hırladı.

"Yeteneklerim ölçüsünde size yardım ediyorum."

"Buna inanmıyorum," dedi Æsubrand. Birdenbire yıpranmış bir savaş gazisinden çok bir prenze benzedi. Ay ışığı onu sevmiş, saçlarını gümüş ateşine çevirmiş ve donuk tenini daha canlı göstermişti. Mermerden oyulmuş, soğuk ve duygusuz bir heykel yerine, yanaklarında hafif bir allık ve gözlerinde gümüş alevler vardı.

Küfür olarak algıladığı şey hoşuna gitmemiş gibi görünüyordu.

"Eğer söylediğiniz kişiyseniz, hiçbir şey sizi aşmamalıdır," diye ekledi.

"Burası senin krallığın."

"Benim diyarımdı," diye tersledi Faerie, ilk kez gerçek bir duygu göstererek. "Artık benim değil. Kendi dünyamda bir kaçağım, çocuklarımın çoğunu yediği gibi beni de yiyip bitirecek varlıklardan saklanmak zorundayım."

"Onlar artık kayıp, milyonlarcası. Doğruyu söylemek gerekirse çoğu babanın krallığında bile genç adam. Daha da kötüsü, ölü değiller; sadece ölü olsalardı onları kurtarabilirdim. *Gittiler, yok* oldular."

Tanrılar ve Tanrıların başıma bela olarak gönderdikleri şeyler."

"Yutulmuş mu?" Æsubrand bunu anlamamış gibi baktı. "Yalan söylüyorsun. Biz onların hizmetkârlarıyız-"

"Hain, hilekâr hizmetkârlar," diye belirttim. Yeni bulduğu krallığı, tanrıları geri getirme görevinde sevgili babama yardım etmek için kullanmayı planladığından şüpheliydim. Öyle olsaydı Bodil onunla ortaklık yapmazdı.

"Belki," dedi prens. "Ama babam öyle değil. Planları için çok şeyi riske attı, ne kadar akılsızca olsalar da-"

"Bu da onun hayatını korudu, ne kadar az zevk alıyor olsa da," dedi Faerie sesine bir sınır koyarak. "Ama kapılar tanrıları kustuğunda"

ve canavar köpekleriyle, diğer herkese ziyafet çektiler. Uzun zaman sonra açlıktan ölüyorlardı. Hizmet etmenin pek çok yolu var, değil mi?"

Æsubrand şok içinde ona baktı.

Enid, belki anlamamıştır diye, "Kendini bir tepside sunmayı kastediyor, prensim," dedi. "Sanırım artık hepimiz eşitiz, değil mi? Tanrılar ve köpekleri için sadece yiyecek."

"Kapa çeneni, köle!" diye hırladı, ona döndü, şaşkınlığı bir göz açıp kapayıncaya kadar öfkeye dönüştü.

Ve gözlerinde aynı ateşle karşılaştım. Onunla sorununun ne olduğunu bilmiyordum ama belli ki bir sorunu vardı. Belki de tüm o yarı insan askerleri uzun süredir katleden kralın şımarık oğlu olduğu içindi.

Belki de benim ondan hoşlanmamamla aynı sebepten. O hep bizim gibi kötü kokardı.

Enid gülümsedi. Pek de hoş bir gülümseme değildi. Sonra Alphonse'un tünelin ağzında bana söylediği şeyi tekrarladı. "Yap beni."

Alphonse da göndermeyi anlayarak bir kahkaha attı. "Senden bir insan yaratacağız," dedi ve Æsubrand'ı kolundan yakaladı. "Ona dokunursan ölürsün."

"Ona dokunmaya hiç niyetim yok!" Æsubrand tükürdü, elini bıraktı. "Kölelerle arkadaşlık etmem, hele ki melezlerle-"

Aniden durdu çünkü Enid'in asası yüzüne, neredeyse burnuna değiyordu.

Daha önce görmediğim için bir tane olduğunu bilmiyordum. Sanırım onu gerçekten çirkinleşmek istediği zamanlar için saklıyordu. Ve lanet olsun, bunun için zamanımız yoktu!

Ve Alphonse ilk kez aynı fikirde görünüyordu. "Onu sonra öldür," diye tavsiye etti. "Gücünü sakla."

"Evet," dedi Faerie. "Buna ihtiyacın olacak." Alphonse'a baktı ve sesi güçlenerek büyük alanda yankılandı. "Sana gerçeği söyledim vampir; halkım katledildi ve onlarla birlikte ruhumun parçaları da gitti. Bana gücümü veren aynı ruh. Bu yüzden sizin için elimden gelenin fazlasını yapamam. Bu senin savaşın ve eğer kazanamazsan, hepimiz mahvoldu."

"Nasıl kazanacaksın?" Pritkin sordu. "Yanlış giden neydi? Bize anlatması için Rhea'yı bulmamız gerektiğini söyledin. Bu bilmediğin anlamına mı geliyor?"

"Evet, korkarım öyle. Zeus seninle müttefik olduğumu fark etti ve Böylece planlarını başka bir yerde, benim görüş alanımın ötesinde yaptı. Halkımdan biri orada olmadıkça ya da sizin portal olarak adlandırdığınız ve bana etrafındaki bir alan için puslu bir görüş sağlayan bir kapı olmadıkça krallığımın dışını göremem.

"Bunu çok iyi biliyordu. Ve Kara Gün geldiğinde, bu Dünya'nın ötesinden kaynaklandı."

Alphonse ağır bir sesle, "Bizi göndermek istediğin yer," dedi.

"Ne olduğunu öğrenmek için gitmeniz gereken yer. Sana söyleyebileceğim tek şey bu: Sen ortadan kaybolduktan kısa bir süre sonra, Feltin'in şampiyonu meydan okumayı kazandı. Bunu günlerce süren ziyafet ve kutlamalar izledi ama Feltin orada değildi. Lord Sæþpórr'a taç giydirdi, ancak törende bile dikkati dağılmıştı, sanki artık önemi yokmuş gibi. Hemen ardından Dünya'ya gitti ve istila başladığında hâlâ oradaydı. Sanki o kısa süre içinde bir şeye karar verilmiş gibiydi."

"Öyleydi," diye mırıldandım, boğazım yarı kapalı hissediyordum. Başımı kaldırdım ve Pritkin'in gözleriyle karşılaştım.

"Zeus beni kavrayamayacağını anladı," dedi.

Başımı salladım. "Ve beklemekten yoruldu."

"Evet," dedi Faerie. "Böyle bir şey olabileceğini düşünmüştüm." "Ne gibi bir şey?" Bodil talep etti. "Neden bahsediyorsun sen? ne hakkında?"

"Genç olan büyüü çoğaltabilir," dedi Faerie. "Bu büyük Artemis'in arzuladığı ve uğruna büyükbabasını katlettiği bir yetenektir." Bodil'in şaşkınlığını gördü. "Evet, küçüğüm. Tanrıların güç arzusu yüzünden harap olan tek aile seninki değildi."

"Ama ... ama sen *onunla birlikte*sin?" Bodil benden ona bakarak Pritkin'e sordu. "Neden?"

"O annesi değil," dedi basitçe. Bodil kaşlarını çattı.

"Artemis tanrıları alt etmek için iblis büyüsünü kullandı ve tüm panteonu tek başına alt etti," diye ekledi Faerie. "Ödünç aldığı o yetenekler olmadan bunu yapamazdı. Etkileyiciler."

Ve birden herkesin ona bakma sırası Pritkin'e geldi.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

B Eğer bunu yapabiliyorsan, geçide ihtiyacımız yok," dedi Alphonse, tüm yüzü parlayarak. "Bu senin Pythian gücüne erişmeni sağlayacak, değil mi?" Bana baktı ve ben de başımı salladım. "Ama senin kendi gücün var. Sen bir cadısin! Sadece ona işini yaptır," diyerek Pritkin'e elini salladı. "Ve seni doldur. O zaman bunların hiçbirini yaşamak zorunda kalmayız! Sadece eve gidebiliriz!"

"Bu size ne olduğunu anlatmaz," diye belirtti Faerie.

"Ne olduğunu biliyoruz! Pritkin yaşlı Zeus'un parmaklarının arasından kayıp gitti, o da öfke nöbeti geçirdi ve-"

"Ve ne yapar?" Pritkin sertçe sordu. "Ben olmadan Artemis'in büyüsünü bozacak gücü yok. Aksi takdirde bunu daha önce yapardı."

"Belli ki anlamış!"

"O ve Aeslinn, Faerie'de hâlâ kanı olan herkesten tanrı kanı çekiyorlardı," dedim, o korkunç kampta gördüğüm esirlerle dolu kafesleri düşünerek.

Aeslinn'in halkı onları her yerden topluyordu, hatta bazı feylerin güvenlik için kaçtığı ve kendisinin de

Onları avlamayı kolaylaştırmak için portallar. Tanrısının iştahı doymak bilmediği için Faerie'ye daha fazla portal yaymaktan bahsetmiyorum bile. Ve onu tatmin edebilecek çok az şey vardı.

"Belki de yeterince bulmuşlardır," diye ekledim.

Pritkin bu fikri pek düşünmüş gibi görünmüyordu ama Æsubrand cevap veremeden onun sözünü kesti.

"Ne dedin sen?" diye sordu bana bakarak.

Ve lanet olsun, birine babasının kasap olduğunu söylemenin yolu. Bu zor bir konuşmaydı ve ben buna hazır değildim. Ama sanırım sessizliğim yeterli bir cevaptı çünkü Æsubrand dehşete düşmüş görünüyordu.

"Annem babamın böyle yaptığını söyledi," diye fısıldadı, "ama ben ona inanmadım. Onun bile böyle bir şey yapabileceğini düşünmedim. ."

Yüz ifadesi karardı ve kalay rengi gözleri siyaha yaklaştı. Gerçekten öfkeli görünüyordu, bu da bana gerçek Æsubrand'ın kim olduğunu merak ettirdi: bir çift tehlikeli ebeveynin kibirli, güce aç oğlu mu yoksa asil bir savaşçı mı? Ya da çoğumuz gibi ikisinin arasında bir yerde.

Ama o anda bunu düşünecek zamanım yoktu.

Ama görünüşe göre bu benim kararım değildi çünkü kolumu tuttu ve hiç de nazik değildi. "*Bana yalan mı söylüyorsun, cadı?*"

"Neden zahmet edeyim ki?" Pritkin elini çekmeden önce söyledim. Æsubrand'ın fark etmemiş gibi görünmesi muhtemelen iyiye işaret değildi.

"Moralimi bozmak, beni çirkin şeylere inandırmak için-"

"Artık yarıştta değiliz," dedim ona. "Neye inandığınız kimsenin umurunda değil."

Ama o dinlemiyordu. "Aralarında bizim insanlarımız da var mıydı?

Aralarında

Halkım mı?" diye sordu, biraz vahşi görünüyordu. Ve sonra el ikiziyle birlikte geri döndü, zırhım olmasa altındaki kemikleri kıracak kadar sert bir şekilde pazularımı sıktı. Ama onun bunu bildiğinden şüpheliydim.

Æsubrand bir an yaşıyordu ve bu iyi bir an değildi.

"Ona sor," dedim, kollarım meşgul olduğu için çenemle Faerie'yi işaret ederek. Ta ki Alphonse ve Pritkin birlikte çalışarak Æsubrand'ın elini çözene kadar.

"Şimdi sırası değil," dedi Faerie, bu doğrudu ama yardımcı olmadı, çünkü gümüş saçlı prensimiz lanet olası aklını kaybetmişti. Öyle ki ona dönüp onu yakaladı. Ve onu çılgınca salladı, ki bu iyi bir fikir değildi çünkü kafasının ne kadar iyi bağlandığını bilmiyordum.

Pritkin ve Alphonse onu tutup geri sürüklediler ve Faerie alnını hafifçe buruşturan bir kaş çatma dışında rahatsız olmadan izledi.

"Cevap ver bana!" Æsubrand kendisini yakalayanlarla boğuşarak çılgılık attı. "Zaten yaptım," diye hatırlattı ona. "Dedim ki babanın entrikalar ne ona ne de senin halkına yaradı." "Onları

öldürdüğünü söylemediniz!"

"Önemli görünmüyordu."

Æsubrand uzun bir süre ona baktı ve sonra aniden gülmeye başladı. Öfkesinden daha güven verici değildi, çünkü tiz ve biraz çılgıncaydı. Öyle ki Alphonse ve Pritkin onu zapt ederken bakıştılar.

Alphonse bana, "O şeylerin onu yemesine izin vermeliydin," dedi.

"Oh, hayır, o bunu yapmaz!" dedi Æsubrand, hâlâ gülerek. "O bir karıncayı bile incitmeyecek ama başkentimi yok edecek ve binlerce insanımı öldürecek tatlı yüzlü küçük insan! O, meleklerin adım atmaya korktukları yerlere giren, ama aynı zamanda en vahşi tanrı olan Artemis'in varisi olduğu için bir şekilde hayatta kalan gözleri açık bir masum! O-"

Aniden konuşmayı bıraktığına karar verdi ve bir sıçrama yaptı, Ben gözümü kırpamadan iki adamın elinden bir şekilde sıyrıldı ve postallı eli bana doğru uzandı. Ta ki Faerie araya girene kadar, ama hiçbirimizin bekleyebileceği şekilde değil. Kahretsin, diye düşündüm, Æsubrand'ın yumruğu yerine bir dizi görüntü bana çarptığında.

Rask'ın bilekleri kan içindeydi. Derisi kalındı ve yırtılmaya karşı dirençliydi ama bütün gece çalışmak, kelepçelerin sert metaline sürtünmek ona zarar vermişti. Kan şimdi her yere bulaşıyordu.

Bu iyiydi.

Neredeyse özgürdü.

"Uyan elf," diye homurdandı ve gezgin tüccarlarla uğraşırken kullandığı çevirmen büyüünün kelimeleri gümüş saçlıların tuhaf konuşmasına dönüştürmesini dinledi.

Bu da işe yaramayınca, yanında yatan yaratığa hafifçe vurdu. ve şaşırtıcı bir şekilde mışıl mışıl uyuyordu. Ama yine de, sanki kuş tüyü yataklarında dinleniyormuş gibi horlamaya devam etti.

Samanla kaplı soğuk demir parmaklıklar yerine evi, Rask'ın hissettiği kemirici açlık yerine karnında tıka basa yemek varmış gibi. Üç gündür bir şey yememişti ve onu tutsak edenlerin her gece cılız ateşin başında ziyafet çekmelerini izliyordu.

Onlar yaptı.

Esir arkadaşını yanına koyduktan sonra, belki de Rask'ın onu yiyeceğine dair şakalaşmalarını dinliyordu. Sanki buradaki barbarlar onun halkıymış gibi! Kadınları ve çocukları çalmadılar, köleleştirmediler, onlar-

Düşünceleri yarıda kesildi çünkü eklenmiş öfke mücadelesine güç katmıştı ve kelepçelerin patlayıp gevşediğini hissetmişti. Şimdi tek ihtiyacı olan işi bitirmek ve bir şeyler mırıldanarak dönen ve samanları yastık gibi kafasına geçiren arkadaşını uyandırmaktı. Yaratığın nesi vardı?

Belki de Rask'ın ilk yazdığı gibi yazılmıştı ya da muhtemelen Uyku hali daha çok, gümüş saçlı arkadaşlarının onu dövdüğü yerde, başının bir tarafını kaplayan kan kabuğuyla ilgiliydi. Kan, çarpık bir şapkaya benzeyen koyu renkli bir yara oluşturmuş ve yanağına sıçramıştı. Ama artık kanıyor gibi görünmüyordu ki Rask bunu iyiye işaret olarak kabul etti.

Kendi adına, günlerdir uyumamıştı çünkü kafes, yan parmaklıkların soğuk demiri ona işkence etmeden uzanmasına izin vermeyecek kadar küçüktü. O

Bunun kasıtlı olup olmadığını merak etti, halkını yıpratmak ve daha uysal hale getirmek için. Serbest kaldığında ne kadar uysal olduğunu göreceklerdi!

Neyse ki, çok az kötü etkiyle uzun süre uykusuz kalabiliyordu. Gümüş kılların da bunu yapabileceğini düşünmüştü ama bu bir istisna gibi görünüyordu. Güzel kıyafetlerinin de gösterdiği gibi, birçok şey için istisnaydı.

Köle tacirlerinin çoğu civar köylerden geliyordu ve onun gibi. Halkının giydiği derilerden değil, kaba ev dokumalarından ve yaralı derilerden. Ama bu. . .

Birçok kez darbe aldığı ve yolun çamuruna düştüğü için artık kirliydi ama tüm bunların altında yumuşak mavi renkte ince giysiler vardı. Üzerlerinde tek bir yama bile yoktu ve hepsi dokumaydı, hayvan derisi değil. Orada

Rask'ın daha önce sadece bir kez, soylularından birine ait bir pelerinin kenarında gördüğü gibi, boyun deliğinin etrafında da güzel bir dikiş vardı.

Köylerinden geçtiğinde Rask henüz bir çocuktu ama ay ışığında gümüş bir ateş gibi nasıl parladığını ve ona bakarken hissettiği hayranlığı hâlâ hatırlıyordu. Asilzade onu fark ettiğinde neredeyse dokunacak kadar yaklaşmıştı. Ve Rask'ı şaşırtarak, daha yakından görebilmesi için onu kucağına aldı.

Bu Rask'ın en güzel anıydı, çünkü parmağıyla kenarını çizmesine ve işlemeli desenleri teninde hissetmesine izin verilmişti. Onu yakmamış olmalarına neredeyse şaşıracaktı ama serin hissettirmişlerdi. Ve sanki gerçekten de küçük gümüş ipliklerden yapılmış gibi hafif pürüzlüydü.

"Sihirli işçilerinden birinden aldım," demişti soylu. "Bu Kenarındaki sembollerin bir koruma büyüsü olması gerekiyordu."

"Onu korumadı, değil mi?" Yaşlılardan biri yorum yaptı. "Hayır, ama pelerin iyi durumda," diye karşılık verdi soylu ve hepsi Güldü.

Rask yeterince büyüdüğünde kendisine de benzer bir giysi yapmıştı ama bu kadar güzel değildi. Yeterince post toplamak çok zaman almıştı.

Av gezileri sırasında annesi onun için derileri tabaklamış ve kendisi dikmişti. Gümüş kollar onu çalmış ve ona sadece posttan peştemalını bırakmıştı.

Halkı da kupa aldığı için şikayet edemeyeceğini düşündü.

Ve yine öyle olacak, diye düşündü, yolun iki yanındaki ağaçlarda bir hareket hissediyordu, gümüş tüylerin fark etmediği bir hareket. Onun İnsanlar bundan daha sessizdi, istedikleri zaman ormanda sessizce ilerliyorlardı ama orada olduklarını bilmesini istiyorlardı. Olmasını istediler Hazır.

Yapabilirlerse onu kurtaracaklar, yapamazlarsa intikamını alacaklardı. Onu kaçıranlar köylerini yağmaladıkları için bir bedel ödeyeceklerdi. Gümüşü olan herkes

Bu gece saçlar ölecekti, Rask'ın kanamasının nedeni de buydu.

Ayaklarının dibindekini korumak zorundaydı. Yakalanan kişiyi. Nedenini bilmeseyse de onu ve diğerlerini kurtarmaya çalıştığı için. Halkının bir an için öldürdüğü insanlar için neden kendini riske atıyordu ki? Ve bunu yapmak için akrabalarıyla savaşsın?

Rask anlamamıştı ama ona bir borcu olduğunu biliyordu, kendi savaşmak zorunda kalsa bile bu borcu ödeyecekti. Ödeyebilirdi de, çünkü onu kurtaranlar muhtemelen pek çok kabileden oluşuyordu, dağınık kalıntıları pek çok savaşçıyı kaybettikten sonra bir araya gelmişti ve tanıdığı kişiler olmayabilirlerdi. Bileklerini daha sert bükü, kanı kayganlaştırıcı olarak kullanarak ellerini küçük açıklıklardan çıkarmaya çalıştı.

Bunlar gümüş saçlıların sahip olduğu en büyük kelepçelerdi, çünkü yakalandığı gün kadınları ve çocukları avlıyorlardı. Bunlar daha iyi kölelerdi, çünkü kadınlar yavrularını kurtarmak için neredeyse her türlü muameleyi kabul etmeye zorlanabiliyordu ve çocuklar bundan sonra kölelikten başka bir şey bilmeyeceklerdi.

Gümüş kollar, türünün erkekleri için donanımlı gelmemişti, çünkü mağara sistemlerinden herhangi birine girip onlarla yüzleşemeyecek kadar korkaklardı.

Halkının görebildiği ama kendilerinin göremediği karanlıktan hoşlanmıyorlardı. Pusuya düşmek için fırsat yarattığından, sistemdeki çok sayıdaki dönemeci daha da az seviyorlardı. Hayır, bundan hiç hoşlanmıyorlardı.

Böylece, gizli bir havuz olduğu düşünülen bir yerde gülüşen ve su sıçratan bir grup yıkanan kadına ve oynayan çocuğa saldırmışlardı. sadece küçük zincirleri getirdi.

Onun orada olmasını beklemiyorlardı ya da onun tarafından İnsanların mantığına göre, kendisi daha bir çocuktü. Ama diğerlerinden daha büyüktü, zaten avlanmayı ve balık tutmayı biliyordu, bu yüzden

Orada. Genç kuzeni solucanları nasıl arayacağını, kancaya nasıl geçireceğini ve en iyi avı yakalamak için kancayı nereye atacağını öğrenmek için yalvarmıştı.

Rask artık bunu ona asla öğretmeyecekti, çünkü saldırı geldiğinde yakalanmamak için onu bir çalılığa saklamıştı. Kocaman gözleri ve küçük elleriyle Rask'ın pelerinini tutup gitmemesi için yalvardığını hatırlıyordu. Ama hiçbir çalı onun için yeterince büyük değildi ve o da kaçmayacaktı.

Henüz büyümemişti ama bunu bilecek yaşıydı. Bir trol kaçmaz.

Ama gümüş kıllar üzerine atladığında ve içlerinden birinin elindeki bıçağın güneş ışığında parladığını gördüğünde neredeyse bunu dileyecekti. Olabilirdi

son gördüğü şeydi, ama bir başkası saldırganın elini durdurmuştu. "Hayır! Kontrol edilene kadar olmaz!"

Rask bunu anlamamıştı, gri cüppeli bir figür grubun arasından sıyrılıp altı gümüş kıl onu tutarken yanında diz çöktüğünde bile. O zaman bile onlar için zor olmuştu, çünkü Rask mücadele etmiş ve bunu tüm gücüyle yapmıştı. Ama gri pelerinli bir kelime mırıldandı, uzuvları geçici olarak uyuştı ve yüzünü güneş ışığına doğru çekilmiş buldu.

Gri pelerinli adam bir süre onu inceledikten sonra, havada parlak bir şekilde yanan bir işaret yaptı. Rask bunun ne olduğunu bilmiyordu ama çok garip bir his hissetti, sanki tüm kanı aniden damarlarında sıçramıştı. Gri cüppeli gülümsedi ve bıçağı tutana baktı-bileğini tuttu. "Alın

onu." Ve

aldılar.

Onu bağlamak için kullandıkları prangalar o kadar sıkıydı ki elleri uyuşmuştu. Onlardan kurtulmak için ne kadar post kaybedeceğini bilmiyordu ama bunu başarmak için fazla zamanı yoktu. Ağaçların arasından kuş sesleri gelmeye başlamıştı; saldırı yakında başlayacaktı.

Hazır olmak zorundaydı.

Son bir büyük çaba ve onu uzun süredir tutan bağlar büküldü ve koptu. Kelepçelerden biri serbest kaldı ve artık manevra yapabildiği için diğerini hızla kopardı, kanın yarı aç damarlarına geri aktığını hissetti. Ellerini bükü ve eller onun komutlarına itaat etti.

Hareket edebiliyordu!

Ve zar zor zamanında. Yere eğilip esir arkadaşının vücudunu kendi vücuduyla örttü, tam o sırada gecenin içinden bir ok vızıldayarak geldi. Ve Gümüş saçlı arabayı boğazına doğru sürüyordu.

Şok içinde elini kaldırmaktan başka bir şey yapacak kadar uzun yaşamadı ve bankın üzerine yığıldı. Atlar hiçbir şeyin farkında değildi ve yollarına devam ediyorlardı. Ama altındaki gümüş saçlar görmüştü.

"Ne-" dedi yaratık uykulu bir sesle.

"Yerde kal!" Rask tısladı. "Sana söylediğimi yap ve hiçbir şey söyleme. Senin yerine ben konuşacağım."

Ama konuşacak ya da bir şey yapacak zaman yoktu, çünkü yol Rask'ın beklediği gibi bir yerleşim yerinde bitmiyordu. Esir alınan kendi türünün başına genellikle bu gelirdi. Gümüş tüccarlarına satılırlardı. kaçana ya da ölene kadar onları tarlalarda ve madenlerde kullandılar.

En azından, halkı savaşılmaya başlamadan önce olan buydu. Şimdi, yolculuğun bir köle kervanında son bulması daha yaygındı, bu da onları bulundukları yerden o kadar uzağa götürüyordu ki onları kurtarmayı umabilirdi. Ama bu ikisi de değildi.

"Bırak beni, seni koca hödük," diye soludu gümüş saçlı. "Nefes alamıyorum!"

Rask da yapamadı, ama çok farklı bir nedenden dolayı. Ama o ayağa kalktı.

Çünkü oklar durmuş ve ışık aniden arabalarının etrafına yayılmıştı. O kadar parlaktı ki gözlerini siper etti, sadece bir başkasını görebildi. Gümüş saçlarıyla arabanın koltuğuna atladı, elf arkadaşını kenara fırlattı ve atları kamçıladi.

Birinin "İlk beş arabaya öncelik verin!" diye bağırdığını duydu. "Kralın onlara ihtiyacı var!"

Rask, arabanın bunlardan biri olduğunu düşündü, çünkü atlar dörtnala koşmaya başladı ve araba dümdüz ilerledi, hızıyla endişe verici bir şekilde sallanarak, alçalmış bir güneşe benzeyen şeye doğru ilerledi. Rask arabayı yakaladı

kafes parmaklıklarına baktı; bir dakika önce orada değildi. Ama şimdi, hızla yaklaşıp görüşünü engellerken görebildiği tek şey oydu.

Kör ediciydi.

Ama tavan çok alçak olduğu için, Rask gibi dizlerinin üzerine çökerek yanına gelen gümüş saçlı adamın gözlerini kör etmemiş gibiydi.

"Nedir bu?" Rask merak dolu bir sesle sordu.

"Daha önce hiç geçit görmedin mi, trol?"

"Bir ne?"

"Bir kapı, başka bir yere, hatta başka dünyalara açılan bir geçit."

"Diğer ... dünyalar mı?" Rask arkadaşının kafasının ne kadar sert darbe aldığını merak etmeye başladı.

Ama yaratık o tuhaf, metalik gözleriyle ona baktı. "Dağlarınızdan daha sık inmelingiz."

Rask dağlarından inmeyi hiç istememişti. Onlardan alınmıştı. Ve hemen şimdi geri dönmek istiyordu!

"Sıkı tutun," dedi yoldaşı acımasızca ve ellerini örtmek için tuniğinin kollarını kullanarak parmaklıkları daha iyi kavradı.

"Neden?" Rask onun sesindeki korkuyu duyarak,

"Neden?" dedi. Ve sonra nedenini anladı.

Sanki ışık aniden uzanıp onları yakalamış ve sarsmış gibi hissettim. İçinde bulundukları kafes ters dönerken onları öne doğru itti ya da öyle görünüyordu.

Artık bilmiyordu, söyleyemiyordu. Sadece savrulduğunu biliyordu. gümüş saçlarının da onunla birlikte savrulduğunu, ışık gözlerini yakarken her yere yuvarlandıklarını ve birinin çığlık attı.

Rask onun olabileceğinden çok korkuyordu.

Sonra ışık kayboldu ve gümbür gümbür yağan yağmurda geniş bir kaldırım boyunca ilerliyorlardı, çünkü atlar da onun kadar ürkmüştü ve durmuyorlardı. Ta ki yanlarından bir şey onlara çarpana kadar. Rask ne olduğundan emin değildi ama o kadar hızlı ve sert olmuştu ki, kafesi zaten Dengesiz bir şekilde, düzgünce yerleştirilmiş kaldırım taşları üzerinde kayarken kıvılcımlar saçarak vagonla birlikte devrildi.

Neyse ki gümüş saçlı için Rask dibe inmişti. Yaratığın vücudunun ona çarptığını hissetti ama o kadar hafifti ki hiçbir zarar görmedi. Olsaydı da muhtemelen fark etmezdi.

Kendini soğuk demir parmaklıkların üzerinde yatarken buldu ve el sargısı gibi bir koruması olmadığı için parmaklıkların derisini yakmaya başladığını hissetti.

avuç içlerini ya da kelepçelerdeki deri sargıları kaplıyordu. Ama parmaklıkların arkasından etrafında olup bitenlere bakmakla meşgul olduğu için bunu da pek fark etmedi. Ve kafasını da vurup vurmadığını merak ediyordu.

Yağmur her yerdeydi, sudan kaygan taşların üzerinde meşale ışığını yansıtıyordu.

Meşalelerden bazıları insanların ellerindeydi ve çılgın, dehşete düşmüş yüzlerini gösteriyordu; diğerleri ise kaldırım taşlarına çarpıyor, yağmurla birlikte sönüyordu

*ya da koşu botları. Nerede olduğunu ya da neler olduğunu bilmiyordu -
gümüş saçları neden bu kadar dağınıkı? Ve sonra yukarı baktı.*

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Rask uzun bir süre orada öylece yattı, fırtınalı gökyüzünde açılan ve bir varlıklar kasırgası saçan başka bir büyük güneşe baktı. Bazıları devasa ve tanrısal, elf biçimindeydiler ama kule büyüklüğündeydiler. ağaçlar ve yıldızlar gibi parlıyorlardı. Saçları güçlerinin akımıyla etraflarında uçuşuyordu ve o kadar parlaktılar ki onlara zar zor bakabiliyordu.

Ama denedi çünkü her iki yanlarını saran diğerleri... . Onların ne olduğunu anlatacak kelimeleri yoktu. Diğerleri ne kadar iğrençse onlar da o kadar güzel ve açıldılar, tıpkı bir kurt sürüsü gibi.

Rask aniden kendine geldi ve çırpınmaya başladı, kafesin parmaklıklarını tutup ayırmaya çalıştı. Kaçabileceğini düşündüğü için değil, kafesteki bir haşarat gibi ölmek istemediği için.

Bir gün olmayı umduğu savaşçı gibi ayakları üzerinde ölecekti. "Ne yapıyorsun sen?" Biri bağırdı. "Haydi!"

Kafasını kaldırdığında gümüş rengi saçlarının kendisine baktığını gördü. Bir oluk feneri bulmuş ve bir eliyle onu tutarken diğer eliyle de hapishanenin arka kapısını tutuyordu. Dışarıdan.

"Nasıl açtın?" Rask gözlerini kırıştırarak sordu.

"Lanet olası muhafızdan lanet olası anahtarları alarak, seni koca sersem! Yaşamak istiyorsan şimdi gel!"

Rask nefret ettiği demir hapishaneden çıkıp ayağa kalkarak ilerledi. Gümüş saçlı onu beklememiş, kafileden bazıları hâlâ ayakta, bazıları da ayakta olmayan diğer kafeslere doğru fırlamıştı. Etrafta koşuşturuyor, muhafızlarla dövüşüyordu, Rask nedenini bilmiyordu.

Dünyanın sonu geliyordu ve buna degecek gibi görünmüyordu.

Ama yapacak daha iyi bir şeyi yoktu, bu yüzden yardım etti, muhafızları çekip çıkardı.

Görünüşe göre, koşmak yerine müttefikine vurdukları için henüz başını kaldırıp bakmamıştı. Rask'ın kafalarına vurarak durdurduğu bir şey birlikte hareket etmeyi bıraktılar. Bu arada, gümüş saçlı daha fazla anahtar kapmış ve daha fazla kafes açmış, insanlara gitmeleri için bağıırıyordu, git, git!

Gerçi nereye gidecekleri konusunda Rask'ın hiçbir fikri yoktu. Etrafına baktı, insanların koşup çılgılık attığı, birbirlerine çarptığı ya da ayakta durduğu, yağmurdan kayganlaşmış taştan geniş bir alana kısa bir bakış attı. Sanki onlar da gördüklerine inanamıyormuş gibi yukarıya bakıyorlardı. Ve arkalarında altın taştan yapılmış ve tepesinde devasa bir şehir, Daha önce gördüğü ya da hayal ettiği hiçbir şeye benzemeyen soğanlı kubbeler.

Normalde şehir tek başına bile onu hayretten nutku tutulmuş bir halde bırakabilirdi ama bunlar normal zamanlar değildi. Kasırga yere iniyordu, bazı garip, korkunç yaratıklar yere atlayacak kadar yaklaşmışlardı ve kulaklarını acıtan korkunç sızramalar, hırlamalar ve çılgınlıklarla çarpıyorlardı. Ama düşüş onlara zarar vermiyor gibiydi.

Bir anda yeniden ayağa kalktılar ve kalabalığın içine daldılar. Avları arasında hâlâ kafeslerde tutsak olanlar da vardı; bunların bazıları kendisi gibi troldü ve aynı baskında ele geçirilmişti. Ama diğerlerinin saçları tıpkı onları esir alanlar gibi gümüş rengindeydi.

Sonunda, canavarların umurunda olmadığı için fark etmedi; onlar- "Bakmayı kes!" diye bağırdı gümüş saçları. "Ve benimle gel!"

Bir kez daha, yaralılarından bazılarını sürükleyerek geldi. Her iki kolunun altından kurtarabildiği, biri avazı çıktığı kadar bağırarak gümüş saçlı bir kadın, diğeri ise havuzun berrak suyunda minnoşları kovalıyor olması gereken, kendisinden bile genç bir trol.

Bunun yerine sersemlemiş bir halde etrafına bakındı, gözleri meşale ışığını yansıtıyordu ama muhtemelen hiçbir şey görmüyordu. Rask annesinin de kurtarılanlar arasında olmasını umuyordu ama kimse ona seslenmiyordu. Kimse koşmaktan başka bir şey yapmıyordu, Tanrıları ve şeytanları görmek, çünkü olmaları gereken buydu, her şeyi yok etmek için birlikte dönüyorlardı.

Rask risk alarak arkasına bir göz attı, tam o sırada devasa bir şey o kadar hızlı üzerine atladı ki karanlıkta sadece bir bulanıklıktı. Ve yukarıdan bir yerden gelen devasa bir şimşek tarafından vuruldu. Hepsini yuttu. Rask koşarak geçerken dumanlar içindeki bedeni bir kapıya çarptı, kapı çoktan küle dönüşmüştü ve tekrar geriye dönüp baktığında geceyi yırtan çapraz güç şimşeklerini gördü.

Koridorda koşarlarken kurtulmadıklarını fark etti; şansları yaver gitmişti. Tanrıların enerji oklarından biri hizmetkârlarını Artık her şeye saldırıyorlardı. Tüm şehir aynı anda saldırıya uğramış gibi göründüğünden, burada kimsenin ona yardım etmesi mümkün değildi.

Ancak gümüş saçları nereye gideceğini biliyordu ve serbest bıraktığı insanlar, başka hiçbir şey yapmadıkları için onun liderliğini takip ederek salonda etraflarında toplandılar.

Rask, cüssesine rağmen hızlı adımlarla kalabalığa ayak uydurdu ve annesinin uzun zaman önce kendisinden büyük çocukları geçerken ona verdiği ismin hakkını verdi.

Onun yaşındakilerin çoğunun zar zor yürüyebildiği yarışlarda. Boyuna göre her zaman hızlı olmuştu ve şimdi bunun için her zamankinden daha fazla nedeni vardı.

Yanında yarıştıkları duvar etraflarında parçalanmaya başladı. Dışarıdaki büyük taş alanı koruyordu ya da daha doğrusu korumuştur. Hızla parçalanıyor, onu yıkılan ve düşen ya da yanlarından geçmeye çalışırken bile içeriye doğru patlayan devasa bölümlerin üzerinden atlamaya zorluyordu.

Elinden geldiğince kaçtı ve tavanın parçaları sırtında kırılırken yoluna devam etti. Gruplarının neden daha fazla dönmediğini bilmiyordu. Mekânın iç kısmına, cıvatalardan uzağa doğru, ama belki de gümüş saç onların üzerine çökeceğinden korkuyordu. Gerçi bunu zaten yapıyor gibi görünüyor!

Koridor boyunca zikzaklar çizerek ilerleyen enerji şimşeklerinin ortaya çıkardığı toz bulutlarını görmek giderek zorlaşıyordu. Onlar koşuculardan bazılarını tam karşıdan yakalıyor, bedenlerini buharlaştırıp kül yığınınna dönüştürdükten sonra daha uzaktaki duvarları havaya uçuruyordu. Rask görmezden geldi

Yapabileceği başka bir şey olmadığı için ilerlemeye devam etti.

Ve birkaç dakika içinde, ne ile olduğundan emin olmasa da, kurtarıcısına güvenme kararı ödüllendirildi. Kapıdan dışarı fırladılar.

Parçalanan salondan devasa bir mağaraya girdi, şimdiye kadar gördüklerinin en büyüğüydü, ama başka mağaralar da ona bağlıydı. İleride uzun bir sıra halinde bazılarını görebiliyordu ama trollerle dolu değillerdi.

Gümüş kıllarla doluydular.

O kadar çok vardı ki Rask bir an için öylece bakakaldı. hiç bu kadar çok insanı bir arada görmemişti. Her zaman buz gibi soğuk ve nefret dışında hiçbir duygudan yoksun görünen gümüş saçlıları da hiç görmemişti. Ve Rask'ın ara sıra memleketinin üzerinde uçarken gördüğü ve ne pahasına olursa olsun uzak durması gerektiği söylenen küçük, dağ şeklindeki ahşap yaratıklara tutunuyorlardı.

Ateş püskürebilirlerdi, uyarılmıştı ve onu aramak için oradaydılar. halkının yerleşim yerlerini havadan görebiliyordu. Bu yüzden mağara girişlerini dikkatle saklamaları ve tahta kuşlar gökyüzündeyken asla eve dönmemeleri gerekiyordu. Onları sadece gökyüzünden görmüştü. Daha önce ağaç tepelerinin ne kadar küçük olduğunu fark etmemiştim.

Yine de içlerinde çok sayıda insan vardı ve daha fazlası dışarıya tutunmuş geride kalmamak için yalvarıyordu.

Garip yaratıklardan birkaçı kanat çırpmadan havalanırken, bunlardan bazıları yerde ve havada çekiliyordu, çünkü kanatları yoktu. Rask'ın memleketinde bazı sihir kullanıcılarının küçük eşyalara yaptığını gördüğü şekilde havalanıyorlardı. Onlar da sihirli miydi?

Öyle olmaları diye düşündü.

Ancak tüm insanlara yetecek kadar yoktu ve bazı Çaresiz kalabalık onları nasıl kullanacağını bilmiyordu. İnsanlar etraflarını sararken kuşların çoğu boşta duruyor, bilgi sahibi olanlar için kalabalığa bağılıyorlardı. Gümüş saçlı adamın sahip olduğu bilgi, kuşlardan birinden bir muhafız fırlatarak kuşun sarsılarak havalanmasını sağladı.

Ama içeridekiler, o onu alamadan onunla savaşmaya başladılar ve daha fazlası yerdeydi, türlerinin yaylı zarafetiyle zıplıyor, ona tutunuyor ve onu geri sürüklüyorlardı.

"Bırakın beni!" diye bağırdı taşıdığı gümüş saçlı kadın. "Beni bırakın ve gidip ona yardım edin!"

Rask onu bıraktı ve bağrına bastığı trol çocukla baş başa bıraktı, ikisi de kocaman gözlerle onu izliyordu. Kalabalığın arasından geçerek garip gemiye doğru ilerledi, kenarından tuttu ve onu karşıya çekmeye başladı İçerideki muhafızlar ve etrafındaki insanlar tarafından dövülürken yere düştü. Ama kanı o kadar çok pompalanıyordu ki, zar zor fark etti ve Bir savunma düğümü halinde bir araya gelmiş olan küçük grubuna ulaştığında, gemiyi ters çevirdi ve içindeki muhafızların dışarı düşmesini izledi.

Bunu beklemiyorlarmış gibi görünüyorlardı ama çabucak ayağa kalktılar ve Rask'ın nefret etmeyi öğrendiği yıldırım mızraklarını savurmaya başladılar

Yolda yaşadıklarından. Derisini bile yırtabilirlerdi ve gümüş rengi saçları "Bırak!" diye bağırana kadar bu kadar çok kişi hakkında ne yapacağından emin değildi.

Rask yere düştü ve onu kurtaran kişi aracın içindeki bir şeyi harekete geçirerek altından yıldırım çıkmasını sağladı ve Rask'ın başının hemen üstünden fırlatarak muhafızları hedef aldı. Seğirerek yere düştüler, insanlar Çılgık atıp koştu ve elfe baktı.

Az önce trollerle dolu bir kalabalığı korumak için kendi halkına saldıran adam. "Atlayın!" diye bağırdı, yarı deli görünüyordu.

Rask içeri girmedi. Bunun yerine diğerlerine yardım etti, daha büyük türlerden biri olan ancak yine de nispeten küçük olan geminin bunu yapabileceğinden emin değildi, hepsini taşıyabilirdi. Ama kendilerini uygun hale getirdiler ve bir şekilde

Kapının girişinde durup yan tarafa tutunarak, çılgın şey yerde sekerek ilerlerken tüm gücüyle tavanı kavradı, insanları yere düşürdü ve mümkünse daha da fazla huzursuzluğa neden oldu.

Ancak yarısı çok ağır olduğu ve her şeyi yan tarafındaki zemine sürtecek kadar aşağı sürüklediği için kalkmıyordu.

Ama inmek için adım attığında, gümüş rengi saçları ona bağırdı Tutarsızca konuşuyordu ve kadınlardan bazıları bacaklarından tutup gitmesine izin vermiyordu.

Ve sonra bir uçurumun kenarındaydılar; dengesiz bir ağırlığa sahip olan bu alet uçmak için çabalarken düşüyor ve bir topaç gibi dönüyordu. Ama uçmaya devam ediyordu, bu arada diğer araçlar yanından hızla geçip gecenin karanlığına doğru yol alıyorlardı. Onun gemisi daha yavaştı ve gümüş saçlı sonunda dönmeyi bırakmasını sağladığında, yanan şehirden Rask'a mükemmel bir manzara sunacak kadar yavaş uzaklaştılar.

Bu asla unutamayacağı bir olaydı. Tanrılar öncelikle onlara odaklanmış gibi göründüklerinden, büyük kubbeler şimdi yanıyordu. Ateşler Zaten o kadar büyüktü ki, şehrin büyük bir zirvenin tepesinde arasında oturduğu bulutları, neredeyse onlardan oluşuyormuş gibi boyadılar.

Ama bu bir gün batımının güzel kırmızı-altını değildi; her şey yanarken katliamla eşleşen kanlı bir renk tonuydu. Yağmurlar onu döverken, ışık gözlerini kamaştırırken ve korkunç yaratıklar canlı ve yanan etlerle ziyafet çekerken izlerken şehir bir meşale gibi yükseldi. Ve hayatta kalan küçük grup yavaş yavaş gecenin içine doğru ilerlerken, tamamen sessizdi.

Söyleyecek ne vardı ki?

Görüntü paramparça oldu ve kendimi yerde buldum, oraya nasıl geldiğimi bilmiyordum. Muhtemelen Rask'la birlikte yuvarlanıyordum, çünkü Common'ın görüntüleri o kadar gerçektir ki sanki onları kendiniz deneyimliyorsunuz. Ve bu, kendimle takip ettiğim kişi arasındaki çizgilerin bulanıklaştığı daha önce hissettiğim kadar derin bir dalma olmasa da, yeterince derindi.

Rask'ın aldığı yaraları kendi bedenimde hissettim, yanan şehrin kokusunu burnumda duydum ve paniğini dilimde tattım. Ve Aesubrand'ın da anladığını tahmin ettim, çünkü aniden yerden kalktı ve gördüğü ilk düşmana doğru kendini fırlattı. Bu da ben olmalıydım.

Çünkü diğer zamanın hala dönmekte olan parçalarının arasından görebildiğim tek şey onun yüzüydü. Ve eğer biri cinayet gibi göründüyse-

Bodil bir kelimeyle onu yere düşürdü ve o da yere yığıldı. Orada öylece yatıyordum, hâlâ kendimde değildim ve az önce ne olduğunu merak ediyordum. Ve Rask ve arkadaşlarının patlamaların üzerlerine fırlattığı kızgın şehir parçalarından kaçışlarını gösteren bir anı parçasını izliyordum.

Umarım başarmışlardır, diye düşündüm başım dönerek;
umarım- "Bu da ne-" Alphonse ayağa fırladı. "Onu bırakmak zorundayız," dedi Pritkin kesin bir ifadeyle.

"Ne?" Başımı kaldırıp ona baktım, anlamamıştım.

"Onu yanımızda getirme riskini alamayız. Onu her saniye izleyemem ve belli ki size zarar vermek istiyor."

Düşen gümüş saçlara göz kırptım, zihnim ve Rask'ınki hâlâ o kadar iç içe geçmişti ki, onun halkı için hatırlayabildiğim tek isim buydu. "Başardılar mı?" Faerie'ye sordum. "Rask ve ... ve diğerleri-"

"Evet," dedi. "Şaşırtıcı bir şekilde. Gemileri aşırı yüklüydü ama onları köle tacirlerinin bulunduğu yola geri götürdü. Orada, köle tacirleriyle ve bir tartışmadan sonra mağaralarına götürüldüler. Dağların daha içlerine çekildiler ve orada, azalan halklardan biri olarak kaldılar. hayatta kalanların adaları."

"Cassie!" Pritkin'in sesi beni biraz kendime getirdi ve Rask'ın uzaklaştığını hissettim. Aesbrand'a biraz daha baktım. Svarestri, diye düşündüm.

Onlara böyle diyoruz.

"Peki ne yapacağız?" Pritkin'e bakarak sordum. "Onu bağlayıp bu şeyler için mi bırakacağız?"

"İşte bir fikir," dedi Alphonse. "Kemerli olan var mı?" "Onu bırakmayacağız," dedi Bodil öfkeyle.

"Az önce ne olduğunu gördün," diye karşı çıktı Alphonse. "Unuttuysan söyleyeyim, Cassie'ye canlı ihtiyacımız var yoksa hiçbirimiz bir yere gidemeyiz. Yani cehennemin bu küçük köşesinde kalıcı bir sakin olmak istemiyorsan-"

"Bilmiyorum," dedi Bodil, düşmüş adamın yanında diz çökerek. "Ama o genç ve heyecanlı. Ve az önce öğrendiklerini, yaşadıklarını bir düşünün-"

"Bunların hiçbirisi Cassie'nin suçu değil!" Pritkin söyledi.

"Hayır, ama İssengeir öyleydi," dedi Bodil. "Ve o gün pek çok arkadaşını kaybetti."

"Ben de öyle!"

"Çabucak hallederim," diye teklif etti Alphonse. Ellerini boyun genişliğinde açarak Bodil'in öfkesini yatıştırmayan bir bükme hareketi yaptı.

"Böyle bir şey yapmayacaksın!"

"Haklı olduğumuzu biliyorsun. Sadece şampiyonunuzu kaybetmek istemiyorsunuz." "Bu da işin bir parçası," diye kabul etti şaşırtıcı bir içtenlikle. Öyle görünüyordu ki bunu çok yapardı. Bunun uzun süreli bir karakter özelliği mi olduğunu yoksa umursamayacak kadar yaşlı mı olduğunu bilmiyordum. Ayrıca görüşü hepimizden daha iyi atlatıyor gibi görünüyordu.

Hâlâ rüzgârı duyabiliyordum.

"Ama o Aeslinn değil," diye ekledi. "Aceleci ve çok sık duygularıyla hareket ediyor-"

"Böyle bir durumda sahip olamayacağımız bir şey," dedi Pritkin. Alphonse'un aksine tartışmıyordu. Bir gerçeği ifade ediyor ve tartışmayı bitiriyordu.

Sadece o değildi, lanet

olsun. İçimi çektim.

Pritkin bana bir bakış fırlatarak, "Hayır," dedi.

"Evet."

"Neden bu riski almak istiyorsun ki?" "Ben de mi Aeslinn değilim?"

"Sen de aptal değilsin," dedi Alphonse. "Şu kanayan kalp saçmalığını bırak artık. O moron üçüncü kez seni öldürmeye çalışıyor - bir kez Feltin'in ofisinde, bir kez buraya ilk geldiğimizde ve şimdi yine. Ve böyle zamanlarda, üç vuruşta elenirsin.

"Sadece ben olsaydım, bir olurdu."

"Haklı," dedi Pritkin, Alphonse'un onaylayan bir bakışını kazanarak. "O da beni havuzda kurtarmıştı," dedim hatırlayarak.

"Sen onu kurtardıktan sonra," diye karşılık verdi Alphonse. "Daha fazla yardıma ihtiyacı olabileceğini düşündü; sana iyilik yapmıyordu!"

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Bodil tersledi. "Gruptaki tek zihin okuyucunun ben olduğumu sanıyordum."

"O tipleri bilirim."

Alphonse'dan vazgeçti ve bana baktı. "O bir çocuk. Bizim şartlarımıza göre gördüğün trollden çok da büyük değil. Ancak sevgi dolu bir aileye sahip gibi görünen onun aksine Aesbrand, diğerlerinin çoğunu babası gibi canavarlara dönüştürecek kadar inanılmaz bir istismarla büyüdü. Bunun yerine, doğru olanı yapmaya çalıştı, halkını savundu, onlar adına Aeslinn ile birden fazla kez savaştı ve keşif her ikisi için de ölüm anlamına gelse de annesini krallıklarından kaçması için destekledi

."

"Oh, boo hoo." Bu tabii ki Alphonse'du. "Birçoğumuz çocukken dayak yemiştir."

Belki de cümlelerin diğer yarısı, "ve katile dönüşmediler", onun durumunda tam olarak doğru olmadığı için sözünü kesti.

Gözlerimiz buluştuğunda "En azından doğru taraftayım," diye mırıldandı ve sonunda sustu.

"-ve kalbinde halklarının refahı için endişelenmekten çok intikam duygusu olduğu ortaya çıkınca, buraya gelmek için onu terk etti," diye devam etti Bodil acımasızca. "Ve babasını tahttan indirecek bir güç için hayatını riske attı.

topraklarına yeniden düzen getirir."

"Alorestri yüzyıllardır Aeslinn'in halkıyla savaşıyor," diye belirtti Pritkin. "Ordularının kontrolünü ele geçirmiş olsa bile, daha önce hiç kazanamamışken şimdi nasıl zafer kazanmayı umabilir?"

"Babasının krallığını başka hiç kimsenin bilmediği kadar iyi biliyor," dedi. "Kimlerin hoşnutsuz olduğunu ve yeterince yardım alırsa ona karşı gelebileceğini biliyor, kaleye giden gizli yolları biliyor - yüzlerce şey! Ve Aeslinn'in güçleri savaşta zayıfladı; savunmasız durumda. Neden Aeslinn'le ortak olduğumu sanıyorsun?

en eski düşmanımızın oğlu mu?"

"Ben de bunu merak ediyordum," dedim ve duymazdan gelindi.

"Yüzyıllardır süren savaş ancak Aeslinn'i sona erdirerek bitirebiliriz ve bu çocuk bunu yapmak için en iyi şansımız. Yani, hayır, ölmeyecek. Öldüğünde onunla konuşacağım. gelir-"

"Konuş! Bu harika," dedi Alphonse. "-ve

kızın yaşaması gerektiğini açıkla."

"Pythia," dedi Pritkin sertçe. "Ve bunu ona açıkla."

Birden herkes bana sanki bu benim seçimimmiş gibi baktı, ki sanırım hayatım söz konusu olduğu için öyleydi.

Faerie'nin bize gösterdiği şeyin bir nedeni olup olmadığını merak ettim. tam olarak bu açıdan yaptı. Meramını anlatmak için bir kölenin Dolgrvegin'e sürüklenerek bir tanrıya gece atıştırmalığı olmasına gerek yoktu. Şehrin yıkımını bize binlerce farklı gözle gösterebilirdi.

Ama o bunu seçti.

Belki de düşmanı olması gereken biri tarafından kurtarıldığı ve ancak birlikte çalışarak hayatta kalabildikleri ve yanlarındaki diğerlerine yardım edebildikleri içindir. Zekice, diye düşündüm, yukarı bakıp gözleriyle buluştuğumda. Bir sopa gibi.

Ama etkili.

Gölünç ihtimallere karşı sadece altı kişiydik. Herkese ihtiyacımız vardı, öfke kontrolü sorunları olan kibirli bir fey prensine bile. Yani, sadece sineye çekmek zorundaydım.

"Æsubrand yaşıyor," dedim kısaca. "Bu sefer."

OceanofPDF.com

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

W Bir yıl sonra, hepimiz yerde oturmuş Pritkin'in dağ gibi sandalyenin arkasını oluşturan siyah levha üzerinde çalışmasını izliyorduk.

Annesinin tüneline çağırmaya çalışıyordu, Görünüşe göre bu tek seferlik bir şey değilmiş. Ve bu bizi Margygr'ın suya koyduğu şeyi riske atmadan geçit odasına götürebilirdi.

Olabilir diyorum, çünkü işler iyi gitmiyordu.

"Yani sadece ... hareket eden bir tünel mi yaptı?" Alphonse alnının kırıştığını söyledi.

Enid yakınlarda volta atarken o uçurumun kayalık kenarında oturuyordu. Bir trolün beynine yaptığı yolculuğu beklediğimden daha iyi idare etmişti, belki de yarı fey olduğu ve Ortak Dil ona tamamen yabancı olmadığı için. Ama kaderi başkasının ellerindeyken öylece oturmak onu daha çok rahatsız ediyor gibiydi.

Sempatı duyabilirim.

Bana da pek iyi gelmiyordu.

Pritkin başını salladı. "Ne zaman ve nerede ihtiyaç duyacağını bilmediği için çağrı üzerine demek daha doğru olur."

"Ama *nasıl*? Üzerinde çalıştığın şey bir sandalyenin arkası. Diğer tarafta tünel *açacak* bir şey yok."

Pritkin ona hafifçe eğlenen bir bakış attı. "Tıpkı elementi toprak olan Svarestri'nin, toprak elementini kullanarak, mümkün olmaması gereken şehirlerden, krallıklarının büyük taş savunucularına kadar istedikleri her şeyi yaratmaları gibi."

Alphonse bu cevaptan tatmin olmuş görünmüyordu ve onu suçlayamazdım. İnsan mantığı ve büyülü mantık çoğu zaman birbiriyle uyumlu değildi. "Tamam ama bu neyi açıklıyor, nasıl olduğunu değil."

"Siz beklerken element büyüsünü açıklamamı ister misiniz?" Pritkin omzunun üzerinden büyük vampire bakarak kuru bir sesle sordu.

"Şey, bilirsin işte. Beşik notu versiyonu mu?" Alphonse büyüü hiçbir zaman fazla önemsememişti ama şimdi eve dönüşünün tek yolu olduğu için tüm dikkatini büyüye vermişti.

Pritkin çalışmalarına dönerek, "Elementler gerçekliğimizin yapı taşlarını temsil ediyor," dedi. "Biriyle ilgili yetenek, söz konusu element söz konusu olduğunda gerçekliği manipüle etmenize olanak tanır."

"Talep üzerine bir tünel oluşturmak gibi."

"Evet. Annemin toprak büyüü zayıftı ama Yeşil Feyler bilmediği için burada kullandı. Svarestri ile o kadar uzun süre savaşımlar ki aralarında çok az evlilik olmuş. Sonuç olarak çoğu büyüünün bir parçasını bile taşıyor ve bu nedenle ne yaptığını anlayamazdı."

"Ama bu şeyin dört elemente de ihtiyacı olduğunu söylemişsiniz?"

"Birlikte daha rahat olduğu diğer kişileri de Toprak büyüünün gücünü. Ve kimsenin onun kaçış yolunu engelleyemeyeceğinden emin olmak için. Sadece dört elemente de sahip olan biri büyüü yapabilir veya silebilir."

"Ve sen bunu kullanabilirsin çünkü dört elementi de ondan miras aldın." Pritkin, "Onu yapmaya çalışmıyorum," dedi ve mavi kıvılcımlar çıkınca durakladı.

siyah kayanın üzerinde bir saniyeliğine belirdi ve sonra ateşböcekleri kadar geçici bir şekilde kayboldu. "Zaten burada olanı çağırmaya çalışıyorum."

"Annenin eski büyüü mü?" Alphonse kaşlarını çatarak sordu. "Ama neden sadece yeniden yapmıyorsun? Gücün yok mu?"

"Şu anda değil. Ama bu sadece bir güç meselesi değil. Benim toprak büyüüm anneminkinden bile daha zayıf. O büyüü yapmak için yeterli olduğunu sanmıyorum."

"Ama onu çağırmak yeterli mi?"

"Öyle umalım." Acımasızdı. "Büyü uzun yıllardır uyuyor. Dikkatini çekmeliyim ve bunun için dört elementin de aynı anda bağırmasına ihtiyacım var. Ama benim toprak büyüüm daha çok bir fısıltı gibi. Şimdilik büyü bunu görmezden geliyor."

"Belki de artık orada değildir," dedi Alphonse kuşkuyla. "Annen ölmedi mi? Büyülerin büyücüyle birlikte öldüğünü sanıyordum."

"Genellikle. Ama o kendi yakıtını başkentin etrafındaki savunma ağına bağlayarak, şehrin kendi korumalarını kullanarak onların arasından geçişine güç sağladı."

Sanki kendisi bile bunu düşünememiş gibi etkilenmiş gibiydi. Fey'in düşünmediği kesin.

"Ama o savunma ağı şu anda çökmüş durumda, değil mi? Peki bu nasıl çalışıyor?" "Çalışmıyor," dedi Bodil, bunun muazzam bir şey olduğunu düşünüyormuş gibi bakarak.

zaman kaybı.

Pritkin ona baktı. "Buranın bir ley hattı lavabosu üzerine inşa edildiğini herkes gibi sen de biliyorsun."

"Demek bu yüzden bir bataklıkta inşa etmeyi seçmişler," dedi

Alphonse. "-ve enerjisi bu nedenle tükenmez. Koğuşlar işlevsiz, muhtemelen saldırıda hasar görmüş. Ama çekildikleri güç rezervuarı, yani Anne'nin yararlandığı rezervuar hala burada. Dolayısıyla onun büyüğü de burada."

Bodil başka bir şey söylemedi ama yüz ifadesi anlamlıydı. Bunun işe yarayacağını düşünmüyordu ama daha iyi bir fikri olmadığı için tartışmıyordu. Ve çünkü hâlâ bilinci yerinde olmayan bir Æsubrand'ın yanında oturuyordu.

Desteği uyandığında muhtemelen sesi daha gür çıkacaktır.

Ayrıca sanki sarı saçlı oğlunu bir şekilde vahşileştirmişim gibi bana bakıp duruyordu. Sanki başka bir şeymiş gibi. Bu yüzden, eğer suçlanacaksam en azından bazı cevaplar almam gerektiğini düşündüm.

"Aeslinn topladığı tanrı kanından annemin büyüünü bozacak gücü bulmuş olabilir," dedim Pritkin'e.

önceki nokta. "Bunu düşünüyordum."

"Tehlikeli bir meslek," diye mırıldandı Bodil.

"-ve düşündüğümüz kadarına ihtiyacı olmayabilir. Mircea ve ben geçerken Athena'nın bariyerin diğer tarafında bekleyen bir ordusu vardı. Yani Zeus onunla iletişim kurabilmiş olmalı."

"Nasıl?" Bodil talep etti.

"Bu devasa kargaları gözleri ve kulakları olarak kullanıyor ve onları Faerie'nin her yerine gönderiyor. Kara fey başkentinde birkaç tane gördüm. İnsanlar kadar büyüktüler, belki de daha büyük, her yerde yuvaları vardı. Her neyse, onların gördüklerini görebiliyor ve bu taraftakiler de ona rapor veriyor."

"Bu tarafta mı?"

Başımı salladım. "Mircea ve ben Jontunheim'a açılan kapıdan geçerken her yerde kargaları gördük."

"Kökleri oraya dayanıyor," dedi Faerie. "Zeus gelirken onları da yanında getirdi ve tanrılar sürgün edildiğinde bazıları geride kaldı."

"Çoğalıyor olmalılar çünkü sayıları çok fazla. Ve bariyerin her iki tarafında olmaları ona bir kanal sağlıyor.

diğer tanrılar. İletişim kurmak için onları kullanmalı."

"Nasıl?" Bodil tekrar sordu. Ve lanet olsun, son sinirime dokunmaya başlamıştı.

"Bilmiyorum ama bir yolu olmalı. Yoksa Athena tam da bizim tarafımızdan açılmak üzereyken o geçide gitmeyi nasıl bilebilirdi?"

"Yani yardım aldığını mı düşünüyorsun?" dedi Alphonse. "O buradan çekerken birileri de o taraftan mı itiyor?"

"Öyle görünüyordu. Ve Athena artık ölmüş olsa da, onun yerini alacak pek çok başka tanrı var."

Ama Pritkin buna inanmıyordu. "Bir sürü yarı aç tanrı ona sahip olmadıkları gücü veriyorlar. Zeus'la birlikte topladıkları Rask ve grubu gibi zavallı piçlerin sayısı giderek azalıyor. Ve çoğunun başlangıçta fazla tanrı kanı yoktu."

O başka bir büyü denerken durakladık. Kayanın siyah yüzeyinde bir saniyeliğine canlı mavi renkte parladı ve sonra bir kez daha söndü. Ama devam etti çünkü bir çözüm bulabilecek biri varsa o da Pritkin'di.

Başka ne seçenek vardı ki?

"Zeus, bir savaştan sonra iyileşmek için yeterli gücü bulmuş olabilir. Sen," diye ekledi. "Ama annenin büyüünün üstesinden gelmek için? Ve sadece onun değil. Büyüyü o yaptı ama Çember onu koruyor. Hepimizi yenmesi gerekecek."

"Belki de yapmıştır." Bunu düşünmek hoşuma gitmiyordu ama kuvvetlerimiz benim yarışta yaptığım gibi beslenebilen birine karşı çok savunmasızdı. Annem cehennemleri böyle yakıp yıkmıştı, ama bambaşka bir düzeyde. Bütün orduları tüketmiş ve güçlerini onlara karşı kullanmıştı; Zeus neden farklı olsun ki?

Ama Pritkin başını sallıyordu. "Doğrudan bir yarışmada kendini riske atmak istemiyor. O artık Kudretli Zeus ya da En İyi ve En Büyük Jüpiter değil. Eski halinin çok küçük bir kısmı."

"Ve hala yumruk gibi."

"Evet, ama hoşlanmadığı ve aşına olmadığı bir şekilde savunmasız. Bu yüzden geçmişte başka türlü başaramadığı ittifakımızı zayıflatmak için evcil kara büyücüsünün izniyle zamanda geriye gitti. Yine de bir şekilde biz ayrıldıktan kısa bir süre sonra bunu yaptı?"

Kaşlarımı çattım. "Kadim Korkuları kullanabilirdi. Tanrı kanına sahip değiller ama güçlüler. Eğer onları süzdüyse-"

"Bu ona bir ziyafet değil, bir öğün verirdi. Annen bütün dünyaları kuruttu ve daha sonra kazandığı enerjiyi benim Büyükbabanın gücünün yüz katı, bin katı. Kadim Korkular Zeus'a böyle bir şey veremezdi.

"Ne olabilir bilmiyorum."

"Yapabilirsin," dedi Alphonse. "Cassie'ye verebileceğin gibi. Sonra geri döner, Tony'yi bulur ve her ne yaptıysa koca kışına söyletiriz. Bire on, o küçük piç Zeus'un planlarını biliyor. O her zaman her şeyi bilir-"

"Ama önce onu yakalamanız gerek," diye belirtti Faerie. "Ve eğer zaman değiştirebiliyorsa, bu zor olabilir. Oysa biz Rhea'nın nerede olduğunu zaten biliyoruz ve o bir kahin-"

"Cassie bir kahin!" Alphonse bağırdı, sesi büyük alanda yankılandı. Kadim Korkular bir etki yaratmış gibi görünüyordu.

Zeus hakkında ne düşündüğünü merak ettim.

"Ama Cassie bir imgelemi zorlayamaz," dedi Faerie sabırla. "Ve olanları yaşamadı. Rhea yaptı. O size gerçekleri -tarihleri, olayları, yöntemleri- verebilir."

"Bu da bizi ölüme götürmez!"

"Ne oldu?" diye sordum. Sordum çünkü Alphonse aniden paniklemeye yakın görünüyordu ve koca adam paniklemedi. "Ne duyuyorsun?"

"Ne *düşünüyorsun*? Birbirlerine seslenmeye başladılar; onları şuradan duyabiliyorum," diyerek kayıp nehri işaret etti. "Ve etrafımızdalar, kazıyorlar. Geliyorlar, bu da gitmemiz gerektiği anlamına geliyor. Ve sen," Pritkin'e döndü, "onlar buraya gelmeden önce onu şarj etmekle meşgul olmalısın!"

Ama Pritkin'in yüzünde anlam veremediğim tuhaf bir ifade vardı. Alphonse'un planı konusunda pek hevesli görünmüyordu, ki bu plan kulağa her geçen gün daha iyi gelmeye başlamıştı. Çünkü evet, yeteneğini kullanmak tehlikeliydi ama bunu yapmamak daha kötü olabilirdi.

"Hepimizi birden ele geçirecek kadar güce ihtiyacım yok," dedim ona. "Bu gerçeklik ilk geldiğimde beni reddetmeye çalıştı ama ben yırtıp geçtim-"

"Demek bizi serbest bırakan şey buymuş," dedi Enid, bana fazlasıyla hayranlıkla bakarak. Bu beni rahatsız etti.

"-yani, artık burada olduğuma göre, Pythian gücüyle tekrar buluştuktan sonra geri dönebilmeliyim-"

"Kahretsin, buna gerek bile yok," dedi Alphonse. "Geri dön ve Tony her ne yaptıysa yapmadan önce onu öldürmeme yardım et. Sonra bu gelecek," diye baktı

kötü niyetle etrafta dolaşıyor. "Asla olmaz, değil mi?"

Ona baktım. "Senden iyi bir Pythia olur."

"Mal varlığım yok," dedi göğsünü tutarak. "Ama kığım söz konusu olduğunda bir şeyleri çabuk anlarım."

Pritkin'e baktı ve kaşlarını çatı. Çünkü o kötü bakış geri dönmüştü ve bu kez onu açıklayacak bir büyü yoktu. "Ne oldu?" diye sordum.

"Yapamam," dedi Pritkin.

"Ne demek yapamam?" Alphonse gözümü kırpmamdan daha hızlı bir şekilde yüzüne bakarak sordu.

Ona bunun zaman kaybı olduğunu söyleyebilirdim. Aksine, muhtemelen tam tersi bir etki yaratacaktı ... ve yarattı da. Pritkin, "Bir adım geri atmak istiyorsun," dedi.

"Şu anda ne yapmak istediğimi söyleyemem çünkü burada bayanlar var. O yüzden konuşmaya başlayın ya da-"

"Yoksa ne olur? Beni o şeylere yem mi edeceksin?"

"Yapmak zorunda kalmayacağım! Hepimiz için geliyorlar!"

"Evet, öyleler," dedi Faerie başını öne eğerek. "Zamanınız tükeniyor."

"Öyleyse işini yap!" Alphonse dedi ve Pritkin'in omzunu tuttu.

Kendini yerde buldu - bir saniyeliğine, tekrar ayağa fırlayana kadar. Ve kolunda bir el tarafından karşılandı, ama bu Pritkin'in eli değildi. "Ayağa kalk aşağı," dedi Bodil.

"Hanımefendi, kadınlara vurmayı sevmem, ama siz-" Bodil bir sözle onu bayılttı ve Alphonse yere yığıldı.

"Şunu yapmayı kes!" Ona öfkeyle söyledim. Bilinci yerinde olmayan iki insanı taşımadan da yeterince sorunumuz vardı!

Ama kadın dinlemiyordu. "Açıkla," dedi Pritkin'e.

"Benim yeteneğim vermeden önce alır," dedi ona sıkıca. "Cassie Pythian gücüne sahip olduğunda, ondan alır. Ama şu anda yok."

"Bu sürece tek başına dayanabileceğine inanmıyor musun?" Bodil zarif bir kaşını kaldırdı. Yıkanmamış olmasına ve çamurdan bir canavar gibi görünmesine rağmen zarifti. Feyleri asla anlayamayacağım.

"Hayır."

"O yarı tanrıça ve annesi de en güçlülerinden biriydi," dedi kuru bir sesle. "Bence bu riski göze alabiliriz."

"Bilmiyorum."

Boğa gibi homurdanan ama gözleri panikle açılmış olan Alphonse'un aksine orada korku yoktu. Pritkin'in bakışları hiç görmediğim kadar düz ve soğuktu. Bodil'e hiçbir şey vermiyordu.

Onu bayıltabilirdi, muhtemelen ahırda bayıltmıştı bile.

-Ama onu hiçbir şey yapmaya zorlayamazdı. Bunu anlamış gibiydi çünkü bana baktı. Batter up, diye düşündüm.

"Bir saniye konuşabilir miyiz?" Ona sordum.

Pritkin bana baktı ve sonra bir sessizlik büyüğü üzerimize kapandı. ve bizi diğerlerinden uzaklaştırdı. Hatta dudak okuyamamışlar diye beni birkaç metre uzaklaştırdı. Zaten buradakilerin çoğu İngilizce anlamıyordu, ama o işini şansa bırakmıyordu.

"Risk almaya hazırım," dedim o daha başlamadan. "Ben değilim."

"Pritkin-"

"Öyle olsam bile bunun bize bir faydası olmaz."

Bir düşünceyi formüle ediyordum ki bu yorum onu sildi. "Ne?"

"Yapamam," diye tekrarladı.

"Ama diğer yarınız yapabilir. Ve yapacak; yapacağını biliyorsun-" "Evet, eminim bu fırsatı kaçırmazdı." Acımasızdı.

"-ve evet, bu ona yeniden enerji verecek, ama uzun sürmeyecek. Vardiya için ürettiğimiz gücün çoğunu kullanacağım. Ve hepsine ihtiyacım olmasa bile-"

"Cassie-"

"-ve bir sorun olmaya başlarsa, onu bir kez kandırdım-" "Ve bir daha kandırmayacağım. O bir aptal değil. O sadece bir hata yaptı. seni hafife alıyorum."

"-ve bunun için daha sonra endişelenecek vaktimiz olacak," diye belirttim. "Eğer burada ölürsek-"

"Yapmayacaksın. Sana söz veriyorum-"

"Bana söz veremezsin." Şaşkınlıkla ona baktım. "Bu şeylerin neler yapabileceğini biliyorsun! Ve eğer bilmiyorsan, sana hikayeler anlatabilirim-"

"Hikayeleri duydum."

"O zaman ne-"

"Anlamıyorsun," dedi, neredeyse . .

"Ne yaptın sen?" Midemin bulandığını hissederek sordum. Çünkü utanç onun her zamanki repertuarında yoktu.

"Yapmak zorunda olduğum şey. O bitiş çizgisini geçmem gerekiyordu ama sen tehlikedeydin. Az önce Aesubrand'ı kendine geri çekmiştin ve o - feyler

Biz, Cassie, hatta Alphonse gibi. Onlarda şövalyelik yoktur ya da varsa bile farklı bir türdür. Seni bir rakipten başka bir şey olarak görmezdi ve büyüünden korkmak için bir nedeni vardı-"

"Pritkin." Düzdü çünkü bu kötüydü. Bu çok kötüydü. Pritkin uzun ve kapsamlı açıklamalar yapmazdı. Pritkin her şeyi kısa ve öz bir şekilde açıklardı,

Kendisini açıklama zahmetine katlanabildiğinde temel terimler.

Şu an hariç çünkü bu *kötüydü*.

"Aynı anda iki yerde olmam gerekiyordu," dedi ve benim anlamamı bekledi. Bu da bir saniye sürdü çünkü-

Hayır.

Hayır! Hayır!

"Cassie-"

"Sen-" Onu o devasa pazularından yakaladım. "Onu orada mı *bıraktın*? Gittin ve Zeus'a hepimizi öldürmesi için ihtiyaç duyduğu tek adamı mı bıraktın?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Bodil sordu çünkü o sürtük bir zamanlar benim Rhosier'e yaptığımı bize yapmış ve biz farkına bile varmadan sessizlik büyümüzü bozmuştu. "O ne yaptı?"

"Chimera!" Neredeyse bağıracaktım. Pritkin gözlerime meydan okumadan baktı ama özür de dilemedi.

"Eğer yapmasaydım, ölmüş olurdun," dedi basitçe. "Bunu bilmiyorsun!"

"Ve ben aksini bilmiyorum. Sen de bilmiyorsun. Bu riski göze alamazdım."

"Yani lanet olası *Chimera*'yı mı kullandın?" "Onu kullandın-"

"Ben Pythia'yım! İznim var!"

"Bu ne anlama geliyor?" Bodil aramıza girerek sordu. "Chimera nedir?"

"Kendini kopyalamaya yarayan bir insan büyüü," dedim ona hâlâ Pritkin'e bakarken. Bu büyüü doğru yapmam yıllarımı almıştı ve o bunun için hiç eğitim almamıştı bile! Ama iş büyüye gelince, adam Einstein'ın ta kendisiydi. "Ya da, bu durumda, ayırmak," diye ekledim çünkü Bodil Sanki anlamış gibi.

Bunun işe yaramadığını tahmin ettim çünkü Pritkin'e baktı.

"İki ayrı beden oluşturmak için ruhumu iki parçaya böldüm," dedi boğuk bir sesle. "Chimera, bizim illüzyon büyülerimiz gibi büyü kullanımına izin vermiyor.

Kopyalarımın büyü yapıyormuş gibi görünmesini sağlıyorlar; Chimera bana

Aslında bunu yapmak için Æsubrand'a karşı ihtiyacım olacaktı. Ve bu bir anda oldu, sonuçlarını düşünecek zamanım yoktu-"

"Ne gibi çıkarımlar?"

"Ruhumun zaten bölünmüş olduğunu, doğduğumdan beri öyle olduğunu, benim

İnkübüs doğam ve insan doğam. Ve böylece, büyü etkinleştğinde-" "Onu geride bıraktın," diye fısıldadı.

"Evet. Cassie için atladım, bu yüzden Tony'nin kullandığı büyü beni aldı, ama diğer yarım yolun karşısındaydı, bitiş çizgisini yeni geçmişti, bu da onu büyüünün ulaşamayacağı bir yere koyuyordu. Bu nedenle büyü beni aldı ve onu bıraktı."

"O zaman ... istediğimiz şeyi gerçekten yapamazsınız."

Başını iki yana salladı. "Risk almaya istekli olsam bile olmaz. İblis yarım burada değil."

"O zaman böyle yaptı," dedi Alphonse halsiz bir sesle yerden. "Zeus'a dünyamızın anahtarını verdin. Piçlerin içeri girmesine izin verdin!"

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

G Bize bir dakika müsaade et," dedim Bodil'e, dudaklarım uyuşmuştu ve ilk kez beni dinledi.

Gruptan uzaklaştık, hiçbiri az önce duydukları hakkında ne düşüneceğini bilmiyor gibiydi. Açıkçası ben de bilmiyordum. Pritkin'in ailevi özellikleri de yanında olursa Zeus yenilmezdi, kesinlikle yenilmezdi.

Bu Pritkin'in benden daha iyi bildiği bir şeydi, çünkü tüm yalanlamalarına rağmen hasta görünüyordu. "Sana söylemeliydim," dedi uzak duvara dönerek. "Kanalın kenarında otururken. Neredeyse yapıyordum-"

"İşte o zaman fark ettin."

Başını salladı. "Ondan önce zaman yoktu; her şey çok karıştı. Ve bir kez yaptım-"

Bana döndü ve yüzü korkunçtu. "Ne olduğunu bilmiyoruz," diye başladım.

Pritkin hiç yapmazken o çılgınca eliyle etrafı işaret etti. "Sanırım biliyoruz!" "Zeus'un tanrıları geri getirdiğini biliyoruz ama nasıl getirdiğini bilmiyoruz. Senin karabasan Yine de sen; onu yakalamak kolay olmayacaktır-"

"Beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyorsun?" "Bunu anlamaya çalışıyorum!"

"Yapacak bir şey yok!" Çok vahşicedi. "İkimizin de yüzleşmek istemediği bir gerçek dışında: Ben bunu yapamam. Hiçbir zaman da olmadım-"

"Faerie senin-"

"Faerie kendi dünyasını bile kurtaramıyor! Ölü bir kızın cesediyle etrafta dolaşıyor, saman çöplerine tutunuyor! Ona yardım edebileceğini düşündüğü herkesi işe alıyor. Ve bir şekilde, her şeye rağmen, sen ve Mircea iki imkansız görevi tamamladınız. Ama üçüncüsü. .

"Bu benim hatamdı ve *başarısız oldum*."

Bir şeyler söylemeye çalıştım ama hiç konuşmayan adam şimdi sanki duramıyormuş gibi konuşuyordu. "Daha önce mücadeleye, riske rağmen devam eden biri hakkında söylediklerin? Bu *seni* tarif ediyor, beni değil. Sen

İşler en son bu kadar zorlaştığında ne yaptım biliyor musun? Saklandım, bir münzevi oldum, sonra da bir şeyleri havaya uçurmak için bir iş buldum. Ve şimdi-"

Bana baktı ve gözleri korkunçtu. "Cassie. İki dünyayı yok ettim."

"*Sen yapmadın. Zeus yaptı-*"

"Benim yardımımıla."

"Bunu bilmiyoruz! Ve bilseydik bile, bu yine de onun suçu!" "Hayır, suç bende. Kendimi denklemden çıkarabilirdim, Cehennemde yok olmak ya da başka yollarla. Zeus'un benden ne istediğini öğrenir öğrenmez bunu yapmalıydım. Ama *ben* istedim ki-" Elini kaldırdı ve omzumu kavradı ama her zaman yaptığı gibi değil. Ama sanki buna hakkı olmadığını düşünüyormuş gibi zar zor tuttu. "Seni istedim. Bizim için bir hayat istedim ve bunu o kadar çok istedim ki kendimi risklere karşı körleştirdim. Buraya bile geldim. _."

İçinde neşe olmamasına rağmen güldü. "Kaybedersem bunun bize savaşa mal olabileceğini ve kazanırsam İstemediğim bir tahta ve kaldıramayacağım sorumluluklara sahip olacaktım."

Başını iki yana salladı. "Seni bile güvende tutamazken nasıl iyi bir kral olabilirim?"

Elini kendi elimle kapattım ve hissedebileceği kadar sertçe bastırdım. "Bundan sen sorumlu değilsin, ya da bundan. Sen de buraya geldiğinden beri inanılmaz bir iş çıkardın, hem de saçma sapan ihtimallere rağmen. İkimiz de bunun ne kadar zor olacağını bilmiyorduk-"

"Biliyordum. Başımı suyun üstünde zar zor tutarak bocaladım. Eğer beni kurtarmanın bir yolunu bulmasaydın, diğer yarım tarafından muhtemelen kalıcı olarak tuzağa düşürülmüş olacaktım ve ondan önce, Feltin'in adamları bizi o koridorda iyice köşeye sıkıştırmıştı. Sen bize zaman kazandırmasaydın mutfaktan çıkamazdık."

"Yemekhanede ve yine koridorda beni kurtarmasaydın ölmüş olacaktım," dedim sinirli bir şekilde. "Ben de bunu anlatmaya çalışıyordum. birlikte daha iyi çalışırız. Birlikte neredeyse durdurulamazız! Sadece Zeus'un büyüğü bize karşı çalışıyordu."

Ve Pritkin'in güvensizliği, sandığımdan da kötüydü. Büyünün onu bu kadar zorlamasına şaşmamalı. Tanıdığım en tehlikeli adamın kalkanlarının arasından mükemmel bir şekilde geçmişti. İçinde hâlâ kimsenin istemediği, yalnız büyüyen o küçük çocuk vardı. Büyükannesi onu öldürmeye çalıştığı için annesi ona yaklaşmaktan korkuyordu.

Babası da zaman ayırmaya değip değmeyeceğini görmek için büyümesini bekliyordu.

Buradaki kölelerden biraz daha iyi durumdaydı, bir çiftlikte olgunlaşmıştı.

Evin ve domuz ahırının pek de farklı görünmediği bir yerde Kimsenin yardım etmediği bir hayat; defalarca ve defalarca elinden alınan bir hayat. Ta ki bir gün aniden birileri onun başına taç giydirmek isteyene kadar, bunu hak ettiğini düşündükleri için değil, her ne kadar diğerlerinin toplamından daha fazlasını yapmış olsa da! Ama başarısız bir sistemi desteklemek için umutsuz bir girişimde bulundu.

Parçası olmak istemediği ama yine de cesaret ettiği bir sistem ... için Ben.

"Birlikte daha iyiyiz," dedim ona gözyaşları içinde. "Her zaman öyleydik. Ve bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağız. Ama bunu tek başıma yapamam; sana *ihtiyacım* var, gücünün her zerresine ihtiyacım var ve bana-

Daha fazla zaman, diye düşündüm, ama alabileceğimiz her şeyi almıştık, çünkü diğer sorunumuz o anda ortaya çıktı ve muazzam ana kapılar ve onları cilalı zeminin genişliği boyunca yarı yolda dönmeye gönderiyor.

Ve hazır olsunlar ya da olmasınlar, işte geldiler.

Birisi "Suya!" diye bağırdı, ancak odaya girmek için birbirleriyle savaşıyor yaratıklar yüzünden olmasa da artık çok geçti. Fakat daha da acil bir şey yüzünden.

Birden, iğrenç bir yağmur gibi her yere cesetler yağmaya başladı. Bir tanesi önüme sıçradı, şekilsiz çenesinde beş ya da altı sıra dişi olan kürk kaplı bir kâbus, ölü olmasaydı dehşet içinde çılgılık atmama neden olabilirdi. Bir kapı çivisi gibi, diye düşündüm, orada yatan ve bana kan akıtan bir kürk, kan ve kemik yığınının bakarken.

Başımı kaldırıp baktığımda bir yaratık sürüsünün artık kayıp olan nehrin bıraktığı boşluktan sürünerek geçtiğini ve nehrin kıyıları boyunca kümелendiğini gördüm.

yüzlerce, yılankavi açıklığı çerçeveleyen. İmkânsız, on beş katlı bir düşüşün üzerinde olduğu için kimse endişelenmemişti! Ancak şu anda tepemizden aşağı atlayan düzinelerce kişinin çoğu için bu imkânsız değildi; onlar bu çarpıcı düşüşü atlatıp hızla ayağa kalktılar.

Ya da uzantılarına geri dönersek, bu daha iyi bir ifade olabilir, çünkü böcek benzeri vücutlar tüylü hayvan türü kadar yaygındı. Aralarına daha çok amip türü şeyler ve diğerlerinin açları da serpiştirilmişti.

Gözleri şaşırttı ve beyni kırdı çünkü doğaya ait değillerdi. En azından bizim doğamıza.

Sonra altıncı hissim, az önce durduğum yere bir şeyin çarpmasıyla kendimi yana atmamı sağladı. Histerik çığlıklar atan ve gördüğü her şeyi hedef alan Enid'den gelen bir patlamayla duvara geri fırlatılmadan önce bir anlığına bana doğru fırladı.

"Suya gidin!" Pritkin kolumu tutarak bağırdı. Tam o sırada kanatları olan bir şey tarafından çekilerek havaya sürüklendi.

"Pritkin!" Çığlık attım, kalkanlarını kolu kadar uzun bir sustalıya dönüştürmesini ve yaratığın karnına saplayarak onu uçuşunun ortasında parçalamasını izledim.

Düşüklerini gördüm, o tarafa doğru koşmaya başladım ve hızla inen yaratıklardan bir grup tarafından önüm kesildi. Ama Bodil kararını vermişti. Savaşmadan aşağı inmeyecekti ve yarığı çevreleyen en yüksek kayanın üzerine çıkıp kollarını kaldırmıştı. Ve ben ne yaptığını düşündüğünü merak edemeden, yarıktan bir su kükremesi fırladı, binlerce galon olması gereken su, bir dalga oluşturdu ve sürüyü tokatladı.

Etraflarını bir okyanus sararken, kaygan ve artık ıslak olan zeminde umutsuzca tutunmaya çalışarak geriye doğru yuvarlandılar. Okyanus onları ayaklarından koparıp birbirlerine, sonra da sanki üzerlerinden bir yük treni geçmiş gibi yan duvara çarptı. Ve orada öylece kaldılar, kayalara yaslandılar, sörf her tarafı dövdü, hırpaladı ve kırdı.

Bu etkileyici bir açılış salvosuydu ve beklemedikleri bir şeydi. Ama bu bize uzun süre yardım etmeyecekti çünkü aynı yoldan kaçamazdık. Bodil'in bizi korumak için kullandığı yarık. Bizi kapana kısıtırıp ana gücü beklemeye başladılar ve uzun süre de beklemeyecektik.

Lanet olsun, o yüzmeyi yapmalıydık! Ama yapmamıştık ve Bodil'in hepsiyle başa çıkmasına imkân yoktu. Ama burayı avucunun içi gibi biliyordu ve bizi geride bırakırsa hâlâ bir şansı olabilirdi.

Ben ulaşasam bile o Rhea'ya ulaşabilirdi ve Rhea akıllıydı. Belki birlikte bir şeyler bulabilirlerdi. Ve bütün bunları bizim ve diğer herkesin hikayesinin sonu oldu!

"Git!" Suyun gürültüsü arasında ona bağırdım. "Defol git buradan!"

"Kahraman olmaya çalışmayı bırak," diye homurdandı ve iki büyük, sulu Pritkin'in Cetus'ta kullandığı altın yumruğa benzer bir yumruk.

Tanklar kadar büyüktüler ve aynı sertlikte vuruyorlardı; nehir gibi uzayan kollarını kullanarak etraftaki her şeyin canına okuyorlardı, hatta etraflarından fışkıran yüksek basınçlı su selleri ıskaladıkları her şeyi silip süpürüyordu. Bodil, baş üstü ekibinin geri kalanı aşağıya doğru vurmaya başladığında ihtiyaç duyulan, sadece sonsuz bir perde olarak düşen bir atık bırakıyordu.

Bir tanesi daha yere inmeden yakılıyordu.
Pritkin'in buraya geri dönmek için savaştığı zaman. Baktım çünkü öyle bir gücü yoktu. Hiç gücü yoktu!

Ama Æsubrand yaptı ve Pritkin'in yanında yerde yatarken hala oldukça kendinden geçmiş görünse de, tıpkı Enid'in kovalamacamızda yaptığı gibi bir enerji bulutu öksürecek kadar uyanıktı. Ama öyle değildi. Sağ koluyla Pritkin'in sol bacağını kavradı ve parıldayan gümüş-beyaz ışıktan bir çelenk Pritkin'in bedenine tırmanmadan önce iki uzvu bulanıklaştırdı. Işığın emildiği yerde, uzattığı sağ elinden devasa bir alev hortumu olarak çıktı.

Düşen Korkuları aydınlattı, bazılarını havada küle çevirdi ve gri bir yağmur gibi aşağıya savrulmalarına neden oldu. Diğerlerini hâlâ yanarken yere düşürdü, bana canlı bir ateş perdesinin gerçeküstü görüntüsünü verdi, yere çarpmadan ve her yere kıvılcımlar saçmadan önce düşerken bile kıvranıyor ve çığlık atıyordu. Sonra Pritkin döndü ve kapıdan yaklaşmakta olan ve neredeyse bize ulaşmış olan yaratık kitlesine daha fazla alev püskürttü.

Ateş ve su gayzerleri birbirine karıştı ve aktı, buhar kabardı ve üflenmiş kül bulutlarıyla savaştı ve Pritkin sihirli bir şekilde geliştirilmiş sesiyle bağırdı. "Gidin! Onları uzak tutacağız!"

"O 'biz' beni içermese iyi olur, beyaz çocuk," diye homurdandı Alphonse, üzerine çullanan uçan bir yaratığı hedef alan yumruk şeklindeki gelgit dalgasının altından eğilerek. Yaratık çığlık atarak boşluğa karıştığında da Enid'in bizi savunduğu gibi Bodil'i de savunduğu yarığa yöneldi.

Ancak ona ulaşmak görüldüğünden daha zordu, çünkü yaratıklardan bir diğeri neredeyse anında onun üzerine düştü. Bu yaratıklardan biri Sürekli şekil değiştiren kaleydoskopik Korkular, ya da belki de beynim onu anlamaya çalışıyor ve başarısız oluyordu. Tek görebildiğim keskin kenarlar ve adını bilmediğim garip renklerde ama kanatları olmalıydı, çünkü o ve diğer birkaçı tepemde daireler çizerek avlayacak kurban arıyorlardı.

Alphonse'un ayaklarını yerden kesip havaya kaldırdı, ancak iri adam pençelerinden kurtulup, arkasında bir sürü omuz eti bırakmasına rağmen pençelerini kullanarak onun üzerinde takla attığında bir sürprizle karşılaştı. Ve hatırlattı

Bana eski tarz bir vampir olduğunu, smokin yerine kot pantolon giymeyi tercih ettiğini, çatalların ne işe yaradığını bilmediğini ve vücudunda sofistike bir kemik olmadığını söylemişti. Sahip olduğu tek şey, canını yakan her şeyin canını yakma becerisiydi.

Bu şeyi ortasından tutup *yırtarak* gösterdiği gibi.

Birdenbire, bir tür kandan kaynaklandığını düşündüğüm yeşil renkli tuhaf bir kütleye dönüştü çünkü her yere fişkırıyordu.

Alphonse bir metre geriye, yere düştü ve yaratık da iki yanından, gelgitin üzerinde yüzen kendi zehrinden oluşan bir su birikintisinin içine düştü. Ve daireler çizen yaratıklar aniden uzaklaşarak birbirlerine uyarı çığlıkları atmaya başladılar.

Ve Korku arkadaşlarının şekil değiştirmeye, ciyaklamaya, dövüşmeye ve sonunda ölmeye devam etmesini izlediler. Çünkü Kadim Korku olsun ya da olmasın, hiçbir şey ikiye bölünmekten kurtulamaz. En azından ben öyle umuyordum ama ne olduğunu göremedim.

Çünkü biri beni belimden yakaladı ve yarığa doğru koşmaya başladı.

Pritkin değildi. Küçük alanımızın etrafına bir ateş çemberi kurmuştu, alevler beş veya daha fazla kat havaya sıçırıyordu, tahminimce hiçbir şey üzerinden atlayamazdı. Ancak yaratıklar sıcağa dayanabilecek vücutlara sahiplerse geçebilirlerdi, şu anda savaştığı gibi, dokuz fit boyunda, sert, kaplumbağa benzeri bir kabuğu olan, sadece

İçinde sevimli bir Ninja

yoktu. İçindeki şey-

Æsubrand beni ileriye doğru taşıırken beynim korku ve tiksinti içinde sızradı.

büyük büyü kaybı. Ne yaptığını zannettiğini sormak istedim ama o anki düşünce akışım kesildi çünkü zırhımın içinden bir şey beni yakıyordu. Gümüş pulların arasından görebileceğim kadar küçük ve parlak bir şey, sanki sıcak bir kömür zırhımın altından kaymış ve şimdi bir göğsün altını yakıyormuş gibi.

Ne-

Ve sonra daha önce düşünmem gereken bir şeyi hatırladım.

"İndirin beni!" Æsubrand'a söyledim, Bodil'in izniyle dalgalar etrafımıza çarparken beni yarığa doğru çekiyordu.

Sanırım bize bir yol açmaya çalışıyordu, ancak her iki kolunuzun ucunda azgın bir nehre eşdeğer bir şey taşırken bu biraz zor. Sonuç olarak, diğer her şey gibi bize de sık sık çarpıyordu. Dalgalar bizi tokatlıyor, her konuşmaya çalıştığımda ağzıma fışkırıyordu; spreylere, ejderha puluyla kaplı olmayan herhangi bir yerime binlerce küçük iğne gibi batıyordu; ve Æsubrand, çevirmenimin cevap olarak yorumlamayı ilkel bir şekilde reddettiği ve mücadele ettiği bir şey söyledi.

"Bekle," dedim ona, nefes nefese. "Yapmak zorundayım-" Beklemedi.

"Beni dinleyin!" Bağırdım. "Geri dönmek zorundayız-"

"Kapa çeneni!" diye bağırды, prens sakinliğinden geriye ne kaldıysa paramparça olmuştu. "Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni!"

"Çünkü sana anlatmaya çalışıyorum-"

"Kapa çeneni, yoksa seni sustururum!" Daha fazlasını söyleyebilirdi, ama üzerimize bir şey uçtu ve bir yerden aldığı bir kargıyı fırlatarak ucunun kendisine saplanmasına izin verdi.

Ve kuyunun yarısına kadar indi çünkü momentumu devam etmesine neden oldu. Bize doğru pençe atıp uzun, ölümcül görünümlü gagasıyla ısırmaaya çalıştığında, bu kendini daha fazla kazığa oturtmasına neden olsa da şaftı etrafında döndürdü. Ve iğrenç şey kalın ahşap direk boyunca artık fırlatılamayacak kadar uzaktaydı, onu silahı ve şiş-kebab eklentisini uzağa fırlatmaya zorladı, onu hala çığlık atarak dalgalara uçurdu.

"İblis haklı," diye ekledi hiç vakit kaybetmeden. "Hayatta kalmak zorundasınız! Sen ve Bodil geri dönebilir, onlarla konuşabilir, onları anla-"

"Sanki anlamayı sağlayabilirmişim gibi?" diye bağırdım. Ve sonra başka bir devasa, sulu yumruğun kenarındaki köpük dalgasına yakalandık, ama o tökezleyerek, nefes nefese, sıırıslıklam ve başını sallayarak kurtulduğunda ben hazırdım. "Döndüğümüzde kimse bize inanmayacak, eğer dönersek!" Çabucak söyledim. "Kanıt olmadan olmaz-"

"O zaman yap onları!"

"Dinliyor musun? Bana güvenmiyorlar! Ve senden nefret ediyorlar! Bunu yapamayız, ama beni Pritkin'e götürürsen-"

Ama Æsubrand ne istediğimi umursayabilirdi, gerçi sonunda durmuştu ama bunun tek nedeni yarığa ulaşmış olmamızdı. Artık bir baş-

Bodil'in dövüşünü körüklemek için gökyüzüne doğru fırlayan şelale artık yumruk şeklinde değildi. Yarı saydam manlikanlardan oluşan bir kitle yarıktan yüzümüze doğru fırladı, yedi ayak boyunda kristal heykellere benziyorlardı ve beni sulu etlerinin arasından katliama bakarken bıraktılar.

Her yöne dağılmadan önce, bir değişiklik olsun diye savaşı yaratıklara taşıdılar.

Ve tamam, belki bir şansımız vardı!

Ya da değil, diye düşündüm, Kadim Dehşetler yeni ordumuzu sanki orada değilmiş gibi darmadağın ederken. Aesubrand buna inanmamış gibi görünüyordu,

Fey yapıları da cılız değildi. Biri bir insan müfrezesini alt edebilir ve oldukça iyi bir atış yapabilirdi, ama bu şeylerden oluşan bir müfrezeyi değil.

Ama manlikanlar Bodil'in muhtemelen umduğu gibi olmasa da bir etki yaratıyordu. Bazıları kesici uzuvlarını sulu formlarının içine hapsetmiş, onları saran kordonu öfke dolu yaratıkların ne kadar çırpınırlarsa çırpınsınlar geri çıkamayacakları kadar sıkılaştırmıştı. Diğerleri ise her seferinde altışar, sekizer Korku'nun üzerine yığılıyor, onları vücutlarının sulu örtüsüyle kapatıyor ve havada boğuyorlardı. Ama çoğu, akıntıya karşı kürek çeker gibi saldırıya karşı koyuyor, her tarafta patlıyor ve görünüşe göre işe yaramaz hale geliyordu - ta ki düşmanın durduğunu ve bize kısa bir rahatlama sağladığını fark edene kadar.

Bodil ve Aesubrand'ın beni istesem de istemesem de yarığın içine itmek için kullanmayı planladıkları. "Hazırlan," dedi ona. "Hazırlanmak zorundayım.

Geçmenize izin vermek için büyüyü serbest bırakın. Onu geçide ve oradan da Dünya'ya götürün-"

"Cehennem gibi," dedim, çırpınarak. "Bırakır bırakmaz seni öldürecekler!"

"Her halükarda ne olacağını sanıyorsun?" diye tersledi.

"Gerekirse geçidi nasıl tamir edeceğimi bildiğimden tam olarak emin değilim," dedi Aesubrand ona. "Böyle şeyler için hizmetkârlarımız vardı. . ."

"O zaman bir yolunu bul!"

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım," dedi ve sulu bir el uzanıp onu yüzüne doğru çekerek beni de peşinden sürükledi.

"Sen. Yapacaksın. Düşün. Çözeceksin. Anlayacaksın!" diye bağırdı. "Şansını *kanımla* satın alıyorum, prensim! Hepimiz alıyoruz! Ve sen," bana baktı. "Umarım sen de annen kadar kötüsündür. Her zerresine ihtiyacın olacak. Şimdi git!"

Biz gitmedik. Alevler arasında giderek genişleyen boşluklardan birinden yan taraftan bir zerg yaratık hücumu geldi, tıpkı tepemizdekiler gibi

Bodil'i rotasını değiştirmeye zorlayarak birleşik bir saldırıya geçti.

Tüm o suyu serbest bırakmak yerine, bizi bıraktı ve sulu yumruklarını geri aldı, birini sürüyle havada buluşmak için gönderdi. Onlara sıvı bir havai fişekle çarptı ve onları her yöne uçurdu, tüyelerini, kürklerini ve adını koyamadığım diğer şeyleri döktü ve odanın etrafında yankılanan kulak yaran çığlıklar gönderdi. Diğer eliyle yerdeki güce vurarak onları bir kez daha kaosa sürükledi.

Æsubrand aniden beni bıraktı ve Tanrı'nın lanetlediği bir Stegosaurus gibi zırhlı plakalarla kaplı, devasa ve tarih öncesi görünümlü bir şeyle karşılaşmak için döndü, bir şekilde saldırıya dayanmıştı ve Bodil'i ikna etmek için muhtemelen sahip olduğum tek şansı kullandım.

"Pritkin olmadan gitmiyorum!" Ona söyledim. "Ve geri kalanınız!" "Aptal çocuk! Kendini düşünmeyi bırak!"

"Ben değilim!" Hatırlayabildiğimden daha öfkeli bir şekilde bağırdım. "Beni dinle! Bunu sensiz yapamam!"

"Neden olmasın?" diye alay etti. "Şimdiye kadar idare ettiniz-"

"ünkü bunu kullanamam!" ığlık attım ve Radu'nun yüzüğünü havaya kaldırdım; Bodil'in su büyüsu selini başlatmasının ardından sakladığım cepte canlanmış ve her yere yayılmıştı, öyle ki gücünün taşmasıyla beni yakıp kavuruyordu. Ve şimdi her yere parlak mavi bir ışık ağlayanı gönderiyordu ve bu da suyu daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen parıltılı, ısıltılı, muhteşem bir yanardönerlikle aydınlatıyordu.

Çok güzeldi, diye düşündüm, her şeye rağmen gözlerim kamaştı. Çok güzeldi! Dünya'daki bazı plajlardaki biyolüminesan dalgalar gibi.

Sadece yaratıklar aynı fikirde değilmiş gibi görünüyordu.

Belki de onları da yaktığı içindir. Işığın dokunduğu her Korku ığlık atmaya ve bazı durumlarda kıvranmaya, tütmeye ve erimeye başladı, uzantılar dökülen giysiler gibi altındaki kemiklerden sıyrıldı. Sadece giysiler bu kadar kanamıyordu.

Sanki üzerimizden akıp giden gelgit artık su değil de asitti ve her yerde farklı tonlarda kanlı havuzların oluşmasına neden oluyordu. Ama hiçbir şey hissetmiyordum. Her yanımdan spreyci fışkırıyordu ama bu sadece soğuk, berrak bir sıvıydı, artık eski siyah rengi bile yoktu. mağaraların dışında.

Bodil beni yakaladı. "Bunu bana göstermek için *şimdiye* kadar bekledin mi?" diye bağırdı ve onu kaptı.

Ve sanırım nasıl kullanılacağını biliyordu çünkü bir saniye sonra aşağıdan gelen akış aniden arttı, Yellowstone gayzerinin on katı gibi. Öyle ki geriye doğru savruldu, kaydım, kaydım ve yüz üstü düştüm. Çılgınca köpüren suda boğulmamak için başımı kaldırdım ve sonra orada öylece bakakaldım.

Yarık devasa bir fıskiye dönüşmüştü, şimdi üç ya da dört kat yukarı fışkırıyor ve uçan şeylerin mağaranın tepesine doğru ve asidik spreyinden uzaklaşmasına neden oluyordu. Ve kabaran dalgalar benim gibi tökezleyenlerin üzerinden akarken, buradaki iblislerin üzerine ölüm yağıyordu. Ama bana olan tek şey yine sırlıslık olmam olsa da, su onları yıkayıp geçtiğinde, geride zaten orada olan iskeletlere katılmak için sadece daha fazla kemik bıraktı, başka her şeyin izleri yok oldu.

Birkaç metre ötede, onca suya rağmen kemikleri cızırdayan bir şeyin bükülmüş kalıntılarına baktım ve farkına vardım. Pritkin de yarı iblisti! Boş bir an için etrafıma bakındım ve sonra tekrar ayağa fırladım, işe yaramayacağını bilsem de adını haykırdım; bu durumda beni asla duyamazdı!

Çevirmenlerimizi bağladığını unutmuştum, aniden kulaklarıma dolan küfürler bana bunu hatırlattı. Ve sonra onun, etrafımızı asit gibi saran yağmur girdabının içinden koşarak geldiğini gördüm. Kasırğa çünkü Bodil o halkanın içindeki her ne haltsa ona alışmaya başlamıştı. Ve yanmıyordu.

Yanmıyordu!

İnsan kanı kazanacak, diye düşündüm başım dönerek, beni yakaladığında, bir düzine yaradan kanıyordu ama hâlâ ayaktaydı. Ve beni benimkinden kopardı.

Biri musluğu çevirmiş gibi öfkeli sular kesildi. Sanırım Bodil'in artık burada çalışacak yeterince sıvısı vardı. Ve bir sonraki an, ben daha nefes bile alamadan, onun ivmesi bizi o karanlık, sulu deliğe sürükledi, bir zamanlar çok yasaklayıcı görünüyordu, ama şimdi-

Tek çıkış yolumuzdu.

KIRKINCI BÖLÜM

Pritkin'in bir baloncuk büyüğü için yeterli suyu kalmıştı ve biz suya dalmadan hemen önce başımın üzerinde yerine oturdu ve Æsubrand'ı zaten aşağıda buldu. Ay ışığından bir top tutuyordu ve sersemlemiş görünüyordu.

ve ben bakmıyorken her ne olduysa, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Ama panik içinde bir daire çizmesine rağmen, hayatı buna bağlıymış gibi bacaklarıyla tekme atıyordu.

Tekrar geldiğinde Pritkin onu yakaladı, bu da yüzmeyi zorlaştırdı ama ne değildi ki? Yardım etmeye çalıştım ama hemen durup etrafıma bakındım. Çünkü bir şeyler yanlıştı.

"Yön değiştirme büyüğü," diye soluk soluğa bağırdı Pritkin, nedense kendisiyle mücadele eden Æsubrand ile boğuşurken. "Yapmak zorundasın-"

Ama ne yapmam gerektiğini duymadım. Birdenbire çılgın kalp atışlarımdan başka bir şey duyamaz oldum. Ve fark ettim ki belki de Æsubrand dövüşten sonra sersemlememişti.

Şaşkınlıkmış, *kıçımın* kenarı.

Bir baş dönmesi dalgası beni öylesine sert ve hızlı vurdu ki, diğer her şeyi sildi süpürdü ve Pritkin'in son sözünün sonundaki "oo" sesini çıkardı sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyordu. Başım midemi bulandıracak kadar dönmeye başladı, beynim sanki bir şimşek çarpmış gibi bulandı ve gri parazit dağıldığında nerede olduğuma dair hiçbir fikrim kalmadı. Işık topu ve yarık hala görülebiliyordu ama birdenbire görünmez oldular.

Pritkin'in bana bağırdığı şey de dahil olmak üzere hiçbir şey artık mantıklı gelmiyordu.

Ve sonra daha da kötüleşti.

Bir an için Korkuların da dalmış olması gerektiğini düşündüm, çünkü çeşitli parçalarım artık bağlı değilmiş gibi hissediyordum. Hiçbiri sanki bir şey içimde bir yol açmış gibi akıntıyla sürüklenip gitmedi, ama artık bana aitmiş gibi de görünmüyorlardı. I ellerimi hissetmiyordum; bacaklarım da başkasının olabilirdi; ve

Başım normal boyutunun üç katına kadar şişmiş ve yerinden çıkmış bir balon gibi sürükleniyormuş gibi hissediyordum.

Biri beni belimden yakaladı ve karşı koymam gerektiğini düşünsem bile karşı koyamadım. Ne olduğunu bilmiyordum; hiçbir şey bilmiyordum! Havanın kararması dışında.

Biri yüzümü tuttu ve gözlerimin içine baktı; birkaç santimden fazla uzakta olmamasına rağmen onu zar zor görebiliyordum. Kim olduğunu bilmiyordum; karışık yüz hatları doğru yerde değildi ve ben bakarken bir kulak kafamın diğer tarafına doğru süzüldü. Ama bana büyü'nün iblislere karşı formüle edildiğini, onu bozamayacağını *ve nefes almam* gerektiğini söylüyordu.

Ve evet, evet, yaptım.

Tam orada bir hava kabarcığı olmasına rağmen göğsümün sıkıştığını hissedebiliyordum. Ama ciğerlerim, artık ciğer olduklarını varsayarsak, onunla ne yapacaklarını hatırlayamıyorlardı. Ve parmaklarımın dönüştüğü şey değil, ki- agghhhh!

Dehşet içinde elimi çırttım ama bir faydası olmadı. İşler daha da kötüye gitti. Kilometrelerce uzunlukta, kalın spagettiler gibi soluk, fazla sıska uzantılar halinde uzaklarda kayboluyorlardı, ki bu hiç mantıklı değildi! Ama hiçbir şey yapmadı. Şu anda sıcak balmumu gibi eriyen ve çılgılık atmak istememe neden olan önümdeki yüz de dahil, ancak nasıl olduğunu hatırlayamıyordum-

Ve sonra başka biri beni yakaladı, her zamanki şekilde olmasa da. Bir el göğsüme uzanmış ve yumruk atmış gibi hissettirdi, bu beni bir kâbusa sürüklemek için yeterli olurdu ama acımadı. Ve bu tutuşu hissedebiliyordum!

Başka hiçbir şeyin olmadığı kadar katı ve gerçektir, panik içinde rahatlayarak ona sarılmama neden oldu. Bunu yapar yapmaz, vücudumun farklı yerlerinden karışık ve rastgele ateşlenen küçük bir his geri döndü. Bir ayak parmağım hala orada bir yerde olduğunu bildirmek için konuştu, yanımda bir çürük tehditkar bir şekilde zonkladı ve görüşüm netleşmeye başladı, ancak kendimi mürekkep boşluğuna bakarken hiçbir şeye bakarken buldum.

Sonra kafamın içinde bir ses yankılandı. "Sen büyük bir belasın," dedi Faerie ve *çekte*.

Birdenbire tekrar net bir şekilde görebilmeye başladım ama görebildiğim yer burası değildi. Yukarıda, sanırım hâlâ olduğu yerdeydi ve işler hiç de iyiye gitmemişti. Bodil'in gücü tükeniyordu, yüzüğün ışığı onun etrafında teklemeye başlamıştı; düşman kenarda yeniden toplanıyordu,

Ateşin neredeyse yakıp kül ettiği cesetlerden oluşan bir çember tahtın etrafını sarmış, yağmurun artık dağıtmaya yetmediği zehirli dumanı her yere yayıyordu; ve Alphonse-

O ne yapıyordu?

Devasa bir tahtın tepesine tırmanmıştı ve şimdi karanlığa bakıyordu. Ve sonra bize doğru bağıırıyordu. "Onu göremiyorum! Onu görmüyorum!"

"Git," dedi Faerie ona, sesi her yerde yankılanarak. "Bir numaram daha var ve bir kez oldu mu, bitmiştir. O zamana kadar çok uzaklarda olmalısın."

Ne demek istediğini bilmiyordum ve umursamayacak kadar oksijen emmekle meşguldüm - ta ki Alphonse büyük sandalyenin arkasından mükemmel bir dalış yapıp, ona bana davrandığından daha iyi davranacağını umduğum yarığa girene kadar. Ve o gider gitmez, kıyamet koptu. Ama bu seferki onların cehennemi değildi.

O bizimkiydi.

Faerie'nin bir numarası vardı ve bu iyi bir numaraydı. Bunu daha önce beni o korkunç kamptan kurtarmaya yardım ettiğinde de görmüştüm. Bu yüzden, onun ya da çocuklarından birinin gördüğü her korkutucu yaratık aniden kükreyerek odaya girdiğinde, neredeyse hiç irkilmedim bile.

İblisler ise dehşet ve şaşkınlık içinde etraflarına bakıp bu yeni saldırının ne olduğunu merak ettikten sonra kendilerine karşı dizilen gücü fark ettiler. Nereden geldiklerini ya da bu kadar çok kişinin nasıl olup da arkalarından sinsice yaklaşmayı başardıklarını merak etmediler. Ve onların yerinde olsaydım, muhtemelen ben de durmazdım.

Çünkü karşılarında on ve on iki ayak boyunda, yaralı, eski, yağlı postlar giyen ve devasa sopalar taşıyan bir trol ordusu vardı; onları iki yandan çevreleyen, arbaletlerle silahlanmış bir dev birliği ve Bazı durumlarda, bir zamanlar insanlarla takas ettikleri ve daha da büyük ve ölümcül olacak şekilde modifiye ettikleri eski blunderbuss tarzı ateşli silahlar; ve kırmızı ve altın renginde parıldayan birkaç devasa ejderhadan fırtına sayılabilecek kadar büyük bir peri sürüsüne kadar çeşitli tehlikeler.

İkinci grupta, eksik kapılardan mağaraya bakan ve devasa boyutunun yanında o kadar da büyük görünmeyen devasa bir Kraken ve onları destekleyecek kadar su olmamasına rağmen ellerinde üç çatallı mızraklarıyla bir grup deniz insanı da vardı. Ama hiç kimse şimdiye kadarki en kakofonik savaş çılgılığı atıldığında bunu düşünecek kadar akli başında değildi.

Etrafımızdaki taşları sarsacak kadar yüksek bir sesle boğazlarından çığlık attılar ve hep birlikte saldırdılar. Faerie'nin kaybolan tüm çocukları onu son bir kez savunmak için eve dönüyorlardı.

Az önce nispeten düzenli olan Korkuların safları bozuldu ve kaçmaya başladı. Ancak gidecek hiçbir yer olmadığından, çoğunlukla birbirlerine çarptılar, dişlerini, pençelerini ya da ellerinde ne varsa, güvenlikle aralarında kim varsa ona batırdılar. Oda tam bir kargaşaya dönüştü, öyle ki Hortlaklar üzerlerine gelen sürünün gerçek olmadığını fark edemeyecek kadar meşguldü.

Ama bir an için öyle olmak zorunda değildi, çünkü kendilerini parçalayarak iyi bir iş çıkarıyorlardı.

"Seni geri göndermek zorundayım," dedi Faerie, şaşkın bakışlarını tekrar ona çevirerek. "Arkadaşların Margygr'ın büyüünden olabildiğince uzaklaşıyorlar ve onlar uzaklaştıkça büyü seni daha az etkilemeli. Çabuk git ve unutma, sen benim son umudumsun. Eğer bunu tersine çeviremezsen, bu benim ve Dünya'nın geleceği olarak sağlamlaşacak."

Ona baktım. "Bekle. Bizimle gelmiyor musun?"

"Krallığımın dışına seyahat edemem. Yapabilsem bile, buna gücüm yok. Bunca yıl dayanmak için çok fazla büyü harcadım ve sonra savaşta sana yardım ettim ve şimdiden çözülmeye başladığımı hissediyorum."

"Yardım mı ediyordun?" Yetişmeye çalışarak tekrarladım.

Aniden güldü. "Evet, çocuğum, yoksa hepiniz ölmüş olurdunuz. Ama başka bir şey yapamam. Ve artık savaşmak zorunda olmamak garip bir şekilde özgürleştirici geliyor. Ya da elli yıldır her gün yaptığım gibi, dünyanın parça parça yok oluşunu görmek. Bir anda, büyük bir patlamayla yok olması, bu şekilde yok olmasından daha iyi!"

"Hepsi birden mi?" Anlamadığımı umarak tekrarladım.

Ama her zamanki gibi, kötü haber olduğunda, her zaman doğru anlıyordum.

"Ben gittiğimde dünyam da gidecek," diye onayladı. "O zamana kadar geçidi geçmiş olmalısın, yoksa seni kurtaramayız. Git ve umalım ki şampiyonumu iyi seçmiş olayım."

Başka hiçbir uyarı olmadan kendimi tekrar dalgaların altında buldum. Ve Pritkin'in yüzünün karanlık selden çıktığını gördüm, ancak çılgınca çarpıtılmış ve açıkçası korkunçtu ve bunun büyüden mi yoksa içinde bulunduğumuz karmaşadan mı kaynaklandığından emin değildim. Ama muhtemelen ikincisiydi, çünkü yüzerken beni kendine doğru çekiyordu ve *hareket ediyorduk*.

Ve Faerie haklıydı. O korkunç yarıkla aramıza ne kadar mesafe koyarsa, her şey o kadar netleşiyordu. Hâlâ zar zor hareket edebiliyordum ama düz görebiliyordum ve diğer duyularım da sıralanıyor gibiydi kendilerini dışarı atarlar.

Saçtığımız küçük ışık birikintisinin beni, Æsubrand'ı, Pritkin'i ve bize yetişmeden önce karanlık bir mermi gibi suyu yaran Alphonse'u tuttuğunu fark edecek kadar. Ve hepsi bu kadardı. Ta ki Bodil yarığın altındaki ay ışığının pusuna dalıp artık elinde tutamayacağı savaş alanını terk edene ve kalbimin onun için sıkışmasına neden olana kadar.

"Pritkin!" Diğer tarafa baktığı için dikkatini çekerek soluk soluğa bağırdım.

Arkasına baktı ve gruptaki diğer yarı tanrıçanın Margyr'ın büyüsiyle benden daha iyi başa çıkıp çıkamayacağını görmek için durakladık. Ve evet. Yarı insan yerine yarı fey olmak bir fark yarattı, değil mi?

Çünkü Bodil korkmak, yönünü şaşırarak ve nefes almayı unutmak yerine, kafasını birkaç kez temizler gibi salladı, bizi fark etti ve yolumuzda yüzmeye başladı. Ve Æsubrand'ın yaptığına aksine, düz yüzdü. Her ne kadar halkadan gelen mavi ışık onu o kadar kötü etkiliyordu ki, sanki elektrik çarpmış gibi görünüyordu.

Ama bundan zarar görmüş gibi görünmüyordu ve sonra dönüp arkasından beni çekiştirdiğini hissedebileceğim kadar büyük bir gelgit gönderdiğinde zarar görmediğini anladım ve artık uçuruma o kadar da yakın değildim.

Ama birden fark ettim ki, başka biri daha vardı!

Pritkin'in omzunu tuttum ve ıskaladım ama o anladı.

"Enid!" diye bağırdım ve ses tonunu kontrol edemediğim başka bir şey gibi görüldüğü için irkildiğini gördüm. Ama sonra etrafına bakındı ve benimle aynı şeyi fark etti.

Güzel kızıl saçlı kayıptı. "Cassie-"

"Kavgada izimi kaybettim!" Uyuşmuş dudaklarımı sözcükler oluşturmaya zorlayarak söyledim. "Hâlâ yukarıda olmalı-"

"Yapamayız-"

"Mecburuz! Onu bırakamayız!"

"Faerie onun yanında-"

"Faerie'nin gücü tükenmek üzere ve bana o gittiğinde buranın da gideceğini söyledi! Biz-"

"Sana *ne* söyledi?"

"Savaşta bize yardım etti," dedim nefes nefese, çünkü ciğerlerim hâlâ yetişmeye çalışıyordu. "Ve aksi takdirde öleceğimizi söyledi. Ne demek istedi bilmiyorum ama-"

"Düşmanın yönünü şaşırtmak ve bize saldırılarını zorlaştırmak için yarıktaki büyüye benzer bir şey kullanıyordu."

"Kafaları mı karıştı?" İnanamayarak söyledim.

Alphonse, "Gücü bittiğinde ne olacağıyla ilgili şeylere geri dön," dedi, daha yakına yüzerek. Nedense onu da Pritkin kadar rahat duyabiliyordum.

"Onu büyümüze ekledim," dedi Pritkin ben sormadan. "Çevirmenini de ekledim."

"Kimin umurunda?" Alphonse bana ters ters bakarak sordu. "Ne demek istiyorsun, o gidince burası da mı gidecek? Saray gibi mi?"

"Sanırım ... dünya?"

Bana baktı.

"Çok fazla soru sorma şansım olmadı! Ama sanki tüm dünya onunla birlikte ölüyormuş gibi geldi. Sanki hayatta kalması için hayati önem taşıyor ve onsuz devam et."

"O zaman burada ne işimiz var?" diye bağırdı. "Hadi gidelim!"

"Enid'i bulmalıyız! Onu gören oldu mu?"

"Geri dönmüyoruz," dedi Bodil bize yetişirken. Benim aksime, iyi hareket ediyor gibiydi ve sesinde garip, su altı bir kalite olsa da, tamamen anlaşılabilirdi.

"Buna gerek yok," dedi Alphonse. "Fiş biter bitmez o şeyler bir saniye içinde kıcımıza yapışacak! *Gitmemiz* gerek!"

Bodil geri kalanımıza "Su koğuştur yaptım," diye açıkladı, ben de son itişin bu olduğunu tahmin ettim. "Ama uzun süre dayanmaz. Ya da bu taraftan yırtarsak hiç tutmaz."

"Ama Enid," dedim, karanlığın içinde o alev kırmızısı saçları görmeyi umarak etrafıma bakındım. Ama hiçbir şey yoktu, balık bile yoktu. Su soğuk ve derin olduğu kadar boştu da, sadece sonsuz bir karanlık hiçlik.

"Onu görmedim ve baktım," dedi Alphonse bana. "Onu görebilmek için o lanet tahta tırmandım ama hiçbir şey yoktu. Muhtemelen o şeylerden biri onu sürükleyip götürdü."

Ben ona baktım, o da bana sabit bir şekilde baktı. Alphonse bir vampir olarak yüzyıllar boyunca pek çok insan kaybetmişti.

onun için en önemlisiydi. İnsanların gitmesine izin vermeyi öğrenmesi gerekiyordu ama ben öğrenemedim. Ben öğrenemedim!

"Geri dönmek zorundayız!" Ona söyledim.

"Hayır." Bu Bodil'di. "Burada kalıp bunu tartışamayız."

"Yapamazsın-"

"Yapabilirim." Amansızdı. "Yüzüğün gücü azalıyor; daha fazla dayanamayacak. Karar ver, dünyayı mı kurtarmak istiyorsun -ikisini de- yoksa bekar kız."

"Dünya," dedi Pritkin. "Sadece biraz zamana ihtiyacı var. Şaşkınlık onu çok etkiledi."

Bodil beni belimden yakalayarak, "Ne yazık ki bizde yok," dedi.

Sonra bir de baktım ki, bir sürat teknesini gururlandıracak bir telaşla diğerlerini geride bırakmışız.

"Bırak beni!" Onunla savaşmaya çalışarak söyledim. Ama hâlâ zar zor hareket edebiliyordum ve bu da Æsubrand'a yaptığımdan daha fazla işe yaramadı. Feyler uzun ve söğüt gibi görünüyordu, sanki iyi bir hava akımı onları uçuracakmış gibi, ama bu bir yalandı. Yüksek gerilimli çelik kadar güçlüydüler.

Ve bu da onu kullanıyordu.

"Hayır."

"O *benim* yüzüğüm!"

"Evet ve zamanımız olduğunda bunun için sana teşekkür edeceğim. Şu anda, hayatlarımız için yüzmeliyiz."

Diğerlerinin de aynı fikirde olduğunu tahmin ediyordum çünkü sonraki birkaç dakika içinde bize yetiştiler; Alphonse sırtında hâlâ sersemlemiş görünen Æsubrand'ı taşıyor, Pritkin sarışın bir yunus balığı gibi suyu yarıyor ve Bodil beni sürüklerken bile sanki bir dıştan takma motoru varmış gibi hızla yüzüyordu. Ve geride cesur bir kadın bırakarak, muhtemelen olabilecek en korkunç şekilde ölümle tek başına yüzleşti.

Dövüşmeme izin verdiğin için teşekkür ederim.

Midem bulandı.

Bodil bana baktı ve ifadesinde bir şeyler değişti - demir çeneli bir iradede. . . Emin değildim ama birden farklı görünmeye başladı.

"Sen annen gibi değilsin," dedi.

"Hayır. Annem onu kurtarmanın bir yolunu bulurdu."

Zarif siyah bir kaş kalktı. "Annen denemezdi," dedi ve sonra boynunu çevirdi.

"Ne oldu?" Pritkin söyledi.

"Geliyorlar."

Ve öyleydiler. Faerie'nin söylediklerine rağmen, Korkular suyun altına girebilirdi; sadece bunu sevmiyorlardı. Ama görünüşe göre onları bizim durumumuzda bir istisna yapacak kadar kızdırmıştık çünkü kaynayan bir nefret kütlesi

uçurumdan akıyordu ve bu tarafa doğru gidiyordu.

Onları sadece köpüklü bir dalga olarak görebiliyordum ve sonra Æsubrand'ın yarattığı ışık göz kırparken hiç göremiyordum. Ama bunun bizi saklayacağını umduysa, ona kötü haberlerim var. Bizi kovalayan ordu, bazılarının gözleri bile olmadığı için ışığa ihtiyaç duymadan, ama Bodil'in yüzüğünden yayılan büyü onları sudaki kan gibi çekti.

Eğer bir şeyler yapmazsak yakında olacak!

"Onu al ve git," dedi Pritkin'e, beni ona doğru iterek. "Ben yüzerek uzaklaşacağım, onlar da beni takip edecek. Büyü kullanma."

"Bu bir sorun değil," dedi suratsızca. "Neredeyse hiç kalmadı." "O zaman hızlı yüz," diye öğüt verdi ve bir sonraki an gitmişti.

Daha doğrusu, denedi. Ancak bir kez daha, en iyi şekilde hazırlanmış planlar kulağımızın dibine çöktü, her ne kadar onun çabası eksik olmasa da. Arkamızdaki suda kaboran bir gelgit dalgası göndererek sürüyü dağıttı ve her yöne dağılmalarına neden oldu.

Küçük bir sorun olmasaydı bu da kaçmamıza yetebilirdi.

Önümüzde başka bir ordu vardı.

Saraydan geldiklerini düşündüm, midem bulanıyordu. Yapmak için gerçekten hiçbir çıkış yolumuz olmadığından emindik. Ve başarılı oldular çünkü hepsiyle savaşımadık.

Saniyeler içinde etrafımız sarıldı.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

I Etrafıma bakındım, bir çıkış yolu aradım, ama tek gördüğüm her türden ve tanımdan Korku'ydu ve şimdi yukarıdakinden daha kötü görünüyordlardı.

Belki kırk metre uzakta oldukları için yakından bakınca dövüşün onlara verdiği zararı görebiliyordum. Bazıları nispeten yara almamıştı - sürünün en arkasında olanlar olduğunu varsayıyorum - ama geri kalanlar. . .

Savaşıklarımızın yarısının uzuvları eksik ya da asitliydi. Yara izleri ya da yanıklar vücutlarında desenler çiziyordu ve bir kan bulutu yan taraflarındaki suyu lekeliyordu. Ama hâlâ ölümcüllerdi ve daha da kötüsü öfkeliydiler. Artık kişiseldi.

Ama arkamızda dizilmiş olanlar hiç zarar görmemişti, hiç savaşa girmemişlerdi ve savaşın tadına bakmak için can atıyor gibiydiler. Ya da daha büyük ihtimalle etimizi. Yine de nedense iki grup da ilerlemiyordu.

Kocaman kuyrukları ve adını bilmediğim diğer uzantıları heyecanla arkalarındaki suyu kamçılıyor, buradan hissedebileceğim dalgalanmalara neden oluyordu. Ama onları durdurmak için hiçbir şey yapamasak da yaratıkların kendileri daha fazla yaklaşmıyordu. Yüzük ışığı nihayet sönmüş olan Bodil de buna dâhildi.

"Ne oldu?" Pritkin'e sordum. "Onları durduran ne?"

Ama o da benden daha fazlasını bilmiyordu. Ta ki birkaç devasa örnek kenara çekilip aralarındaki boşlukta biri belirene kadar, ama bu Faerie değildi. Bir daha görmeyi umduğum biri değildi.

"Feltin," diye nefes aldı Pritkin ve bu isim ağzından bir küfür gibi çıktı.

Sarışın sörfçü adam onu son gördüğümünden biraz daha sert görünüyordu. Üzerinde Liberace'a özgü, boncuklarla süslü bir cübbe yerine, Bodil'inkine benzeyen, birkaç on yıl boyunca sürekli giyilmiş, yara bere içindeki deri bir zırh vardı. Başının etrafında bir bulut gibi süzülen uzun saçları da eskisinden daha uzun ve dağınıktı.

Sarışınların arasında beyaz çizgiler vardı ve yüz ifadesi ...

Tamamen akli başında değildi.

"Beni gördüğüne şaşırdın mı?" diye sordu, sesi Bodil'inki gibi su altında yankılanıyordu ama onu anlamakta güçlük çekmeyecek kadar güçlüydü.

Feltin sadece ona bakarken Pritkin, "Orta derecede," diye cevap verdi. Ta ki gözleri bana kayana ve ifadesi daha da çılgına dönene kadar.

"Gördüğüm kadarıyla küçük fahişen h    elinde. Canavarlar büyüye kapıldığı için şimdiye kadar öldürülmüş olacağını sanıyordum. Ama bu işleri kolaylaştırıyor."

"Neyi kolaylaştıracak?" Pritkin sordu, sesi bu koşullar altında saçma bir şekilde sakın çıkıyordu. Bu bir sakınlık belirtisi değil, daha ziyade onun kötü şeyler olmuş sesiydi, sadece Feltin bunu bilmiyordu. Garip bir şekilde, bu onu biraz rahatlatmış gibiydi.

Yaydığı gergin, gergin enerji, birliklerini kam ılamış gibi görünüyordu, sakınleşti. Berbat olmasına rağmen gülümseme yi bile başardı.  ılgınca ve acemice, sanki nasıl yapılacağını unutmuş gibiydi.

"O kaltağı çok seviyorsun," dedi kayıtsızca. "Eğer onun hayatını kurtarmak istiyorsan, savaşmadan teslim ol, o ve diğerleri gidebilir.

"Tanrılar yakında onlarla ilgilenecek."

Evet, elbette, diye düşündüm, bizi daha iyi çevrelemek için yayılan ordusunun saflarına bakarken. Kuşatmaktan kastım, karada olmadığımız için, bir ordunun bize sadece dört yönden gelebileceği bir yerdeydik. Biz Suyun içindeydiler ve bundan sonuna kadar faydalanarak bizi çirkin, hırıltılı, vahşi bir nefret yumağının içine hapsettiler.

Saniyeler içinde kendimizi 360 derecelik bir Thunderdome'un içinde bulduk ve bir farenin fark edilmeden geçebileceği kadar büyük bir boşluk görmedim.

Kimse buradan çıkamazdı.

"Teslim olmak mı?" Pritkin tekrarladı ve yine sesinde hiçbir duygu yoktu, sadece belli belirsiz bir merak vardı. O sırada arkasında, suda bir şey kıvılcımlandı.

G rd ğ mden bile emin değildim çünkü çok silikti. Ama bazı yaratıkların parlayan gözleri ve  Esubrand'ın soluk ay ışığı dışında burası karanlıktı. Ve Pritkin'in vücudu bunların çoğunu engelliyordu.

Sonra tekrar geldi ve ben tam ona bakıyordum. Mavi kıvılcımlar Bir an için karanlık, loş ve suyu zar zor boyayan, annesinin eski büyüsünü çağırırken yukarıda kısa süreliğine belirenler gibi. H    deli adamı konuştururken bizi buradan çıkarmaya çalışıyordu.

İçimde güçlü bir his uyandırdı, belki minnettarlık ya da Pritkin sonuna kadar mücadele edeceği için sevgi. Ama umut değil çünkü daha önce de olduğu gibi işe yaramıyordu. Ve Pritkin'in bunu bildiği ve hala çabaladığı gerçeği, başımızın ne kadar büyük bir belada olduğu hakkında her şeyi anlatıyordu.

Sanki buna ihtiyacım varmış gibi, diye düşündüm, hırlayan, tıslayan ve çılgılık atan kalabalığa bakarken. Sesler suyun altında korkunç bir şekilde yankılanıyordu, öyle ki her taraftan bize çarpan titreşimlerin bizi parçalayabileceğini düşündüm

pençelerinden önce. Ama sonra Feltin elini kaldırdı ve aniden sessizleştiler.

"Neden?" Pritkin dedi ki. "Bütün bunları geçmedik mi? Mücadele sona erdi.

Sen kazandın-"

"Kazandı!" Feltin kahkaha ya da hırıltı olabilecek bir sesle boğuldu.

"Kazandı!" diye tekrarladı, kollarını kaldırıp etrafına bakarak. "Evet, öyle görünüyor, değil mi? Görkemli zaferimi izleyin!"

"Her ne olursa olsun, yarışma sona erdi ve biz kaybettik. Bizi takip etmek için neden bu kadar uğraşıyorsunuz?"

"Emir aldım!" Feltin tükürdü. "Zeus seni istiyor. 'Ne pahasına olursa olsun' dedi ve kendisi de gelebilirdi ama buna cesaret edemiyor. O sözde tanrıça buraya musallat olmuş ve ondan korkuyor."

"Yani onun yerine uşağını mı gönderdi?" Alphonse dedi ki, kahretsin.

Alphonse bunun bir konuşma olmadığını anlamamış gibiydi.

Bu, Feltin'in Pritkin'i, sürünün bizi parçalarken onu da parçalaması riskine girmeden kurtarmaya çalışmasıydı. Savaşta her şey olabilirdi ve tanrısının ödülünü daha fazla tehlikeye atmak istemiyordu.

Ama o neden bir ödüldü? Birden merak ettim. Ve eğer cephaneliğinde Pritkin'in yeteneği varsa Zeus neden Faerie'den korkuyordu? Pritkin bana baktı, ben de ona baktım, gözlerim kocaman olmuştu.

O ölmedi, diye mırıldandım, Pritkin'in karabasanını düşünerek. Ama o da burada değildi, peki biz ayrıldıktan sonra ona ne olmuştu? Bilmiyordum ve sormadım çünkü Faerie'nin her zaman yaptığı gibi sonuncusunu sindiremeden şok üstüne şok yaşadım.

Sadece bu sonuncusu gerçektir.

Dünyanın dört bir yanından bir şey titredi, derin ve temel bir şey ve her yanımızdan geliyordu. Herhangi bir şey olabilirdi. Hafif bir deprem ya da benim hayal gücüm bile olabilirdi, ama eğer ikincisiyse, Bodil de bir şeyler hayal ediyordu.

Bana çılgınca baktı, ikimiz de Faerie'nin son sözlerini duymak için oradaydık. Korkuların onu duyduğundan ya da duymuş olsalar bile anladıklarından şüpheliydim ama bu his hiç hoşlarına gitmemişti. Hem de hiç hoşlanmadılar.

Hiç beklenmedik bir anda kargaşa patlak verdi, öyle ki tekrar çılgılık atıp kavga etmeye başladılar ve bazıları kaçmak üzereydi. Feltin kükremeden önce ellerini tutmadığı dizginlere götürdü ve onları geri çekti. Ve işe yaradı.

Yaratıklar üzerinde zihinsel bir hakimiyeti varmış gibi görünüyordu, tıpkı Kraken'i bize saldırması için gönderdiğinde muhtemelen sahip olduğu gibi. Tanrıların hizmetkârlarına bir armağanı mı yoksa doğal zihinsel yeteneklerinin bir parçası mı, bilmiyordum ama o ve kalabalık neredeyse tek bir varlık gibi hareket ediyordu. Ve görünüşe göre Korkular, ajitasyon faktörü on bire yükselmiş olmasına rağmen yerlerinde kaldıkları için onun tutuşunu kırabilirdi.

"Seçimini yap, iblis!" Feltin bağırdı, hâlâ onlarla mücadele ediyordu.

"Ne seçimi?" Pritkin karşılık verdi. "Zeus beni yeterince istiyor
"Ellerini iki yana açtı ve bize baktı. "Bu pek olası görünmüyor."

Son kelime alaycılıkla doluydu ama Feltin buna tepki vermedi, belki de zaten başka bir şeye tepki verdiği için.

"Her zaman öyleydi," diye tükürdü muhteşem sarışın. "Ona her şeyi verdim -Nimue'yi, bir krallığı, bir orduyu, her şeyi! Yine de daha fazlasını istedi.

İkinizi de öldürüp bu işi halletmeme izin vermezdi. Oh, hayır. Ödülünü almalı."

"Ona ihanet ettin," diyen Bodil'di, şimdiye kadar olayları anlamadığını tahmin ettiğim. "Nimue'ye ölümüne ihanet ettin!"

"Ölümü değil," diye kaşlarını çattı Feltin. "Bunun için yeterli adam göndermediler. Onlara söyledikten sonra bile - ama önemli değil."

"Fark etmez mi?" Bodil'in gözleri alev alevdi ve Feltin'in bulanık suyun ötesinden görebileceği kadar parlaktı.

"Oh, bu kadar kederli davranma," diye alay etti. "İkinizin bağırsık çağırışları için oradaydım. Sen ve o hiç anlaşılmadınız."

"Ama onu ben öldürmedim!"

"Hayır, ama *yapmalıydın*. Ve bunun için bana teşekkür etmelisin. Savaşacaktı, bunu biliyor muydun? Aeslinn'i devirmek için Caedmon'la ittifak kuracak. Elçilerinden biriyle bu konu hakkında konuştuğunu duydum.

ve onun ciddi olduğunu biliyordu. O piçten nefret ediyordu; evlilikleri tam bir kâbustu ve sonrasında onu ortada bırakmıştı. Yapmalıydı

Onları hiç dinlememiştim bile, ama işte oradaydılar, eski dostlar gibi çay içiyorlardı!

"O zaman bir şeyler yapılması gerektiğini anladım."

"Demek hepimize ihanet ettin," dedi Bodil ve Pritkin'in aksine sesinde duygu eksikliği yoktu. Öfke ve nefretin bir tonu varsa, onu bulmayı başarmıştı.

Bu durum Feltin'i öfkelendirdi ve ileri atılarak Korku sürüsünü vahşi bir tren gibi sürüklemeye başladı. Ta ki kendini yakalayıp duraklayana kadar, belki de otuz metre ötede, nedense şok olmuş görünüyordu. Sanki hareket ettiğini bile fark etmemiş gibiydi.

Sonra suyun altında olmasına ve çoğumuzun kullandığı baloncuğun olmamasına rağmen güldü.

"Bu iyiydi," dedi ona. "Neredeyse beni yakalıyordun. Ama sizin penelerinize yaklaşmamam gerektiğini çok iyi biliyorum, Leydi Bodil." Ona bir selam çizdi ve bazı Korkunlar da onunla birlikte selam verdi.

İlkel balçıktan dirilmiş bir şeye benzeyen devasa, pullu canavar, yine de pençeli bir elini göğsüne koydu ve hafıfe eğildi.

Acaba deliriyor muyum diye düşündüm.

"Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum," diye ekledi, "seni kurtardım ya da kurtarmaya çalıştım. Tanrılar

Hoşumuza gitse de gitmese de geri dönüyorlardı ve tek seçenek işe yaramaz bir şekilde ölmek ya da kazanan tarafa katılmak arasındaydı. Ben ikincisini seçtim ve büyük Nimue bunu göremeyecek kadar aptal olduğu için hepimiz adına seçim yaptım.

"Ve *iyi* bir anlaşma yaptım, *hayatta kalınabilir* bir anlaşma, anlıyor musun? Onlara Nimue'yi verecek ve gücü ele geçirdiğimde ordumuzu Aeslinn'in kontrolü altına sokacaktım ve olacakların hiçbir kısmı bize dokunmayacaktı-"

"Sen buna parça yok mu diyorsun?" Bodil tısladı. "Bizi yok ettiler!"

"Hayır! O bizi yok etti!" diye bağırarak beni işaret etti. "Anlaşmayı ben yaptım ve Zeus yarı iblis Meydan Okuma için ortaya çıktığında anlaşmayı değiştirdi bile. Onu teslim edersek ordu bile geri çekilebilirdi. *Tarafsız kalabilirdik. Yaşayabilirdik!*

"Ama kaltak her şeyi mahvetti! Tanrı'nın ödülüyle birlikte ortadan kaybolduğunda, Tanrı çok öfkelendi! İsteddiği her şeyi yapmış olmama rağmen beni suçladı. Kara Gün geldiğinde ilk saldırıya uğrayanlardan biri olmamızı sağladı ve şahsen af dilemeye gitmeme rağmen bunu durdurmak için hiçbir şey yapamadım."

"Nasıl?" Pritkin söyledi. "Dünya'ya gittiğinizi duyduk. Onu nasıl görmüş olabilirsiniz?"

Ona göz kırptım, etkilenmiştim. Tüm bunlar olurken aklımda tutmayı başardığım tek vahiy dışında bir şey düşünmekte zorlanıyordum. Ama o bilgi arıyordu. Şimdi, bizi yemek üzere olan ordunun boğazına bakarken!

Ama işe yaramadı çünkü Feltin hiçbir şey bilmiyordu. "O ve Aeslinn olanlara hazırlanmak için Dünya'ya gitmişlerdi. Onları orada buldum, bu bana çok iyi geldi. Ve artık bunun bir önemi yok.

"Bir seçim yapmanız dışında hiçbir şey öyle değil. Bu da hepimize verilenden çok daha fazlası. Benden bile fazla."

"Sen seçimini yaptın," diye hırladı Bodil. Daha önce hepimiz kendimizi kaybettiğimizde o kadar sakindi ki, ama artık sınırları gerilmiş gibiydi. Pritkin'in Feltin'le nasıl başa çıkılacağı konusunda doğru bir fikri vardı ama onu taklit edemezdi. Şimdi olmaz.

Ve şimdi elimizdeki tek şeydi.

Ama bunun bir önemi yoktu çünkü Feltin delirmişti. Entrikalarının dünyasını yok ettiğini görmek aklını başından almıştı ya da belki de bunu Aeslinn ve tanrısal binicisi yapmıştı. Ama şimdi kendi kendine mırıldanıyordu ve yaratıkları giderek tedirginleşiyordu.

Pritkin sesi kısık bir şekilde, "Kontrolünü kaybediyor," dedi. "Ve gittiğinde-" Sözünü bitirmesine gerek kalmadı. "Sana söylediğimde Bodil'le git," dedi. "Hızlı git."

"Nereye gideceğiz?" Feltin'in yaratıkları üzerimize saldırırken ve onları tekrar geri çekmek zorunda kalırken söyledim. "Her yerdeler!"

"Feltin'i suçlayacağım. Bu şeyleri o kontrol ediyor. Eğer onu dışarı çıkarabilirsem-"

"O çok uzakta!"

"-Onların kafasını karıştırabilir-" "Ve bu süreçte öldürülmenize neden olabilir!"

"-ve ikinize kaçmanız için biraz zaman verin-"

"Şimdi, kim kendini ikna etmeye çalışıyor?" Öfkeyle söyledim.

"Ölmeni izleyemem!" Yeşil gözleri vahşiydi. "Benden ölmeni izlememi isteme!"

"İstemiyorum. Senden benimle kalmanı ve beni yanında tutmanı istiyorum.

Ortaklar, hatırladın mı?" Ve bir el uzattım.

Bunu kabul edip etmeyeceğini bilmiyordum. İnatçı bir adamdı ve tüm bu cehennem deneyimi ondan daha hızlı ve birçok insanın yapamayacağı şekilde büyümesini istemişti, geçmişinden uzun süredir gömülü olan şeyleri ortaya çıkarmış ve

Korkunç yeni kıvrımlar getiriyordu. Çoğu insan bunun ağırlığı altında ezilir ya da şu anda bulunduğumuz noktanın dehşeti karşısında katlanırdı.

Çoğu insan John Pritkin değildi.

Elimi tuttu, gözleri hâlâ sertti ama elimi güçlü bir şekilde kavramıştı.

Ve sonra Feltin geri döndü, ama tam olarak değil.

Müttefikleriyle arasındaki ortak yaşam her iki taraf için de geçerli gibi görünmeye başlamıştı, çünkü tedirginlikleri ona da sızıyordu. Konuşmak istemiyorlardı; gözyaşı dökmek, parçalamak, ağızlarında kanı tatmak ve onları inciten ve uygun bir av gibi ölmeyi başaramayan insanlardan korkunç bir intikam almak istiyorlardı. *Kazanmak* istiyorlardı ve biz *de tam* oradaydık-

Bu durum, birden fazla kişiyle husumeti olan efendilerini etkiledi.

"Başka seçeneğim yoktu," dedi Feltin, yine bana bakarak. "Vardı. Uzak durabilirdi, her şeyi akışına bırakabilirdi, bizi kendi *halimize* bırakabilirdi. Her şeyi planlamıştım. Asla kazanamayacaktın; tek bir puan bile alamayacaktın. Bundan emin olmak için her türlü yolu denedim ve hepsini kullandım. Ama sonra o ortaya çıktı ve her şeyin bittiğini anladım.

"Tipini biliyorum. Nimue de aynıydı. Asla durmazdı; hayır, hayır, *asla durmazdı*. Tanrılar kazanana ya da ölene kadar devam ederler ama o *ölmezdi*. Ve sen de ölmezdin."

Gözleri Pritkin'e kaydı. "Zeus seni öldüremeyeceğimi söyledi. Seni kendisi için istediğini söyledi. Seni geri getirmesem hayatımla tehdit etti."

Tekrar güldü, aynı anda hem çılgınca ve öfkeli hem de garip bir şekilde trajikti. "*Hayatım*," diye alay etti, ardından bilmediğim ve çevirmenimin yardımcı olamayacağı bir kelime söyledi. "Pekala, onu alabilir ya da ondan geriye ne kaldıysa! Sen geldikten sonra hiçbir şey kalmadı. Ve ondan. Ve *onu* da. Ama onu öldüremem, değil mi, ne kadar hak etse de-

"*Kahretsın*," dedi Pritkin.

"-ama üç kişiden ikisi-" Feltin sözünü aniden kesti, ama bitirdiği için değil, çünkü-

"Kahretsın!" Birdenbire Feltin'in göğsüne saplanan kanlı mızrağa bakarak "Kahretsın!" dedim. Üç çatallı başın tamamı, vücudundaki kanın büyük bir kısmının oluşturduğu bulutla birlikte görülebiliyordu.

Ağzı açık, sonumuzu ilan etmeye hazır bir şekilde öldü ve ben hiçbir şey anlamadım. İlk başta Korkular'dan birinin

Tanrılarına ihanet etmeye hazır olduğu için misilleme olarak yapmış olabilirler. Ama böyle silahlar kullanmadılar.

Sonra kimin yaptığını hatırladım.

"Oh," dedim üç şey aynı anda gerçekleşirken. Korkular Feltin'in kontrolünden çıktı ve hemen üzerimize geldiler; çok sinirli bir grup Margygr üzerlerine çullandı, ellerinde Silahlar parladı; ve bir öncekinden daha sert bir başka gümbürtü suyu yırtarak herkesi birbirine kattı.

Daha önce denizde deprem gibi bir şey yaşamamıştım. Şu anda da yaşadığımdan emin değildim. Ama bir şeyler oluyordu, sanki bir kar küresinin içindeymişim de şiddetle sarsılıyormuşum gibi bir his vardı, sadece kar yoktu.

Ve bir sürü korkunç canavarla birlikte, bunlardan biri gözünü ödülünden ayırmamıştı ve her şeye rağmen suyun içinden bize doğru çalkalanarak geldi. Ve ben daha ona iyice bakamadan, asa ateşine çok benzeyen bir şey tarafından yok edildi. Belki de öyle olduğu için, Enid'in sahip olmadığını iddia ettiği kuyruğuyla gelip beni yakaladığında fark ettim.

Ve ne olduğunu anlayamadığım bir şeyler gevelemeye başladı çünkü az önce ortalık karışmıştı.

"Ne?" diye bağırdım. Bağırdım ve aniden çok daha düzleşen burnunun bir santim yakınına kadar sarsıldım.

"Hepimizi öldürecekler!"

"Biliyorum! Korkular artık Feltin'in kontrolü altında değil-"

"Hayır, Horrors değil! *Margygr*! Yardım için onlara gittim ama ..." "Ne?"

Etrafıma bakındım. "Bizi kurtarmayacaklar mı?"

"Bizi kurtarmıyorlar," dedi Alphonse, burnumdan bir santim ötedeki üç çatallı mızrağı kaparak. Sonra onu tutan adamı yakaladı ve Enid ile bana ters ters bakmadan önce ikisini tekrar tekrar tanıştırdı. "Orada öylece durmayın. *Koşun!*"

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

G iyi fikir, ama nerede? İmkânsız manzaraların her gün yaşandığı Faerie'de bile gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir manzaraya bakarak merak ettim. Ama bunun gibi değil.

Kendimizi kıvranan, çırpınan, çırpınan bir kan topunun, uçan büyülerin, yanıp sönen silahların ve kopan vücut parçalarının ortasında bulduk. Ve henüz denizde cansız bir şekilde yüzen düzinelercesine katılmamıştık. Çünkü deniz halkı bizimle uğraşmak yerine Korkuları katletmekle meşguldü. Güçlü görünümlü bir savaşçı yine de bir şeyin üç metrelik pençelerine saplanıp kalırken, "Ve geri katlediliyorlar," diye düşündüm.

Yaratık pençelerini geri çıkardığında parçalanmadan önce bir an için zıpkınlanmış bir balık gibi seğirirken baktım. Ve hatta Kim kazanırsa kazansın, bir tekrar için içimizi boşaltacağı için kimi destekleyeceğimizi bilmiyorduk. Ve yine de, buradan çıkmanın hiçbir yolu yoktu.

Bodil de benimle birlikte yüzmeye çalışmadığı için aynı fikirde görünüyordu.

Gidecek hiçbir yer yoktu.

"İnsan!" Aesubrand bağırarak yanımda belirdi. Yaşadığı cehennemin onu şaşkınlığının kalıntılarından kurtardığını tahmin ediyordum çünkü bunalmış olsa da aklı başında görünüyordu. Sonra kocaman ve siyah bir şey bize doğru atılırken lanet okudu ve Bodil'den gelen bir dalgayla geri savrulup, panik içinde onu parçalayan Korku arkadaşlarının üzerine yuvarlandı.

Aesubrand muhtemelen benim yüzümdeki şokun aynısıyla bir saniye boyunca onlara baktı. Sonra tekrar bana döndü. *"Ne yapıyor bu?"*

Anlayışsızca baktım. "Ne? Kim?" "İblis!"

"Hangisi?"

"Seninki!"

Pritkin'i aradım ama o anda tüm dünya yeniden ürperdi, gerçi bu tamamen yetersiz bir tanım. O anki gibi değildi.

Çamur çukurundaki sahte deprem; buradaki önceki depreme benzemiyordu; daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Dünya sarsıldı ve beni gümüş prensten koparıp dişler, pençeler ve karmakarışık bedenlerden oluşan bir girdabın içine gönderen vahşi dalgalanmalarla tüm denizi çalkaladı.

Düşmanlarımız da olanlardan korkmuş olmasaydı, bu son olabilirdi. Hepimiz daha büyük sorunlarımız olduğunu fark ettiğimiz için savaş bir anlığına durdu. Ve ben bir umut dalgası hissettim çünkü Bu muydu? Faerie'nin ölümcül sarsıntısı bize son bir şans mı kazandıracaktı?

Ve sonra en büyük yaratıklardan biri kükredi, kekeleyerek, akıllara durgunluk veren bir meydan okumayla suda ve ruhumda yankılandı.

Ve başladı.

Enid yanımda belirdi, bir şekilde mücadele ederek katliam ve her tarafta birden fazla yaratığı lanetlemek. Buna kafamı yemek üzere olduğunu fark etmediğim bir tanesi de dahildi. Ve sonra Æsubrand, ki kendisi tek başına bir hiçti, beni tekrar yakaladı. Hepimiz neredeyse başladığımız yere geri fırlatılmadan hemen önce, yukarıdan gelen büyük taşların temellerinden kopup hızla üzerimize gelmesine neden olacak kadar kötü bir sarsıntı daha oldu.

Ancak denizde oldukları için olabildiğince hızlı gidemiyorlardı ve bana savaş alanında yuvarlanan devasa siyah kayaları, gökdelenler kadar büyük sütunları ve araba büyüklüğündeki küçük kayaları izletiyorlardı. Birbirlerini katletmeye devam eden savaşçılar tarafından atlatıldıkları yerde. Yukarıdan aşağıya süzülen loş ışık, bir katedralin pencerelerinden süzülen ışınlar gibi koyu mavi suya vururken tuhaf bir şekilde güzeldi.

Ölen bir dünyanın cenaze töreni olduğu için uygun olduğunu düşündüm. . .

Ve sonra biri beni şoktan çıkaracak kadar sert bir şekilde yakaladı. Başımı kaldırdığımda Æsubrand'ın yüzüme doğru bağırıldığını gördüm. "Ne yapıyor bu?"

Bakışlarını takip ettiğimde Pritkin'in bir kalkanın içinde olduğunu gördüm, muhtemelen bir dakika boyunca herhangi bir şeyin onu öldürmesini engellemek için son bir Hail Mary denedi, tüneli çağırmaya çalışırken büyük tahtın önünde yaptığı gibi kolunu daireler çizerek hareket ettirdi.

"Elemental büyü kullanıyor, değil mi?" Æsubrand titreyerek sordu Ben.

Başımı salladım. "Bizi buradan çıkarmak için bir büyü çağırmaya çalışıyor ama gücü yok-"

"Benim gücüm var!"

"Evet, ama bu sadece enerjiyle ilgili değil. Dört elemente de hakim olmayı gerektirir-"

Sarsıntı çılgınca yeniden başladı ve kendimi boynu kırılmak üzere olan ve muhtemelen kırılacak olan bir oyuncak bebek gibi hissetmeme neden oldu. Ama sonra bana bunu unutturan, her şeyi unutturan bir şey söyledi. "*Dört element de bende var!*"

Ona göz kırptım. "Bu mümkün değil. Pritkin dışında kimse dördüne birden sahip değil-"

"Sence babam annemle neden evlendi?" diye sordu bana histerik bir şekilde. "*Aşk* için mi? Dördüne de hükmedebilecek, değerli tanrılarını geri getirmeye yardım edecek bir oğul istiyordu ama bu planladığı gibi gitmedi ve-"

Pritkin'le aramızdaki çevirmen bağlantısında avazım çıktığı kadar bağırdığım için sözünü kesti. "*Æsubrand dört elemente de sahip!*"

Pritkin döndü, gözleri parlak, kavurucu bir yeşile büründü. Ve bundan bir an sonra, katliamın arasında parlak mavi bir şey parladı; küçük, pusula şeklinde bir şey, hiç işi olmadığı halde siyah taştan bir tünelin ağzına doğru aniden spiral çizerek çıktı. Pritkin beni tünelin ağzından aşağı fırlatırken, hayır, artık tünel değildi, diye düşündüm.

Bir mezardı çünkü tahmin edin arkamızdan kim geliyordu?

Kadim Korkuların bizi kovalayıp kovalamadıklarından emin değildim. Depremden, katliamdan ya da dünyanın çöküşünden kaçmaya çalışıyorduk ama bunun bir önemi yoktu. Boşluktan nefret eden ve onu olabildiğince hızlı bir şekilde doldurmak için elinden geleni yapan bir ton suyla birlikte onlar tarafından yutulduk. Ve iyi de yapıyordu.

Birdenbire arkamızdan gelen dalgaların çarpışmasından başka bir şey göremez oldum. Ve hepimiz absürt bir hızla taş borudan aşağı dökülürken binlerce baloncuk. Bir şey zırhıma pençelerini geçirdi ama bunu bildiğinden emin değildim çünkü arkası gelmedi. Başka bir şey beni yakaladı ama bu seni kurtarmaya gidiyorum anından ziyade lütfen bana yardım et anıydı!

Ama kendime bile yardım edemiyordum. Tünelden girdiğimiz gibi aniden çıkmamız ve en az bir düzine metre aşağıya düşmemiz gibi

Zaten su altında olması gereken bir odayı hızla su basıyordu. Faerie'nin söylediği de bu değil miydi, sarayı su basmış olması?

Bunu kıcıma söyle, diye düşündüm, taşa çarpıp kırılmadığı için, ama sadece etrafımdan dökülen tonlarca su yüzünden. Ve boğulmaya çalışıyordum.

Döndüm ve yarı sürünerek, yarı sürüklenerek ilerledim, etrafımda yıkılan şeylerin yolundan çekilmeye çalıştım. Ve sonra geniş alan sıvıyla ve sıvının içinde orada olmaktan mutlu görünmeyen şeylerle dolmaya başladığında yüzmeye başladım.

Tavan bir silah sesi gibi çatladığında, oda etrafımızda titrediğinde ve şimdiye kadar seli dışarıda tuttuğunu tahmin ettiğim birkaç taraftaki destekli kapılar patlayarak açıldığında bu özellikle doğrudu.

Ani tufanın altında kaldım ve hava kabarcığım az önce çöktüğü için sıçrayarak yukarı çıktım. Ve Pritkin bir elini havaya kaldırıp onu tekrar uzaklaştırmadan önce tünelin düzinelerce, hatta yüzlerce küçük Korku saçtığını görmek için başını kaldırdı. Ve bu sırada daha büyük örneklerden birini ikiye böldü, yarısı tünelle birlikte gitti ve geri kalanı-

Burada kaldım.

Bir kan seli ve kanın bağlı olduğu şeyler bana çarptı ve beni tekrar aşağıya gönderdi, beni yere sabitledi ve kaldırabileceğimden daha ağırdı. Ta ki Alphonse bir şekilde beni bulana, altından çekip çıkarana ve alçı ve mozaiklerle kaplı geniş bir odayı ele geçirmiş olan kargaşaya geri sürükleyene kadar. Ve şimdi-

Şu anda ne olduğunu anlatacak kelime bulamıyordum. Bazı Margygr'lar da içeri girmişti ve bizden daha çok nefret ediyor gibi göründükleri kalan Horror'ları yerle bir ediyorlardı. Belki de bu

Aynı yaratıklar dünyalarını kasıp kavurmuş ve kim bilir kaç insanlarını öldürmüşlerdi de geri çekilmek ve kendilerini duvarlarla çevirmek zorunda kalmışlardı.

Bu unutulmuş gibi görünmüyordu ve hafif bir rahatlama olurdu - eğer çalkantılarla dolu boğucu bir odada olmasaydım Dalgalar, köpükler ve çırpınan uzuvlardan oluşan bir kütle ve ardından uzak duvarda birdenbire ortaya çıkan parlak sarı bir ışık...

Home.

Düşüncelerim kesildi ve tüm görüntüler, sesler ve delilik anında geri çekildi. Kulaklarımdaki kanın delicesine hızla aktığını duyabiliyordum ama

önemli değildi. Dikkatim tamamen o küçük, dönen sarı yıldıza ve onun ötesindeki karanlık çölün bir anlık görüntüsüne odaklanmıştı.

Daha önce hiç fark etmemiştim ama Dünya'nın kendine has bir kalitesi vardı. Geçidin nereye ayarlı olduğunu bilmemin hiçbir yolu yoktu ama buna ihtiyacım da yoktu. Kokusunu alabiliyordum, tadını alabiliyordum, varlığımın her zerresiyle hissedebiliyordum. I

Her şeyden emin olduğum kadar emindim, ama başka bir şey daha biliyordum.

Ona ulaşmanın hiçbir yolu yoktu.

Bir futbol sahası uzunluğundaki duvarda aramızda bir savaş vardı.

Oda çok büyüktü, tahminimce

Kapıdan geçen ticaretin mallarının bir kısmı hâlâ duvarlarda yığılıydı. Ve oraya gitmemizin hiçbir yolu yoktu, hiçbir yolu.

Ve bu, oda parçalanmaya karar vermeden önceydi. Çatlaklar duvarları hızlandırarak etrafımızda parçalanmalarına neden oldu; su iki kapıdan içeri girerek bizi boğmakla tehdit etti; ve sonra tavan duvarları takip etmeye başladı, bizi öldürecek büyük bir parça da dahil olmak üzere Alphonse onu yakaladı. Ve çılgılık attı çünkü üzerinde bir şey vardı, sanki koca bir saray kompleksi!

Orada çömelmiştim, bir kaya ile ıslak bir yer arasında sıkışmışım, altından çıkmaya çalışıp çalışmayacağımdan emin değildim, çünkü şimdi her şey aşağı iniyordu. Ve ne zaman bir parça aşağı düşse insanları ve eşyaları dalgaların altına gömüyordu. Midesine saplanmış bir mızrak ve rakibinin boğazına gömülmüş dişleriyle mezara giden bir savaşçı ikili de buna dahildi.

Ve biz de çok geride kalacak gibi değildik çünkü Alphonse kaybediyordu. Başımı kaldırdığımda boynundaki damarların iyice belirginleştiğini, esmer teninin kırmızı bir tona büründüğünü ve normalde vurdumduymaz olan yüzünün acı çektiğini gördüm. Birkaç saniyemiz vardı.

Sonra bir şey bana çarptı ama düşen duvar değildi.

Şimdi bile altın gibi parlak olan büyük şehir, savaş izleri ve kömürleşmiş kubbeler parçalanmaya başladı. Aeslinn, üzerinde uçuşan siyah cübbesiyle, parçalanmakta olan bir koridordan dışarı fırladı ve büyük meydanın en uzak noktasında, festivaller ve şükran günleri için kullanılan, şehrin bütününü en iyi gören altın taştan düz bir bölümde durdu. Ve dağın tepesinden yukarı doğru siyah, sivri bir çizgi yırtılarak binaları parçalayıp taş parçalarını soluk mavi gökyüzüne doğru uçuşurken arkasından baktı.

Ta ki tüm büyük yapı, altındaki dağ gibi, dünya gibi çatlayıp parçalanana kadar. Arkasını dönüp aşağıdaki büyük vadiye baktı ve orada da aynı şeyin olduğunu gördü. O da

Şehrini çoktan parçalamış olan çatlak, suları anında kaybolan nehrin aşağısına doğru ilerledi.

Benzer çatlaklar çevredeki sıradağları da titretti.

En büyüğünün hatırlayabildiği kadar uzun süredir orada olan devasa zirveler şimdi düşüyor, toza dönüşüyor ve o izlerken yok oluyordu.

Şehir. Onun dünyası gibi. Onun gibi.

Kayalar ayaklarının altından kayıp düşerken son düşüncesi "Ben ne yaptım?" oldu.

Ama cevap yoktu. Hiçbir şey yoktu.

"Cassie-Cassie!" Biri yine beni sallıyordu; neden bunu hep yapıyorlardı? Peki bu koku neydi? Neydi-

Kendime geldiğimde bir şekilde altından çıktığımızı ve bir duvardan geriye kalanlara sarıldığımızı gördüm. Ne olduğunu çok iyi göremiyordum, çünkü görüntüler hala zihnimi dolduruyordu, puslu kapalı mekanlarda takılan güneş gözlükleri gibi görüşümü kapatıyor. Baktığım her yerde insanlar çığlık çığlığa koşuyordu, kulaklarımda çınlayan sesler etrafımdaki çılgnlıktan bile daha yüksekti.

Faerie'nin benimle hâlâ bir bağlantısı olmalı, diye düşündüm başım dönerek. Bana görüntüler gönderiyordu. Bunu biliyor muydu? Yardım etmesi mi gerekiyordu?

Yoksa ne yaptığının ve bizi de kendisiyle birlikte götürmekle tehdit ettiğinin farkına varamayacak kadar ileri mi gitmişti? Çünkü ölmekte olan bir tanrıça tarafından ele geçirilmiş olan diğer duyularımı zar zor görebiliyor, duyabiliyor ya da kontrol edebiliyordum. Ama koku alabiliyordum.

Neydi o? İlahiydi, gelmiş geçmiş en iyi yemek gibiydi, güç gibiydi, fark ettim, uzaktaki portal ışığında parıldayan bir büyü bulutuyla çevrili, yakındaki bir Margygr'a odaklanmayı başardım.

Birazını kendime çektim ve damarlarıma karışır karışmaz tekrar görebildim. Tuhaf gölgeler hâlâ görüşümde dalgalanıyordu ama bunlar can sıkıcıydı, zayıflatıcı değil. Sonra daha fazlasını çektim ve enerji darbeleriyle birlikte bir düzine zihinden bilgi geldi.

Margygr odanın çökmesini engellemek için toplu bir büyü yapmayı denemişti. Ama artık çok geçti ve birçoğu ölmüştü,

Taşların ağırlığı altında ezilmiş ya da kısa süre sonra kendileri de yok olacak olan Korkular tarafından kesilerek öldürülmüşlerdi. Ama onların büyü-

Hâlâ buradaydı. Çoğu serbest bırakıldıktan sonra hiç kullanılmamıştı ve ben onu içime çektim, odanın her yerinden bana çağırdım. Ve geldi, sanal bir sel gibi. Ama bu seli memnuniyetle karşıladım, bu sele ihtiyacım vardı, çünkü onu orada *bulmalıydim*.

Görüşüm iç içe geçti ve bana Pritkin'in uzak duvarın yanında Korkunçlardan biriyle savaştığını gösterdi; çılgın örümcek görünümlü şey ne olduğunu anlayamıyor ya da umursamayı reddediyordu. Ölecekti, ama onu da beraberinde götürecekti, ama ölmeyecekti. Çünkü bir saniye sonra onu doğruca geçitten geçirdim.

Onun da diğer tarafta bulunan Bodil'in üzerine düştüğünü gördüm. Birbirlerine bağırıklarını duydum ama umursamadım. Tek bir şey umurumdaydı ve- *işte*.

Æsubrand suyun altındaydı, gözlerimin görüş alanının dışındaydı ama damarlarımda dolaşan güçten etkilenmemişti. Tavandaki taş levhalardan birinin altında ezilmişti ve bu onu öldürmemiş olsa da dışarı çıkamıyordu. Ta ki ben onu da değiştirip kızgın sarı güneşin içinden başka bir dünyaya gönderene kadar.

Ve Pythian enerjisi burada olmadığı için güç kaybının altında hemen sendeledim. Margygr gücüyle tanrı katında büyüler yapmaya çalışıyordum ve işe yarayabilirdi ama uzun sürmezdi. Bu yüzden her zamanki gibi bana bağırın Alphonse'u gönderdim ve çılgınlığının ortasında sesinin kesildiğini duydum.

Geçitten yuvarlandı ve ben dizlerimin üzerine çöktüm, başım dalgaların altına girdi ve onu tekrar kaldıracak gücüm yoktu. Çok mu fazla şey yapmıştım? Neredeydi Daha fazlasına ihtiyacım vardı. İhtiyacım vardı.

Oda kararmaya başladı. Çünkü daha fazla güç yoktu. Tenime değdiğini hissedebildiğim birkaç kırıntıyı saymazsanız, mevcuttu ama bu neredeyse hiçbir işe yaramadı. İntikam hırsıyla geri dönen ve beni tamamen bunaltan görüntülerle savaşmama bile yetmiyorlardı.

Baktığım her yerde şehirler alevler içinde kalıyor ya da toza dönüşüyordu; nehirler yatağından kopmuş bir şekilde tüm araziye yayılıyordu; ve çığlar, hemen arkalarından gelen dağlardan aşağıya doğru akıyor, birbirleriyle yarışarak, kendisi de sarsılan, yarılan,-

Ölüyorum.

Bütün bir dünyanın ölebileceğine daha önce pek inanmamıştım ama şimdi görüyordum. Ve ben de onunla birlikte ölüyordum çünkü nefes alamıyordum, hareket edemiyordum, katliamdan başka bir şey göremiyordum. Ve Enid'in benimkinden birkaç santim ötede beliren yüzü.

Kanlı dalgalardan yüzeye çıktık, sanırım beni sürüklediği için, onu hissedemesem de. Evim etrafımda yıkılırken yabancı bir şehirde yanarak ölmekle meşguldüm; ailemin köpeğini kovalıyordum. Birden fazla yıldırım çiftliğimizi ateşe verirken paniğe kapılıp daire çizerek koşarken; bir gemide dizlerimin üzerine çöküp ağzım açık bakarken bir yanardağ ateş ve kül bulutu püskürtürken-

"Bana güveniyor musun?" Enid çığlık attı. Tam yüzümdeydi ama ona cevap veremedim, konuşamadım, gücüm ve nefesim yoktu. Sadece başımı salladım.

Ve tanrıların bile neden Margygr'ı yalnız bırakmaya karar verdiklerini öğrendi. Çünkü Enid savaşmak ve dövüşmek istiyordu, öyle de yaptı. Önümüzden bir patlama göndererek Korkuların ve deniz insanların arasından bir yol açtı.

Beni kendine doğru çekmeden ve dalgaların arasında uçmadan önce.

İşe yaramamalıydı ama herkesi hazırlıksız yakalamıştı. Diğer Margygr'lar Korkulara odaklanmıştı ve Enid'i ya fark etmemişler ya da umursamamışlardı. Zaten bir çeyrek fey ne yapabilirdi ki?

İşte bu, diye düşündüm çılgınca, bir torpido gibi hızlanırken, yoluna çıkan her şeyden kaçıyor ya da küfrediyordu. Ve yüzümdeki yakıcı spreyn, gözlerimdeki kanın ve kulaklarımdaki savaş uğultusunun arasından bana hızla büyüyen parlak bir güneşin kısa bir görüntüsünü verdi. Bu bana Rask ve halkını hatırlattı; onlar kaçtıklarını sanmışlardı ama dünya tepelerine çökmüştü.

Şimdi onları görebiliyordum, etraflarındaki ağaçlar devrilirken bile bir ormanın içinde koşuyorlardı. Çocukların çığlıklarını, kadın ve erkeklerin ayrı düştükleri aile üyelerini aradıklarını ve onları bulamadıklarını duyabiliyordum. Rask'ın bir yükseltinin tepesinde durakladığını, altındaki yanan vadiye, halkının çoktan inmeye başladığı vadiye baktığını görebiliyordum.

Onları takip etmedi. Ne kadar genç olursa olsun, sonu gördüğünde anlıyordu. Belki de bu başka bir şeydi ya da kulağına fısıldayan başka biri. Aşağı inmek yerine dönüp yüzüme baktı ve gözleri Faerie ile aynı şeyi söyledi.

Umarım şampiyonumu iyi seçmişimdir.

"Geri geleceğim!" Enid ve ben portalın yüzeyine çarptığımızda çığlık attım ve portalın gücü bizi yakalayarak boşluğa doğru savurdu.

Yemin ederim.

Geri
geleceğim.

Hikaye *Hijack the Seas: Tsunami*'de devam ediyor.

OceanofPDF.com

BU YAZARIN DİĞER ESERLERİ

Cassandra Palmer Serisi

Karanlığa Dokun
Gölge Tarafından
Sahiplenildi Geceyi
Kucakla Şafağı
Lanetle Ayı Avla
Yıldızları Ayart
Rüzgârı Biç
Fırtınaya Bin
Fırtınaya Cesaret Et
Dünyayı
Paramparça Et
Ateşi Tutuşturun: Yangın
Çıkarıcı Ateşi
Tutuşturun: Cehennem

Cassandra Palmer Ekstra Kitaplar

Maskeler (Mircea Basarab)
Siren'in Şarkısı (John Pritkin)

Dorina Basarab Serisi

Geceyarısının Kızı
Ölümün Metresi
Öfkenin Öpücüğü
Gölgenin Felaketi
Kraliçenin Gambiti
Zamanın Aptalı
Talihin Kılıcı

Lia de Croissets Serisi

Önemsiz
Sihir Garip
Sihir

Yazarın Web Sitesi
KarenChance.com

OceanofPDF.com



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.